

ИЗБРАНИ РОМАНИ

от авторката на
"Тайната наследница"

СЪРДЕЧНА
КРИЗА

ДЖУДИТ ГУЛД

• КОМПАС •

ДЖУДИТ ГУЛД СЪРДЕЧНА КРИЗА

Превод: Мария Борисова

chitanka.info

Каролина има всичко — внимателен секси съпруг, син в тийнейджърска възраст, успешна кариера в Ню Йорк. Тогава без предупреждение я посича нечакана трагедия — съпругът ѝ получава сърдечна криза и умира далече от нея, в Амстердам. Следва нов опустошителен удар — люшкайки се между скръбта и шока, тя научава, че там, зад граница, далече от нея и сина им, той е имал друг дом, друга жена, друго дете. Тръгнала на жестока разправа с Другата, Каролина е принудена да се изправи пред истината за брака и мъжа, когото е мислела, че познава. И прозряла истините за живота, тя открива неподозирани вътрешни сили, преодолява собствената си сърдечна криза и, опряла се на едно ново чувство, влюбена отново, избира възможността за ново бъдеще. Една история за любов и загуба, но и за бляскав женски триумф в днешния суров свят...

БЛАГОДАРНОСТИ

Толкова много приятели ми предложиха безрезервната си подкрепа докато писах този роман, че, боейки се да не пропусна някого от тях, бих искала да им изкажа колективна благодарност. Уверена съм, че те знаят към кого е адресирана.

Въпреки това съм длъжна да спомена двама от тях — хората, без чиято помощ романът нямаше да е това, което е в момента.

Преди всичко бих искала да изкажа сърдечната си благодарност на Мерион Бийнс заради щедрото гостоприемство, времето, което ми отдели, и помощта, която ми оказа в Амстердам, Холандия. Със своя принос към тази книга, към целия ми живот и към неизброимите животни, оцелели благодарение на всеотдайната ѝ борба против вивисекцията и за защита правата на животните, тя е като дар божи както за хората, така и за всички твари по земята.

Най-накрая, макар да съм суеверна по отношение на благодарностите, изказани по адрес на редакторите (те като че ли изчезват в мига, в който реша да им благодаря), не мога да не спомена Джени Остертаг и да не ѝ благодаря за предложенията и идеите, за старанието, за тактичните и градивни критики и за усилията ѝ да направи творбата ми по-добра. Моля те, не ме изоставяй...

Джудит Гулд

1.

— Къде е Ричи? — попита Лион. Изхлузи през глава тениската си, смачка я на топка и я подхвърли върху един стол.

— След училище отиде на кино с Джеф Адлер — отвърна Каролина. Загърна скъпото копринено кимоно около голото си, гъвкаво тяло и завърза колана на кръста си. Ярко начервените ѝ устни се разтегнаха в заговорническа усмивка.

Лион видя усмивката и се ухили на свой ред, разкривайки равните си, съвършено бели зъби.

— Ти какво? Да не би да си го подкупила? — Смъкна шортите си, свлече ги надолу по краката си, смачка ги на топка и ги захвърли върху тениската.

Каролина се разсмя.

— Не, не ми се наложи — отвърна. — Обади ми се от дома на Джеф докато ти беше в гимнастическия салон и ме попита дали може да отиде.

— Можем само да му благодарим за тактичността — заяви Лион, обърна се към нея и я взе в прегръдките си. — Да ни остави съвсем сами в момент като този... — Сведе глава и я целуна по устните. — Истински син на баща си. Няма две мнения по въпроса.

— Мисля, че е наследил нещичко и от майка си — погледна го Каролина.

Лион докосна ухото ѝ с устни.

— Права си — съгласи се той. — Решението ти да си освободиш следобеда е изключително умно.

— Ммм... — Каролина прегърна изпотените му рамене. Обичаше да чувства допира на мускулестото му тяло, да усеща силните му ръце около себе си. — Как бих могла да те пусна да заминеш, без да се сбогуваме както си му е редът?

— Питам се — закачливо подхвърли Лион — дали решението ти е плод на внимателно планиране или е само резултат на ненаситната ти алчност?

Каролина се отдръпна назад и леко го удари с юмрук в корема.

— Ах ти!

— Внимавай! — възкликна той и хвана ръката ѝ в своята.

— Можеш да го наричаш както си искаш — заяви тя, — но истината е, че искам да се позабавлявам малко преди да тръгнеш.

Лион поднесе ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Защо тогава не си взема един душ набързо, за да можем след това да се отдадем на забавления?

Каролина кимна.

— Прекрасна идея — изрече тихо и го погледна в очите.

— Връщам се след две минути — увери я той, шляпна я леко по задника и я пусна.

— Побързай! — подкани го Каролина. — Купонът тече! — Седна на леглото, загледана в Лион, който свали бандажа и го подхвърли върху един от столовете. Тялото му все още е прекрасно, помисли си тя, когато той изчезна в банята.

Облегна се на възглавниците и се усмихна в радостно очакване, когато чу звука от течащата вода и долови фалшивия му глас да си тананика някаква неразличима мелодия, заглушена почти напълно от силната водна струя. Каролина протегна дългата си елегантна ръка, взе чашата с минерална вода, оставена върху нощното шкафче, поизправи се, отпи голяма глътка и върна чашата на мястото ѝ.

Отново се излегна върху възглавниците, обходи с поглед стаята и спря очи върху шития по поръчка мъжки костюм, който, току-що взет от химическо чистене, висеше на вратата на банята. Каролина въздъхна замислено. Мразеше командировките на Лион. Винаги ги бе мразила и седемнадесетте години брак не бяха успели да променят това. Две седмици, помисли си тя. Две дълги седмици, изпълнени с работа и задължения към дома и сина им. И с очакване. Да, очакването беше неизменна част от живота ѝ, тъжно си призна тя. Очакване на завръщанията на Лион.

Далеч по-лоши от отсъствията му обаче бяха моментите, в които той, макар да си беше у дома в Ню Йорк, се държеше разсеяно и отчуждено. Умът му витаеше някъде надалеч, а тялото му отказваше да откликне на нейните желания и потребности. Това, естествено, не беше постоянна практика, каза си тя, но напоследък се случваше все по-често и по-често. Кога започнаха тези моменти на студенина и

пренебрежение? Нямахте отговор. Питаше се дали това не е просто временно явление. Резултат от служебни проблеми и неприятности, например. Или, може би, беше неизбежният път, който следват всички бракове, без значение колко щастливи и непоклатими са били през годините.

Побърза да увери сама себе си, както бе правила неведнъж през изминалите няколко години, че на тях двамата с Лион това не би могло да се случи. Силната водна струя изведнъж спря и Каролина се усмихна при мисълта, че той съвсем скоро ще се присъедини към нея в леглото. Любенето им преди всяко негово заминаване се бе превърнало в ритуал. Въпреки многобройните си ангажменти през годините, тя винаги бе успявала да направи така, че двамата да прекарат малко време насаме преди всяка негова командировка.

Той излезе от банята, бършейки косата си с хавлия. Каролина почувства познатата тръпка при вида на голото му тяло, което не спираше да я вълнува. Макар и на четиридесет и пет години, тялото му беше силно и мускулесто, закалено от постоянните тренировки в гимнастическия салон. Лион винаги бе твърдял, че мрази физическите упражнения, но през последните две или три години, където и да се намираше по света, бе започнал да се подлага на безмилостно натоварване, опитвайки се да се пребори с пораженията на времето.

Той пусна хавлията на пода и погледна към нея.

— Ей сега ще те грабна — изръмжа Лион.

— Обещавах ли?

В следващия момент той вече лежеше до нея на леглото. Взе я в прегръдките си и я обсипа с целувки. Каролина почувства опияняващия му аромат, а допирът на голото му тяло възпламени желанието, което тлееше в душата ѝ. Отвърна пламенно на целувките му и погали с двете си ръце голия му гръб. Топлият му дъх опари шията ѝ, устните и езикът му нежно погалиха ухото ѝ и тя се отдаде изцяло на обхваналата я наслада.

Едната му ръка се плъзна към копирения колан на кимоното. Развърза го, след което нежно погали гърдите ѝ, а пръстите му за миг докоснаха твърдите зърна. Сведе глава към нея и я целуна. Каролина откликна жадно на страстните ласки на горещия му език и се притисна силно към тялото му. Той погали с ръка цялото ѝ тяло. Започна от гърдите, стигна до мекото възвишение между краката ѝ и отново се

върна нагоре, докосвайки пламналата ѝ кожа с върховете на пръстите си.

Каролина се задъха, а той се отдръпна назад и ѝ помогна да съблече кимоното. Сведе устни към голите ѝ гърди, целуна ги, докосна ги с език. Каролина зарови пръсти в косата му, после погали широките му рамене и почувства, че възбудата ѝ нараства неудържимо. Лион пъхна ръка между краката ѝ. Страстно стенание се изтръгна от устните му, когато докосна влажната ѝ плът и зарови пръсти в меката ѝ женственост.

Каролина почувства силната му възбуда, протегна ръка и обхвана с пръсти твърдия му член. Лион се задъха, застана на колене и разтвори широко краката ѝ. Наведе се надолу и я целуна жадно, а тя обви ръце около раменете му. Той бавно се плъзна по тялото ѝ и проникна в нея. Каролина изстена, разтърсена от сладостната наслада и от неповторимото усещане да го почувства дълбоко в себе си. Нетърпеливо се надигна, изгаряща от желание да го поеме целия.

Лион, неспособен да се въздържа повече, проникна до дълбините на утробата ѝ и започна да се движи, притиснал тяло към нейното. Тласъците му, бавни в началото, ставаха все по-забързани. От гърлото му се изтръгваха стонове на наслада и опиянение, породени от жаждата и женствеността на топлото ѝ и гостоприемно тяло. Страстта му нарастваше с всяка изминала секунда. Той пъхна ръце под нея, надигна тялото ѝ и отдал се напълно на удоволствието, се понесе на вълните на страстта.

Каролина с все сила се притискаше към него. Усещаше, че всеки момент ще достигне оргазъм, но не можеше да чака нито миг повече. Сграбчи го с все сила и почувства вълните на насладата, които я заляха и я понесоха на гребена си. Тялото ѝ сякаш се издигна високо във висините, за да достигне до онова неописуемо чувство на радост и екстаз, което винаги извикваше сълзи на щастие в очите ѝ.

Лион почувства трепета на тялото ѝ и експлодира дълбоко в утробата ѝ. От гърлото му изригна вик на неподправено блаженство. Цялото му тяло се разтреса от конвулсиите на оргазъма и той се стовари върху нея, опитвайки се отчаяно да си поеме дъх. С все сила я притисна към себе си и обсипа лицето ѝ с целувки.

— Обичам те... Каролина — задъхано промълви той.

Каролина, долепила тяло към неговото, имаше чувството, че сърцето и душата ѝ се носят върху някакъв божествен облак, създаден от силната им любов. Струваше ѝ се, че тази любов е толкова могъща и всепоглъщаща, че нищо и никой не би могъл да я застраши или промени.

— И... аз... те обичам — прошепна в отговор тя, без да го изпуска от прегръдките си.

Когато дишането им се нормализира, Лион внимателно се претърколи на леглото до нея. Прегърна я с едната си ръка през раменете, а с другата погали корема ѝ и ласкаво плъзна върховете на пръстите си по тялото ѝ. Целуна я нежно по шията, по ушите, по лицето и косата, като с всяка целувка сякаш отново ѝ се вричаше в любов.

Каролина се обърна с лице към него, прегърна го и се вгледа в очите му.

— Ще ми липсваш — промълви тя и се усмихна.

— И ти ще ми липсваш, скъпа — отвърна той. — Няма да е за дълго обаче.

— Надявам се да се върнеш за партито, което смятам да организирам за рождения ден на Мат — отбеляза тя.

— Не бих го пропуснал за нищо на света. Знаеш го.

Тя го прегърна.

— Присъствието ти тук ще означава много за него.

Лион целуна върха на носа ѝ.

— Обещавам, че ще се върна — заяви той. — Можеш да разчиташ на това. — Отдръпна се назад и я погледна. — Не ми е ясно обаче как ще намериш време за организирането на подобно празненство.

— Ще намеря — отвърна тя. — Вече съм го вписала в календара си и, повярвай ми, нищо няма да попречи на плановете ми. Дори и някое грандиозно парти.

— Започваш да се превръщаш в истинска делова жена — рече той и докосна с устни шията ѝ. — Означава ли това, че ще ме оставиш на заден план докато все повече се утвърждаваш като най-добрата декораторка на празнични тържества в Ню Йорк?

Каролина протегна ръка и го ощипа по задника.

— Няма начин — заяви. — И ако случайно тайничко си мечтаеш нещо подобно да се случи, предупреждавам те, че можеш да забравиш за това. Прекрасно знаеш, че никога не бих допуснала работата ми да застане между нас и да оцети по някакъв начин семейството ми.

Той я целуна по устните.

— Вече си се погрижила за всичко, нали?

— Опитвам се — отвърна Каролина. — Нямам друг избор. В момента сме толкова заети, че може да се наложи да наема някой да помага в магазина. — За момент се замисли за нещо. — Само че не съм съвсем сигурна, че това е вярното решение — продължи тя. — Лятото приближава, а това е сезонът, в който клиентите ми напускат града и бизнесът започва да замира. Макар че не съм убедена, че така ще бъде и през тази година.

— И кое ѝ е по-различното на тази година? — попита той.

— Бизнесът — отвърна Каролина. — Ето кое е по-различно. Толкова много се разраснахме, че дори и работата да намалее през лятото, пак ни очаква истинска лудница.

— Това е така, защото всичко, което правиш, е изключително красиво — увери я Лион. — Всеки път полагаш неимоверни усилия, за да си сигурна, че нещата изглеждат свършено.

Каролина го целуна.

— Много мило, че го казваш, но това не е цялата истина и ти го знаеш. Но както и да е... стига сме говорили за мен и работата ми. Какво би искал да хапнеш, преди да тръгнеш за летището? Мога да ти приготвя един от страхотните си омлети или...

Лион поклати отрицателно глава.

— Не, ще хапна само малко мюсли с парче банан или някакъв друг плод. Струва ми се, че е време да се размърдаме.

— Зная — въздъхна Каролина. В гласа ѝ се прокрадна тъга, която не успя да прикрие. Понякога ѝ се струваше, че той изгаря от нетърпение да се махне от дома им. Бързо седна в леглото и се усмихна. Не искаше Лион да види болката, която изпитва при всяка негова командировка в Европа. — Костюмът, с който ще пътуваш, е пригответен — изрече забързано. — Багажът ти е опакован. Всичко готово ли е?

— Напълно — отвърна той и също седна в леглото. — Би ли ми приготвила чаша силно кафе докато се облека?

— Толкова силно, че чак косата ти да се изправи като го пиеш?

— Точно така.

— Имаш го — обеща тя и стана от леглото. Взе кимоното и го облече. — Ще бъде готово след минутка.

Приключили със закуската, двамата седяха до голямата маса за хранене и допиваха силното кафе. Каролина вдигна очи над ръба на чашата и погледна към съпруга си.

— За какво мислиш? — попита го.

Той се извърна към нея и видя обожанието, изписано на лицето ѝ. Исусе Христе, мислено възкликна Лион, изпълнен с дълбоко отвращение към самия себе си. Побърза да отмести поглед, изплашен, че тя би могла да забележи чувството на вина, което разяждаше душата му. Все още я обичам толкова много... Не искам да ѝ причиня болка — а зная, че ще я нараня така, както никога преди през живота ѝ, но веднага щом се върна от това пътуване, ще трябва да ѝ кажа всичко. Не мога да продължавам да живея по този начин. Тайната, която крия, ще ме унищожи.

— За нищо — най-после отвърна той, полагайки усилия гласът му да прозвучи нехайно. Прокашля се. — Всъщност, мислех си за Ричи. Намирам за доста странен факта, че не е тук, за да ме изпрати. Имаше време, когато не би пропуснал сбогуването с мен за нищо на света.

Каролина въздъхна, а след това се усмихна.

— Така се получава, когато детето ти стане на шестнадесет — отбеляза тя. — Вече е твърде зает със собствения си живот, Лион.

— Кой филм отиде да гледа? — попита той, доловил упрека, прокраднал се в думите ѝ. Съзнаваше, че не прекарва достатъчно време с Ричи, а това само допълнително подсилваше угризенията му и чувството на вина, които изпитваше заради тайния си живот с Моник в Амстердам.

Каролина сви рамене.

— Не зная — отвърна.

— Не знаеш? — Раздразнението в гласа му бе повече от очевидно.

Тя поклати глава.

— Не, не зная — сърдито потвърди Каролина.

— Не смяташ ли, че трябва да го следиш по-изкъсо? — Раздразнението му нарастваше. — Искам да кажа, че той е още хлапе. И само един господ знае какъв ужасен боклук гледа сега. — В момента, в който изрече думите, се почувства като истински лицемер. Как смееше да я критикува, при положение, че той самият никога не си бе у дома, за да контролира Ричи?

— Това хлапе съвсем скоро ще получи шофьорската си книжка, Лион — разгорещено възрази тя и го изгледа с пламнали от гняв очи. — Та той вече излиза с момичета, за бога! Освен това знае много повече за секса, наркотиците, болестите и всички останали опасности, които го дебнат на улицата, отколкото знаех аз по времето, по което двамата с теб се оженихме.

— Ония времена бяха други — заяви Лион, опитвайки се да смекчи гласа си и да разведри настроението. Не бе имал намерение да я засегне, но очевидно бе сторил точно това.

Каролина пое дълбоко дъх, полагайки усилия да се успокои и овладее.

— Освен това той е дълбоко почтен и си има свои принципи, Лион. Разумен е и има добра преценка за нещата. Не е непогрешим, естествено, но е много зрял за възрастта си. Двамата с него сме разговаряли надълго и нашироко за всички ужасни неща, които могат да му се случат на улицата, и аз му вярвам безрезервно. Както и той на мен.

Лион я изгледа внимателно, завладян от силно чувство на вина.

— Извинявай, Каролина — промълви тихо. — Нямам право да те критикувам. Но понякога наистина се тревожа. Твърде много отсъствам от дома и това ме кара да се притеснявам и да смятам, че не правя достатъчно за сина ни. Все едно че съм страничен наблюдател.

— И аз съжалявам за това — кимна Каролина, — защото зная, че полагаш усилия да прекарваш повече време с него, когато си тук. Той те боготвори, Лион. Наистина. Само че вече порасна и се съсредоточи върху собствения си живот. — Тя остави чашата си на масата. — А това донякъде ме плаши. До вчера сякаш си играеше с колички, а днес вече иска да шофира истинска кола. Освен това иска и мотоциклет.

— Ричи иска мотоциклет? — възкликна Лион и я изгледа с изумление.

— Точно така — потвърди тя и се усмихна накриво.

— Исусе! Мотоциклетите са толкова опасни, а той е прекалено млад. Освен това...

— Освен това е виждал твои снимки, на които си яхнал стария си мотор — прекъсна го Каролина.

Лион поклати глава, сякаш се опитваше да приеме тази нова действителност.

— Да, но... онова беше различно.

— И кое му беше различието? — попита тя. — Бил си само с няколко месеца по-голям от него, когато си получил първия си мотор. И изобщо не си се замислял за опасностите. Бил си мъжкар. Търсил си предизвикателства и опасности. Бил си изцяло подвластен на бушуващите в тялото ти хормони.

— Бушуващи хормони? — въпросително повтори той. Като че ли говореше сам на себе си.

Каролина избухна в смях.

— Мисля, че няма да е зле двамата с Ричи да прекарат известно време заедно сред природата, след като се прибереш за рождения ден на Марти.

— Струва ми се, че имаш право — съгласи се той. — А пък аз си мислех, че синът ни все още се занимава със стария си скейтборд.

— Това беше вчера — усмихна се Каролина. — Когато все още беше малко момче.

Лион я погледна.

— Направо не е за вярване — възкликна той и отново поклати глава. После хвърли поглед на ръчния си часовник. — По дяволите, време е да тръгвам. — Изправи се, взе куфарчето си за документи от плота, който разделяше кухненския бокс от трапезарията, след което вдигна и куфара си.

Каролина също стана и го придружи до асансьора в антрето. Лион остави куфарите на пода, натисна копчето, за да повика асансьора, взе я в прегръдките си и се вгледа в очите ѝ.

— Ще ми липсваш — рече ѝ. Целуна я по устните и я притисна към себе си.

— И ти ще ми липсваш — отвърна тя, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи по-весело. С все сила се притисна към него. Мразеше тези раздели, но самият ритуал — подобно на ритуала с любенето, който

бяха изпълнили преди това — беше изключително важен за нея. Често си мислеше, че ако случайно нещо се случи с него, тя просто нямаше да може да си прости, че го е пуснала без прощална прегръдка и целувка.

— Няма да отсъствам дълго — рече ѝ за пореден път той. — И обещавам, че ще ти се реванширам за рождения ден на Мат. Мисля, че самият празник ще е добра възможност двамата с Ричи да прекараме известно време заедно. Очевидно е, че имам какво да наваксам в отношенията със сина си. — *А също и със съпругата си*, притеснено додаде безмълвно той.

— Аха! — Каролина кимна и се усмихна. — Всички имаме по нещо за навакване.

Асансьорът пристигна и той я целуна отново.

— Довиждане — рече Лион, освободи я от прегръдките си и вдигна куфарите. — Ще ти се обаждам, така че недей...

— Зная, зная — прекъсна го тя. — Ще бъдеш постоянно в движение и затова ще се обаждаш ти. — Винаги отсядаше в апартамента на компанията в Минервъплейн, но се прибираше там единствено за да спи.

Лион влезе в асансьора, сви устни и ѝ изпрати въздушна целувка.

— Обичам те — рече ѝ.

— Обичам те.

Вратата се затвори и той замина.

2.

Тази сутрин Каролина посрещна без радост остро и безмилостно звънене на будилника. Изпъшка на глас, измъкна едната си ръка изпод завивката и, като се протегна, замахна по посока на пронизителния и натрапчив звук. Пръстите ѝ докоснаха някакъв стъклен предмет и тя веднага отдръпна ръката си назад. Твърде късно обаче.

Водната чаша с трясък се разби на пода. Каролина се надигна с усилие и бавно седна в леглото.

— По дяволите — изруга тя с предрезгавял и едва доловим шепот. Гърлото ѝ беше пресъхнало. Решително протегна ръка и натисна с палец бутона, който изключи звука на противно шумния часовник.

Звъненето престана, за да бъде заменено начаса от характерните за Челси утринни шумове. Все още не се бе развиделило дори, но камионите за доставки вече бръмчаха по улиците, а стъклата на прозорците потрепераха от ръмженето на мощните им двигатели. Някакъв работник се дереше с пълно гърло, а в далечината се носеше протяжният вой на линейка.

Каролина посрещна с лека усмивка познатата какофония и отмахна с ръка косата, паднала върху очите ѝ. Враждебно изглежда часовника, който показваше пет сутринта. Прозина се шумно и протегна ръце и крака, опитвайки се да разбуди напълно натежалото си като олово тяло. После отново се отпусна върху възглавницата, но остана така само за миг.

— О-о... — изпъшка отново и най-накрая провеси крака от едната страна на леглото. — Това е истинско мъчение. Защо трябваше да стоя толкова до късно и да гледам онзи филм заедно с Ричи?

Каролина обаче знаеше защо го бе направила. Напоследък работеше по цял ден, а Лион вече от няколко седмици отсъстваше от града. Все ѝ се струваше, че никой от тях двамата не обръща достатъчно внимание на техния шестнадесетгодишен син. Това,

разбира се, се отнасяше до случаите, в които той успяваше да се раздели с приятелите си, за да ѝ отдели малко от времето си.

Каролина се изправи и като внимаваше да не настъпи натрошените стъкла, отиде боса до банята. Устата ми, помисли си тя и се намръщи с отвращение. Какво, за бога...? И тогава си спомни. Предишната вечер двамата с Ричи бяха погълнали огромно количество пуканки, обилно посолени и щедро полети с масло. Ух! Никога повече, обеща си тя с ясното съзнание, че с нетърпение очаква мига, в който отново ще може да прекара известно време със сина си.

Бързо приключи със сутрешния си тоалет в банята от блестящ мрамор и стъкло, след което се втурна към просторната кухня. Усмихна се криво, спомнила си шока, с който бе посрещнала разходите по ремонта и обновяването на това помещение. Хладилникът беше последна дума на техниката, печката и фурните бяха производство на Гарланд, всичките повърхности в кухнята бяха изработени от неръждаема стомана и черен гранит. Лион бе настоял да купят само най-доброто и тя бе предпочела да не спори. Само че това свръхмодерно кухненско обзавеждане се използваше толкова рядко, че дори и днес изглеждаше напълно ново — точно като в деня, в който беше окончателно монтирано. Кафемашината обаче беше друго нещо. Каролина се запъти право към нея. Трябваше само да натисне бутона и да я включи. Предишната вечер я бе напълнила с вода и прясно смляно кафе.

Забързано се върна в банята и разреса косата си, боядисана в дръзко червен цвят. Задачата не беше чак толкова непосилна, предвид строгата ѝ подстрижка в стил Луиз Брукс. Прав бретон и подстригана на черта коса, която стигаше до основата на ушите ѝ. После с обиграна рутина се зае с очната линия, спиралата, червилото и ружа. Накрая внимателно огледа отражението си в огледалото.

Изобщо не е зле, помисли си тя с ясното съзнание, че изглежда доста добре за една недоспала тридесет и пет годишна жена. Опита се да се усмихне ослепително. Лице, предназначено да покорява околните, помисли си тя. Много по-добре. Тъмносиви очи. Яркочервени устни.

Повечето от приятелите на Каролина се отнасяха с насмешка към стремежа ѝ да изглежда добре по всяко време на деня и нощта, независимо от случая. Каролина обаче винаги бе смятала, че човек

никога не знае на кого може да налети случайно и затова неизменно се стараеше Да изглежда възможно най-добре. За всеки случай. Но дори и тя трябваше да признае, че е малко вероятно да срещне случайно някой от хората, които ѝ се искаше да впечатли, на пазара за цветя толкова рано сутринта. Само че отдавна беше разбрала, че търговците, които работят на пазара — за нея всички те носеха името Джордж, защото като че ли до един бяха гърци и се назоваваха все с това име — обичаха да я виждат рано сутрин и често обсъждаха сутрешните ѝ тоалети, неизменната усмивка и доброто ѝ настроение.

Е, никой от тях, естествено, не беше Рокфелер и не притежаваше милиарди долари. И какво от това? Тя бе успяла да им направи добро впечатление и отношенията им през годините постепенно прераснаха в приятелство, което се изразяваше в безброй дребни услуги и мили жестове, които тези хора правеха за Каролина. Един Джордж можеше да задели настрана букет необичайно красиви лилии, докато Каролина успее да намине и да ги види, предоставяйки ѝ по този начин възможността да изпревари всички потенциални конкуренти. Ако растенията от даден вид неочаквано се окажеха изключително дефицитни, Каролина можеше да е сигурна, че в охладителната камера на някой друг Джордж има точно от този вид цветя, запазени специално за нея. Ако ѝ се наложеше да направи извънредна доставка, някой от многобройните търговци с име Джордж непременно щеше да докара цветята до магазина ѝ в Челси, доволен, че е могъл да обслужи на една от най-постоянните, най-дружелюбните и най-красивите си клиентки.

Каролина се върна бързо в спалнята, съблече нощницата си — една стара и износена памучна тениска на Лион — и я подхвърли на леглото. Влезе в просторния будоар, който двамата с Лион използваша — стените му бяха покрити с вградени гардероби и шкафове, и бързо грабна една тъмносиня ленена тениска с дълги ръкави и кремав найлонов клин. От чекмеджето с бельо измъкна сутиен и гащички. Най-накрая взе и високите си чехли марка Гучи с тигрова шарка. За около пет минути успя да се облече. Почти. Сложи големи златни халки на ушите си и надяна по една огромна гривна от слонова кост на всяка ръка. На врата си окачи златна верижка. От верижката висяха няколко различни по размер рибки — повечето златни, макар че имаше и няколко сребърни. Напръска се бързо с парфюма на Карън, създаден

специално за нея, и сложи часовника и пръстените си — годежен пръстен, халка и още три други пръстена, които носеше на кутрето си; единият с рубин, вторият със smaragd, а третият със син сапфир. Сега вече беше напълно готова.

Излезе от спалнята, понесе се като циклон и връхлетя обратно в кухнята. Наля готовото кафе в един термос, разбърка го и рязко затвори капака. Въпросният термос беше ужасен на вид — получи го като безплатен бонус от Amazon.com, сайта, на който си бе поръчала книги и компактдискове, но Каролина трябваше да признае, че макар и грозен, той й върши прекрасна работа. Щеше да изпие кафето си в таксито, а след това щеше да го скрие в голямата си дамска чанта.

Грабна ключовете и чантата си, изработена от кожа и плат. Готова съм, помисли си тя. Остана само още едно важно нещо. Остави нещата си и тръгна надолу по коридора.

Промъкна се на пръсти до стаята на Ричи, откряна вратата и погледна към дълбоко спящия си син. Скейтбордове, велосипедът му, ролерите и ракетите за тенис бяха нахвърляни безразборно из цялата стая. Светлината, която струеше от скрийнсейвъра на компютъра му, обгръщаше обстановката с вездесъщото си присъствие. Ричи периодично сменяше скрийнсървъра и Каролина погледна към монитора, за да види на какво се е спрял напоследък. На лицето й се изписа крива усмивка, когато видя снимката на малко момиченце — сестричката, която Ричи винаги бе искал. Все още понякога говореше за това, но вече само под формата на шега. Най-накрая бе успял да приеме факта, че майка му и баща му не желаят да имат други деца. Той им беше достатъчен.

Каролина се приближи до леглото, застана неподвижно и се загледа в сина си. Сърцето й се преизпълни с гордост и щастие докато се взираше в красивото му, все още момчешко лице. Изглеждаше блажено спокоен и невинен. И загорял от многото часове, които прекарваше на открито. Това дете изобщо не е разглезено и никога не ми е създавало проблеми, с благодарност си помисли тя, без да сваля поглед от лицето на сина си. А аз съм най-щастливата жена на света.

Най-накрая протегна ръка и отмахна един кичур лъскава шоколадовокафява коса — беше наследил тъмната коса и сините очи на баща си — от челото му. Наведе се и докосна лицето му с устни. Обичам те, прошепна тя. Той изобщо не се помръдна.

Тя се изправи и се измъкна на пръсти от стаята му. Остави го да спи — часовникът му щеше да извъни и да го събуди след няколко часа. Каролина грабна отново чантата и ключовете си и тръгна към асансьора, припомняйки си прекрасната вечер, която бе прекарала със сина си, и глупавите шеги, които си бяха разменяли.

Във вестибюла провери още веднъж грима си, оглеждайки се изпитателно в огромното елегантно огледало, поставено над масичка в стил Арт Деко. Моите приятели с името Джордж непременно ще ме харесат, помисли си тя.

— Каролина! — провикна се един от търговците на цветя. — Тази сутрин изглеждаш прекрасно.

— И ти самият си истински красавец, Джордж — извика в отговор тя, засмя се и му изпрати въздушна целувка. Продължи по пътя си, нагоре по Авеню ъв дъ Америкас, като тракаше оглушително с високите токове на обувките си.

Нямаше още шест часа, но пазарът на цветя, отворил преди зазоряване, бе претъпкан с купувачи. С пазаруването напоследък се занимаваха предимно Рокси и Антонио, двамата ѝ незаменими помощници, тъй като Каролина беше твърде заета с планирането и подготовката на цветните украси за многобройните партита и тържества. Днес обаче беше решила да дойде на пазара лично и да потърси нещо наистина специално за важната официална вечеря, която трябваше да декорира тази вечер. Рокси и Антонио скоро щяха да отворят магазина, ако вече не го бяха сторили, след което щяха да се заемат с изработването на цветните ансамбли, които лично тя бе проектирала. По-късно през деня готовите украси щяха да бъдат закарани до мястото на тържеството.

Каролина почувства прилив на радостна възбуда докато си пробиваше път сред навалищата на пазара. Припомни си времето, когато бе работила в малкото магазинче в Грийнич Вилидж, собственост на приятеля ѝ Джонатан Малър. В ония години двамата с Джонатан често отиваха на пазара още в четири сутринта, облечени с официалните си дрехи след посещение в някой от многобройните нощни клубове. Това беше един изключително шеметен период от

живота ѝ — изпълнен с упорита работа и също толкова напрегнати и безспирни забавления.

— Каролина! Какво става с теб? Да не си оглушала?

Гласът на един от многото търговци на име Джордж, успял най-после да проникне през спомените, нахлули в главата ѝ, я изтръгна от унеса.

— Какво? — попита тя и прикова поглед върху него. — Извинявай, Джордж, бях на друга планета.

— Казах ти — с раздражение повтори Джордж, — че съм ти заделил нещо наистина изключително. Цветята са твои, ако ги искаш.

— О, така ли? — развълнувано възкликна тя и очите ѝ заблестяха от обхваналото я любопитство.

— Какво толкова специално си ми оставил?

Той кимна по посока на задната част на магазина си и я изгледа съзаклятнически.

— Тук отзад са — драматично прошепна той. — Последвай ме.

Каролина тръгна след него като вървеше странично по тясната пътечка между многобройните растения и ярки цветя. Спря пред големия охладител в задната част на магазина. Джордж отвори вратата.

Започна да тършува, размествайки високите метални контейнери, пълни с всевъзможни видове цветя и зеленина, някои от които все още бяха покрити с хартиени опаковки, докато най-накрая намери онова, което търсеше. Издърпа кофата напред, свали я върху посипания с листа под и разкъса кафявата хартия, с която бяха завити цветята.

— Погледни, Каролина! — рече той и посочи с ръка цветята. Прошареният му мустак подскочи нагоре и на лицето му изгря горда усмивка.

Каролина надникна и огледа цветята, показали се изпод разкъсаната амбалажна хартия.

— Сребристи рози — делово отбеляза тя.

Усмивката на Джордж помръкна при тази явна незаинтересованост от нейна страна. Бързо се наведе и напълно освободи розите от хартиената им обвивка.

— Погледни отново — нареди той и смачка хартията. — Не са просто сребристи рози, Каролина. Това са *ирландски сребристи рози*. Най-големите и красиви рози, които някога си виждала. Гарантирам.

— Уха-а-а, Джордж — възторжено извика тя. — Наистина са великолепни! — Размерът на розите нямаше чак такова значение — макар че тези бяха наистина огромни — но цветът винаги бе изключително важен, а розите на Джордж имаха прекрасен лилаво сивкав, бледоморав оттенък.

Какъв късмет, помисли си Каролина. От тези рози щеше да създаде съвършената украса за официалното вечерно парти на Лидия Карстеърс. Стените на трапезарията ѝ бяха облепени с красиви релефни тапети в сиви тонове, изпъстрени с неокласически мотиви — всевъзможни богове, богини и урни. На този фон сребристите рози щяха да се открояват със своята ненатрапчива елегантност. А точно ненатрапчивата елегантност беше търсеният от декораторката ефект. Лидия щеше да остане доволна само ако украсата за вечерта има свое собствено настроение — съвсем нелека задача.

В последно време Лидия Карстеърс се бе превърнала в една от най-добрите клиентки на Каролина. Беше безмерно богата и притежаваше изключително стабилни връзки в обществото. Името ѝ постоянно се срещаше в светските хроники, а тя самата се смяташе за образец на изискан стил и неподражаем вкус. Домът ѝ често биваше фотографиран за най-различни списания. Лидия беше изключително възискателна, а острият ѝ орлов поглед веднага забелязваше поне петнадесет нюанса на розовото, при положение, че повечето хора около нея различаваха най-много два или три. Често даваше за пример цветовете в картините на старите майстори, за да обясни какво точно желае:

— Искам червено като в картината на Караваджо Иудит обезглавява Олоферн — имаше навика да казва тя. — Нали се сещаш, като кръвта, която шурти от прерязаното му гърло.

В повечето случаи Каролина веднага разбираше какво има предвид по-възрастната жена. Освен това, подобно на Лидия, притежаваше усет към цветовете — една от причините, поради която Лидия все по-често прибягваше до услугите ѝ. Каролина си даде сметка, че Лидия ще изпадне във възторг при вида на тези рози. С тях щеше да замени аранжираните букети, които бе подготвила за трапезарията.

— Искаш ли да ти ги изпратя заедно с всичко друго, от което ще имаш нужда? — попита я Джордж, който, умиловивен от искрения ѝ

и неподправен възторг, бе забравил напълно за наранените си преди малко чувства.

Каролина поклати отрицателно глава.

— Не, Джордж — отвърна тя. — Ще взема тези скъпоценни бебчета с мен. И ще ги използвам още тази вечер.

— Както кажеш — съгласи се той. Извади огромния букет рози от кофата, занесе ги до работната си маса, уви ги набързо в друга хартия, залепи я и погледна към Каролина, вдигнал въпросително рунтавите си, прошарени от възрастта вежди. — Какво още ще желаеш, хубавице?

— Това е всичко за днес, Джордж. Безброй благодарности, че ми позволи да видя тези красавици.

Джордж само кимна.

— Още щом ги видях, разбрах, че са за теб — с усмивка отвърна той. — Радвам се, че днес намина лично.

— Аз също — съгласи се тя. — Напоследък не ви посещавам често.

— Все изпращаш Рокси и Антонио. Стана твърде богата и известна и ето че вече нямаш време за нас.

— Богата и известна! — високо възкликна Каролина. — Ще ми се да беше така. Ама и ти си един шегаджия, Джордж... Може и да работя за някои хора, които наистина са богати и известни, но аз със сигурност не съм една от тях. Освен това чудесно знаеш, че изпращам тук Рокси и Антонио, само защото аз съм дяволски заета.

Джордж се ухили.

— Да, зная, Каролина. А ти пък разбираш, че само се пошегувах. Ти обаче си родена победителка. Разбрах го още при първата ни среща.

— Човек няма друг избор в този град — отвърна Каролина.

— Тук си безусловно права — съгласи се Джордж. — Изборът в този град е само един — ако не успееш, с теб е свършено.

— Е, аз смятам да успея — през смях го увери Каролина. Запъти се към вратата, прегърнала огромния букет. Преди да излезе се поспря и изпрати на Джордж въздушна целувка. — До скоро, Джордж! И благодаря отново.

Той махна с ръка, давайки да се разбере, че не е сторил кой знае какво.

— До скоро, хубавице! И ни навестявай по-често.

Каролина пое надолу по тротоара, преизпълнена със задоволство от тази извършена в последния момент промяна на плановете ѝ по отношение на тържеството у Лидия. Неочакваната находка беше от детайлите, които водеха до съвършенство. Поспря се и огледа няколко обещаващи лилии, но в крайна сметка се отказа от тях, защото ѝ се сториха прекалено обикновени за нейния магазин, който, макар и малък, беше всичко друго, но не и обикновен. Спря се още на няколко места, купи още цветя и зеленина и направи поръчки за различни артикули, които бяха на изчерпване в магазина ѝ, като през цялото време не спираше да бъбри с продавачите. Весело се информираше за промените в живота им и споделяше някои неща за себе си.

Когато най-после привърши с покупките, тя спря едно такси, с което измина късото разстояние до магазина. Внезапно я връхлетя мимолетен пристъп на тъга. Тук, на този пазар, бе останала част от миналото ѝ, която никога повече не можеше да се върне. Тя вече не беше онова високо, кокалесто хлапе, което безстрашно флиртуваше с всичките търговци на име Джордж, ласкаеше ги и ги придумваше да ѝ направят отстъпка в цената или пък да ѝ предложат от най-прекрасните си цветя. Търговците и те не бяха същите. Мускулите, скрити под привлекателната им, маслиненокафява кожа, отдавна бяха започнали да омекват. Гарвановочерните им коси вече сивееха. Повечето от тях имаха синове, но те се бяха захванали с друг бизнес и само една малка част от новото поколение продължаваше търговията с цветя. И в това нямаше нищо чудно. Пред търговците на цветя се простираше мрачно и безрадостно бъдеще. Много от тях вече бяха преустановили търговията, съсипани от конкуренцията на евтините цветя, които се внасяха от южноамериканските страни и най-вече от Колумбия. Градът бе наводнен с тези цветя, а вносителите прескачаха търговците на едро и се свързваха директно с продавачите в цветарските магазини или пък с корейските собственици на магазинчета за плодове и зеленчуци, които никнеха из целия град.

Докато таксито пълзеше през натовареното движение, в което колите се движеха допрели броня до броня, Каролина за пръв път осъзна, че е настъпил краят на една цяла ера. Обхваната бе от дълбоко чувство за безвъзвратна загуба — за неусетно изнизалото се време, за собствената ѝ отминала младост. В следващия миг тъгата изведнъж бе изместена от силна самота.

Какво ми става? — мислено се запита тя. Та аз би трябвало да съм най-щастливата жена на света. И през повечето време аз съм най-щастливата жена на света. Омъжена съм за прекрасен, любящ съпруг, макар че той прекарва по половин година извън града. Имам чудесен, напълно нормален и послушен син. Притежавам бизнес, който все повече набира скорост, страхотен мансарден апартамент в града и очарователна къща в провинцията. Защо тогава се чувствам толкова тъжна и самотна?

Каролина тръсна глава, опитвайки се да разкъса лепкавите паяжини на тъгата. Може би, помисли си тя, всичко това се дължи на факта, че Лион ужасно ми липсва и че напоследък двамата почти не се виждаме. За пореден път се запита от какво е породена неговата отчужденост и необичайно дистанцираното му поведение. И дали те не се задълбочаваха с всеки изминал ден? Да, реши тя, в това не може да има никакво съмнение. Лион прекарваше все повече време далеч от дома. Но не това беше най-лошото. Повече я притесняваше фактът, че когато се прибереше от поредното пътуване, той като че ли не проявяваше особен интерес към нея. През последните няколко години твърде често бе предпочитал да си легне веднага щом се прибере у дома, пренебрегвайки явните ѝ аванси.

Дали това не се дължи на възрастта му, запита се Каролина. Или пък на моята? Тя полагаше огромни усилия, за да се поддържа в добра форма и съзнаваше, че все още изглежда привлекателна в очите на мъжете. Но също така си даваше сметка, че вече не е на осемнадесет. Въздъхна отново, смутена и озадачена от промяната, настъпила в поведението на съпруга ѝ.

Загледана пред прозореца на таксито, което пълпеше по натоварената улица, тя изведнъж се запита: *Къде изчезна магията?*

3.

Каролина поспря за миг пред витрината на магазина на Девето авеню, за да разгледа новата аранжировка. Беше я довършила предишния ден и сега искаше да се увери, че витрината, точно според очакванията ѝ, привлича погледите на минувачите. Цялата витрина бе заета от една-единствена аранжировка от цветя, поставена точно по средата върху малко килимче с ресни. Цветята бяха ярко осветени от силен сноп светлина, която не гаснеше нито денем, нито нощем. Задната стена и подът на витрината бяха покрити с черно кадифе.

След като разгледа витрината с острия си и критичен поглед, Каролина отново се увери, че украсата е точно толкова елегантна, колкото бе очаквала. Огромната ваза почти не се виждаше изпод гигантския букет от най-различни цветя и зелени клонки. Използвала беше кичести бели и розови божури, напълно разцъфнали розови рози, ароматни червени макове, сравнително рядко срещаните розови мушката, разноцветни лалета, царствени лилии и дълги стръкове ротшилдски орхидеи. И над цялата тази хубост се извисяваха великолепните тъмнооранжеви цветове на кандилката.

Въображението на Каролина обаче не бе спряло до тук. Сред цветята и зелените клонки тя бе поставила реалистично изрисувани насекоми, изработени от дърво, картон и тел. Пеперуда с ярко оранжеви, кафяви и бели краски, изпъстрени с черни петна, сякаш прелиташе над божурите, а едно водно конче като че ли бе поспряло за миг, кацнало върху нежното листенце на друг цвят. Върху една зелена клонка се пъчеше наперен скакалец. Долу на пода, досами вазата, бе поставена малка купа от холандски порцелан с орнаменти в синьо и бяло, пълна с тъмночервени пресни черешки, а една птичка с красиво оперение в червено, бяло и черно протягаше към тях дългата си човка. Върху килимчето бяха разпръснати и други плодове — лимони, круши и праскови — зрели, сочни и примамливи, откъснати заедно с листата.

Каролина не можеше да не изпита задоволство от работата си. Витрината със сигурност щеше да привлече вниманието на всеки един

минувач. И господ ми е свидетел, помисли си тя, че доста се потрудох върху тази украса.

През изминалите години витрината на нейния магазин се бе превърнала в една от атракциите на Ню Йорк. Не беше чак толкова известна като коледните витрини на магазини като Тифани, Барни, Лорд енд Тейлър, или пък Бергдорф Гудмън, но въпреки това привличаше любопитни хора от целия град, много от които идваха специално, за да разгледат поредната магия, сътворена от въображението ѝ. Каролина постепенно бе свикнала с фотографите от различни вестници и списания, които пристигаха, за да снимат витрината. Дори и големите телевизионни мрежи понякога изпращаха екипи, за да заснемат материал за местните новини. Аранжирането на витрината бе от огромно значение за Каролина — в края на краищата това беше лицето на магазина ѝ и страстта, която влагаше в подреждането и украсяването ѝ, се бе превърнала в безплатна реклама за магазина и бе привлякла неизброимо много нови клиенти.

Тя хвърли един последен поглед на ансамбъла, припомняйки си деня, в който ѝ бе хрумнала идеята за аранжировката. Вдъхновението я бе осенило преди няколко месеца по време на едно пътуване с Лион и Ричи. В Амстердам посетиха Рийксмузиум и докато обикаляше из многобройните му зали тя прехласнато разглеждаше картините на цветя и плодове, нарисувани от холандски и фламандски стари майстори на живописиста.

Когато се върна в Ню Йорк тя обогати колекцията си от книги за изкуството, прибавяйки няколко студии, посветени на холандските и фламандски стари майстори. Идеята я осени през един съботен следобед докато разлистваше лениво една от тези книги. Идеята беше брилянтна и лесна за изпълнение. Защо да не сътвори аранжировка, копираща някоя от тези картини? Помисли си, ме сигурно безброй декоратори са стигали до подобна идея през годините, но, доколкото бе информирана, никой в Ню Йорк до този момент не бе направил нищо, което да се доближава до холандските картини. Тя незабавно изтича на пазара и накупи плодове, прерови охладителите на търговците, търсейки подходящи цветя и зеленина, обиколи всевъзможни магазинчета, от които накупи насекоми и птички, използва дори орнаменти от семейната им коледна украса. Килимчето взе от собствения си дом, а също и купата от холандки порцелан, която,

напълнена със сушени розови листенца, седеше върху една елегантна масичка.

Самото изработване на украсата, макар да ѝ отне доста време, се оказа сравнително лесно. А резултатът беше наистина великолепен. През годините Антонио внимателно фотографираше завършените аранжировки на Каролина и със снимките тя бе изградила едно внушително портфолио, което неизменно държеше под ръка и показваше на клиентите си. Винаги бе чувствала, че тези изящни аранжировки ще допаднат на някои от най-заможните ѝ клиенти. И, разбира се, се бе оказала права. Всъщност, няколко от тези предварително изработени украси щяха да бъдат използвани за декорация на предстоящото тази вечер тържество. Както можеше да се очаква, Лидия Карстеърс, която вероятно беше най-богатата ѝ клиентка, бе изпаднала във възторг при вида им.

Едната ѝ ръка беше вече върху бравата на вратата, когато някакво отражение на витрината привлече погледа ѝ. Светлината падаше върху стъклото под определен ъгъл и Каролина забеляза един сравнително малък, но все така ясно различим участък, който изглеждаше мътен, защото не беше добре почистен.

— По дяволите! — промърмори на себе си тя. — Това е непростимо. Абсолютно непростимо.

Рязко отвори вратата и съпроводена от шумното дрънчане на хлопките, които бе донесла от едно свое пътуване до Гърция, забързано влезе в магазина, прегърнала огромния букет от сребристи рози.

— О, вижте какво довлече котката — радостно възкликна Рокси от мястото си зад щанда. Сръчните ѝ ръце забързано подреждаха цветя в една ваза, а на лицето ѝ с цвят на златисто какао играеше широка усмивка. Вдигнала един стрък френски люляк във въздуха, тя красноречиво погледна часовника си. — Е, часът е едва седем. Радвам се, че можа да дойдеш и да ни помогнеш.

Каролина насочи към Рокси въпросителния си поглед.

— Къде е Антонио? — попита тя.

Рокси кимна с глава към задната част на магазина.

— Разговаря с някого по телефона — отвърна тя и леко повдигна вежди.

Каролина погледна нататък и го видя. Стоеше с гръб към нея, стиснал телефонната слушалка в ръка. Видя го да шепне нещо, закрил слушалката с ръка. Все едно че заговорничеше с някого. Напоследък Антонио прекарваше ужасно много време на телефона. А ако не бърбеше по телефона, пилееше времето си като флиртуваше с най-младите и красиви клиентки на магазина. Е, добре, помисли си тя, няма значение. Той несъмнено беше истинска придобивка за магазина ѝ. Сексапилното му излъчване на мъжкар и тъмната му хубост привличаха жените като магнит. Голяма част от тях посещаваха магазина редовно само за да го видят отново. Пък и през всичките тези години Антонио се бе утвърдил като абсолютно лоялен и заслужаващ доверието ѝ служител.

Тя остави големия букет и дамската си чанта върху работната маса, разположена зад касата.

— Какво намери на пазара? — попита я Антонио, застанал зад нея. Настани се на един висок стол пред работната маса, взе ножа си и с обиграна рутина започна да прави дълги разрези по дебелиите стебла на розите. С помощта на тези разрези цветовете щяха да поемат повече вода. — Мислех, че вече сме се снабдили с всичко, от което имаме нужда.

— Чий ред беше да избърше витрината тази сутрин? — спокойно попита Каролина, пренебрегнала въпроса на Антонио.

— Мой — отвърна той и продължи работата си без дори да я погледне.

— В такъв случай остави това, с което се занимаваш, и я избърши отново — разпореди се Каролина. — Искам стъклото да блести. Ама наистина да блести.

— Но аз току-що ти казах, че вече я избърсах сутринта — възрази Антонио.

— Не, не си — неотстъпчиво заяви Каролина. — Избърсал си деветдесет и пет процента от нея, а това изобщо не е достатъчно.

— Да, мадам! — рече той и вдигна ръка и отдаде чест. Изглеждаше ядосан, а черните му очи проблясваха сърдито. Въпреки това веднага остави ножа, смъкна се от високия работен стол и се насочи към задната част на магазина, където държаха хартиените кърпи и препаратите за почистване на стъкло. Знаеше, че Каролина никога не поставя безсмислени изисквания и си даваше сметка, че щом

тя настоява витрината да бъде почистена отново, вероятно съществува основателна причина за това. По всяка вероятност сутринта бе пропуснал да избърше някой участък.

— И с кого разговаря постоянно по телефона? — попита Каролина, обръщайки се към Рокси.

— Не зная — отвърна тя. — Предполагам, че има ново гадже.

— Как върви подготовката за тържеството довечера? — попита Каролина.

— Добре — увери я Рокси. — Ще свършим доста преди началото на партито. Успях дори да приготвя няколко малки букетчета, които да изложим на тротоара пред магазина.

— Страхотно — похвали я Каролина и отвори един от охладителите. Върху рафтовете му имаше няколко големи метални кофи, пълни с малки букети, обвити с прозрачна хартия и превързани с цветни панделки. Усмихна се със задоволство. Тези малки букетчета, предназначени за тротоара пред магазина, макар и сравнително евтини, бяха помогнали на бизнеса да оцелее през трудните години непосредствено след откриването му и от тогава насам не бе преставала да ги предлага. Само най-ужасните метеорологични условия можеха да ѝ попречат да ги изложи на улицата. Приготвянето им отнемаше страшно много време, но и стандартите на Каролина бяха изключително високи. Повечето от преуспяващите цветарски магазини в Ню Йорк не си правеха труда да приготвят такива малки не особено скъпи букети за масовата публика, макар че те можеха да се окажат особено печеливши. Каролина, обаче, не страдаше от подобни снобски предразсъдъци. На другите може да им се струва, че това е все едно да продаваш дребни бонбонки, често обясняваше на Рокси тя, но дребните парички също се превръщат в долари.

Обичаше да наблюдава как късно следобед тези букети изчезваха, изкупени от делови хора, които се прибираха у дома след работа и ги вземаха като подарък за своите съпруги, съпрузи или любовници. По-късно пък минаваха друг вид клиенти — онези, които отиваха на различни официални вечери. Елегантните букети бяха идеалния подарък за домакина или домакинята на партито. В празнични дни, като наскоро отминалия ден на майката, те едва смогваха да приготвят нужните количества и да задоволят огромното търсене. При такива празници обикновено започваха работа от

предния ден — често наемаха един или двама талантиви помощници специално за деня — и работеха, без да спират нито за миг. Аранжираха букетите, превързваха ги с гумени лентички и ги опаковаха в прозрачна хартия.

Хлопките над вратата иззвъняха и тя вдигна поглед, очаквайки да види Антонио. На вратата обаче стоеше Сет Фостър в целия си блясък. Облечен беше с шит по поръчка костюм и идеално лъснати обувки. Умело подстриганата му коса бе пригладена назад, лицето му изглеждаше здравословно загоряло. В едната си ръка носеше скъпо на вид кожено куфарче за документи.

— Здравсти, Сет — поздрави Каролина. Колко елегантен изглежда винаги, помисли си тя, елегантен и... ами, доста красив. Беше постоянен клиент, макар че влизаше в магазина не повече от два пъти месечно. Но при всяко свое посещение изхарчваше доста тлъста сума пари. Далеч по-важен обаче бе фактът, че именно той бе представил Каролина на Лидия Карстеърс — изключително популярната светска дама, която организираше пищното тържество тази вечер.

— Здравсти — отвърна Сет, усмихна се топло и разкри равните си, изключително бели зъби. Тя изглежда ослепително, помисли си той. Дори и в седем часа сутринта. — Надявам се, че не те притеснявам, но видях Антонио отвън, който ми каза, че мога да вляза и да направя поръчка. Зная, че е рано и още не сте отворили, но...

— Щом аз съм тук — отвърна Каролина, — значи магазинът е отворен. — Усмихна му се и очите им се срещнаха. Той задържа погледа ѝ за миг и тя внезапно се почувства неуверена, а сърцето ѝ сякаш пропусна един такт. — К-какво можем да направим за теб? — със запъване попита тя и почувства, че се изчервява. Каква глупост, ядоса се. Защо този мъж винаги ми въздейства по този начин? Предполагам, че съм впечатлена от парите му, от връзките му в обществото и от очевидната му изтънченост. Да, каза си тя, това трябва да е.

— Искам да изпратя цветя — непринудено отвърна той. — Тук са записани името и адреса. — Бръкна в джоба на самото си и след миг извади от там малка визитна картичка. Подаде я на Каролина.

Тя я погледна. Името му беше изписано с черни релефни букви върху кремавата веленова хартия: **Е. Уилям Сет Фостър**. Каролина обърна картичката. На гърба с черно мастило бяха написани името и

адреса на получателя на цветята: **Г-жа Пейтън Фитцимънс, Източна 77 улица, номер 2, апартамент 15А.** Каролина едва не ахна от изумление, когато прочете името.

Проклетата да съм, помисли си тя. Пейтън Фитцимънс. Той ги познава до една. Тази жена е още един от стълбовете на обществото в този град. Още една красива наследница на огромно богатство, която за една година харчи за дрехи толкова, колкото аз няма да спечеля за цял живот. Пейтън Фитцимънс обаче не беше просто поредната млада, красива и богата светска дама. Дали бяха изминали и две седмици откакто Каролина научи новината? Новината, че отегчената до смърт госпожа Фитцимънс — която, подобно на много други съвременни дами от Манхатън, които, наследили своите попечителски фондове, не изпитваха потребност да си търсят работа — е решила да запретне ръкави и да се захване за работа. Дамата започваше собствен бизнес и то не какъв да е! Тя смяташе да се захване с планиране, аранжиране и декориране на празнични тържества.

Но тя е мой враг, веднага си помисли Каролина. Или поне скоро ще стане. В края на краищата, целта им беше една и съща — да привлекат за свои клиенти най-богатите и популярни в обществото жители на Манхатън, а самата Пейтън Фитцимънс принадлежеше именно към този кръг. Кръгът от аристократи със синя кръв, които, подобно на Сет Фостър, познаваха всеки един човек, който играеше някаква роля в това общество. Няма да споменавам нищо пред него, реши тя, нито пък ще задавам въпроси. Не искам да си помисли, че любопитствам. Освен това е дошъл при мен за цветя и е един от най-добрите ми клиенти.

Каролина съумя да запази спокойствие. Вдигна очи към Сет и се усмихна.

— Ще ни трябва и телефонния номер — напомни му. — Искаме да сме сигурни, че ще има кой да приеме цветята.

— Това не би трябвало да бъде проблем — отвърна Сет с мелодичния си глас. — Можете да оставите цветята и при портиера.

— Знаеш, че държим да имаме телефонния номер за всеки случай. Възможно е получателят да е извън града, или да отсъства за дълго — настоя Каролина. — Не искаме цветята ни да изсъхнат в някой склад, в случай че няма кой да ги получи.

— Тя определено ще си бъде у дома — с усмивка я информира Сет. — А аз искам да я изненадам и не бих желал да я информирате предварително с телефонното си обаждане.

— О, разбирам — кимна Каролина. — Добре. В този случай няма да звъним преди доставката. — Реши да не настоява повече за телефонния номер, но от опит знаеше, че хората, които определено щяха да си бъдат у дома, за да получат цветята, понякога съвсем неочаквано променяха плановете си в последния момент и заминаваха някъде, в резултат на което при завръщането си у дома биваха посрещани от един изсъхнал букет от мъртви цветя. — Имаш ли предвид някакви специални цветя? — попита тя.

Хлопките над вратата извъняха и Каролина погледна нататък. Антонио влизаше в магазина, понесъл в ръка почистващия препарат и руло хартиени кърпи.

— Не съм сигурен — отвърна Сет. — Мислех да видя с какво разполагате и тогава да избира.

— Умен мъж — усмихна се Каролина. — Хайде първо да погледнем в охладителя, а след това ще ви оставя да решите. Разполагаме с красиви лилии в различни цветове и с много рози. А също така люляк. Невероятни лалета. Орхидеи. И още много други цветя. Предполагам, няма да искаш специално аранжиране?

— Не — отвърна Сет и тръгна след нея към охладителя. — Искам само да й изпратя един голям букет цветя. Пък тя да прави с него каквото си иска.

Той е от старата школа, с одобрение си помисли Габриела. Някои хора вярваха, че посланието на внимателно аранжираните ансамбли не е особено ласкаво за получателя — като че ли той или тя няма да знаят какво да правят ако получат обикновен букет.

На лицето му се изписа напрегнато изражение докато разглеждаше многообразието от цветя в охладителя.

— Струва ми се, че предпочитам от онези огромните рози — заяви той. — Розовите. Те наистина са изключителни.

— Красиви си, нали? — съгласи се Каролина. Плъзна вратата на охладителя, за да я отвори по-широко и се присегна с двете си ръце, за да извади розите. Кофата беше тежка и, докато я вдигаше, тя без да иска я отърка в ръкава на сакото му. Без всякакво предупреждение отново се почувства несигурна, по лицето ѝ изби червенина.

— О, Сет, с-съжалявам — запелтечи Каролина и остави кофата на плата. — Не те нараних...?

Той рязко отстъпи крачка назад и я изгледа така, сякаш току-що е бил попарен с вряла вода.

— Ти си една много опасна жена, нали? — възкликна. След това се разсмя. — Разбира се, че не си ме наранила. — Изглежда искрено притеснена, помисли си Сет. Като че ли наистина се тревожи за здравето ми. Колко освежаващо. Защо не може Пейтън поне малко да прилича на нея?

— Съжалявам — продължи да се извинява Каролина. — Обикновено не съм толкова несръчна.

— Тези неща тежат цял тон — отбеляза той. — Трябваше да извадя кофата вместо теб.

— О, аз съм свикнала — рече тя и махна нехайно с ръка. — А сега... колко рози би искал да изпратим?

— О... ами, да кажем, около дузина.

— Чудесно — отвърна Каролина. — Ще ги изпратим веднага. Така добре ли е? — С периферното си зрение забеляза Антонио, който бе взел визитната картичка на Сет и внимателно я разглеждаше.

— Идеално — заяви Сет. Остави куфарчето си на пода и извади от джоба на панталона си портфейл от черна крокодилска кожа. Отвори го, извади кредитната си карти Америкън Експрес и я подаде на Каролина.

Платинена, естествено, помисли си тя.

— Благодаря, Сет. — Погледна го и се усмихна. — Ей сега ще бъда готова.

— Свърши си работата спокойно. Не е нужно да бързаш — отговори той и ѝ върна усмивката.

Каролина се зае с картата и само след миг му подаде да подпише готовата разписка. Той посегна да я вземе и ръцете им се докоснаха. В този момент тя внезапно изпита силно смущение.

— И-искаш ли да приложим и картичка? — попита Каролина, почувствала силната червенина, която пълзеше по шията и по лицето ѝ.

— О, да — отвърна ѝ. Наблюдаваше я внимателно, дал си сметка, че докосването му я бе накарало да се почувства неудобно.

Леко се поизкашля.

— Радвам се, че спомена за това. — Сгъна разписката и я прибра в портфейла си.

— Каква да бъде? Обикновена или нещо по-специално? — продължи да пита Каролина.

— Обикновена, разбира се. Ако имате такива. Забравих да взема от къщи една визитка.

Каролина извади една обикновена кремава картичка и плик от етажерката над плота и му ги подаде.

— Ето — рече тя. — Как я намираш?

— Чудесна е. Благодаря, Каролина. — Извади химикалка от вътрешния джоб на самото си и набързо драсна нещо на картичката. Написа името на Пейтън върху плика, сложи картичката вътре и го запечата. — Готово — заяви. — Още веднъж, много ти благодаря, Каролина.

— Аз ти благодаря, Сет. Ще се погрижим да получи цветята още тази сутрин.

— Това ще е страхотно — рече той. — А сега се махам от главата ти. Зная, че си много заета. — Поколеба се за момент, сякаш все още не му се тръгваше, но след това се наведе, взе куфарчето и се запъти към вратата. — Още веднъж ти благодаря.

— До скоро, Сет!

— Довиждане — рече той и, стигнал до вратата, ѝ махна с ръка. Излезе от магазина, съпроводен от дрънченето на хлопките.

— Виж ти, виж ти, виж ти... — Рокси надникна иззад работната маса. — Ето един приятен начин за започване на работния ден. Букет от рози за неколкостотин долара, продаден още преди да сме отворили.

— Да, така е — съгласи се Каролина. — Ще ми се всичките ни дни да са такива. — Погледна назад към работната маса. — Благодаря, че се погрижи за витрината, Антонио — рече. Забеляза, че той продължава да държи в ръка визитната картичка на Сет.

— Беше права за витрината — смотолеви Антонио. — Наистина бях пропуснал един участък, за което се извинявам.

— Внимавай да не загубиш тая картичка — предупреди го Каролина. — На гърба ѝ е записан адресът, на който трябва да направим първата си доставка за деня. Защо, между другото, си толкова заинтригуван от нея? — попита тя.

— Изобщо не съм заинтригуван — отвърна ѝ. — Но съвсем наскоро видях някои снимки на тая Пейтън Фитцимънс. Страхотно парче е. И е неприлично богата.

— Е, току-виж си я срещнал лично — закачи го Каролина. — Защото ти ще ѝ занесеш цветята тази сутрин.

— Страхотно — възкликна Антонио и подхвърли картичката връз работната маса.

— О, и моля те, постарай се витрината ни винаги да блести — предупреди го Каролина. — Сигурно си ме чул да го повтарям хиляди пъти, но витрината е лицето, което показваме пред света, и не бихме искали това лице да е мърляво.

— Права си, не бихме искали — съгласи се Антонио, но в гласа му се долавяха предизвикателни нотки. — Искаме лицето ни да е измито, блестящо и лъчезарно като това на господин Големи пари Фостър, нали?

— Той е винаги толкова изискан, нали? — отбеляза Каролина.

— Ако питате мен, е направо божествен — обади се Рокси. — Разбирам защо се изчервяваш като момиченце всеки път, когато се появи в магазина — додаде тя.

— Кой, аз? — с изненада възкликна Каролина и погледна към Рокси. Тя разопакова сребристите рози и взе един нож, за да ги почисти.

— Да, ти — кимна Рокси. — Всеки път, когато влезе през вратата, ти ставаш ужасно нервна и започваш да се изчервяваш.

— Ти си луда! — извика Каролина. — Аз съм щастливо омъжена, за бога!

— Вероятно си разстроена, защото изпраща цветя на тази невероятно богата и разглезена кукличка, нали? — намеси се Антонио.

— Ти също си луд — заяви Каролина и надяна работните си ръкавици. — Защо би трябвало да се разстройвам от факта, че човекът изпраща цветя на половината жени в Манхатън?

— Защото си падаш по него — отвърна Антонио. — Очевидно е. А и той не е безразличен към теб.

— Той не се интересува от мен — твърдо заяви Каролина.

— Ха! — възкликна Рокси. — Трябва да си сляпа, щом твърдиш това, момиче! Този мъж винаги нервничи в твое присъствие.

— Рокси! — скастри я Каролина. — Това са пълни глупости. — Отрязва няколко сантиметра от стъблата на розите, след което започна да прави разрези до средата на всеки стрък.

— Не, не са — настоя Рокси. — Питам те аз защо един толкова зает човек като Сет Фостър, който може да вдигне телефона, да поръча каквото му дойде на ума и да уреди доставка докъдето си пожелае, си прави труда да идва лично точно до този магазин? — Тя се изправи, подпря ръце на кръста си и изгледа изпитателно Каролина.

— Да, точно в това е въпросът — намеси се Антонио. — Интересуваш се от него? Имай ми доверие тогава. Този мъж толкова се вълнува при всяка среща с теб, че едва успява да си държи оная работа скрита в панталона.

Рокси и Каролина се разсмяха.

— Толкова си лош, Антонио — сгълча го Каролина.

— Да, мен ако питате, във въздуха около вас витае някакво напрежение — заключи Рокси.

— И двамата сте по-откачени отколкото смятах — заяви Каролина, без да вдига поглед от розите, които обработваше. — Сет Фостър е един много приятен мъж. И нищо повече. — Продължи да разрязва стъблата на цветята, надявайки се, че двамата ѝ помощници ще се откажат от този разговор. Тя беше щастливо омъжена жена. Имаше син тийнейджър. И Сет го знаеше.

— Ти си откачената — не се отказваше Рокси. — Той е много сексапилен мъж.

— Да — съгласи се и Антонио. — Освен това се облича страхотно. Нали, Рокси?

Тя кимна в знак на съгласие и вмъкна един разцъфнал божур в букета, върху който работеше.

— Мисля, че е мъж от висока класа.

— Пет пари не давам какво мислите вие двамата — сопна се Каролина.

— За бога, Каролина! — възкликна Антонио. — Ако не беше Сет Фостър, ние нямаше да бъдем ангажирани за декорирането на тържеството тази вечер.

— Зная — съгласи се тя. — Но всичко стана случайно. Лидия Карстеърс случайно присъствала на сватбеното тържество на майката на Сет. А пък Сет съвсем случайно бе помолил мен да се погрижа за

цветята. И това се случи след второто или третото му посещение в този магазин.

— Спомням си, че току-що се бе преместил в квартала — отбеляза Рокси.

— И това винаги ме е изненаждало — рече Каролина, а на лицето ѝ се изписа любопитство. — Защо, за бога, живее в Челси? Мястото му е в Ъпър Ийст Сайд, където живеят всичките му надути приятелчета.

— Бър-р! — потрепери Антонио. — Ставаш злобничка, макар прекрасно да знаеш, че това деление отдавна вече не съществува. Много хора от онази част на града се преместиха да живеят в този квартал. Обратното движение също е в сила.

— Вярно е — съгласи се Каролина. — Но все пак се чудя какво го е привлякло тук при нас, обикновените хора, и защо не живее в горната част на града заедно с богатите си приятелчета. Което ми напомня, че трябва да побързаме. Антонио, зарязвай всичко и пригответи три дузини от тези големите красавици... — Тя посочи към бледорозовите рози, избрани от Сет Фостър. — След това веднага тръгваш за града, за да ги доставиш. Трябва рано-рано да ощастливим богатата му приятелка.

— Ха! — изсумтя Антонио. — И аз бих искал да имам една такава приятелка. Абсолютна кукличка. Богата при това. Съвършената комбинация. — Той остави ножа, занесе кофата с розите до работната маса и се зае да избира най-красивите измежду тях. Работеше бързо и ефикасно.

— И как, за бога, можеш да си позволиш приятелка като нея? — попита го Рокси.

— Може пък да реши, че съм неотразим и да започне да се грижи за мен — отвърна Антонио. — Не е невъзможно, както знаеш.

— Да, а пък аз ще се събудя утре заран и ще установя, че съм станала милиардерка — рече Рокси.

— И по-странни неща са се случвали — заяви Антонио. — Аз не бих имал нищо против да прекарам няколко безплатни уикенда в някоя от къщите ѝ. В Палм Бийч. В Саутхемптън. И на други подобни местенца. Ще се пека на слънцето. Ще си пийвам джин. И ще се забавлявам.

— Ще се отегчиш до смърт — обади се Каролина, макар да знаеше, че много богати жени бяха готови да си платят, за да могат да

се радват на компанията на Антонио. Беше среден на ръст, около метър и седемдесет и осем, с красива мургава кожа, черна коса, тъмни очи и добре сложено тяло.

Винаги беше красиво облечен, а когато пожелаеше, можеше да бъде изключително чаровен. Това бе една от причините, поради която го бе наела на работа. Освен това той изпитваше истинска страст към цветята. Каролина често си мислеше, че с интереса му към цветята можеха да бъдат обяснени острия му на моменти език и мъжкото му перчене. Защото интересът към цветята не се споделяше от повечето испаноезични момчета, с които беше израснал.

— О, мисля, че мога да свикна с отегчението, причинено ми от жена като нея — възрази Антонио. — Предполагам обаче, че Сет Фостър вече ме е изпреварил.

— Изпреварил те е не само при нея, но и при дузина други куклички, ако може да се вярва на жълтите хроники — отбеляза Рокси.

— Видяхте ли? — възкликна Каролина. — От сума време ми повтаряте, че бил много свестен тип, но, ако вярваме на вестниците, Сет май ще се окаже истински женкар.

— О, за бога, Каролина, това, че са го забелязали да излиза с различни жени, не означава автоматично, че той е някакъв долнопробен женкар — възрази Рокси.

— Може и да не означава — съгласи се Каролина, — но пък може да се окаже от оня лъскав тип мъже, които зарязват дамите си само след няколко срещи. — Тя погледна към Антонио. — Не слагай никаква зеленина при тези рози, Антонио. Никаква. Жените като Пейтън Фитцимънс не харесват зелените клонки. Просто ги завий в онази бледорозова хартия, след това ги сложи в прозрачна опаковка и ги завържи с екстравагантна розова панделка. И не забравяй картичката.

— Не се тревожи, няма проблем — насмешливо отвърна Антонио.

— След като ги доставиш, веднага се връщай тук — продължи Каролина. — Предстои ни един много напрегнат ден. Около пет часа след обяд тримата ще тръгнем за дома на Лидия Карстеърс. На място ще поставим цветята и ще подменим онези, които изглеждат увехнали или наранени. Искам да съм сигурна, че украсата ще бъде съвършена.

— Значи днес ще затворим рано? — попита Рокси.

— Нищо подобно. — Каролина поклати отрицателно глава. — Мерседес предложи да дойде да наглежда магазина. Ще е тук около четири и половина.

— Марседес! — възкликна Рокси.

— Да, Мерседес — отвърна Каролина.

— За бога, Рокси! — намеси се Антонио. — Какво има? Харесваш красивите мъже, но не си падаш по хубавите мацки? Да не би да се боиш от конкуренцията? — Той надяна прозрачната опаковка около розите, а след това със замах завърза розовата панделка на огромна фльонга.

Рокси си пое дълбоко дъх. Антонио нямаше представа каква истина се криеше в думите му. Откакто Рокси бе започнала да излиза с Леланд Маунткесъл, по-младият брат на Лион, Мерседес се бе превърнала в повод за сериозно безпокойство. Тя се заяждаше с Рокси при всеки тяхна среща и непрекъснато злословеше зад гърба ѝ. Що се отнася до Рокси, тя изобщо не се съмняваше, че Мерседес не одобрява връзката ѝ с Леланд, завижда ѝ и дори ревнува. Знаеше, че Леланд и Мерседес са излизали няколко пъти заедно преди години, но Леланд я бе уверил, че от това не излязло нищо сериозно. Само няколко вечери заедно. Ситуацията се усложняваше допълнително от факта, че Мерседес беше съседка и приятелка на Каролина. Рокси не можеше да си позволи да сподели с Каролина истинските си чувства по отношение на Марседес, просто защото не желаше да я поставя по средата между тях двете.

— Не разбирам какво се опитваш да ми кажеш — обърна се към Антонио тя. — Просто съм изненадана, че ще дойде да помогне. Нищо повече. Бях останала с впечатлението, че е заета с някакъв неин проект.

— Заета е — обади се Каролина, — но предложи да дойде и да помогне, когато ѝ казах колко сме претрупани с работа. И аз, естествено, приех. И друг път ни е помагала. Освен това притежава изключителен стил. А и самата тя е красавица. Сами знаете, че това привлича клиентите.

— Само дето пуши като комин — отбеляза Рокси и сбърчи нос.

— Помолих я да пуши отзад — информира я Каролина. — Освен това ще използва ароматизатор за въздух, за да прогони миризмата на цигарен дим.

— Нейният парфюм така ме възбужда, че нямам нищо против цигарите, които пуши — обади се Антонио.

— Антонио! — Каролина вдигна поглед към него. — Тръгвай към града. И побързай. А след това се върни още по-бързо.

— Изчезвам — рече той, но преди да успее да излезе от вратата, в магазина влезе възрастната госпожа Кинг, придружена от госпожа Бевакуа.

— О, Антонио — възкликна госпожа Кинг. — Как си?

— Добре съм — учтиво отвърна той, макар да я гледаше с подозрение.

— Тръгнали сме на църква, Антонио — обади се и госпожа Бевакуа. — Ще бъдеш ли така добър да ни дадеш няколко цветенца за нашата майка Богородица? Нещо дребничко.

Антонио ги изглежда ядосано, но преди да успее да отговори Каролина им извика иззад плота, където стоеше, почти скрита зад цветята.

— Елате тук отзад, дами. Антонио, ти бягай. Аз ще се погрижа за тях. — Струваше й се, че Антонио ще се пукне от яд. Беше започнал да се отнася с огромно презрение към жените от квартала, които се отбиваха в магазина всяка седмица и молеха за безплатни цветя за църквата. И макар че Каролина неведнъж му бе повтаряла, че безплатните цветя за църквата са само още една добра реклама за тях — че и нещо повече, той все така продължаваше да се дразни и ядосва от молбите им.

Той се обърна и се приближи до плота, за да вземе цветята.

— Букетът изглежда страхотно — отбеляза Каролина. — Съвсем обикновен, но изключително елегантен. Свършил си страхотна работа с подреждането на розите.

— Благодаря, мадам — отвърна Антонио и се поклони като актьор. Излезе от магазина, понесъл огромния букет, като пътьом хвърли изпълнен с презрение поглед към двете възрастни дами. Хлопките над врата пропяха, когато той я затвори след себе си.

— Какво да ви дам днес? — попита ги Каролина, когато те най-после се дотъряха до плота.

— О, каквото и да е, Каролина — отвърна госпожа Бевакуа. — Ти си такава съкровище.

— Божията майка ще те благослови — обади се госпожа Кинг. — Ти винаги си толкова мила, Каролина.

Каролина набързо събра в букет няколко вида хризантеми и перуники, сложи и малко зеленина, загърна ги в целофанена опаковка и ги превърза с панделка.

— Ето, заповядайте.

— Бог да те благослови — изрече госпожа Бевакуа. — Бог да те благослови.

— Не зная какво щяхме да правим без теб — додаде госпожа Кинг.

Двете жени се затътриха обратно към вратата, обърнаха се и махнаха с ръка, преди да излязат, стиснали подаръка в ръце.

— Тези двете са точни като часовник — отбеляза Рокси.

— Не са пропуснали седмица. Идват тук откакто отворих магазина — през смях изрече Каролина.

— Веднага разпознават човека, когото могат да издоят. Мислиш ли, че сме продали поне едно цвете благодарение на тях двете?

— Нямам и най-малка представа — отвърна Каролина, — но пък какво толкова мога да изгубя? Няколко стръка цветя, нищо повече. Така че какво значение има дали съм спечелила нещо. Важното е, че моите цветя ги правят щастливи.

4.

Антонио, прегърнал огромния букет, се приближи към униформения портиер на сградата на номер две на Източна седемдесет и седма улица.

— Нося цветя за госпожа Пейтън Фитцимънс — рече той.

— Можете да ги оставите в портиерната — отвърна портиерът и отвори входната врата. — Намира се до самото фоайе, вляво.

— Не мога да ги оставя там — възрази Антонио. — Изпращачът изрично настоя цветята да бъдат доставени в апартамента.

— Е, аз пък спазвам други инструкции, според които всички подаръци трябва да се оставят в портиерната — заяви неумолимият портиер.

— Ако изпълня вашите инструкции, двамата с вас ще трябва да се разправяме с една много нещастна наемателка и с нейния двама по-нещастен приятел — възрази Антонио. — Сет Фостър. Той недвусмислено подчерта, че тези цветя трябва да бъдат предадени лично на получателя.

Портиерът наостри слух, когато Антонио спомена името на Сет.

— Влезте — подкани го той. — Изчакайте малко докато позвъня горе.

Извърна се с гръб към Антонио и набра някакъв номер по вътрешния телефон. Антонио обходи с алчен поглед просторното фоайе, облицовано с мрамор и махагон. Подът беше застлан със скъпи на вид ориенталски килими, а над луксозните позлатени конзоли висяха огромни огледала в натруфени рамки с позлатени ръбове. Приемната беше обзаведена с канапета и столове с копринена дамаска, подредени около ниски масички за цветя, освежени с красиво аранжирани букети. От тавана висеше голям кристален полилей, а множеството огледала отразяваха светлината му. Всяка повърхност във фоайето беше излъскана до блясък. Почистването вероятно се извършваше всяка нощ, така че обитателите на тази екстравагантно разточителна сграда да не срещат по пътя си дори и молекула прах.

Исусе, помисли си той. Сигурно е нужно цяло състояние, за да живее човек в сграда като тази. От години разнасяше цветя и бе виждал много луксозни сгради, но тази тук беше неповторима.

— Можете да ги занесете до горе — информира го портиерът и се обърна към него. — Апартамент 15 А. Служебният асансьор е направо и след това вляво. — Кимна с глава, за да му покаже посоката.

— Благодаря — рече Антонио. Натисна бутона на асансьора, изчака го да дойде и влезе. Когато слезе на петнадесетия етаж, се озова във вестибюл с две врати. А и Б. По дяволите, помисли си той. Само по два апартамента на етаж. Сигурно са огромни.

Приблужи се до махагоновата врата, върху която се виждаше изработена от месинг и излъскана до блясък буква А и натисна лъскавия бутон на звънеца. Само след миг вратата беше отворена от изумителната жена, чиято снимка неведнъж бе виждал във вестниците. Пейтън Фитцимънс от плът и кръв. По-красива отколкото на снимките, ако това изобщо беше възможно. Дълга руса коса. Студени сини очи. Приятен тен. Бледорозова копринена роба, хлабаво привързана с колан около кръста, под която очевидно се криеше страхотно тяло. Боси крака.

— Здравсти. Аз съм служител на Каролина — обясни Антонио. — Собственичката на цветарския магазин. Нося ви цветя.

— Здравсти — отвърна тя и го огледа от главата до петите. — Заповядайте, влезте. — Нищо чудно, че Каролина жъне такива успехи, помисли си тя. Щом има за служител жребец като този. Сигурно повечето жени в Манхатън правят поръчки при нея единствено заради него.

— Разбира се. — Антонио уверено пристъпи в апартамента.

— Ще отида да донеса ваза за цветята — рече Пейтън. — Надявам се, че нямате нищо против да изчакате минутка. Нали?

— Нямам абсолютно нищо против.

— Настанявайте се — подкани го тя и отново обходи с поглед здравето му, мускулесто тяло. Махна с ръка по посока на огромното антре. — Седнете, където си пожелаете.

— Благодаря — отвърна той.

Не сваляше поглед от нея. Тя прекоси антрето, застлано с излъскан паркет с фигури от разноцветно дърво, и изчезна в някаква стая вдясно от входната врата. В средата на антрето имаше голяма

кръгла маса, върху която стоеше гигантска орхидея с десетина цвята. Хиляда долара, помисли си той. За едно-единствено растение. От мястото си до вратата виждаше добре двете просторни всекидневни, обзаведени и двете с богато украсени фотьойли, канапета и маси и декорирани с изключително скъпи на вид картини. Всичко бе издържано в бледи и студени цветове — също като Пейтън, помисли си той, като само тук-там се забелязваха единични цветни петна, неприлично ярки и пламенни. Също като Пейтън може би.

Тя се върна в антрето, но с празни ръце.

— Ще имате ли нещо против да ми помогнете? — попита го. — Вазата, която искам да използвам, е толкова тежка, че не мога да я вдигна. Можете ли да ми помогнете?

— С удоволствие — скочи Антонио.

— Надявам се, че не бързате.

— Не бързам. Разполагам с всичкото време на света — отвърна той.

— Добре — изгука тя. После сви дългия си, елегантен пръст и го повика да се приближи. — От тук моля.

Антонио подчерта допълнително и без това наперената си походка и я последва надолу по коридора към просторното помещение между кухнята и столовата, в което домакинята държеше сервизи и прибори за хранене. Шкафове от тъмен махагон, извисили се от пода до тавана, заемаха четирите стени, а между тях имаше мраморни работни плотове.

— Става дума за ей оная ваза от оловен кристал — рече тя и посочи към един от рафтовете, на който стоеше ваза с неокласическа форма.

Антонио остави цветята на един от плотовете и се присегна към вазата. Свали я с лекота и я остави на мивката. Когато се обърна, видя, че тя изпитателно се визира в тялото му. Погледът в очите ѝ беше откровено одобрителен и ненаситен.

— Толкова си силен — изрече Пейтън. — Вдигна я все едно, че е направена от картон. — Господи, помисли си тя. Всяка поразителна сила на тялото му излъчва сексапил.

— Искате ли да я напълня с вода? — попита той.

— О, това би било страхотно — изгука Пейтън. — Знаете ли, в момента съм съвсем сама. Изпратих прислужницата навън по работа.

— В думите ѝ се съдържаше подтекст, който не би останал скрит за никой чистокръвен жребец от мъжки пол.

Антонио напълни вазата с вода и се обърна към нея.

— Ще натопя цветята вместо вас, ако желаете.

Тя кимна.

— Направи го.

Антонио развърза панделката и извади картичката. Подаде ѝ я. Тя отвори плика, прочете картичката, след което я захвърли върху плота, а очите ѝ мигновено се насочиха обратно към Антонио, който извади огромния букет от прозрачната му опаковка и го сложи във вазата.

— Прекрасно — заяви тя, докато той подреждаше красивите рози, така че да изглеждат по възможно най-привлекателен начин.

— Къде желаете да я поставя? — попита Антонио.

— О, последвай ме.

Тръгнаха по друг коридор и влязоха в гигантска спалня, издържана в няколко нюанса на бялото. Основната мебел в стаята беше огромното легло с балдахин, отрупано цялото с коприна и дантели. Тя посочи към застланата с копринена покривка масичка, поставена от едната страна на леглото.

— Струва ми се, че там ще е добре — промърмори, замислено притиснала пръст към устните си.

Антонио занесе вазата до указаното място, постави я върху масичката и я завъртя така, че розите да се виждат от всички страни. Отстъпи крачка назад към леглото, погледна съсредоточено към вазата и кимна с удовлетворение.

— Така харесва ли ви? — попита.

Тя се приближи до него.

— Мисля, че са свършени — кимна с одобрение. — Абсолютна прелест. — Беше успяла да развърже копринения колан и да разтвори копринената си роба, разкривайки пищната си гърд, покрита с равномерен и здрав тен.

Антонио погледна разлюлелите се пред него гърди и неволно облиза устни. Господи, какво съвършенство, помисли си. Пресвети боже, колко ми се иска да ги докосна.

Пейтън се усмихна и пхна ръка под робата си, очевидно опитвайки се да оправи презрамката на ефирната и напълно прозрачна

нощница, която носеше отдолу. Пред погледа на Антонио се откри още по-голяма част от прекрасните ѝ гърди; в следващия миг едно розово зърно надникна изпод нощницата и той едва не простена на глас. Тя плъзна ръка под ризата му и го привлече към себе си.

Той пристъпи напред, обви мускулестите си ръце около кръста ѝ, а след това ги плъзна надолу и обхвана заобления ѝ задник. Тя не промълви нито звук, когато телата им се докоснаха. Стоеше там, взираше се дръзко в очите му, сякаш го предизвикваше. Мълчанието ѝ обаче не продължи дълго, защото Антонио се наведе, погали гърдите ѝ с топлия си влажен език и тя простена, изпаднала в екстаз.

Изправи се, за да си поеме въздух, и видя отметнатата ѝ назад глава. Премести устни към шията ѝ и започна да я целува, гали и хапе, опиянен от въздишките на наслада, които се отронваха от сочните ѝ, чувствени устни. После притисна устни към нейните, плъзна език между тях, докосвайки с влажния му връх всяко кътче от устата ѝ. Целуваше я страстно и пламенно, почувствал натиска на езика ѝ, който си играеше с неговия. През цялото това време ръцете му не се спряха нито за миг. Помилваха задника ѝ, докоснаха гърдите ѝ, спуснаха се надолу към съкровището, скрито между стройните ѝ бедра.

— Хайде да се съблечем — прошепна Антонио и леко се отдръпна назад. Без да чака отговор съблече робата ѝ, захвърли я на пода, а след това ѝ помогна да се освободи и от нощницата. Пейтън остана напълно гола и той прикова поглед върху нея, заплепен от съвършеното ѝ тяло.

Тя му се усмихна похотливо и се зае да го разсъблича, нетърпелива да види голото тяло на мъжа, който по всяка вероятност щеше да се окаже мускулеста машина за секс. А тя имаше нужда точно от това. От един добре сложен жребец, който да я изучука както си му е редът. Когато ризата му се свлече на земята, тя плъзна ръце по твърдите му като стомана рамене, привлечена неудържимо от силата, която прозираше под всяко негово движение. А когато Антонио изхлузи дънките и тесните си шорти, пенисът му, леко завит нагоре, щръкна право напред.

Пейтън зяпна от изумление. Толкова голям и твърд, помисли си тя и се отпусна на колене, почувствала натиска на ръцете му, спрели се за миг върху раменете ѝ. Започва да си играе с него и да го дразни без капка жал. Докосна с език главичката му, после прокара огнена диря по

цялата му дължина, целуна натежалите тестиси и едва тогава го пое целия в устата си.

Антонио си помисли, че ще експлодира. Започна да стене от удоволствие, но бе твърдо решен да удължи тази наслада възможно най-дълго. Преди да се отдаде изцяло на страстта, той изправи Пейтън и я поведе към леглото. Тя се отпусна по гръб и широко разтвори крака.

Антонио се отпусна върху нея и отново покри гърдите ѝ с целувки. Докосна зърната ѝ с език, плъзна ръка между бедрата ѝ и зарови пръсти във влажната мекота на утробата ѝ. Възпламенен от очевидната ѝ възбуда, той се плъзна надолу по тялото ѝ и зарови език в сладката влага на женската ѝ същност. Пейтън едва не обезумя. Сграбчи с все сила къдравата му гарвановочерна коса, изви се като дъга, притиснала тяло към устата му. От гърлото ѝ се отрониха протяжни стонове.

— О, боже — задъхано промълви тя — Мили боже, ти ще ме докараш до оргазъм.

Антонио мигновено отдръпна езика си, издърпа се нагоре по тялото ѝ и се приготви да я обладва. Приковал очи върху нейните, той бавно проникна в тялото ѝ и продължи да я възбужда, движейки се бавно напред-назад. Продължи така известно време и, когато не можеше да се въздържа повече, проникна надълбоко с един-единствен силен и рязък тласък.

Тя извика и започна да се гърчи под тежестта му, прегърнала го през кръста. След това се надигна, за да отвърне на силните му тласъци. Антонио се движеше все по-бързо и по-бързо, а тя стенеше, задъхана от удоволствие. След това Пейтън изкрещя отново и цялото ѝ тяло се разтресе от неудържими конвулсии. Не спираше да се извива под тялото му, а оргазмите следваха един след друг.

Антонио направо пощуря. Продължи да я язди като обсебен от дяволски дух. В следващия миг обаче, неспособен да се сдържа повече, той извика, тялото му сякаш се вкамени, след това потрепери и изля горещото си семе. Оргазмът му сякаш продължи цяла вечност.

Когато най-после възбудата му отмина, той се отпусна изнемоощял върху нея. Пенисът му все още беше дълбоко в утробата ѝ. Двамата дишаха тежко, опитвайки се да си поемат дъх и с все сила се притискаха един към друг. Антонио започна да обсипва с малки

целувчици блесналото ѝ от потта лице, а след още един дълъг миг и двамата избухнаха в смях, породен от чисто животинската наслада, която бяха изпитали.

— Ти си една много страстна кукличка — отбеляза той, когато най-после успя да се успокои достатъчно, за да проговори.

— А пък ти си един много страстен мъжкар — отвърна тя. — Точно такива ми ги предписва докторът като лек срещу самотните и отегчителни утрини у дома.

— Във всеки един момент съм готов да изпълня предписанията на лекаря ти — увери я Антонио. Претърколи се от нея, пхна ръка под врата ѝ и притисна тялото ѝ към своето. — По дяволите! Какво страхотно начало на деня ми!

— Можеш да го повториш отново — съгласи се Пейтън. — От много време насам не съм се чукала така добре.

— Ами Сет Фостър? — попита Антонио.

— О, значи знаеш, че излизам с него — подхвърли тя. — Много добре си информиран.

— Е, не е нужно човек да е гений, за да се сети, че имате връзка — поясни Антонио. — Искам да кажа, че той поръча цветята в магазина, в който работя, а пък аз ги доставих лично.

— Хайде да не говорим за него точно сега — рече тя. — А и защо да не запазим случилото се между двама ни в тайна? — Пейтън закачливо ухапа ухото му. — Това ще се превърне в нашата малка тайна — шепнешком додаде тя.

— Добре — съгласи се той. — Но той често поръчва цветя в магазина ни.

— Това скоро ще се промени — заяви тя и намота около пръста си една гарвановочерна къдрица.

— Какво искаш да кажеш? — попита Антонио.

— О, аз самата основах фирма за организиране на празнични тържества — поясни Пейтън. — А това, естествено, включва и декориране и украса с цветя. — Спря да се занимава с косата му и го погледна право в очите. — И целият бизнес ще се ръководи от магазина, който открих съвсем наскоро в тази част на града.

Антонио като че ли се изненада в първия момент, но веднага след това се засмя.

— Разбирам. Значи за в бъдеще той ще купува цветя само от теб.

Тя кимна и се усмихна самодоволно.

— Всъщност, смятам, че една голяма част от клиентите на шефката ти ще започнат да идват при мен.

— Аха... — смотолеви Антонио.

— А пък аз ще имам нужда от помощници — продължи тя, прокара пръст по силните му гърди, а след това се спусна надолу по корема и стигна до палавата играчка между краката му. — Проявяваш ли интерес?

— Може би — отвърна Антонио, почувствал как възбудата го обхваща отново. — Да, разбира се. Но какво ще спечеля аз от това?

— О, на първо място, мисля, че ще проявиш интерес към парите — отвърна тя и леко погали члена му. — Да не говорим пък за допълнителните стимули. — Ръката ѝ обгърна члена му, тя плъзна тяло надолу, протегнала напред ненаситния си, топъл език.

5.

— Чудя се къде, по дяволите, се дяна Антонио — възкликна Каролина и погледна часовника си.

— Не зная — отвърна Рокси с очевидна липса на интерес.

Каролина погледна към нея. Разбра, че нещо я притеснява, но реши да не я разпитва. От опит знаеше, че Рокси сама ще сподели проблемите си, ако желае. Само че щеше да го направи едва когато е готова за това.

Най-накрая Рокси вдигна очи и погледна Каролина.

— Наистина ли смяташ, че Мерседес е достатъчно добре запозната с работата ни в магазина, за да го ръководи в наше отсъствие? Искам да кажа, че едно е тя да работи тук заедно с някой от нас, но съвсем различно е да я оставим съвсем сама. Не съм сигурна, че ще се справи.

— Аз пък съм сигурна — заяви Каролина и кимна с глава. — Пък и няма да има какво толкова да прави. Ще се справи. — Погледна към приятелката си и се усмихна. — Рокси, подозирам, че все още изпитваш неприязън към Мерседес заради няколкото ѝ срещи с Леланд в миналото. Така ли е?

— Не — разпалено отрече тя. После сви рамене и въздъхна. — О, предполагам, че имаш право. Макар че Леланд не си го признава, аз съм сигурна, че двамата с Мерседес са имали много специална връзка. А може просто да проявявам прекалена параноя.

— Стига, Рокси! Тяхната връзка е история — увери я Каролина. — Не мисля, че имаш основание да се притесняваш заради Мерседес. От доста време живее на етаж под мен и до този момент нито веднъж не сме се скарали. Зная, че си пада малко сноб, но едновременно с това е много интересна и творческа личност.

— Единственото, което зная за нея, е, че баща ѝ бил някакъв художник аристократ, а тя самата била модел на времето — отвърна Рокси. — Леланд почти не я споменава, но съм чувала, че е едно от онези богати момиченца, принадлежащи към каймака на обществото.

— Е, Мерседес наистина е наследила прилично състояние от семейството си. Вярно е, че живее в изключително луксозна мансарда, но, от друга страна, тя е постоянно заета с реализирането на някакъв проект, който с времето се оказва грандиозен успех.

— Например?

— Ами за известно време се занимаваше с реставриране на стари мебели. Събираше разни вехтории от битаците, след това ги боядисваше с някакви невъобразими цветове и ги продаваше с огромна печалба. Вземаше една разнебитена маса, боядисваше я с леопардова шарка и я превръщаше в произведение на изкуството за милион долара. Имаше един период, в който правеше килимчета, които бяха толкова красиви, че ги изложиха в една художествена галерия. Освен това получава огромни хонорари от хора, които, видели веднъж снимки на интериора на мансардата ѝ, я ангажират, за да постигне същия ефект и в техните жилища. Списъкът с начинанията ѝ всъщност е безкраен.

— В такъв случай предполагам, че е доста богата — отбеляза Рокси.

— Всъщност, не зная — сви рамене Каролина. — Вярно е, че живее доста широко, но не зная каква част от парите, с които разполага, идват като издръжка след развода ѝ. Не мисля обаче, че онзи германски граф, за който е била омъжена в продължение на няколко години, има кой знае колко пари.

Каролина погледна часовника си и остави ножа на масата.

— Защо не прегледаме докъде сме стигнали с подготовката на партито? — предложи тя. Отвори една голяма тетрадка с твърди корици, в която вписваше плановете си за различните тържества, които организираше, независимо от тяхната значимост и размах, след което разгърна на страницата, на която бе вписала данните, касаещи тържеството на Лидия Карстеърс.

По правило най-напред пишеше датата, след това името и адреса на клиента, броя на очакваните гости, както и имената им, в случай че разполага с пълния списък. След тези първоначални данни следваха подробни рисунки на всички цветни аранжировки. Малки стрелкички уточняваха вида на цветята във всеки един букет. Най-накрая Каролина изброяваше с най-големи подробности местата в апартамента, на които щяха да бъдат поставени различните букети. Пазеше всички тези

подробни планове и скици и ги използваше в ежедневната си работа. Те освежаваха паметта ѝ и бяха постоянен източник на нови идеи, и придържайки се към тях, тя можеше да е сигурна, че няма два пъти да повтори една и съща украса у един и същи клиент. Освен това внимаваше да не предложи същите аранжировки у клиент, който е присъствал на тържество, организирано и декорирано от нея самата.

— Добре — рече Рокси, остави ножа и свали работните ръкавици.

— Запланували сме два огромни букета в стила на старите майстори, които ще поставим на конзолата до входната врата, нали така?

Рокси кимна.

— Точно така. И двата букета са готови.

— Следва библиотеката — продължи Каролина. — Един голям букет за централната маса и четири по-малки за другите маси.

— Малките са приготвени — информира я Рокси. — Антонио иска лично да направи големия букет за централната маса.

— Добре — съгласи се Каролина. — Може да се залови с него веднага щом се върне. — После отново погледна в тетрадката. — Следва един малък букет за дамския будоар.

— Готов е — докладва Рокси. — Лично го приготвих.

— Четири букета за спалнята и два за банята.

— В момента работя върху тях — осведоми я Рокси.

— После имаме още четири букета за гостната и два за банята към нея.

— Не са готови.

— Аз ще се погрижа — реши Каролина. Отново погледна в тетрадката. — Какво още? О, четири малки букета за коридорите в апартамента.

— Готови са.

— И на последно място, но не и по важност — продължи Каролина, — идва трапезарията.

— Двата големи букета за шкафа и масичката са готови — съобщи Рокси. — Което означава, че остава да се погрижим за цветята, които ще поставим върху самата маса за хранене. — Усмихна се и въпросително изгледа Каролина. Каролина винаги оставяше

приготвянето на този букет за последния момент и държеше лично да се погрижи за него.

— Веднага се захващам с това — заяви Каролина. — Сребристите рози са предназначени точно за трапезарията. Ще изглеждат прекрасно върху изисканата маса, а Лидия Карстеърс ще остане очарована. Хората не ги купуват много напоследък, така че изненадата ще бъде пълна.

— На тази вечеря ще има страшно много цветя — отбеляза Рокси. — Повече отколкото някои хора поръчват за сватбено тържество.

Каролина кимна в знак на съгласие.

— Тридесет и пет отделни букета — рече тя. — Не. Всъщност, ще бъдат тридесет и шест, защото смятам да направя два букета за масата в трапезарията. Ще ни се отвори доста работа в дома на Лидия. О, не забравяй да вземеш три сешоара — по един за всеки от нас. Лидия обича напълно разцъфнали цветя и затова ще се наложи да разтворим чашките на онези, които все още не са се отворили.

— Казах на Антонио да не прибира готовите букети в охладителя, за да могат цветовете да се разтворят още в магазина — обясни Рокси.

— Това е добра практика в случай като този — съгласи се Каролина. — Освен това клиентите на магазина виждат готовите букети и понякога изявяват желание да им приготвим нещо подобно. Хайде сега да изкараме тези букети на тротоара. Хората вече тръгват на работа. Някои от тях, господ да ги благослови, сигурно ще искат да си купят букетче за бюрото, за шефа или за когото там си пожелаят.

Двете заедно изнесоха дървената поставка от задната част на магазина и я поставиха на тротоара, непосредствено пред магазина. Скриха я под навеса, за да са сигурни, че цветята ще бъдат на сянка, но се постараха да я сложат така, че да не закрива витрината. На поставката подредиха ведра, като във всяко от тях имаше по десетина-дванадесет букетчета. Върху всяко ведро бе поставен етикет с цената на букетите, които варираха от четири до двадесет долара.

Когато се върна в магазина, Каролина свали две подложки от един рафт, след което изнесе сребърните вази на Лидия от задната част на магазина, където ги бе оставила. Сложи тежките вази върху

работната си маса, постави по една подложка във всяка от тях, а след това тежко въздъхна.

— Какво има? — попита Рокси. — Нещо не е наред ли?

— Не, всъщност няма нищо — отвърна Каролина. — Само дете Лион ужасно ми липсва. Напоследък толкова често отсъства. — Започна да къса листата от дръжките на сребристите рози. — Понякога имам чувството, че сме се превърнали в двама непознати.

— Не и вие двамата! — възкликна Рокси и я погледна изпод вдигнатите си вежди. — Та вашият брак е направо съвършен.

— Така е — съгласи се Каролина. — Предполагам, че сега просто ми липсва повече от обикновено. Напоследък прекарваме твърде малко време заедно.

— Аз пък мисля, че си голяма късметлийка — увери я Рокси. — Двамата с Лион поне имате стабилен и здрав брак. А неговият красив, прекрасен, съвършен и ужасен брат няма никакво намерение да се обвързва с мен. — Тя се разсмя.

— Как вървят нещата между вас? — попита Каролина. — Не съм се виждала с Леланд цяла вечност.

Рокси обърна огромните си тъмни очи към Каролина и се усмихна.

— О, аз все така боготворя земята, по която стъпва — рече тя, — а той се отнася с мен като с коронована особа.

— Стига, Рокси — укори я Каролина. — Каквото и да говориш, все ми се струва, че нещо не е съвсем наред.

— Защо смяташ така? — попита Рокси.

— Познавам Леланд — отвърна Каролина. — Познавам и теб. И виждам, че точно в този момент не си от най-щастливите хора на земята. Зная, че си влюбена, но ми се струва, че напоследък си позагубила от присъщата си лъчезарност. Нещо става между вас, нали? Да не би да сте се скарали?

Рокси кимна.

— Той... той... Искам да кажа, че просто не зная какво става. Не смятам, че се вижда с друга жена. Не е това, но съм сигурна, че е намислил нещо. Напоследък пие прекалено много. Освен това разни непознати — все мъже — му звънят по всяко време на денонощието и след всеки такъв разговор той излиза, за да се срещне с клиент. Така ги нарича. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, които потекоха по изящно

изваяните скули на лицето ѝ. Рокси ги избърса с дългите си, завършващи със съвършено оформен маникюр пръсти. — По дяволите! — възкликна тя. — Не разбирам защо не желае да ме включи в това... каквото и да става с него в момента.

Каролина обгърна с ръце слабичките рамене на Рокси. Прегърна я и започна лекичко да я потупва по гърба.

— О, Рокси... Милата ми Рокси — прошепна тя с натезал от тревога глас. — Всичко ще се оправи. — Почувства сподавените ридания, разтърсили тялото на по-младата жена, и продължи да я притиска към себе си, да я гали и потупва по гърба.

Прислонила се в прегръдката ѝ, младата красавица изведнъж се разсмя през сълзи. Отдръпна се назад и погледна Каролина. Лицето ѝ беше мокро от сълзите, но на устните ѝ играеше усмивка.

— Ти си... ти си най-великата, Каролина — заяви тя. — Твоят девер може и да е голям негодник, но ти винаги успяваш да ме накараш да се почувствам по-добре.

Каролина отвърна на усмивката с усмивка. Присегна се към работната си маса, взе една книжна кърпичка и внимателно избърса сълзите от лицето на Рокси.

— Ето така. Отново си красива както винаги.

— Благодаря ти, Каролина — изрече Рокси. — Съжалявам. Но просто не издържах. Предполагам, че започва да ми идва в повече. — Извърна се от Каролина, извади още няколко кърпички от кутията и издуха носа си. — Не бива да му позволявам да ме разстройва по този начин.

— Ето така ми харесваш повече — възкликна Каролина и се разсмя. После надяна ръкавиците и се върна към работата си, като не спираше да се пита колко сериозни са разногласията между Рокси и Леланд и какво точно бе намислил нейният девер. Независимо че взаимоотношенията ѝ с Леланд винаги са били приятелски, че дори и сърдечни през годините, истината бе, че тя всъщност никога не му се бе доверявала напълно.

Макар че беше приветлив и красив и, също като Лион, на моменти можеше да бъде изключително чаровен, Леланд, по нейно мнение, като че ли нямаше цел в живота. Беше някак си импулсивен, небрежен и изключително себичен. Това не означаваше непременно, че е с лош характер, но, благодарение на своята повърхностна

незаинтересованост, той често причиняваше сериозни проблеми и неприятности на околните. А и бе разбил не едно женско сърце през годините.

Когато преди няколко месеца Рокси започна да излиза с Леланд, Каролина посрещна връзката им с надеждата, че приятелката ѝ няма да свърши подобно на многото други уязвими жени преди нея, ухажвани, а след това безжалостно изоставяни. Рокси обаче като че ли не смяташе, че има замесена друга жена. Какъв беше проблемът тогава?

Мислите ѝ бяха прекъснати от пронизителния звън на телефона. Каролина се присегна и вдигна слушалката.

— Каролина — изрече тя с ясен и бодър глас.

— Лоши новини.

— О, мили боже, Лион! — Всичкото веселие изчезна от гласа ѝ. Той рядко ѝ се обаждаше в магазина, защото не желаше да я безпокои докато е на работа. Този факт, както и необичайният поздрав, я накараха да изпита силна тревога. — Какво има? Добре ли си? Да не е станало нещо...?

— Не, не — прекъсна я той. — Нищо подобно, Каролина. Аз съм добре. Не се е случило нищо, което присъствието ти до мен да не може да изцери. Лошата новина е, че ще трябва да остана тук още няколко дни.

— О, не! — разочаровано възкликна тя. — Надявах се да се прибереш за рождения ден на Мат. От толкова време не сме се събирали всички заедно и направих всичко възможно да подредя така работата си в магазина, че да съм свободна.

— Зная — отвърна той, — но нищо не мога да направя. Просто няма начин да се измъкна.

— Разбирам — рече тя, макар всъщност да не разбираше. — Или поне така смятам.

— Зная, че е неприятно. — В гласа на Лион се усещаше раздражение. — Но всичко е заради новото ръководство. Знаеш какво се получава след подобни сливания. Идва някой нов началник и решава, че трябва да обърне всичко с главата надолу, за да получи подобри резултати, а истината е, че всъщност няма и най-малка представа какво точно върши. Налага се да проведе няколко семинара за обучение на новите служители. Така и не мога да проумея защо

правят нещата, които правят. И се надявам положението час по-скоро да се нормализира.

— Аз също — увери го Каролина. — Напоследък двамата с теб сме като кораби, които се разминават в нощта. Само от време на време прекарваме по няколко дни заедно. А и на Мат много ще му липсваш. — Насили се отново да заговори с присъщата ѝ жизнерадостна бодрост. — Имам идея. Ако тези твои командировки продължат така и за в бъдеще, може би ще трябва да се преместим да живеем в Холандия. Аз ще се установя в Амстердам и ще си отворя там цветарски магазин.

Лион се разсмя.

— Да, цветарски магазин в град, който е претъпкан с цветя.

— Само се пошегувах, глупчо.

— Зная и оценявам опита ти да ме разсмееш предвид обстоятелствата. Виж, не ми се иска да прекъсна този разговор, но трябва да бягам. Очаквам да се срещна с няколко от новите шефове, за да изпием заедно по едно питие.

— Добре — отвърна Каролина. — Ще те пусна да си гледаш работата. И, Лион?

— Да?

— Много ми липсваш и те обичам.

— И ти ми липсваш, Каролина. А също и Ричи. И ви обичам и двамата.

— Дочуване.

— Дочуване, скъпа. Скоро ще се чуем отново.

Каролина затвори телефона и от гърдите ѝ се отрони дълбока въздишка. По дяволите, помисли си тя, подпря лакти на масата и положи брадичка върху сплетените си ръце. Ричи ще бъде разочарован. Мат също ще бъде разочарован. Но никой няма да е толкова разочарован колкото мен.

Лион затвори телефона и остана неподвижно на мястото си, смръщил красивото си лице. Мразя да я лъжа, помисли си той, но истината е, че просто нямам друг избор. Въздъхна, осъзнал за кой ли път, че е длъжен да ѝ каже истината. Погледна навън към верандата. Видя Моник да наглежда Аня, която си играеше с една от любимите си

кукли. Дългата руса коса на Моник блестеше на слънцето. Косата ѝ е толкова красива, помисли си той. Както и всяка останала част от нея. Стройното и гъвкаво тяло на танцьорка — фино, силно и секси. Големите сини очи, чувствените устни, съвършената кожа. Младостта ѝ, толкова свежа и жизнена.

Вратите и прозорците бяха отворени и той чуваше щастливото бръщолевене на Аня. Изправи се и излезе при тях.

— Тати — произнесе на английски Аня и му показа куклата си.

— О, много е красива — с усмивка изрече той, а Аня, насочила отново цялото си внимание към куклата, се зае да разресва косата ѝ с малко розово гребенче.

— Приключих — рече той, седна на канапето от тиково дърво и прегърна Моник през раменете.

— Всичко наред ли е? — попита го.

— Така смятам — отвърна той и кимна с глава.

— Казах ѝ, че ще остана тук още малко.

— Предполагам, че не е останала особено щастлива.

— Е, всъщност тя е ужасно заета — подхвърли Лион. — Трябва да се грижи за магазина, а и за всичко останало.

— И въпреки това... — промълви Моник и гласът ѝ постепенно заглъхна.

Лион нежно стисна раменете ѝ.

— Всичко ще се нареди, Моник — увери я той. — Сигурен съм в това. Дай ми само още малко време.

— Добре — отвърна тя и го погледна.

Той забеляза съмненията и тревогите, скрити зад престореното спокойствие на красивото ѝ лице, и осъзна, че тя се нуждае от малко повече увереност.

— Виж — започна Лион, — това тук е моят дом, Моник. Аз го зная и ти също би трябвало да го знаеш. Трябва да ми повярваш. Ще направя необходимото, за да можем двамата с теб да сме заедно през цялото време. Ти, аз и Аня.

Малкото момиченце, чуло името си, погледна към него с огромните си очи. На лицето му изгря сладка усмивка. Отново вдигна куклата с пълничката си ръчичка.

— Виж, тате — повтори тя.

— Красива е, миличка — каза ѝ той. — Също като теб.

Аня се засмя на глас и притисна куклата към гърдите си.

Лион се обърна към Моник.

— Как бих могъл да се откажа от всичко това? — попита той. — Никога не бих ви изоставил.

Моник въздъхна.

— Може и така да е — тихо отвърна тя, — но не е нужно да ти припомням, че имаш всичко това и в Ню Йорк, Лион.

— Не, Моник — бързо възрази той. — Изобщо не е същото. Ти не разбираш.

— И какво точно не разбирам? — попита тя и го изгледа въпросително. — На мен нещата ми изглеждат пределно ясни. Всичко е съвсем просто, всъщност. Там имаш съпруга и дете. А тук имаш приятелка — или както там предпочиташ да ме наричаш — и дете.

— Не — повтори той. — Не е... не е същото. Каролина си има нейната работа. — Изглеждаше така, сякаш отчаяно се опитваше да налучка верните думи. — Тя е... тя е омъжена за нея — най-накрая заяви той. — За нея, а не за мен. Едва ли ще забележи, ако си тръгна. А Ричи... Е, Ричи вече е голям. Скоро ще стане напълно самостоятелен. Не разбираш ли? Изобщо не е същото.

Моник го изгледа с разбиране.

— Може да не е съвсем същото — съгласи се тя. — Но единствената разлика, така както аз я виждам, Лион, е, че тя и синът ти са признати от закона и обществото — убедено заяви тя. — Те са... почтени. А аз? Аз съм... аз съм другата жена. Аз съм никоя. Ами Аня? Тя е...

— Не, Моник — прекъсна я той, взе я в прегръдките си и я притисна към себе си. — Престани да говориш по този начин. Нещата ще се променят. Ще направя така, че всичко между нас да е както трябва. Ще видиш! Нашата връзка ще потръгне. Повярвай ми... Това е, което желая. И ще се погрижа да го получа. Скоро при това.

Аня вдигна очи и ги погледна, после се изправи, пусна куклата на земята и се заклатушка към тях на дебелиите си крачета. Прегърна коленете на баща си и притисна към тях шоколадовокафявата си косица.

— Обичам те, тате — изрече тя.

Той разроши косата ѝ с ръка.

— И аз те обичам, Аня.

— Ела, Аня — повика я Моник, протегнала към нея двете си ръце. — Защо не поседнеш у мама за минутка?

Аня се спусна към майка си, Моник я вдигна, настани я в скута си и отмахна косичката, паднала върху очите ѝ.

— И теб те обичам, мамо — рече Аня.

Моник я притисна към себе си.

— О, и аз те обичам, Аня! Много те обичам...

Лион се наведе над Аня и целуна Моник.

— А пък аз обичам теб — увери я той. — И ще се погрижа нещата между нас да се подредят. Обещавам!

6.

Каролина постави купата на сини и бели шарки върху мраморната конзола и я напълни със зрели червени черешки. Това беше довършителният щрих към една от цветните аранжировки, инспирирани от старите фламандски майстори. Отстъпи крачка-две назад, огледа произведението си от няколко метра разстояние, премести се малко наляво, а след това и надясно, опитвайки се да прецени дали купата е поставена на най-подходящото място в съседство с огромната ваза с цветя. След като в продължение на няколко минути изучава внимателно аранжираната картина, тя се върна до конзолата и премести купата с два-три сантиметра, приближавайки я до външния мраморен ръб на конзолата. Отново отстъпи назад и повтори същия процес. Успокои се едва след като се увери, че добре балансираното и завършено произведение представлява истинска наслада за окото. Друга аранжировка, абсолютно идентична на току-що завършената, красеше мраморната конзола, разположена на пет-шест метра по-надолу по коридора, близо до входното антре. Двете цветни петна се допълваха по неповторим начин.

— Да — промърмори на себе си тя, най-накрая удовлетворена от постигнатия резултат. — Точно така. — Измъкна една голяма жълта кърпа от чантата, която стоеше отворена на пода, и с бързи, но изключително сръчни движения забърса мраморната повърхност на конзолата. Вече се бе уверила, че около вазата няма капки разляна вода — непростима немарливост в един дом, в който всяка една мебел струваше толкова, колкото много хора печелят през целия си живот.

— О, виждам, че вече си готова с украсата на входа — прозвуча женски глас зад гърба ѝ. Каролина долови следата от лек южняшки акцент, който собственичката на дома не бе успяла да изгуби през всичките изминали десетилетия, през които бе пътувала и живяла по цялото земно кълбо.

Обърна се и се усмихна на Лидия Карстеърс. Забеляза, че сребристойбялата ѝ коса, както винаги, беше оформена в съвършена прическа, бялата ѝ като мляко кожа блестеше от здраве, а копринената ѝ рокля — произведение на Ив Сен Лоран с дълбоко деколте, украсено с огромни бели волани, богати ръкави и дълга черна пола, завързана с огромна панделка — беше истинско доказателство за изкуството на великия моделиер.

— Да, вече привършвам тук — отвърна Каролина. — Как ви се струва?

— Първата ми мисъл беше да ти благодаря за старанието и за факта, че си се погрижила за това конзолите наистина да блестят от чистота — заяви през смях Лидия Карстеърс. — Онази ужасна Пейтън Фитцимънс остави огромно водно петно върху една масичка, която е музеен експонат и струва четвърт милион долара. И въпреки това има наглостта да ми вземе пари заради цветята, които беше осигурила.

Каролина премигна. Беше чувала тази история за Пейтън Фитцимънс и установи, че все още ѝ е трудно да повярва, че тази богата и изтънчена жена е могла да я наеме. Младата аристократка току-що прохождаше в декораторския бизнес — макар че като част от каймака на това общество, тя започваше от изключително добра позиция — и Каролина предполагаше, че клиентите ѝ ще продължат да си затварят очите пред ужасните ѝ грешки и провали, само защото я познават и знаят добре, че е една от тях. Въпреки това се зарадва като чу, че поне Лидия Карстеърс не смята да толерира пропуските на разглезената богата наследница.

— А тази вечер ще трябва отново да гледам ужасната ѝ физиономия в собствения си дом — продължи Лидия. — Няма да се изненадам, ако по време на вечерята счупи някоя скъпа чаша за вино или нещо друго. Пет пари не давам коя е. И ако не беше заради Сет, никога повече нямаше да я допусна в дома си.

Каролина предпочете да не отговаря. Задоволи се само да кимне с глава. Имаше правило никога да не хули конкуренцията пред клиентите си. Смяташе, че това би било признак на неувереност и завист от нейна страна.

Проследи с поглед Лидия, която направи няколко крачки напред-назад из просторното входно антре. Високите токове на обувките ѝ потропваха върху пода от бял и черен мрамор. Лидия се поспираше и

разглеждаше от различни ъгли двата майсторски аранжирани гигантски букета, поставени върху мраморните конзоли с позлатени ръбове.

След критичния оглед, който, както се стори на Каролина, продължи прекалено дълго, Лидия обърна към нея невероятните си сини очи и кимна удовлетворено.

— Ефектът е направо божествен — заяви тя, скръстила пред себе си елегантните си ръце.

Каролина не можеше да не забележи внушителните пръстени и гривните, които украсяваха пръстите и китките ѝ. А също и огромния диамант, окачен на верижка, който лежеше върху свършената ѝ гръд. Камъкът улавяше светлината и проблясваше при всяко движение и като че ли постоянно напомняше за икономическата пропаст, разделяща двете жени. Защото макар и двете да притежаваха тънък естетически усет и умение да творят красота, живееха в два свършено различни свята.

Лидия обходи още веднъж входното антре по цялата му дължина и, докато я наблюдаваше, мислите на Каролина се насочиха към драматичния живот на възрастната жена. Знаеше, че Лидия има три брака зад гърба си. Съвсем млада се омъжила за нефтен магнат — авантюрист, който започнал да я води със себе си на сафари и на безкрайни пътувания до най-екзотичните кътчета на света. Загинал при жестока автомобилна катастрофа, а Лидия се омъжила за италиански аристократ, който притежавал цяло състояние. Благодарение на брака си с този благородник, Лидия навлязла в света на европейската аристокрация и станала член на най-изтънчената и светска прослойка в международен мащаб. Скоро след като вторият ѝ съпруг загинал при злополука със ски близо до Корвиля кльб в Сейнт Мориц, Лидия се запознала и се омъжила за Карстеърс, изумително богат, макар и малко недодялан, производител на облекла и собственик на верига магазини, който скоро след сватбата починал от масивен инфаркт. Красавицата от планинските хълмове на Кентъки използвала и трите си брака, за да усвои начина на живот на богатите и известните. Благодарение на съпрузите си бе наследила три значителни състояния и сега прекарваше времето си като гостуваше на своите не по-малко богати приятели по цялото земно кълбо, посещаваше гала приеми и изискани тържества, като и тя самата се

славеше с умението си да организира изключително скъпи и разточителни празненства.

— Ще ме придружиш ли до помещението със сервизите за хранене? — попита Лидия.

— Разбира се — отвърна Каролина.

Последва Лидия през огромния апартамент.

Стъпките ѝ бяха заглушени от старинните килими, с които бяха застлани подовете, изработени от античен паркет във версайски стил. Видя Рокси, която работеше мълчаливо във всекидневната, и Антонио, съсредоточен върху букетите в коридора. Когато най-после стигнаха до въпросното помещение, разположено непосредствено до кухнята, Лидия се обърна към нея.

— Искам да се посъветвам с теб по един въпрос — заяви тя и погледна Каролина право в очите.

— Да се посъветвате с мен?

Лидия кимна.

— Ти притежаваш безупречен вкус и творческа изобретателност — отбеляза тя. — Искам мнението ти за порцелана, който съм избрала за тази вечер.

— Разбира се — отвърна Каролина, поласкана от факта, че тази жена, утвърдила се в светските среди като пример за неподражаем вкус, смяташе за необходимо да се посъветва с нея за каквото и да било. Огледа просторната стая и остана изумена от огромните шкафове, претъпкани до пръсване със сребро, порцелан и кристал. Сервизите бяха толкова много, че с тях спокойно можеха да се обзаведат няколко домакинства.

— Тук държа двадесет и седем различни порцеланови сервиза — информира я Лидия и показа с ръка шкафовете със стъклени витрини, наредени край четирите стени. — Всъщност, сервизите бяха много повече, но част от тях изпратих в другите си къщи, а останалите продадох на търг, защото установих, че изобщо не ги използвам. Но както и да е, в момента се колебая между два различни сервиза и все не мога да взема решение кой да използвам тази вечер. Погледни. — Пристъпи напред към плота, издигнат в средата на помещението, и посочи с перфектния си маникюр към двете чинии, поставени една до друга върху мраморната повърхност.

Каролина погледна нататък. Едната от чиниите бе цялата изрисувана, предимно в синьо и червено. Шарките покриваха цялата ѝ повърхност, а порцеланът очевидно беше Имари. Другата чиния, макар и също декоративна на вид, беше съвършено различна. Бледи пастелни цветчета бяха изрисувани върху изящния кремав порцелан, а самата чиния, изработена в бароков стил, имаше вълнообразен външен ръб. Изработена е от майсенски порцелан, реши Каролина.

— Мисля, че и двете чинии са изключително красиви — рече тя, — но, ако нямате нищо против, бих искала да погледна и другите ви сервизи.

В първия момент Лидия като че ли се изненада от молбата, но след това се усмихна.

— Разбира се, че нямам нищо против.

Каролина пристъпи към остъклените шкафове и се зае да изучава порцелана, подреден по рафтовете им. Там имаше сервизи за всякакви случаи и тя с огромно удоволствие разгледа многообразието от форми и цветове. Спря, когато зърна чинии, украсени по края с широка бледоморава лента и с още една, но по-тясна и златиста. Сервизът изглеждаше прекалено официален, но иначе беше невероятно красив.

— Какво мислите за този, госпожо Карстеърс? — попита тя. — Той...

— Наричай ме Лидия, ако обичаш — прекъсна я по-възрастната жена.

Каролина не можеше да повярва на ушите си. Кой би могъл да предположи, че лъвицата на международните светски среди ме моли да се обръщам към нея на малко име, помисли си тя.

Изобрази подходящата за целта усмивка и продължи:

— Нека да е Лидия тогава. Този сервиз ще подхожда на розите, които съм предвидила за украса на масата. Освен това е в тон с целия интериор на помещението. Струва ми се, че ще изглежда великолепно на фона на изящните стени.

Лидия Карстеърс пристъпи напред и погледна сервиза. Допря пръст до яркочервените си устни и на лицето ѝ се появи замислена гримаса.

— Струва ми се... Ами, струва ми се, че си абсолютно права — заяви тя. Погледна към Каролина и се усмихна. — Да — продължи, —

ти успя да намериш съвършеното решение. Питам се защо сама не се сетих за това.

— Все още не си видяла розите, които ще използвам за украса на масата — рече Каролина. — Ако само ги беше видяла, сигурно щеше да направиш същия избор.

— Толкова се радвам! — възкликна Лидия. — Не съм използвала този сервиз от... О, не си спомням. Трябва да надникна в специалната си тетрадка — в нея вода на строг отчет всички менюта, както и приборите, използвани за всеки един прием, който съм давала някога, но и без да го правя съм сигурна, че сервизът не е ваден много отдавна. Което означава, че някои от гостите ми не са го виждали никога преди. О, знаеш ли какво?

— Какво? — попита Каролина.

— Масивните сребърни прибори от Буселати ще подхождат идеално на този порцелан — заяви Лидия, — а те също не са използвани от години. — Погледна към стенния часовник. — О, боже... Ще трябва веднага да разговарям с Нормал. Гостите ще започнат да пристигат скоро, което означава, че той и момичетата ще трябва веднага да започнат да пренареждат приборите по масата.

— Ще отида да видя как се справят Рокси и Антонио — каза Каролина. — И, ако се окаже, че разполагаме със свободно време, с удоволствие ще помогнем.

— Каролина — възкликна Лидия, — ти си незаменима! — Протегна ръка и потупа бузата на Каролина. — Би било чудесно да им помогнеш. Тази вечеря е много специална и важна за мен. — Погледна Каролина и се усмихна хитро. — Член съм на борда на Комитета за спасяване на животните и като такава съм поканила някои от недодяланите новобогаташи, които тази вечер ще бъдат в компанията на истински аристократи с много стари пари. Установих, че някои от тези хора все още не са се научили как да харчат парите си.

— И ти смяташ да ги научиш как да го правят?

— Точно така — кимна Лидия. — Защото, повярвай ми, аз съм експерт в това отношение. За да осигуря малко пари за тези животни, съм готова да пусна в ход целия си чар и да спечеля за каузата всеки, пък бил той и най-досадния глупак на земята. А сега трябва да намеря иконома и да го информирам за промените, които трябва да бъдат направени незабавно.

— Аз пък ще проверя какво правят Рокси и Антонио. Ще се срещнем отново в трапезарията.

— Страхотно — възкликна Лидия и забързано излезе от помещението като шумолеше с коприната на изисканата си пола.

Каролина намери Рокси в апартамента за гости.

— Как върви? — попита тя.

— Тъкмо привършвам — отвърна Рокси. — Антонио се занимава с букетите в банята. — Кимна с глава по посока на съседната баня. — Предполагам, че той също ще свърши всеки момент.

— Надявам се, че няма да имате нищо против — рече Каролина, — но току-що предложих на домакинята да помогнем в пренареждането на масата.

— Защо? — попита Антонио, който тъкмо излизаше от банята, понесъл голяма чанта в ръка. — Сигурно и в бъкингамския дворец нямат толкова прислуга, колкото има в тази къща. Ние сме декоратори, а не слуги, забрави ли?

— Аз станах причина домакинята да промени решението си по отношение на порцелана — обясни Каролина, — а гостите ще започнат да пристигат съвсем скоро.

— Аз нямам нищо против — рече Рокси.

— Е, на мен пък идеята никак не ми допада — задавено изрече Антонио. — Подобни задължения не са включени в длъжностната ми характеристика.

— В такъв случай може би вече не желаяш и самата длъжност — остро изрече Каролина. — Струва ми се, че трябва да си спомниш, че на тази жена дължим всичките си по-големи ангажименти в последно време и да си дадеш сметка, че тя може да ни е от огромна полза за бъдеще. Освен това, Антонио, ако сериозно си решил да се посветиш на тази кариера, съветвам те да се научиш на известни компромиси. И да не се изживяваш като шибан грандоман, който се обижда от такива обикновени неща като подреждането на една маса.

Очите на Антонио заблестяха от гняв. Ядосано вирна брадичка, готов да се противопостави на шефката си.

— Добре — най-после процеди той. — Но искам да знаеш, че това никак не ми харесва.

— В такъв случай можеш да си ходиш — продължи да го предизвиква Каролина. — От нас се очаква да работим в екип и ако ти

не желаеш да си част от този екип, то тогава по-добре си върви.

Брадичката му зае нормалното си положение, очите му изгубиха част от гневния си блясък.

— Забрави какво казах преди малко. Ще остана и ще помогна.

— В такъв случай да вървим в трапезарията — подкани ги Каролина. — Работата няма да ни отнеме много време.

По-късно, след като порцеланът и среброто, които щяха да се използват по време на вечерята, бяха излъскани от Нормал, икономът, с помощта на две момичета от прислугата, масата беше подредено отново под възискателното наблюдение и наставленията на Нормал. Каролина, Рокси и Антонио, събрали вече всичките си принадлежности, стояха в антрето, готови да напуснат дома през задния вход, когато Лидия се приближи до Каролина.

— Имаш ли нещо против да останеш още съвсем мъничко? — тихичко я попита Лидия. — Бих искала да поговоря с теб насаме.

Каролина се обърна към Рокси и Антонио.

— Бихте ли занесли багажа ни до микробуса? Аз ще ви последвам след минутка.

— Разбира се — отвърна Рокси. — Няма проблем.

— Имам среща в осем часа — информира я Антонио и демонстративно погледна часовника си. — А сега е почти осем.

— В такъв случай ти предлагам да занесеш багажа до микробуса и след това да си вземеш такси — посъветва го Каролина.

— Точно така ще направя — промърмори Антонио.

Двамата с Рокси се обърнаха и излязоха през задния вход, до който се достигаше през един малък коридор, встрани от кухнята.

Лидия се усмихна.

— Твоят човек е настроен много воинствено.

— Не зная какво му става напоследък — заяви Каролина. — До неотдавна изобщо не се притесняваше от дългите часове, които ни се налага да работим. Готов беше да работи, ако трябва и до полунощ.

— По всичко личи, че се справяш чудесно както с бизнеса, така и с подчинените си — отбеляза Лидия, — а това не е никак лесно. Предполагам, че има моменти, в които работата неминуемо натезава. Особено като се има предвид, че постоянно организирате нечии чужди празненства.

— Е, мен лично това никога не ме е притеснявало — отвърна Каролина, — но разбирам, че има хора, които вероятно мислят иначе.

— Това е едно от нещата, които особено харесвам у теб — сподели Лидия.

— И кое по-точно?

— Ами ти си много земен и напълно естествен човек — поясни Лидия. — Освен това не се притесняваш, че може да си поизцапаш ръцете. Харесвам това твое качество. Аз самата съм родена в провинцията и, повярвай ми, неведнъж съм се занимавала с недотам приятни неща.

— Изцапаните ръце не ме притесняват. Особено пък ако работата не може да бъде свършена по друг начин — с усмивка заяви Каролина. После изгледа въпросително Лидия. — Но ти искаше да обсъдим нещо?

— Всъщност, става дума за две неща. Първото е, че бих искала да започнеш да аранжираш цветята за апартамента ми всяка седмица. Не желая такива пищни произведения като тези, които подготви за тази вечер, но бих искала букети за всяко едно от местата, които декорира днес. Става дума за обикновени букети. Не искам нищо прекалено сложно и специално аранжирано.

Устните на Каролина потрепнаха и тя едва успя да прикрие обхваналото я въодушевление. Не искаше да започне да подскача от радост, да крещи от удоволствие и да пляска с ръце в присъствието на Лидия Карстеърс. Тридесет и пет букета седмично, помисли си тя, и то в апартамент, който непрекъснато се посещава от най-богатите хора в този град. Това беше страхотен удар. Който щеше да доведе до повече ангажменти, след като приятелите и познатите на Лидия се запознаеха отблизо с работата на Каролина.

— За мен ще бъде удоволствие — увери я Каролина. — Мисля, че познавам вкусовете ти, но, ако желаеш, бихме могли да обсъдим бъдещата ми работа с по-големи подробности. — Някъде отдалеч долетя звукът на входния звънец. Портиерът сигурно вече посрещаше първите гости, но Лидия изобщо не му обърна внимание.

— О, напълно се доверявам на преценката ти — заяви тя. — Иначе не бих ти възложила работата. Можеш да започнеш от идната седмица, ако нямаш никакви други планове. От теб очаквам свежи цветя всеки понеделник. Ангажиментът ти отпада в случаите, в които

няма да съм в града, а тази информация ще получаваш ежеседмично от Нормал.

— С нетърпение очаквам да започна работа — увери я Каролина.

— Добре. Вторият въпрос, който искам да обсъдя с теб, е свързан с едно списание. Питам се дали би се съгласила да дадеш интервю за W. Съвсем наскоро им позволих да ме снимат тук, в апартамента ми. Това беше част от рекламната ми кампания за популяризиране на Комитета за защита на животните. Та от тогава насам те все ме молят да им представя някои нови лица и аз си помислих, че ти и твоят бизнес сте особено подходящи за страниците на списанието. Ти ежедневно създаваш красота, Каролина, и аз смятам, че много от читателите ще проявят интерес към теб и работата ти. Е, какво ще кажеш?

Сънувам ли, мислено възкликна Каролина.

— Аз... аз приемам с удоволствие — възможно най-спокойно отвърна тя. — Една такава реклама може да се окаже полезна за бизнеса ми.

— Надявам се да стане точно така — кимна Лидия. — Ужасно се изкушавам от мисълта да те запазя само за себе си, но няма да е честно спрямо теб.

— Благодаря ти, Лидия — рече Каролина, полагайки усилие да я нарече с малкото ѝ име.

— Но запомни едно нещо! — Лидия размаха пръст пред лицето на Каролина. — Никога не прави за други клиенти украсата, която веднъж си предложила на мен. — На лицето ѝ играеше закачлива усмивка, но Каролина съзнаваше, че думите са изречени напълно сериозно.

— Не бих си и помислила подобно нещо — увери я Каролина.

— А пък аз не бих те наела, ако смятах, че може да го направиш — заяви Лидия. — Е, май е време да се погрижа за гостите си. Чух входния звънец и не бих искала да карам, когато и да било да ме чака. Благодаря ти за прекрасната работа, Каролина. Можеш да бъдеш сигурна, че хората от W съвсем скоро ще се свържат с теб.

— Благодаря ти, Лидия — повтори Каролина. — А от следващия понеделник започваме с украсата на апартамента ти, нали?

— Точно така. Какво ще кажеш за осем часа сутринта? Аз винаги ставам много рано.

— Идеално — отвърна Каролина. — И успех с набирането на средства.

— Благодаря — кимна Лидия. Понечи да тръгне към входната врата, но изведнъж спря и възкликна: — Виж ти кой бил тук!

Изад ъгъла се появи Сет Фостър, облечен във великолепен черен смокинг. До него вървеше ослепителна красавица — изключително русата, синеока и загоряла Пейтън Фитцимънс, пременена с рокля на Диор, която вероятно струваше поне двадесет и пет хиляди долара.

— Здравей, Лидия — поздрави той. Двамата разцелуваха въздуха около бузите си. След това Сет погледна над рамото на Лидия. — Здравсти, Каролина.

— Здравей, Сет — отвърна тя, почувствала се внезапно неловко. Двамата с Пейтън изглеждат страхотно един до друг, помисли си тя.

— О, значи вие сте собственичката на малката цветарница в другия край на града, така ли? — възкликна Пейтън и подаде ръка на Каролина. — Аз съм Пейтън Фитцимънс.

— Каролина Маунткесъл — представи се тя. — Приятно ми е да се запознаем.

Малката цветарница в другия край на града? Ама че кучка!

Каролина изведнъж долови някакъв шум зад гърба си и се обърна. Антонио се бе върнал за поредната чанта, която трябваше да отнесе до микробуса, но като че ли изобщо не забелязваше Каролина. Очите му бяха приковани върху Пейтън Фитцимънс.

Каролина не можеше да не отбележи, че и Пейтън, на свой ред, също се взираше в Антонио, а погледите, които си разменяха, бяха натезжали от недвусмислен плам. Уха, помисли си тя, само дето искри не прехвърчат между тези двама. Безмълвното общуване обаче приключи за броени секунди. Антонио нарами останалия багаж и изчезна от къщата.

— Каролина — обади се Сет, — от онова, което видях до момента, мога да заключа, че си свършила страхотна работа тук тази вечер.

— Благодаря си, Сет. Много мило от твоя страна, че го казваш.

— О, на него може да се разчита да прояви нужната любезност — отбеляза Пейтън и го потупа по ръката. — Дори и в случаите, в които това изобщо не е необходимо.

— Е, аз трябва да вървя — заяви Каролина. — Желая ви приятна вечер. Довиждане.

— Довиждане, Каролина. — Лидия ѝ изпрати въздушна целувка и ѝ намигна съзаклятнически. След това се обърна към Сет и Пейтън. — Елате с мен. Искам да ви покажа красотата, сътворена от тази невероятна жена.

— Довиждане, Каролина — извика след нея Сет. — Надявам се да се видим скоро.

— Довиждане — отвърна тя.

— Радвам се, че се запознахме — додаде и Пейтън. — Жалко, че не можете да останете.

Каролина, пренебрегнала напълно последната забележка, мина през кухнята, където готвачите трескаво приготвяха вечерята, и излезе през задния вход. Можеше да понесе снизходителното пренебрежение на Пейтън, но, неизвестно защо, се почувства разстроена от факта, че Сет е обвързан с нея. *Мразя да го гледам с жена, която не го заслужава.*

Служебният асансьор пристигна, Каролина влезе вътре и натисна бутона за партера. Сет трябва да бъде защитен от Пейтън Фитцимънс, помисли си тя. Тя е истинска усойница, а той е един от най-приятните хора, които познавам.

7.

Сет погледна към Пейтън, която седеше от другата страна на масата и си бърбеше с мъжа от дясно на нея — млад мултимилионер, който, доколкото Сет бе информиран, имаше някакъв бизнес с оптични влакна и който изглеждаше малко не на мястото си, но очевидно беше на върха на щастието от вниманието, оказвано му от Пейтън. Очите ѝ блестяха ярко на светлината на свещите, а скъпите бижута, които носеше, проблясваха при всяко нейно движение. Бели диаманти на ушите, около врата и на китките. Носеше великолепната черна рокля на Диор с лекотата на човек, роден да представя творенията на висшата мода. Но пък случаят с Пейтън беше именно такъв, припомни си Сет.

Тя наистина беше родена, отгледана и възпитана именно за случаи като този. Можеше да води нищо незначещи, необвързващи разговори, с когото си пожелае, можеше да бъде забавна, тактична и интригуваща. Освен всичко останало беше и изумително красива. Накратко, Пейтън беше съвършената съпруга за мъж като него. Въпреки това беше се почувствал неудобно от забележките, които тя бе отправила по-рано вечерта по адрес на Каролина. Не за пръв път се сблъскваше с високомерието на Пейтън и със склонността ѝ да сипе злобни нападки, но тази вечер се бе почувствал лично засегнат.

Бяха привършили с вечерята — ненадминато угощение, започнало с *fois gras*, последван от печени яребици и див ориз с трюфели и аспержи и завършило с лек десерт от шербет от манго и папая. Сега всички гости пиеха кафе и бърбеха около масата.

— Предлагам да се преместим в библиотеката, където ще ни сервираат напитки и още кафе — обяви Лидия, която седеше начело на масата, и се изправи. Гостите веднага последваха примера ѝ.

Сет пое ръката на партньорката си за тази вечеря, Марсела, съпругата на италиански производител на коли, и я поведе към вратата на трапезарията. Зад себе си чу Пейтън да разговаря с доста висок и писклив глас. Да не би да беше прекалила с алкохола, запита се той.

— Изненадана съм, Лидия — заяви тя, насочила пръст към розите, поставени в средата на масата. — Те са направо старомодни. Сребристи рози. Ха! От петдесетте години насам не зная някой друг да ги е използвал!

— Това е една от причините, поради която намирам избора им за изключително уместен — отвърна Лидия и тръгна към вратата. — Никой вече не ги използва. Освен това изглеждат изключително на фона на стените в тази стая — продължи тя. — Пък и самите рози са невероятно красиви и аз изобщо не се притеснявам от факта, че ти ги намиращ за старомодни, Пейтън, скъпа. Аз лично ги възприемам като ретро цветя.

— О, разбирам какво имаш предвид — заяви Пейтън. — Е, те наистина са *ретро*. — После описа кръг с едната си ръка, обхващайки цялата стая. — Както и останалите букети, аранжирани от Каролина — обяви тя. — Онези, замислени да изглеждат като картините на старите фламандски майстори. И това ако не е старомодна идея! И толкова назадничава. Може би биха изглеждали добре в някой евтин пиано бар, или...

— Пейтън! — прекъсна я Сет с нетърпящ възражения глас. — Защо не разкажеш на всички за новия си бизнес?

Тя го изгледа за момент, а след това се усмихна.

— Ами да, това е чудесна идея. Благодаря ти, Сет. Веднага щом се разположим в библиотеката, ще ви разкажа всичко с най-големи подробности.

Гостите един по един влязоха във великолепната, облицована с тъмен махагон библиотека, претърпкана с безброй скъпи книги в кожени подвързии, и започнаха да се събират на групи, разхождайки се по изключително скъпия и пъстър килим на Херц. От тавана висяха старинни холандски полилеи. В помещението имаше няколко масички със столове за четене, а също така и много на брой удобни кожени канапета, шезлонги и фотьойли. Веднага щом гостите се настаниха и сервитьорите предложиха напитките, Пейтън, стиснала чаша бренди в ръка, почука по кристала с един от диамантените пръстени, които красяха ръката ѝ. Беше застанала точно пред огромната камина, над която бе окачено позлатено огледало от времето на Уилям Кент. Когато привлече вниманието на всички присъстващи, тя леко се изкашля и огледа публиката си.

— Искам да съобщя на всички, че започнах бизнес, свързан с организирането на празнични тържества — обяви тя — и смятам да открия цветарски магазин точно тук, в източната част на града. Надявам се, че всички вие ще дойдете да го посетите, за да видите на какво е способен един истински декоратор. — Хвърли преливащ от злоба поглед към красивия букет от лалета, поставен на масата пред нея. — Всъщност, познавам не само вас, но и по-голямата част от приятелите ви и ви уверявам, че можете да сте сигурни, че аз и моите помощници ще се погрижим добре за всички. Благодаря ви.

Последваха слаби аплодисменти, няколко от присъстващите в стаята гости я поздравиха за начинанието, други кимнаха одобрително няколко пъти, след което всички подновиха разговорите помежду си. Пейтън прекоси стаята и се приближи до Сет.

— Е, как беше? — попита го тя.

— Добре — отвърна той, — макар че аз лично не бих съобщил новината точно по този начин.

— Но нали ти ми каза да го направя? — възрази Пейтън и се намръщи.

— Така е, но аз имах предвид, че би могла да се смесиш с гостите и съвсем мимоходом да им споменеш за плановете си. В края на краищата целта на това парти е набирането на средства за Комитета за защита на животните и това би трябвало да е най-важната тема за вечерта.

— Е, за мен не е — заяви Пейтън. — Моето ново начинание е далеч по-важно от някаква глутница гладуващи помяри.

— Освен това държа да ти кажа, че ми беше изключително неприятно да те наблюдавам как се опитваш да подцениш прекрасната работа на Каролина — додаде той.

Очите на Пейтън блеснаха от гняв.

— Не мога да повярвам, че имаш нещо против мнението ми по отношение на една кръгла нула от *долната* част на града, която се опитва да навлезе в *собствената* ми територия!

— Тя е в този бизнес от години, Пейтън — меко възрази той, — и не смятам, че се опитва да навлезе в нечия територия. Тя чисто и просто е била ангажирана от някои светски личности от тази част на града, които харесват работата ѝ. Каролина е много изобретателна и изумително земна и естествена жена. Дори и да не е част от това

социално обкръжение, много от членовете му започват да я ценят все повече и повече.

Пейтън отметна глава назад и се разсмя. Грозен смях без никакво веселие в него.

— Е, само че сега нещата зависят от мен и аз ще се постарая работата ѝ в тази част на града да намалее драстично — злобно заяви тя. — Смятам да я подложа на истинска обсада и да ѝ отнема всички клиенти. Ти само стой и гледай. Ще я съсипя.

Сет беше стъписан от злобната страст, която напираше в гласа ѝ.

— И защо би искала да я съсипеш? — попита той. — В този бизнес има достатъчно място и за двете ви.

— Тя е част от конкуренцията, нали така? — отвърна Пейтън. — На всичкото отгоре е една кръгла нула. Какво право има да декорира домовете на хора като *нас*? Ние избираме декоратори от собствения си кръг. — Тя се потупа с ръка по гърдите. — Когато майка ми реши да обзаведе наново цялата къща, тя се обърна към Сисъър Париш, защото Сисъър е вписана в Социалния регистър. В днешно време човек може да се обърне към Мика Уртегъм или към някой друг представител на висшето общество. Сигурна съм, че никой не би потърсил някоя натрапница като Каролина.

Сет беше чул достатъчно, но не знаеше как би могъл да възрази, без да сложи началото на сериозен спор, а той не желаше да се кара с Пейтън в дома на Лидия. Едно нещо обаче знаеше със сигурност. И то бе, че не би желал да прекара нито минута повече с Пейтън.

— Готова ли си да тръгваме? — попита я той. — Утре ще ставам рано и смятам вече да си ходя.

Пейтън сви съвършено загорелите си рамене.

— Нямам нищо против — отвърна тя. — И аз самата имам много ангажименти за утрешния ден. Нали знаеш как е с нас, работещите момичета. Всъщност, тъкмо се канех да те помоля да си тръгнем порано.

— Чудесно. В такъв случай си тръгваме — заяви Сет.

В този момент Марсела се приближи до тях и хвана ръката на Сет.

— Той е такъв божествен мъж, Пейтън — подхвърли тя. — Не трябва да го изпускаш.

Пейтън се разсмя.

— Ти си ужасна сватовница, принцесо — изрече тя. — Чух, че точно ти си запознала бедничкият граф Волпичели с онази ужасна актриса, която успя да му измъкне почти всичките пари.

Марсела се разсмя игриво.

— Но пък жената знае как да ги харчи, нали така?

— Съжалявам, че се налага да ви прекъсна, но ние с Пейтън трябва да тръгваме, Марсела — намеси се Сет и взе ръката на Пейтън в своята. — Утре и двамата ще ставаме рано.

— О, скъпи — възкликна тя. — Колко жалко! Всеки, който е на възраст под петдесет години трябва да е в състояние да се весели по цяла нощ, без да се притеснява за утрешния ден. Не сте ли съгласни?

— Точно така — отвърна Пейтън, — но Сет е старомоден сухар. — После махна с ръка за довиждане.

Двамата прекосиха стаята и се приближиха до Лидия, която оживено разговаряше с гостите си.

— Ние трябва да тръгваме — каза ѝ Сет, взе ръката ѝ и лекичко я стисна.

— Защо толкова рано, скъпи? — възкликна тя. После подаде бузата си и той целуна въздуха около нея. — Много се радвам, че успя да дойдеш.

— Благодаря ти за вечерта, Лидия — намеси се Пейтън. — Всичко беше чудесно.

— Радвам се, че си се забавлявала — отвърна Лидия. С удоволствие би изрекла нещо хапливо по адрес на Пейтън Фитцимънс, но реши да се въздържа заради Сет. — Нормал ще ви придружи до вратата. — С тези думи се обърна към другите си гости, а Пейтън и Сет се насочиха към входната врата.

Когато излязоха на улицата, Сет се обърна към нея и я попита:

— Наистина ли смяташ, че съм старомоден сухар?

— Не — през смях отвърна тя. — Просто се пошегувах, Сет. — *Що се отнася до мен, той е пълна досада, помисли си тя, но пък има много полезни контакти и не бих искала да изгарям мостовете помежду ни.* Пейтън стисна ръката му. — Как е възможно да си помислиш подобно нещо? Ти си красив, истински джентълмен си и... ами, притежаваш всичко, което една жена търси у един мъж, когато си избира съпруг.

Той не отговори нищо и двамата изминаха в мълчание разстоянието от Пето авеню до Седемдесет и седма улица, където завиха на изток и тръгнаха по посока на дома ѝ. Когато стигнаха до сградата, той се качи до апартамента на Пейтън, чувствайки се длъжен да я изпрати до вратата.

Пейтън се спря на прага и се обърна към него.

— Ще влезеш ли да изпием по едно питие преди лягане?

— Не, благодаря, Пейтън — отвърна той. — Мисля, че няма смисъл двамата с теб да се виждаме повече.

— И защо смяташ така, Сет? — разстроено попита тя. — Не разбирам тази внезапна промяна. Да не се дължи на нещо, което съм казала или направила?

— Не ми хареса начина, по който охули цветята на Каролина и то в присъствието на Лидия — отвърна той. — Смятам, че с държанието си тази вечер обиди както Каролина, така и Лидия. Според мен се държа изключително грубо... и жестоко. Не знаех, че криеш толкова злоба в душата си.

— Не съм го направила нарочно — заяви Пейтън с плачливо момичешко гласче. — Струва ми се, че проявяваш свръхчувствителност по отношение на тях двете. Това е. Но не бих искала това недоразумение да съсипе нашата... нашето приятелство, защото ти си много важен за мен, Сет. — Целуна го по бузата, но той се отдръпна назад.

— Лека нощ, Пейтън — пожела ѝ той. Обърна се и тръгна към асансьора.

— Лека нощ, Сет. Ще ми се обадиш отново, нали?

В първия момент Сет не отговори нищо, но след това се обърна и я погледна.

— Не съм променил решението си, Пейтън. Смятам, че трябва да престанем да се виждаме за известно време, така че не мисля, че ще ти се обадя.

Асансьорът пристигна и той влезе в кабината.

Майната ти и на теб, помисли си тя. Изпрати го с поглед, след което затвори вратата на апартамента си, веднага измъкна клетъчния си телефон от украсената си със скъпоценни камъни вечерна чанта и набра някакъв номер.

Едно позвъняване. Второ. А след това някой вдигна.

— Ало?

— Аз съм, Пейтън — задъхано изрече тя. — Можеш ли да дойдеш веднага?

— Ще бъда при теб най-много след петнадесет минути — обеща той.

— Добре. Ще те чакам.

Блестящата ѝ рокля от Диор лежеше захвърлена по средата на пода, а износените дънки и тениската на Антонио се търкаляха край нея. Дватамата стояха голи и с пламнали от желание очи сезираха в напрегнатите си тела. Той направи първата стъпка. Приблужи се до нея и покри с ръце съвършено оформените ѝ гърди. Пейтън шумно си пое дъх, по гръбнака ѝ пробягаха тръпки на наслада, а в следващия миг цялото ѝ тяло затрептя, обхванато от силна възбуда. Не можеше да повярва, че само с едно докосване този мъж бе в състояние да я издигне до подобни висини. Изохка шумно, когато устните му погалиха първо едното, а след това и другото ѝ зърно.

Тя спусна ръката си надолу, погали възбудения му до пръсване пенис, а след това лекичко докосна тестисите му, опиянена от въздействието, което му оказваше. Започна да го милва съвсем бавно, заслушана в учестеното му дишане.

Но той я изненада. Неочаквано я вдигна, понесе я като перце и я сложи да легне върху канапетото. В следващия миг се озова отгоре ѝ и, задъхан като животно, проникна в нея само с едно-единствено рязко движение. Тялото на Пейтън се разтрепери неудържимо от неочакваното и брутално проникване. След това се притисна към него и, останала почти без дъх, се задвижи в неговия ритъм.

О, боже, помисли си тя, аз направо го побърквам. Испитваше първична наслада само при мисълта, че е успяла да възбуди този мъж и да събуди у него дивото животно, спотаено под добре гледаната му, мускулеста фасада. Тялото ѝ бе обхванато от конвулсии почти веднага, а оргазмите, следващи един след друг, я запратиха в някакъв неподозиран от нея свят на лудо опиянение и наслада.

— О, Иисусе! Антонио! — извика тя. — Антонио! — Заби нокти в кожата на гърба му и го притисна с все сила към себе си, а той продължи да я язди така, както никой друг мъж не го бе правил досега.

Стегнатото му тяло се бе превърнало в машина за наслада. Движеше се все по-бързо и по-бързо, докато накрая от гърлото му се изтръгна животински рев, а тялото му замръзна, извито в дъга. Отново проникна в нея с едно последно, силно движение, а след това натрупаната в тялото му страст експлодира в неконтролируеми конвулсии. Накрая, изтощен и задъхан, той се отпусна върху нея.

— О, Антонио — задъхано промълви тя. — Мили боже, никога преди не съм преживявала нещо подобно. — Продължаваше с все сила да се притиска към него и сякаш нямаше никакво желание да го освободи от прегръдките си.

Известно време останаха неподвижно притиснати един към друг, опитвайки се да нормализират учестеното си дишане. Антонио пръв наруши тишината, претърколи се от нея и я прегърна.

— По дяволите, радвам се, че ми се обади — рече той, очерта с пръст контура на носа ѝ, а след това се наведе и го целуна. — Толкова ми беше трудно като те видях на онова парти. Да стоя там и да те гледам, без да мога да обгърна тялото ти с ръце, беше истинско мъчение. Не можех дори да си поговоря с теб.

Тя се усмихна и стисна единия му бицепс.

— И аз се почувствах по същия начин — увери го тя, — но така е по-добре. И за двамата ни ще е по-разумно ако запазим връзката си в тайна.

— Не виждам защо — заяви той.

— Защото щом никой не знае за нас — поясни тя и с острия си нокът започна да описва кръгчета около едното му зърно, — това ще означава, че никой няма да се досети, че ми помагаш да вкарам в действие малкия си план. — На лицето ѝ се появи загадъчна усмивка.

— Какъв план? — попита Антонио и се усмихна в отговор. Ръцете му нежно милваха съвършено оформения ѝ задник.

— Ще ти разкажа всичко за него — рече тя, — но ще трябва да ми обещаеш, че няма да кажеш на никого. — Прокара пръст по гърдите му и спусна ръка надолу към гарвановочерния кичур между краката му. — Не бива да споделяш плана ми с когото и да било. — Погали члена му и Антонио ахна от удоволствие.

— Нямам кой знае какъв избор, нали? — заключи той и увеличи натиска на ръцете си върху сладкото ѝ дупенце.

— Не — прошепна тя и стисна пениса му. — Не и ако искаш да си останеш мъж.

— Уха! — през смях възкликна той, а след това я погледна сериозно. — Не ми харесва мисълта, че ще трябва да продължа тайно да се промъквам при теб. Случилото се между нас е толкова хубаво, че бих искал да го изкреция на глас, така че целият свят да научи.

— И аз изпитвам абсолютно същото — увери го тя, — но зная, че трябва да проявим малко търпение, Антонио. Това няма да продължи вечно. Всъщност, сигурна съм, че с твоя помощ, ще се справим за нула време.

Той я привлече към себе си.

— Господи, надявам се. Защото случилото се с нас е просто чудесно. Искам да мога да се изфукам с теб пред света.

Започна да я целува с внезапна страст. Притискаше я към себе си сякаш просто не можеше да ѝ се насити.

Пейтън отвърна на целувките му с подobaваща страст, макар че мислите ѝ бяха заети с друго. Ще трябва много да внимавам с Антонио, мислеше си тя. В някои отношения той е като хлапе, а и ме харесва прекалено много. Той обаче е ключът за успешното реализиране на плана ми. Простена на глас, когато той отново проникна в нея и двамата се задвижиха в ритъма на страстта. Освен това не мога да се откажа от Сет, защото той би могъл да ми е от полза. Може би ще трябва да направя за него нещо изключително мило. Все още не съм отдръпнала пипалата си от него и не смятам да позволя на друга жена да ми го отмъкне. Но каквото и да стане от тук насетне, с помощта на този пламенен жребец ще успея да съсипя бизнеса на Каролина Маунткесъл.

8.

Таксито спря под навеса, опънат над входа на хотел Плаза на Пето авеню, а униформеният портиер се спусна към колата и отвори вратата на Каролина и Рокси. Те слязоха от таксито и тръгнаха нагоре по застланите с килим стълби, минаха през въртящите се врати и влязоха във величественото фоайе. Каролина не бе посещавала хотела от много време и когато чу елегантното класическо изпълнение на струйното трио, долитащо от Палм корт, тя за пореден път си помисли, че този хотел представлява едно наистина красиво кътче, запазило изтънчената изисканост на Стария свят сред съвременния хаос на вечно забързания Манхатън.

Завладя я силна носталгия докато стоеше във фоайето и се опиваше от красотата на елегантната обстановка. Спомни си колко често бяха обядвали с Лион в Ойстър бар преди години, припомни си вечерите с родителите ѝ в Едуардиън рум. Не пропусна и честите срещи, които на времето си уреждаха с Мат в шумната Оукрум.

Огромният букет, поставен върху маса в центъра на фоайето, веднага привлече погледа ѝ на професионалист. Прекрасните цветя подхождаха напълно на великолепието на обстановката и Каролина се изпълни със завист към декоратора, който се грижеше за украсата на хотела. Забеляза няколко елегантно облечени жени, седнали на удобните френски столове в очакване на своите съпрузи или приятели. Килимът под краката им беше толкова дебел, че токовете на обувките им потъваха в него, мраморните подове, позлатените ламперии, кристалните аплици и полилеи представляваха съвършения декор за драматичните събития, които често се разиграваха в това фоайе.

— Бях забравила колко красиво е тук — със страхопочитание прошепна Рокси и двете се насочиха към рецепцията.

— Това е най-прекрасното място за една сватба — отбеляза Каролина. — Нали?

— Напълно съм съгласна.

Каролина погледна към мъжа на рецепцията.

— Здравейте, вие ли сте Майкъл?

Младият мъж кимна едва забележимо. Косата му беше пригладена назад и блестеше дори и на приглушеното осветление.

— А вие вероятно се госпожа Маунткесъл — предположи той.

— Да — отвърна Каролина.

Той се усмихна.

— Изчакайте само момент — помолите. — Веднага ще дойде наш служител, който ще ви заведе до балната зала. — Погледна наляво от себе си. — А, ето го, идва. Госпожо Маунткесъл, това е Алек. Алек, запознай се с госпожа Маунткесъл. Ще трябва да ѝ покажеш балната зала и всички удобства и сервизни помещения, които хотелът би могъл да предостави за една сватба. Моля те да останеш с нея толкова, колкото е нужно.

Алек кимна учтиво.

— Оттук, моля — рече той и махна с ръка по посока на асансьорите.

Каролина и Рокси го последваха. Той натисна бутона за първия етаж. Слязоха в коридор, застлан с дебел плюшен килим, и тръгнаха към балната зала. В залата се влизаше през няколко двойни врати. Алек отключи една от тях, отвори я широко и пропусна двете жени пред себе си.

Каролина обходи с очи огромната зала, изпълнена в кремаво и златисто, разгледа величествените колони, кристалните полилеи и аплиците, сведе поглед към разкошния червен килим. След това се обърна към Рокси.

— Предстои ни да свършим дяволски много работа. Трябва да започнем веднага и да не спираме до утре вечер.

— Наистина ни чака сериозна работа — съгласи се Рокси.

— Много се радвам, че ти хрумна идеята да използваме перголата. С нея ще запълним голяма част от празното пространство, а колоните ѝ ще бъдат в унисон с тези на залата. — Каролина се обърна към Алек. — Бихте ли запалили всички лампи в помещението? След това сте свободен — ние поемаме оттук насетне. Ако ни потрърбвате отново, ще помолим Майкъл да ви изпрати при нас.

— Чудесно — кимна Алек.

— О! — сети се Каролина, — аз ще се видя с Майкъл, преди да тръгна от тук, но ви моля да го предупредите, че тази вечер и утре тук

ще пристигнат няколко доста обемисти доставки.

— Ще му кажа — кимна пак Алек, обърна се и излезе от залата.

— Е, време е да се захващаме за работа — рече Каролина и връчи рулетката на Рокси. — Предлагам да започнем от мястото, на което ще се състои церемонията. Най-напред ще измерим ширината. — Полилеите и аплиците изведнъж оживяха и залата заблестя, окъпана от ярката им светлина. — Сигурна съм, че всички лампи могат да бъдат намалени — отбеляза Каролина, — но все пак ми напомни да проверя със сигурност, преди да си тръгнем.

— Ще го направя — обеща Рокси.

Отидоха заедно до единия край на огромната и елегантна бална зала и се заеха с измерванията. Каролина записваше мерките в специалната си тетрадка. Докато работеха тя си припомни събитията от тази сутрин. Мислеше за случилото се с известно раздражение, но не можеше да не го погледне и откъм смешната му страна. Рано сутринта беше влязла през вратата на магазина и бе заварила Антонио и Рокси да работят като луди върху някакъв ангажимент, за който тя дори не бе и чувала.

— Какво става тук? — попита тя.

— Нали си чувала за онзи страхотния футболист, който току-що подписа контракт за няколко милиона долара с Метс? — зае се да обяснява Рокси.

— Не, не съм — отвърна Каролина и поклати отрицателно глава. — Защо, трябва ли да зная нещо за него?

— Името му напоследък не слиза от вестниците — намеси се Антонио. — Рики Санчез ще се жени утре за супермодела Криси Мадисън. Очевидно Мадисън побесняла от некадърността на декораторката, някаква стара цветарка от Филадельфия, и я уволнила на часа. За наш късмет, забелязала името ти, което след партито у Лидия бе споменато в Поуст. Показала вестника на Санчез, а той се обади и настоя ти лично да се заемеш с украсата на сватбеното им тържество утре. Каза, че не желае никой друг да се занимава с цветята, защото бил твърдо решен да осигури на Криси само най-доброто.

— Утре! — възкликна Каролина. — Но това е невъзможно! — След това измери с поглед букетите, върху които работеха и двамата. — И тези тук са за сватбата, така ли?

Рокси и Антонио кимнаха.

— Казали сте, че ще поема работата, без дори да ме попитате, така ли?

Двамата отново кимнаха.

— Постоянно ни повтаряш, че трябва да работим повече и по-упорито, ако искаме повишение — заяви Антонио. — Освен това винаги си настоявала, че трябва да поемаме повече отговорности и да вземаме собствени решения — арогантно продължи той. — Съобразихме се с изискванията ти и точно това правим в момента.

И ето че сега Каролина, застанала на колене и стиснала единия край на рулетката в ръка, се изсмя на глас, припомнила си стъписването си в онзи момент.

— Какво е толкова смешно? — попита Рокси.

— Сетих се как двамата с Антонио поехте този ангажимент без дори да ме попитате — отвърна тя. — Господи, наистина успяхте да ме изненадате.

— Радвам се, че не си ни ядосана — промърмори Рокси.

— Тази сватба ще бъде широко отразена от пресата — рече Каролина, — а това ще се отрази добре на нашия бизнес. Освен това ще спечелим доста пари. Двадесет хиляди долара само от цветята. Пък и двамата с Антонио сте постъпили по този начин, изпълнявайки стриктно указанията, които съм ви давала неведнъж.

И това е самата истина, помисли си тя. Съвсем наскоро бе разговаряла откровено с Антонио и Рокси и след като те двамата успяха да я убедят, че наистина желаят да бъдат важна част от екипа и да продължат да работят заедно с нея, тя им позволи да се включат в обсъждането на бъдещите планове за разрастването на бизнеса.

— По кое време каза, че ще дойдат Антонио и Ричи? — попита.

— Вероятно не по-рано от седем вечерта — отговори ѝ Рокси. — Там някъде.

Двамата щяха да докарат с микробуса всички големи свещници и поставки за вази, корпуса на перилата, която бяха решили да използват, както и останалите инструменти и помощни материали, от които щяха да имат нужда при изработването на украсата. Щяха да докарат всичко, освен цветята, които щяха да бъдат доставени и аранжирани на следващия ден.

— А кой ще се грижи за магазина в наше отсъствие? Мерседес ли? — попита Каролина.

— Да — отвърна Рокси и я погледна. — Не знаех на кого друго бих могла да се обадя, а ти й имаш доверие, така че...

— Добре — съгласи се Каролина. — Мисля, че ще се справи. Освен това ми се струва, че двамата с Антонио се разбират добре.

Рокси кимна.

— Мерседес и Антонио стават все по-близки с всеки изминал ден.

Каролина я изгледа с любопитство.

— Да не би да искаш да кажеш, че между тях има нещо?

— Не, не мисля — отвърна Рокси. — Сигурна съм обаче, че се разбират дяволски добре. Постоянно си шушукат нещо, а аз все си мисля, че едва ли обсъждат новините и политическото положение.

Каролина се разсмя.

— Така е. Едва ли си говорят за политика. Клетъчният й телефон иззвъня, тя притича до чантата си и го грабна.

— Ало?

— Здравсти, хубавице.

— Мат! — извика Каролина, щастлива, че чува гласа на брат си. — Толкова се радвам, че се обади. Познай къде се намирам и какво правя.

— М-м... разхождаш се чисто гола из Манхатън? — предположи той.

— Не, глупчо! — отвърна тя. — В момента седя на пода на голямата бална зала на хотел Плаза.

— И какво е станало? — попита Мат. — Изпила си толкова много алкохол, че си паднала на земята и сега не можеш да станеш?

— Ама ти наистина говориш само глупости днес — през смях го сгълча Каролина. — Не, двете с Рокси сме тук и се подготвяме да започнем работа по украсата на една сватбена церемония, която ще се проведе утре вечер. Ангажимент, който излезе в последния момент.

— Сигурен съм, че ще се справиш.

— Разбира се. Все нещо ще измислим. А ти как си? Как е Тад? Добре ли е?

— Добре е — отвърна Мат. — Зает, както винаги.

— О, добре. Защо ли не съм изненадана? Виж, ще затварям, защото трябва да се захващам с работа. Имаме да свършим още много неща.

— Защо ли не съм изненадан? — заяви той. — Исках само да те чуя. Доколкото разбирам, бизнесът ти напоследък процъфтява.

— Направо няма да повярваш — изрече Каролина, — но не бих могла да бъда по-щастлива. Хауз енд гардънс готвят материал за мен. От W се обадиха, че искат да направят пълен портрет на живота и работата ми, включващ снимков материал от мансардата, магазина и къщата ни в провинцията. Бизнесът ми така се разрасна, че ще трябва да наема още служители. И колкото по-скоро го направя, толкова по-добре. Ако ти хрумнат някакви блестящи идеи по въпроса, ще те моля да ги споделиш с мен. Ще идваш ли скоро в града?

— Ще ми се да можех да дойда — въздъхна той, — но знаеш как е. Имам толкова много работа, че не зная дали ще успея да я свърша, преди да застудее.

— Да, всичките тези големи пари, спечелени на Уол Стрийт — през смях отбеляза Каролина. — И вложени все в изисканите вили в Литчфийлд. Занимаваш ли се с нещо по-интересно?

— Повечето от поръчките са рутинни — отвърна той, — тераси, вътрешни дворове, градинки около плувни басейни. Нали разбираш, обичайните неща. Но има и няколко наистина страхотни проекта. Нали си чувала за Сибил Конрой?

— Разбира се — отвърна тя. — Не беше ли тя жената, която след развода си с онзи крупен инвестиционен банкер получи обезщетение от около двеста милиона долара?

— Точно тя — рече Мат. — Та тя харчи огромни пари за ремонт на къщата си. Сумите наистина са умопомрачителни. В момента работя върху розова градина със сложни фигурални лехи и зеленчукова градина по модел на старите манастирски имения. Когато свърша с тях, къщата ще заприлича на картинка.

— Звучи вълнуващо — отбеляза Каролина.

— Задачата наистина е изключително вдъхновяваща, но трябва да се свърши и много черна работа. Проектът включва обновяване на трите изкуствени езера в границите на имота. Архитектът, изработил първоначалния проект, не е свършил работата както трябва и сега водата, която не може да се оттича по никакъв начин, постоянно зелениясва и мирише. Езерата изглеждат ужасно в момента, но аз ще ги оправя. На всичкото отгоре има да се върши страшно много по-външното осветление, в резултат на което Тад си скъсва задника от

работа. Добре че е опитът му, натрупан като осветител и дизайнер на светлинни проекти на Бродуей. Понякога му хрумват фантастични идеи за неща, за които никога не бих се сетил дори. Сигурен съм, че когато приключим с работата си, къщата на Сибил Конрой ще изглежда умопомрачително красива.

— Не се и съмнявам — съгласи се Каролина. — Освен това, благодарение на вас горката жена ще се раздели със значителна част от сумата, която успя да измъкне от бившия си съпруг.

Мат се разсмя.

— Не се безпокой за това. Тя наистина е добър клиент и е удоволствие да се работи с нея. Има страхотни идеи и знае какво всъщност иска, макар че предстои да се свърши още много работа. А сега се опитай да предположиш каква беше последната ѝ идея.

— Ами може би иска от теб да проектираш малко островче по средата на едно от езерата ѝ, което да се превърне в уединено любовно гнезденце? — пошегува се тя. — Нямам и най-малка представа, Мат. За каква идея става дума?

— За такава, свързана с теб — информира я той.

— С мен! — възкликна Каролина. — За какво говориш? Та тази жена никога не ме е виждала.

— Може и да не е — отвърна той, — но е чувала за теб от някаква приятелка на Лидия Карстеърс. Сибил много обича да аранжира цветя — цялата ѝ къща е отрупана с красиви букети — и по този повод аз ѝ споменах, че собствената ми сестра има магазин в Ню Йорк и се занимава с организиране, подготовка и декориране на всякакви тържества. А когато ѝ казах името ти, тя изведнъж се развълнува и ентусиазирано заяви, че е чувала, че си истински гений в работата си.

Каролина беше очарована от тази новина, но едновременно с това, беше толкова изненадана, че остана безмълвна за известно време.

— Аз... аз... ами, това е страхотно! — най-после успя да смотолети тя.

— Наистина е страхотно, сестричке. Сибил е още един потенциален клиент. И то от най-големите. Тази жена постоянно организира приеми в дома си и харчи цяло състояние за цветя. Струва ми се, че най-после започваш да получаваш признанието, което винаги си заслужавала. Бизнесът ти достигна напълно заслужени висоти.

— Благодаря, Мат — отвърна Каролина, развълнувана от оценката на брат си. Той беше изключително взискателен и критичен човек, истински перфекционист в онова, с което се занимаваше. Така че този комплимент, изречен лично от Мат, означаваше много за нея.

— Трябва да затварям вече — рече Мат. — Обадох се само за да ти съобщя добрата новина.

— Много се радвам, че го направи. Поздрави Тад от мен. Обичам ви и двамата.

— И аз те обичам, сестричке. До скоро!

— До скоро...

Каролина затвори клетъчния си телефон, прибра го отново в дамската си чанта и обви ръце около себе си. Добрите отзиви за работата ми наистина се разпространяват навсякъде, помисли си тя. При това много по-бързо отколкото очаквах. Даде си сметка, че оценката на Мат беше напълно заслужена. Работила беше твърде дълго и упорито, за да стигне до този етап от кариерата си.

— Изглеждаш щастлива — отбеляза Рокси.

— О, наистина съм щастлива, Рокси — възкликна тя. — Все повече и повече започва да се говори за добрата ни работа, а това ме кара да се чувствам наистина добре.

— Защо не отпразнуваме добрите новини с по едно питие в Палм корт, след като приключим с измерванията? — предложи Рокси.

— Великолепна идея — съгласи се Каролина. — Но най-напред трябва да свършим тук. Искам да отбележим местата, на които ще поставим свещниците и кошниците с цветя. А когато момчетата дойдат с багажа, ще подредим всичко на избраните места. Ще монтираме дори и перголата и ще я подготвим за декориране.

— Смяташ ли, че ще можем да осигурим достатъчно цветя? — попита Рокси.

— Мисля, че ще се справим. Към количеството, което двамата с Антонио сте поръчали тази сутрин, ще прибавим и всичко онова, което успея да изпрося от моите приятели на пазара. В момента разполагаме с достатъчно бели орхидеи и зеленина, а довечера очакваме още една голяма доставка. Мисля, че всичко ще бъде наред. — Започна да тършува из чантата си. — Аха! Ето я и моята рулетка. Хайде да направим измерванията и да отбележим съответните места.

Работиха заедно в продължение на още два часа. Когато приключиха, Каролина се обърна към Рокси:

— Готова ли си вече за онова питие? — попита тя.

— Готова съм и още как! — отвърна Рокси.

Красивият салон Палм корт ги посрещна с изящните звуци на елегантната музика, която се носеше от дъното му. Управителят ги настани на маса за двама. Бяха заобиколени от истинска гора от палми и всевъзможни други растения, които се оглеждаха в множеството огледала с позлатени дървени рамки, разположени щедро из цялата зала. Мраморни колони се извисяваха чак до стъкления таван високо над главите им, а полилеите с множество кристали, нависнали като едри гроздови зърна, подсилваха допълнително и без друго царствената обстановка в салона.

— Тук е направо божествено — възкликна си. — Все едно че сме някъде в Европа.

Каролина се усмихна.

— Наистина е божествено. Винаги съм обичала това място.

Сервитьорът застана до масата им.

— Добър ден, дами — поздрави той. — Желаете ли чай? Или някакъв сладкиш, може би?

— Струва ми се, че бих пийнала нещо — отвърна Каролина. — Чаша шампанско, ако обичате.

— Много добре — кимна сервитьорът. После погледна към Рокси. — А вие, мадам?

— Същото.

— Благодаря ви — изрече сервитьорът и се отдалечи.

— Какво свирят в момента? — попита Рокси.

— О, това е... това е... не си спомням — отговори Каролина. — Слушала съм тази музика през целия си живот, а ето че не мога да кажа каква е.

Очите ѝ обходиха красивото помещение. Забеляза няколко маси, заети от елегантни дами, които пиеха чай.

— Не се обръщай веднага — рече ѝ Рокси, — но онази жена, която седи до колоната точно срещу теб, не е ли Глория Таусън?

Каролина потисна импулса си да погледне веднага, след няколко минути хвърли един нехаен поглед в указаната посока. След това отново насочи вниманието си към Рокси.

— Тя е. А жената с нея е Лулу Ривъри, съпругата на дизайнера. Как бих искала да се превърна в муха на стената до тях. Напоследък вестниците непрекъснато се занимават с Таусън и, ако се съди по публикуваните статии, той очевидно е разпродад милиони акции, за да събере наличен капитал.

— Изобщо не се учудвам — отвърна Рокси. — Леланд познава декоратора, обзавел апартамента им, и той ми каза, че тя е похарчила над четиридесет милиона долара само за мебелите. Като в тази сума не влизат разходите по ремонта и вътрешната украса.

— Предполагам, че за тях това е дребна и незначителна сума — отбеляза Каролина.

Рокси кимна в знак на съгласие.

— И Леланд е на това мнение. Предполагам, че е тук, защото желае да бъде виждана в обществото, да изглежда красива, богата и щастлива, опитвайки се да докаже на пресата и на всички клюкари, че слуховете за финансовите им затруднения не отговарят на истината.

Сервитьорът се появи с две кристални чаши с шампанско и ги остави на масата.

— Благодаря — рече Каролина. Вдигна чашата си и отпи от златистата, пенлива течност. — О, шампанското е чудесно — възкликна тя, наслаждавайки се на превъзходния му вкус. И тогава с периферното си зрение като че ли зърна нечия позната физиономия. Преди да успее да каже каквото и да било, Рокси се обърна към нея.

— Виж — рече тя и сложи чашата си на масата. — Сет Фостър се появи с някаква жена.

— Да, това наистина е Сет.

— Чудя се коя е русата красавица с него — замислено изрече Рокси.

— Не зная — отговори Каролина. — Но наистина е красавица и определено не е Пейтън Фитцимънс.

Управителят поведе Сет и дамата му към масата им и в този момент Сет ги забеляза. Наведе се и прошепна нещо на управителя. След това двамата с жената се насочиха към Рокси и Каролина.

— Каква изненада! — възкликна той със светнало от радост лице.

Каролина мигновено изпита трепета, който неминуемо съпътстваше всяка нейна среща с този мъж.

— Здравсти, Сет — успя да поздрави тя.

— Да ви представя Косима фон Анхелт. А това са Каролина Маунткесъл и Рокси Дейвис — учтиво изрече той, запознавайки ги с приятелката си.

— Приятно ми е. — Косима говореше със силно изразен акцент. Усмихна се едва-едва. Едната ѝ ръка разсеяно си играеше с перлената огърлица, която красеше изискания ѝ костюм на Шанел.

— Косима е стара приятелка от Амстердам — додаде той.

— Да, познаваме се едва ли не още от Средните векове — през смях поясни Косима. След което леко стисна ръката на Сет и Каролина си помисли, че жената изпитва истинска привързаност към него.

— Амстердам е прекрасен град — отбеляза Каролина. — Съпругът ми в момента е там.

— Надявам се, че не е заминал във ваканция без вас? — закачливо подхвърли Косима.

— Не, работи като мениджър в една авиокомпания и му се налага да прекарва доста време там — поясни тя.

— Странно, че никога не съм го срещал — обади се Сет и внимателно се вгледа в очите ѝ. — Аз също прекарвам доста време в Амстердам. Работя в Холандско — американската банка.

— Светът е наистина малък, нали? — заключи Каролина. Почувства силно неудобство, когато погледът му се спря върху нея. Не знаеше как да изтълкува вълнението, което появата му предизвика в душата ѝ.

— Е, ние също трябва да се настаним — рече Сет. Поколеба се за момент, преди да поведе дамата си към масата им. — Беше ми приятно да ви видя — додаде той.

— До скоро — рече Каролина.

— Господи — възкликна Рокси, — този мъж наистина знае как да си избира мадамите. Не мога да не му го призная. Дрехите на тази жена струват повече, отколкото печеля за цяла година, а и тя ги носи с неподражаема еlegantност и финес.

— Да, така е — съгласи се Каролина. Погледна към тях и ги видя да заемат местата си. Двамата чудесно подхождат на изящната обстановка, помисли си. Също като Лулу Ривъри и Глория Таусън, Сет и дамата му бяха изискани и елегантни като мрамора, огледалата, позлатата, кристала и среброто, които изобилстваха в Палм корт. И като капак на всичко, и двамата бяха изключително красиви.

— Предлагам да си допием питиета и да ставаме — рече Каролина, изпитала внезапно желание да се махне от красотата на Палм корт и от вълшебната музика, която се носеше наоколо. — Имаме още толкова много работа, че сигурно ще ни се наложи да работим до полунощ. Искам да прескоча набързо до магазина, за да се уверя, че всичко е наред и да проконтролирам момчетата, които сигурно вече са започнали да товарят микробуса. Струва ми се, че ще трябва да се направят няколко курса. Бихме могли, освен това, да поръчаме храна за всички — продължи тя — и да я вземем с нас като се върнем тук.

Рокси замислено се вгледа в лицето на Каролина, изненада от внезапната ѝ припряност, но лицето на шефката ѝ изглеждаше непроницаемо.

— Добре — съгласи се тя. Допи шампанското си и остави чашата на масата. — Готова съм.

Докато излизаха от салона Каролина се усмихна и махна с ръка на Сет и Косима. Сет ѝ махна в отговор, а Косима само се усмихна. Съвършената двойка, помисли си Каролина, изпитала слаб пристъп на завист. Пейтън обаче изглеждаше също толкова красива. Чудя се коя ли от двете ще предпочете?

9.

— Не се безпокой, Леланд — рече Мерседес останала почти без дъх от вълнение. Аристократичният ѝ британски акцент беше по-слабо изразен от друг път. — Антонио ще ме покрие. От нас се иска само да свършим бързо.

Ръката на Леланд се плъзгаше нагоре по стройното ѝ бедро, докато езикът му пламенно галеше плътта, разкрила се изпод дълбокото ѝ деколте.

— О, господи, не спирай — дрезгаво прошепна тя и плъзна ръка към очевидната издатина в панталона му. Разкъсвана от нетърпеливо очакване потърка длан о възбудения му член и бе възнаградена със стон на искрена наслада.

— Хайде — подкани я той и разкопча колана на панталона си. — Да побързаме.

Мерседес изхлузи високите си обувки, а след това съблече полата и гащичките си. Искаше да го направят точно тук, до входната ѝ врата.

— Обичам, когато изискани момичета като теб се държат като най-обикновени уличници — прошепна той.

Беше толкова възбуден, че не можеше и дума да става за някаква любовна игра. Остави слиповете си да се свлекат надолу и, поставил длани върху заоблените полукълба на задника ѝ, я привлече към себе си, вдигна я във въздуха, притисна я към вратата и проникна в нея, като не спираше да ръмжи и да се тресе от похотлива страст.

Мерседес извика от удоволствие, почувствала силните тласъци дълбоко в утробата си. Движенията му бяха силни и отсечени; беше толкова съсредоточен, сякаш целият му живот зависеше от това. Само след няколко секунди Мерседес започна да се гърчи като обезумяла. Въртеше глава наляво и надясно, цялото ѝ тяло трепереше, обхванато от вълните на неподправена физическа наслада.

Леланд не можеше да чака нито миг повече. Бурният ѝ оргазъм сломи и последните остатъци от самоконтрол. Разкъсван от отчаян

копнеж и нетърпение, той проникна в тялото ѝ с един последен тласък. От гърлото му се отрони протяжен стон и той сякаш експлодира дълбоко в топлатата ѝ утроба. Когато оргазмът най-после отшумя, Леланд, изтощен и задъхан, подхвана Мерседес и я остави отново на пода.

— О, Исусе... — задъхано прошепна той. — Мерседес... ти си истинска дивачка.

— И ти самият не падаш по-долу — развеселено отвърна тя и разроши косата му с ръка. — Жалко, че не го правим по-често.

На устните му се появи хитра усмивка, очите му заблестяха закачливо.

— Жалко, нали? Може би е крайно време да направим нещо по въпроса, а?

— Може би — съгласи се тя, — но точно в този момент трябва незабавно да се върна в шибания магазин на снаха ти. — Наведе се и започна да прибира дрехите си.

— Защо всъщност се налага да ѝ помагаш? — попита той докато я наблюдаваше как се облича. — Би могла просто да си седиш у дома и да се занимаваш с твоите си неща.

— О... по този начин трупам опит в цветарския бизнес — отвърна Мерседес. — Пък и малко дребни пари никога не са излишни на едно момиче, нали така?

— Само си помисли, че ако не се налагаше да се връщаш в магазина, двамата можехме да прекараме целия ден заедно и да се чукаме до насита.

— Не би могъл да си позволиш да ми отделиш цял ден. Напоследък ми изглеждаш напълно погълнат от връзката си със скъпоценната малка Рокси — заяви тя и го изгледа изпитателно, вдигнала въпросително вежди.

— Все някой трябва да плаща наема — отвърна той.

— О, да бе! Не на мен тия! — възрази тя. — Носят се слухове, че печелиш цели състояния на пазара.

— Sprawям се добре — съгласи се Леланд.

— За какво ти е тогава добричката Рокси с блесналия от любов поглед?

— Удобна ми е.

— Разбирам. — Изглежда го с любопитство. — Трябва да побързаме — нетърпеливо изрече тя. — Не би искал Ричи или Каролина да те видят да излизаш от тук.

— Нали ми каза, че Ричи е в магазина, а майка му в града?

— Да, но не мога да съм сигурна, че някой от двамата няма случайно да мине от тук.

— Добре, тръгвам — съгласи се той. Бързо навлече панталона си и я взе в прегръдките си. — Х-м-м... — промърмори Леланд докато я притискаше към себе си. — Май ще трябва по-честичко да наминавам към теб.

— Направи го — съгласи се Мерседес. — Сега обаче трябва да тръгваме. Първо ти, а аз ще те последвам след минута.

— Добре. — Пусна я от прегръдките си и се насочи към асансьора в коридора. — До скоро!

— До скоро — отвърна тя. Изпрати го с поглед като се питаше на какво се дължи този внезапно подновен интерес към нея.

Двамата с Леланд от край време се привличаха физически, макар че винаги бе оприличавала секса с него на пиетие след вечеря. Силен, въздействащ, но нищо повече. Може би защото двамата си приличае толкова много, помисли си тя. Не желяеха да се обвързват емоционално. Бяха пресметливи и рационални и, всеки сам за себе си, търсеше кокошката, която снася златни яйца.

Намислил е нещо, помисли си Мерседес, само че не мога да разбера какво точно. И какво е моето място, ако изобщо ми е отредено такава.

Звънчетата над вратата издрънчаха. Антонио погледна към вратата, а Мерседес каза нещо набързо в телефонната слушалка и затвори.

Ричи влетя в магазина. На главата си носеше бейзболна шапка, обърната с козирката назад, гуменките му шумно шляпаха по пода.

— Здравсти, приятелче — рече Антонио и се усмихна широко.

— Здравсти — поздрави Ричи. — Мама още ли не се е върнала?

Мерседес поклати отрицателно русата си глава.

— Не, Ричи — отвърна. — Предполагам, че все още е в хотел Плаза. Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не, но микробусът вече е натоварен и се питах дали да го закараме до хотела, или да я изчакаме да се върне.

— Ще ѝ позвъня по телефона и ще я попитам — рече Мерседес.

— Добре — съгласи се Ричи. — Аз ще бъда отвън и ще се опитам да побера още малко багаж в буса.

— Ясно. — Мерседес го изпрати с поглед.

— Какво се разбрахте с Пейтън? — попита Антонио.

— Казах ѝ, че може да се съглася да участвам в малката ви игричка — отвърна Мерседес. — Но също така ѝ казах, че двете с нея трябва да седнем и да обсъдим евентуалното ми възнаграждение. Ще ѝ помогна да съсипе бизнеса на Каролина, но услугите ми ще ѝ излязат доста скъпички. Сигурна съм обаче, че за нея това няма да е никакъв проблем. Мадамата разполага с достатъчно пари.

— Така си е — съгласи се Антонио и се разсмя на глас.

— А ако двамата с теб започнем да работим за Пейтън на пълен работен ден, тя ще трябва да сключи договори с нас.

— Договори?

— Да. И защо не? — попита Мерседес. — Смятам, че трябва да получим от нея някакви гаранции, написани черно на бяло. В края на краищата, заради нея ти ще се откажеш от добрата си работа тук, а аз ще трябва да посвещавам цялото си време на нея, вместо да се занимавам с другите си проекти. Освен това, Пейтън се кани да направи истински фурор в този бизнес.

— Не ѝ вярваш, нали? — тревожно попита Антонио. Той самият разчиташе, че Пейтън ще стане неговият пропуск към богатството и висшето общество.

— Опитвам се само да направя така, че Пейтън да не може да се отърве лесно от нас, ако случайно реши да ни разкара, след като получи онова, към което се стреми.

— И какво означава това? — озадачено попита той. — Какво точно имаш предвид?

Мерседес го погледна, а на лицето ѝ се появи хитра усмивка.

— Двамата с теб ще знаем отвратителната малка тайна на Пейтън, нали? А тя със сигурност не би искала да я разкажем на целия свят, нали така?

Антонио се намръщи.

— Това ми прилича на изнудване.

— Можеш да го наричаш както си искаш. За мен обаче си е начин да си покрия задника.

Хлопките над вратата отново издрънчаха и двамата погледнаха нататък.

— Здравейте — поздрави ги Каролина. — Как върви работата тук?

— Добре — весело отвърна Мерседес. — Тъкмо смятах да ти звъня. Ричи те търсеше.

— Видя ли го отвън? — попита Антонио.

Каролина кимна.

— Да — отговори. — Той и момчетата тръгнаха към Плаза с първия товар.

Рокси влезе след нея и затвори вратата.

— Здравсти, Рокси — поздрави я Антонио.

— Здравсти на всички — отвърна тя, избягвайки студения поглед на Мерседес.

— Смятам да поръчам китайска храна за всички — обяви Каролина. — Ще хапнем и ще се заемем с букетите. Ще работим докато момчетата закарат цялото ни оборудване до Плаза. След това ще отидем там и ще разположим всички поставки, свещници и кошници по местата им. За утрешния ден ще ни остане само украсата.

— Планът ми се струва добър — отбеляза Антонио.

Каролина остави чантата си върху работната маса и се настани на един висок стол. Рокси направи същото и веднага се залови за работа.

— Информирайте ме накратко за случилото се в мое отсъствие — помоли Каролина.

— Няколко души звъниха по телефона — започна Мерседес. — Направила съм списък. Все важни хора. По един или друг начин.

— Казвай с подробности.

— Ами, чакай да видя. — Мерседес се консултира със списъка, който държеше в едната си ръка. — А, обади се редакторът на онова ужасно списание, Кънтри стаил ливинг. Спомена, че биха искали да напишат материал за теб. — Замълча за миг, погледна Каролина и се намръщи. — Струва ми се, че трябва с особено внимание да подбиращ изданията, които искат да пишат за теб.

Каролина само кимна. Не желаше да обсъжда с Мерседес качествата и достойнствата на различните списания, но тя лично смяташе Кънтри стайл ливинг за едно от добрите издания на пазара.

— Добре — рече тя. — Утре по някое време ще им позвъня. Кой още е в списъка ти?

— Пейтън Фитцимънс, онази отвратителна богата свиня, се обади, за да направи поръчка. Трябва да добавя, че поръчката е доста екстравагантна, поради което веднага приех.

— Страхотно — възкликна Каролина, — но защо, за бога, поръчва *при мен!* Та тя си има свой собствен бизнес.

— Може би защото поръчката е предназначена за този квартал — поясни Мерседес. — А тя, вероятно, все още не извършва доставки. — Сви рамене. — Не зная, Каролина. Аз само приех поръчката.

— И къде трябва да доставим цветята? — попита Каролина.

— На откриването на някаква изложба в галерията на Матю Маркс — отвърна Мерседес. — Пейтън очевидно е приятелка на художника, а цветята са предназначени за приема.

— Ясно — рече Каролина. — Защо нарече Пейтън Фитцимънс *отвратителна свиня*, Мерседес? Виждала съм я и мога да кажа, че е истинска красавица.

— Ама ти не знаеш ли? — възкликна Мерседес и я изгледа изненадано. — Всички в този град знаят, че в сексуално отношение Пейтън е абсолютно ненаситна свиня. Навсякъде се говори, че тя просто не знае мярка. — Мерседес изобщо не забеляза гневната сянка, забулила лицето на Антонио.

— О, разбирам. — Значи съвършеният господин Сет Фостър се среща, или *се срещаше*, с жена, за която всички знаят, че е нимфоманка, помисли си тя.

— Освен това въпросната личност иска да разговаря лично с теб относно някакъв коктейл, който смята да даде в клуба си някъде в идните една-две седмици — продължи Мерседес. — Искат от теб да се погрижиш за цветята, естествено.

— Продължавам да не разбирам какво става — заяви Каролина. — Защо, за бога, не се погрижи за украсата лично?

Мерседес отново сви рамене.

— Както вече ти казах, не зная. Предполагам, че все още не е напълно готова да започне работа.

Каролина се замисли за момент.

— Записа ли всички имена, телефонни номера и прочее?

— Естествено — с готовност отвърна тя. — Знаеш, че не бих пропуснала нещо толкова важно. Звъниха хора и от още няколко списания. Ето, вземи този списък.

— Благодаря ти, Мерседес. — Каролина бързо плъзна поглед по списъка. — Бюла Девънпорт — изрече на глас тя. — Името ми се струва познато, но в момента не се сещам за кого става дума.

— О, не може да не се сещаш за малоумната Бюла Девънпорт — отново се намеси Мерседес. — Става дума за наследницата на компанията за плодови сокове. Живее в една великолепна къща наблизо. Близо до църквата.

— О, точно така. Сега си спомних.

— Та тя поръча цветя за Милисът Пърси — продължи Мерседес. — Моят съвет е да ѝ изпратиш букет мимози. Мили обича мимозите, дори и увехналите. Колкото са по-сухи, толкова по-добре.

Каролина се разсмя.

— Ще ѝ изпратя мимози, но в никакъв случай няма да са увехнали — заяви весело.

Мерседес може да бъде много добра приятелка, помисли си тя. Винаги е толкова лоялна и готова да помогне. А на всичкото отгоре притежава енциклопедични знания за различните социални кръгове в Манхатън. Дори и да не познаваше даден човек лично, тя непременно знаеше някакви подробности за него. А подобна информираност беше изключително полезна. Може би ще успее да убеди Мерседес да започне да работи при мен на пълен работен ден, помисли си Каролина. Струва ми се, че би била неоченима придобивка за магазина. Реши обаче да остави решението за по-късно — най-напред трябваше да се подготвят за предстоящото сватбено тържество. Точно в този момент бе затрупана от работа и не можеше да си позволи да се разсейва с други неща.

— Има ли още нещо важно, което непременно трябва да зная? Крайно време е да се залавяме с подготовка на букетите за сватбата.

— Мисля, че няма друго — рече Мерседес. Поклати отрицателно глава и лъскавата ѝ руса коса се разлюля във въздуха. — О, всъщност има още нещо. Двама души позвъниха от Саутхемптън. Искане да

знаят дали това лято ще извършваш там доставка на цветя. Отговорих им, че ще трябва лично да разговарят с теб.

— Доставки за Саутхемптън?

— И защо не? — попита Мерседес. — Ако има достатъчно поръчки, защо да не приемеш? Направи ги скандално скъпи. Можеш да организираш състезание за снобите, които живеят там. Да видим кой ще похарчи най-много пари за цветя.

Това е добър повод за размисъл, реши Каролина.

— Благодаря, Мерседес. Добре, хайде да решим какво ще си поръчаме от китайския ресторант. Вземаме храната и се залавяме за работа. А след като момчетата закарат цялото ни оборудване до хотел Плаза, и ние ще отидем там.

Рокси се провикна от работната си маса:

— Каролина, имам нужда от теб тук. Струва ми се, че сме изправени пред малка криза. Част от тези орхидеи са променили цвета си.

Каролина бързо се приближи до масата на Рокси и разгледа въпросните орхидеи.

— Ще ги използваме за пълнеж. Ще гледаме да са на места, на които цветът им няма да се забелязва.

— Добре — съгласи се Рокси. — Както кажеш.

— Добре, да действваме. Предлагам Антонио да се погрижи за храната. Виж какво ще иска всеки от нас и се обади в ресторанта.

Той като че ли беше готов да възрази, но очевидно се отказа и на лицето му се изписа обичайното спокойно изражение.

— Разбира се. Няма проблем.

— Аз смятам да се заловя с букета на булката.

— Знаехме, че ще пожелаеш да го направиш лично, така че давай — съгласи се Рокси. — Ти решаваеш как ще изглежда.

— Цели купища бели орхидеи — рече Каролина — в комбинация с разкошни бели теменужки.

— Уха-а! — възторжено възкликна Рокси. — Ако някога се омъжа, бих искала точно такъв букет.

— Може и да се омъжиш — подхвърли Каролина. — Ако Леланд има поне грам мозък в главата си, ще ти предложи брак още утре.

10.

Каролина излезе от асансьора, прекоси фоайето към мансардата, в която живееше, след което се насочи право към гардеробната, като стъпваше уморено с високите, остри като игли токове на обувките си. Настани се на един стол, свали първо едната, а след това и другата обувка, размърда пръсти и се зае да масажира неописуемо уморените си крака. Беше на крак от сутринта — цял ден, че и половината нощ след това, но свършената работа си заслужаваше умората и изтощението. По всеобщо мнение украсата, подготвена за сватбената церемония в балната зала на хотел Плаза, бе постигнала изключителен успех, особено пък предвид кратките срокове за подготовка, с които разполагаха. Булката и младоженецът бяха останали изключително доволни от свършената работа.

Младоженците бяха много известни млади хора, в резултат на което цялата сватба бе широко отразена от всички представители на пресата. Името на Каролина несъмнено щеше да бъде споменато в не един материал, посветен на тържеството. За повечето от присъстващите тя беше магьосницата, успяла само за двадесет и четири часа да превърне балната зала в истински рай от приказни орхидеи. Дано наистина да напишат някоя добра дума за мен, помисли си тя и продължи да разтрива краката си. Особено след всичкия труд, който хвърлихме за тази сватба.

С периферното си зрение зърна часовника, поставен върху един от вградените шкафове, рязко преустанови масажа и се изправи. Мили боже, тревожно възкликна тя, минава единадесет часа. Къде ли е Ричи? След това въздъхна с облекчение. Беше я предупредил, че ще ходи на кино с най-добрия си приятел, Джеф Адлер.

Въпреки това тръгна боса надолу по коридора към стаята му, за да се увери, че се е прибрал. Вратата му беше затворена и отвътре не долиташе никакъв звук. Каролина предпазливо откряна вратата, старайки се да не вдига никакъв шум и надникна в стаята, осветена от прозрачната светлина, струяща от скрийнсейвъра на компютъра му.

Леглото беше празно. Каролина рязко отвори вратата и включи осветлението. Ричи го нямаше.

Загаси лампата, затвори вратата и се върна в собствената си спалня. По дяволите, помисли си тя. Трябваше вече да се е прибрал. Беше го предупредила, че на следващата сутрин заминават за провинцията.

Каролина се съблече внимателно, след което закачи златистата си рокля — плисирана пола и бюстие с изящна бродерия, изработени от Мери МакФедън — на една закачалка. После свали и бельото си. Облече една от старите тениски на Лион, загърна се с копринената си роба и я завърза през кръста. Едва тогава осъзна, че е пропуснала да свали бижутата си — диамантени обеци, огърлица и гривна, които Лион ѝ бе подарил за десетата годишнина от сватбата им. Побърза да ги свали, прибра ги по кутиите им, а тях заключи в кутията си за бижута в един от шкафовете.

Наля си чаша вино и се настани на канапето в кабинета, за да изчака Ричи. Романът, който четеше, стоеше на масичката до нея, но изобщо не посегна към книгата. Съзнаваше, че не може да се концентрира достатъчно, за да чете. Не и сега. Не и докато не разбере какво е станало с Ричи. Може би трябва да се обадя у семейство Адлер, помисли си тя. Веднага се отказа от това намерение. Не искаше да се държи като свръхзагрижена, изпаднала в хистерия майка. Освен това момчетата по всяка вероятност бяха хванали късната прожекция. Опитваше се да убеди сама себе си, че синът ѝ е добре, но въпреки това не сваляше поглед от часовника.

Малко след това чу шума от движението на асансьора. Отново погледна към часовника на библиотеката. Дванадесет часа.

Остави чашата си на масата. Чу вратата на асансьора да се отваря, а след това различи тежките стъпки на сина си, които отекваха по дъбовия паркет. Когато Ричи надникна иззад ъгъла, тя го погледна и се усмихна.

— На кино ли беше? — попита Каролина.

— Да. Филмът не беше никак лош — отвърна той и бавно свали бейзболната шапка от главата си. — Имаше страхотни каскади с коли.

— Да, стимулиращ интелекта филм, а? — пошегува се тя.

— Така е. — Синът ѝ сви рамене. — Доста посредствен в интелектуално отношение, на пък иначе беше забавен.

Каролина потупа с ръка дивана до себе си.

— Ела поседни за малко до мен, преди да се прибереш в стаята си.

На лицето му мигновено се изписа виновно изражение и в този момент в главата на Каролина зазвъня предупредително звънче.

— Много съм уморен, мамо — отвърна Ричи. — Предпочитам да си легна веднага.

— Почакай малко — извика му тя, този път със значително по-строг тон. — Искам да поговоря с теб.

Момчето неохотно се приближи и седна на канапето до нея.

— Какво има? — попита я без дори да я погледне.

— Очите ти блестят много подозрително — рече тя. — И бих искала да зная защо. — Стори ѝ се, че долавя миризмата на бира, но не беше съвсем сигурна.

Ричи отново сви рамене.

— Просто отидохме на късната прожекция — рече той, провесил глава. Все още не смееше да я погледне.

— Би могъл да измислиш нещо по-убедително, Ричи — отбеляза тя. — Все пак не съм кръгла глупачка.

Момчето замълча. Размърда се неловко, гуменките му заскърцаха по пода. Каролина вече беше сигурна, че от него се носи миризма на бира.

— Хайде, Ричи — настоя тя, изгубила търпение. — Къде беше? И какво прави?

— Нищо особено — отвърна ѝ. — Размотавахме се наоколо с Джеф и още няколко момчета.

— Пихте ли алкохол? — попита Каролина.

Той се намръщи.

— Защо ми задаваш този въпрос?

— А ти защо отбягваш отговора? Но, добре, ще ти отговоря. Питам те, защото миришеш на бъчва.

— Аз... ние... — Гласът му заглъхна и той мрачно се загледа в пода.

— Можеш да ми кажеш, Ричи — подкани го тя. — Знаеш го. Просто ми кажи истината.

— О, мамка му!

— И без ругатни, ако е възможно — строго го скастри тя.

— А ти къде мислиш, че съм ги научил? — разпалено я попита.

— Приемам упрека — отвърна му, — но въпреки това продължавам да настоявам за истината, Ричи.

— Да — най-сетне призна той и кимна с глава. — Изпих една бира. Само една. Това е всичко. — Погледна я за пръв път откакто се беше прибрал. — Доволна ли си?

Каролина кимна. Искаше ѝ се да му вярва. Страхуваше се, че това беше неговата реакция на новината, че баща му отново е отложил завръщането си у дома и този път ще пропусне рождения ден на вуйчо му Мат. Стомахът ѝ се сви на топка от страх. Огромна тъга и чувство за нещо безвъзвратно изгубено се настаниха в душата ѝ. Синът ѝ растеше и дните на щастливата невинност на детството бързо отминаваха.

— Кажи ми защо го правиш? Защото татко ти няма да се върне, както беше обещал ли? — попита тя, когато най-сетне се овладя достатъчно, за да проговори. — Зная, че си разочарован от продължителните му отсъствия напоследък.

Ричи намусено се извърна и отново се загледа в пода без дори да я удостои с отговор.

Каролина се вгледа за момент в затвореното и отчуждено изражение, изписано на лицето му. Помисли си, че е напълно безсмислено да се опитва да обсъжда проблема с алкохола точно в този момент. Пое си дълбоко дъх.

— Сигурна съм, че двамата с теб ще си прекараме страхотно в провинцията — продължи тя. — Ще отпразнуваме рождения ден на Мат и хубавичко ще се позабавляваме. Убедена съм, че ще е забавно, дори и ако баща ти го няма. Ще видиш.

Ричи продължаваше да се вира в гуменките си. След това бавна вдигна глава и рече:

— Мисля вече да си лягам.

— Добре, миличък. Идеята е добра, защото утре ще потеглим още на разсъмване.

Синът ѝ се изправи и тръгна към вратата.

— Не забрави ли нещо? — попита го Каролина.

Той спря, но не се обърна към нея.

— Само една целувка за лека нощ — подсети го Каролина. — Моля те!

Ричи се върна обратно, като тътреше крака, наведе се, докосна бузата ѝ с устни, обърна се отново и излезе от стаята.

Изправените допреди малко рамене на Каролина увиснаха под тежестта на обхваналата я тревога.

Ако само баща му си беше тук, помисли си тя. Но него го няма и аз съм длъжна да се справя с този проблем по възможно най-добрия начин.

Въздъхна дълбоко. Къде е Лион, когато имам нужда от него? Когато Ричи се нуждае от баща си?

11.

Каролина слезе от магистралата и пое по тесния черен път, който водеше към къщата на семейство Маунткесъл в северозападната част на Кънектикът, близо до Кент. От двете страни на пътя се простираха гъсти гори, а листата на дърветата проблясваха в безброй нюанси на зеленото. Банкетът край пътя бе обрасъл с разноцветни диви цветя. Ранното утринно слънце осветяваше малиновите храсти със започнали да зреят плодове, които съвсем скоро щяха да се превърнат в сочни червени изкушения.

Още един завой и пред погледа ѝ се откри бялата дървена къщичка с тъмнозелени капаци на прозорците. Сърцето ѝ се изпълни с обич и привързаност — така ставаше всеки път, когато се завърнеше в тази стара вила. Яркочервени, снежнобели и ослепително жълти рози бяха нацъфтели в изобилие, а цветовете им, плъзнали по парапета на верандата и по бялата ограда на градината, придаваха на малката къщичка неповторимата красота на рисунка от детска книжка с картинки. Каролина почувства как се отпуска. Това малко късче земя в провинцията сякаш притежаваше някакви целебни сили.

Прекося малкото мостче над каменистия поток, който криволичеше непосредствено край собствеността им, и спря колата на затревената алея пред гаража. Ричи, който по време на целия път беше спал на задната седалка, се събуди в мига, в който двигателят угасна.

— Пристигнахме — констатира той, поизправи се и разтърка очи.

— Точно така — потвърди Каролина. — Ако ми помогнеш да пренеса багажа, веднага щом се настаним, ще приготвя нещо за ядене.

Двамата бързо натрупаха продуктите и малките си чанти върху старата борова маса в кухнята.

— Какво има за ядене? — попита Ричи.

— Ще хапнем от пилешката салата с къри, която купих от деликатесния магазин — отвърна Каролина. — Имаме още зеленчуци и фабричен хляб. Как ти се струва?

— Страхотно, мамо...

— Защо не занесеш багажа си горе? Вземи и моята чанта и я остави в спалнята. Приготвянето на обяда ще ми отнеме само няколко минути. След това ще можеш да започнеш уроците си по кормуване, ако желаеш. — Погледна към сина си и се усмихна.

— Върхът си, мамо! — възкликна той и се усмихна в отговор.

Според специфичните за Ню Йорк изисквания, Ричи имаше право да шофира в провинцията веднага щом навърши шестнадесет години, но в самия град не можеше да кара кола докато не стане на осемнадесет. Доскоро Каролина твърдеше, че на Ричи му е още рано, но той я торможеше с молбите си вече месеци наред и след шестнадесетия му рожден ден тя най-накрая отстъпи. От тогава насам при всяко посещение в провинцията той взимаше по един урок.

Ричи взе собствената си раница и малката пътна чанта на майка си. Чантата остави в спалнята и продължи по тясното вътрешно стълбище към втория етаж на къщичката. Колко по-различни изглеждат нещата на дневна светлина, помисли си Каролина, докато подреждаше масата. С облекчение беше отбелязала, че от враждебността на Ричи не бе останала и следа. Държеше се така, сякаш инцидентът от предишната вечер не се бе случвал. Каролина обаче непрекъснато си повтаряше, че двамата със сина ѝ трябва да седнат и да си поговорят сериозно по въпроса за алкохола.

Когато привърши с подготовката на храната в кухнята, тя се зае да проветри всички стаи на първия етаж. Ярка слънчева светлина струеше през прозорците и обливаше просторната трапезария. Каролина огледа с възхищение рисунките, които украсяваха стените и старата, боядисана в синьо, камина. Излезе в малкото входно антре и се насочи към всекидневната. Чамовата ламперия и дървените шкафове блестяха с мека топлина под лъчите на яркото слънце и се оглеждаха в излъсканото до блясък чамово дюшеме. Каролина отвори още един прозорец, след което се насочи към спалнята с голямото легло с балдахин по средата ѝ. Отвори прозореца, който гледаше към езерото в задната градина, и вдиша дълбоко опияняващия аромат на рози, който се носеше във въздуха.

После отново се върна в кухнята, където Ричи вече бе пуснал малкия телевизор.

— Какво гледаш? — попита го.

— Нищо — сви рамене той. — Просто сменям каналите.

Каролина сервира обяда и двамата се нахвърлиха върху храната и се заеха да обсъдят плановете си за следващите няколко дни.

— В колко часа започва тържеството по случай рождения ден на вуйчо Мат? — попита той.

— Около осем вечерта.

— Двамата с Тад може да пристигнат с мотоциклетите си.

— Не зная. — Каролина отпи глътка от виното, което намери в хладилника, след което остави чашата си на масата. — Предлагам да проведем урока ти по кормуване тук — рече тя. — По този път почти не минават коли. Какво ще кажеш?

— Не възразявам — съгласи се Ричи.

Довършиха обяда си и почистиха заедно масата.

— Дай ми няколко минути, за да си подредя багажа — каза Каролина. — Ще се чакаме отвън.

— Добре — кимна той и излезе от кухнята.

Каролина веднага отиде в спалнята, разопакова набързо малкото дрехи, които си бе донесла, и ги прибра в гардероба. Взе няколко нови списания, занесе ги във всекидневната, остави ги на масичката за кафе и се огледа със задоволство около себе си.

Удобната стая с нейната чамова ламперия, с шкафовете, претъпкани с книги, компактдискове, видеокасети и всевъзможни джунджурии, всеки път извикваше безброй спомени в главата ѝ. На един от рафтовете зърна снимките на родителите си. Майка ѝ беше около седемдесетгодишна. Посивялата ѝ коса бе прибрана в отпуснат кок на тила ѝ, а студените ѝ очи се взираха в обектива с очевидно пренебрежение и чувство за собствено превъзходство. Носеше перлени обеци, а елегантната ѝ шия бе украсена с единичен наниз перли — накит, с който майка ѝ така и не се разделяше. Снимката на баща ѝ бе правена по същото време. Оредялата му коса също сивееше, облечен беше с костюм и вратовръзка. На лицето му играеше едва загатната усмивка. Застиналото му изражение сякаш подчертаваше, че е живял твърде дълго, видял е прекалено много и не може да си позволи лукса да се усмихва безпричинно.

Каролина отмести поглед. В тази къщичка често се сещаше за родителите си. Споменът за тях витаеше във всяка една от стаите и понякога присъствието им беше толкова осезаемо, сякаш се бяха

превърнали в духове, отказващи да напуснат дома си. Тук, както никъде другаде, отчетливо чуваше гласовете им, припомняше си характерната им студенина и предвзетост, виждаше ги толкова ясно, че понякога ѝ се струваше, че са заедно с нея в стаята.

На времето Каролина посрещна с огромно задоволство факта, че наследява семейната къщичка, а парите остават за Мат. И нито за миг оттогава насам не бе съжелявала за това. Като дете обожаваше да се разхожда из горите, да плува в езерото, да си играе с всеки, озовал се близо до нея, да събира съкровища от горите, потока и градините. С не по-малко удоволствие захвърляше градските си одежди и навличаше момчешката си униформа — стари дънки, тениски и гуменки. В ония години ѝ позволяваха да се скита на воля из околността, а тя се опияняваше от свободата на живота в провинцията.

През пубертета интересите ѝ, напълно естествено, претърпяха промяна. Високата, кокалеста мъжкарана изведнъж се преобрази в изумително красива млада жена, преизпълнена с ненаситен интерес към представителите на противоположния пол. Изведнъж външният вид се превърна в проблем от първостепенно значение. А така също и решимостта да удовлетвори стремленията на душата и тялото си, които ѝ се струваха напълно нормални и естествени. Каролина започна да експериментира с гримовете, започна да си купува дрехи, които подчертаваха сексуалното ѝ излъчване. Въоръжена по този начин, тя се впусна в един по-различен свят, изпълнен с партита и срещи с момчета.

Родителите, почувствали се застрашени от разцъфналата ѝ сексуалност, изведнъж станаха свръхпредпазливи и неоправдано строги. Поведението им, на свой ред, направи Каролина още по-непокорна и невъздържана. И тогава приятелката ѝ, Мили Вайс, човека, когото Каролина щеше да помни до края на дните си, ѝ се притече на помощ. Започна да я кани в дома си толкова често, че апартаментът на семейство Вайс се превърна в неин втори дом. Родителите на Мили позволяваха на момичетата да се гримират, да носят дрехи, които им харесват, и без да задават прекалено много въпроси им позволяваха да излизат и да закъсняват колкото си искат.

Бяха едва на петнадесет години, но се опитваха да влязат в най-нашумелите и модерни клубове, отворени до малките часове на нощта. Там, естествено, не ги допускаха. Но това не можеше да ги спре. В

крайна сметка успяха да се снабдят с подправени карти за самоличност. В тези клубове попаднаха в средите на млади хора, които живееха на бързи обороти, забавляваха се денонощно и експериментираха със секс и наркотици. В по-голямата си част това бяха младежи, които се опитваха да творят някакъв вид изкуство и, подобно на Каролина, болшинството от тях отчаяно търсеха собствената си идентичност и място в света на възрастните.

Точно в един такъв клуб се запозна с Лион. Вдигна очи и погледна към снимката, правена скоро след сватбата им. Тя беше само на осемнадесет, а Лион — на двадесет и осем. Гледаха се влюбено с озарени от широки усмивки лица и представяха съвършено олицетворение на неподправено щастие, любов и копнеж. Дяволите да го вземат, изведнъж си помисли Каролина. Защо не е тук сега?

— Мамо! Мамо! — Настоятелният глас на сина ѝ я изтръгна от спомените. Каролина бързо излезе от всекидневната.

— Идваш ли? — попита Ричи, който стоеше до отворената задна врата.

— Готова съм. Да вървим. — Каролина му подхвърли ключовете на колата и той ги улови с една ръка.

Излязоха отвън и се качиха в големия джип Гранд Чероки. Помисли си, че Ричи сигурно е леко притеснен.

— Няма от какво да се страхуваш — увери го тя, опитвайки се да му вдъхне малко кураж.

— Изобщо не се страхувам — заяви той и я погледна.

— Добре тогава. Седалката удобна ли ти е?

— Идеална е, мамо — увери я той.

— Ами пали тогава.

Ричи включи двигателя.

Каролина реши, че ще е добре, ако тръгнат по маршрут, който Ричи бе изминавал и преди.

— Мисля, че ще е най-добре, ако тръгнеш нагоре по пътя към Пъмп хауз роуд. Там ще завиеш наляво, ще обиколиш, и ще се върнеш пак тук. Защо не пробваш този маршрут няколко пъти, а след това ще отидем до магазина, като се движим по задните пътища? Така, сега, без да подаваш газ, включи на задна скорост.

Ричи изпълни указанията съвсем точно и остана в очакване на следващата ѝ инструкция.

— Сега използвай огледалото за обратно виждане и страничните огледала, за да се увериш, че зад теб не идва друга кола, дай малко газ и изкарай колата.

— Нищо не идва, мамо — обади се Ричи. — По този път не минават никакви коли.

— Ще се държим така, все едно че се намираме в район с интензивно движение — отвърна тя. — Само така ще свикнеш да правиш всички неща, без които не би могъл да шофираш в града.

Ричи търпеливо погледна назад, като използва и двете огледала. После, за всеки случай, се извърна на мястото си и отново огледа пътя. Едва тогава подаде газ. Колата се плъзна с лекота и излезе на пътя. Ричи спря, превключи скоростите и подкара по пътя, като се стараеше да се движи с ниска скорост. До тук всичко беше лесно като детска игра.

— Справи се чудесно — въодушевено възкликна Каролина. — Изпълни маневрата така, сякаш си я правил хиляда пъти поне.

— Ама то си е точно така.

— Какво искаш да кажеш? — с изненада попита Каролина.

— Искам да кажа, не съм изпълнявал тази маневра неведнъж. Е, може би не чак хиляда пъти, но доста.

— Ричи! — прекъсна го тя. — Правил си я едва няколко пъти. Да не би да си излизал да шофираш с татко ти, без да сте ми казали?

— Не — отвърна той и намали, за да спре на стопа преди Пъмпахуз роуд. Даде мигач, огледа се внимателно, след което зави наляво. — При последните ни няколко посещения тук обикновено изчаквах да заспиш, взимах ключовете и правех по няколко кръгчета с колата.

— Какво си правил! — вбесено кресна Каролина. — Не съзнаваш ли, че си могъл да се убиеш, или да причиниш сериозна катастрофа!

— Но аз карах внимателно и все по задните пътища — отбранително заяви той.

— Не мога да повярвам — възкликна Каролина. — Направо не мога да повярвам!

Ричи спря на отбивката за магистралата, отново даде мигач, зави наляво и се насочи към тесния черен път, който водеше към къщата им. Шофираше в пълно мълчание, съсредоточен изцяло върху пътя, който следваше.

— Мислех си, че мога да ти имам доверие — продума Каролина.
— Вярвах ти, а ето че ти излъга доверието ми.

Ричи даде мигач, зави по алеята и подкара към къщата.

— Съжалявам, мамо — рече той. — Наистина съжалявам. Но аз непрекъснато те молах да дойдеш с мен, а ти все ми отказваше. Татко пък все го няма.

Каролина се прегърби на мястото си. Напълно разбираше какво точно се опитва да ѝ каже Ричи. Вярно бе, че Лион от известно време насам все му обещаваше да го научи да шофира, но така и не успяваше да намери време за уроци. И въпреки това тя се почувства предадена. Доверието ѝ в Ричи беше съсипано и в момента се питаше дали някога ще може да му повярва отново. И, като връх на цялата история, беше и проблемът с алкохола от предишната вечер.

Ричи отби по алеята, която водеше към гаража зад къщата, спря и паркира колата.

— Зная, че си разстроена, мамо — рече той, обърна се към нея и я погледна, — и аз наистина съжалявам. Въпросът е в това, че... уморих се да чакам татко, а той все си намираше някакви оправдания и извинения.

— Заетостта на баща ти не е извинение за онова, което си направил, Ричи — строго заяви Каролина. — Дватамата с теб често оставаме сами и аз трябва да съм сигурна, че мога да ти имам доверие. Ако не ти вярвах, нямаше да ти позволявам да ходиш с Джеф на кино или където и да било другаде. Разбираш ли какво имам предвид!

Той кимна, но не каза нищо в отговор.

— Освен това, предполагам, че ако не беше доверието, което изпитвах към теб — продължи Каролина, — ти нямаше да си позволиш да пиеш алкохол снощи. Нали?

Той кимна отново.

— Аз ти вярвах и по отношение на алкохола, Ричи — продължи тя. — Неведнъж сме обсъждали въпроса за алкохола и наркотиците и не може да не знаеш, че смятам, че си все още твърде млад, за да опитваш. Аз обаче ти имах доверие. Позволявах ти да излизаш и да правиш каквото си пожелаеш. Какво ще стане, ако от тук нататък ти забраня всичко? — попита тя. — Ще започнеш да се чувстваш като затворник, нали?

— Вече започнах — с треперлив глас отвърна той.

Каролина замръзна на мястото си, стъписана от думите му. Почувства, че се изчервява — отчасти от яд, отчасти от смущение. Внезапно си даде сметка, че Ричи в момента се чувства по същия начин, по който се бе чувствала самата тя преди толкова много години, когато родителите ѝ не ѝ позволяваха да закъснява, да използва грим и да се облича както си пожелае. По дяволите, помисли си тя. Не искам да съм като тях. Последното нещо, което искам на този свят, е да се превърна в техен образ и подобие. Ако го сторя, със сигурност ще го прогоня. Но... Почувства се абсолютно безпомощна. Не беше сигурна как да постъпи.

Най-накрая се обърна към Ричи и го погледна.

— Ще ми обещаеш ли никога повече да не вземаш колата без разрешение? — попита тя. — Да ми казваш всеки път, когато искаш да отидеш някъде? Ако искаш, можеш да ме събудиш и посред нощ, за да дойда с теб. Няма да ти се разсърдя. Само ми обещавай, че никога повече няма да шофираш сам.

— Обещавам — засрамено отвърна той.

— Онова, което си извършил, е изключително опасно — продължи Каролина. — Щеше да ни навлечеш безброй неприятности, ако с теб се беше случило нещо.

— Зная, мамо — изрече тихо Ричи. — И наистина съжалявам.

— Освен това искам да ми обещаеш, че няма да пиеш алкохол докато не станеш пълнолетен.

Той кимна.

Каролина го погледна. Искаше ѝ се да му повярва. Имаше нужда да му повярва.

— Добре — кимна тя. — Нека да започнем отначало. Този път карай към магазина.

Ричи включи на задна, излезе от алеята и подкара по черния път.

— Откъде знаеше как да постъпиш? — попита Каролина, когато той отново спря на стопа към Пъмп хауз роуд. — Искам да кажа... как се научи да караш толкова добре? Само като ни гледаше ли?

— Аз... ами... — Гласът му заглъхна. Ричи се умълча и продължи да кара по пътя.

За Каролина беше повече от очевидно, че премълчава нещо.

— Хайде, Ричи — подкани го тя. — Можеш да ми кажеш всичко. Не забравяй, че двамата с теб току-що се споразумяхме нещо, а

откровеността помежду ни е част от това споразумение.

— Дал съм обещание — въздъхна той.

— Какво обещание? — попита го.

— О, боже...

— Какво?

— Обещах на вуйчо Мат, че няма да ви казвам — на теб и на татко — отвърна той и спря на стопа преди магистралата.

— Няма да ни казваш какво?

— Той... той ми позволява да карам, когато го посещавам в Кънектикът — рече най-сетне Ричи.

— Искаш да кажеш, че ти е позволявал да караш онзи огромен ленд роувър?

— Аха... — отвърна той. — А също и пикапа.

— И пикапа значи.

— То е същото като да караш джипа, мамо — заяви Ричи, излезе на магистралата и тръгна към магазина.

О, мамка му! Трябваше да го предвидя. Тази вечер ще трябва да си поговоря сериозно с по-големия си брат.

12.

Каролина беше в кухнята, когато чу големия ленд роувър на брат й да спира на алеята. Ричи веднага изтича да посрещне вуйчо си и Тад и входната врата с трясък се затвори след него. Каролина се усмихна, покри салатата от раци с фолио, прибра я в хладилника да се изстудява и извади бутилката с шампанско, която държеше в хладилника от сутринта. Изпитваше дълбока благодарност, че Ричи харесва — не, луд е — по Мат и Тад, а те на свой ред го обгръщат с цялата си любов. Като се изключи брат му, Лион почти нямаше други роднини, а тя самата, освен няколкото братовчеди, си имаше единствено Мат.

— Здравсти, сестричке — провикна се Мат в мига, в който влезе през кухненската врата.

— Здравсти, хубавецо — отвърна тя и напълни с лед кофичката за изстудяване на шампанското.

Мат я целуна по бузата.

— Ти сигурно четеш мислите ми — рече й той.

— И защо смяташ така?

— Защото сякаш си знаела, че ще донеса бутилка шампанско.

— За собственото си тържество? — попита тя.

— Разбира се. И защо не! Държа да почерпя с нещо наистина специално.

— Така ли? Дай да видя.

Мат показа бутилката, която до този момент криеше зад гърба си.

— О, това е Кристъл! — възкликна тя. — В такъв случай ще трябва да забравим за обикновеното Вюв Клико, което съм приготвила.

— Можем да изпием и двете — през смях заяви Мат. — В края на краищата, това е моят рожден ден. Ще започнем с моето и ще продължим с твоето.

— Съгласна — заяви Каролина. — Изстудено ли е?

— Да — отвърна той. — Донесох го до тук в хладилна чанта.

— Ама и аз съм една глупачка. Как мога изобщо да ти задам подобен въпрос. Трябваше да се досетя, че цял живот ще си останеш

скаут. Подготвен за всичко. Изненадана съм обаче, че си се изкушил от нещо толкова екстравагантно.

— Ами, да ти кажа истината, шампанското е подарък от Сибил Конрой — призна си той. — Жената ми подари цяла каса.

— Мили боже, шегуваш се! — възкликна Каролина. — Една каса от това шампанско сигурно струва цяло състояние. Предполагам обаче, че тя може да си го позволи. Как върви проектът с имението й?

— Много добре в действителност. Вече кроим планове чак за следващата пролет. Сибил иска цялостно решение на градините и парковите пространства в собствеността си.

— В такъв случай е извадила голям късмет, че е ангажирала точно теб и Тад — отбеляза Каролина.

— Къде са Тад и Ричи, между другото?

— Отидоха до магазина — отвърна брат й. — Тад свърши цигарите.

— И те изоставиха теб, рожденика, да помагаш в подготовката на собствения си празник?

— Сам му казах да отиде, защото исках да остана за малко насаме с теб — поясни Мат.

— Хипнозата очевидно не му е помогнала да остави цигарите.

— Спря да пуши, но само за няколко седмици. — Мат поклати глава. — Ще ми се да ги откаже, но съм твърдо решен да не му казвам нищо.

Каролина го погледна и се усмихна.

— Мисля, че двамата не трябва да казваме каквото и да било, при положение че на времето пушихме като комини.

— Така е — кимна той. — И без друго смятам, че поученията от моя страна само ще влошат положението. Така, защо не ми дадеш тази бутилка да я отворя? Можем да започнем да празнуваме веднага.

— Прекрасна идея — съгласи се Каролина. Подаде му бутилката и измъкна тирбушон от едно от чекмеджетата. — Искаш ли да седнем отвън?

— Защо не?

— Добре, ще взема няколко чаши и ще ги занеса до басейна.

Двамата се приближиха заедно до плувния басейн, понесли в ръце чашите и кофичката за изстудяване на шампанското. После се

настаниха на два от шезлонгите. Мат остави шампанското на земята между тях, след което напълни чашите им.

— Наздраве! — рече той.

— Наздраве — отвърна Каролина.

Леко докоснаха чашите си. Каролина се изтегна на шезлонга.

— Радвам се, че Тад и Ричи ги няма — подхвърли тя, — защото исках да поговоря с теб по един въпрос.

— Давай — подкани я брат й.

— Тази сутрин проведох на Ричи урок по шофиране — започна тя.

— Браво! — възкликна Мат. — Как се справя?

— Защо ти не ми кажеш? — попита Каролина и го погледна в очите.

— Какво...

— Не си играй игрички с мен, Мат! Зная, че си му позволявал да шофира. Не искаше да ми каже, защото ти бил обещал да не го прави, но най-накрая успях да изкопча истината от него.

Мат бързо отпи от шампанското си.

— Съжалявам, сестричке — тихо продума той. — Имаш пълното основание да ми се сърдиш, но хлапето отчаяно искаше да се научи. И аз си помислих: *Защо не?* Живея на съвършено за целта място — наоколо има много черни пътища, които водят към оранжериите или пък криволичат из гората.

— Ще ми се да ми беше казал. А най-добре щеше да е, ако беше поискал позволението ми.

— Съзнавам, че трябваше да го направя, но истината е, че не смятах, че върша нещо лошо.

— Аз съм негова майка, Мат, и не ми харесва идеята вие двамата да заговорничите зад гърба ми. Не и за нещо толкова важно.

Той кимна.

— Няма да се повтори — заяви Мат. — Обещавам.

Каролина видя разкаянието, изписано на лицето му, и мигновено омекна.

— Направил си нещо, което е било от огромно значение за него, Мат, и аз наистина оценявам жеста ти. Трябваше обаче да ми кажеш. — Каролина отпи от шампанското си, след което отново погледна към

брат си. — Той споменава ли ти е, че на няколко пъти е карал колата сам? Изчаквал ме да заспя, за да вземе ключовете?

— Какво? — възкликна Мат. — Сигурно се шегуваш.

Тя поклати отрицателно глава.

— Нищо подобно. Сам си призна. Правел го е при всяко наше посещение тук.

— Мили боже... — прошепна Мат. — Жалко, че Лион... — Замълча за момент, подбирайки думите си внимателно. — Ами... жалко, че той не може да прекарва повече време с Ричи. Синът ти е страхотно хлапе, а възрастта, в която се намира в момента, е особено критична. Знаеш го, нали?

Каролина кимна с мрачно изражение на лицето си.

— Направо ми взе думите от устата — отбеляза тя. — Този проблем напоследък не ми дава мира. Особено пък след всичките неспазени обещания на Лион. — Замълча за момент и отпи глътка шампанско. — Всъщност, с всеки изминал ден се вбесявам все повече и повече, Мат.

Той познаваше сестра си добре и разбираше, че е притеснена и разтревожена повече отколкото беше готова да си признае.

— Искаш ли да поговорим за това?

Тя само сви рамене.

— Какво бих могла да кажа? Лион отсъства все повече и повече. А когато се прибере у дома, не може да намери достатъчно време нито за мен, нито пък за Ричи.

— Ти, разбира се, не мислиш, че... ами, че нещо става с него, нали? — погледна я Мат.

— Не, не мисля — избягна погледа му Каролина. — На моменти обаче започвам да се чудя. Знаеш ли, днес разглеждах онази снимка във всекидневната. На нея сме снимани двамата с Лион малко след като се оженихме. Спомних си колко щастливи бяхме в онези години. И предани един на друг. Спомних си как тогава той беше готов да премести планини, ако трябва, но да се върне при мен у дома. — Каролина се реши и се вгледа в очите на Мат. — Това вече е минало — отбеляза тъжно тя. — С него все още се обичаме, но... ами, предполагам, че Лион просто не е така влюбен в мен, както в началото.

Мат се присегна и я потупа по ръката.

— За всичко вероятно е виновна работата му, сестричке — увери я той. — А Лион те обича, както и преди. Не забравяй, че компанията му преживява трудни дни, съпроводени с много сътресения и промени.

— Зная — въздъхна Каролина, — но не мога да не си давам сметка, че ако това се беше случило преди години, всичките тези проблеми в службата щяха да останат на заден план в сравнение с мен и сина му. Напоследък започна да се държи като Леланд, ако разбираш какво имам предвид. Каквото и да е положението в момента, сигурна съм, че причината за случилото се е в Леланд.

Мат не успя да ѝ отговори. Чу се шум от приближаваща кола, а само след миг две врати се затръшнаха с все сила. Той стисна рамото ѝ.

— По-късно ще поговорим отново — обеща ѝ Мат. — Ако искаш. А сега изтрий това мрачно изражение от лицето си. Днес е рожденият ми ден, забрави ли?

Каролина се ухили.

— Настъпи моментът за празнуване, а?

Мат се разсмя.

— Определено. От тук насетне забранявам всякакви разговори на важни теми. Ще си говорим само за безобидни и весели неща.

Ричи и Тад се зададоха по каменното стълбище, което водеше към басейна.

— Здравейте, вие двамата — извика им Каролина.

— Здравсти, мамо — отвърна Ричи. — Здравсти, вуйчо Мат. Честит рожден ден! — Спусна се към него, разперил пръстите на едната си ръка.

— Благодаря, Ричи — отвърна Мат и ръцете им шумно се сблъскаха във въздуха.

— Виждам, че вие двамата вече сте започнали да празнувате — отбеляза Тад. — Целуна Каролина по бузата и се настани на един шезлонг.

— Няма да ти е трудно да наваксаш — увери го Каролина. Подаде една чаша, а Мат я напълни с шампанско за Тад. — Ричи, ти искаш ли нещо?

Той поклати отрицателно глава.

— Не, благодаря. — После се ухили. — Освен ако не ми позволиш да опитам от това.

Каролина и Мат се спогледаха, а след това се разсмяха.

— Можеш да отпиеш една малка глътчица от моята чаша — каза му тя.

Ричи взе чашата ѝ, отпи и остана дълбоко замислен за момент.

— Бирата е по-хубава — заключи отговорно.

Мат и Тад го изгледаха с изненада, но Каролина веднага се възползва от отворилата се възможност. Искаше Ричи да говори свободно на тази тема.

— Значи бирата е по-хубава, а?

— Изпил съм няколко бири с Джеф — поясни Ричи и сви нехайно рамене. — Нищо чак толкова страшно не е станало.

Може би. А може би не, помисли си Каролина. Само че положението може да стане наистина опасно. Коли и пиене! Ричи наистина преживява критичен период. Ще трябва сериозно да си поговоря с Лион при следващото му обаждане. А още по-добре ще бъде да обсъдим проблема, след като той се прибере у дома.

— Искаш ли още една чаша? — попита я Тад.

— Защо не? — съгласи се тя. — Да изпием по още едно преди вечеря.

— Храната наистина беше много вкусна — отбеляза Тад докато ѝ помагаше да разчисти масата.

— Рецептата е на Мерседес — поясни Каролина.

— Как едно такова богато момиче от аристократично английско потекло е могло да се научи да готви толкова вкусно? — попита Мат, понесъл празните чинийки от десерта към кухнята. — С нейните рецепти човек никога не може да сбърка.

— Наистина са много впечатляващи — съгласи се Каролина. — Сигурна съм, че щеше да одобри лимоновия кейк, който приготвих специално за случая, но салатата от раци едва ли щеше да задоволи високите ѝ критерии.

— И защо не? — поинтересува се Тад.

— Защото използвам полуфабрикати — отвърна тя. — А Мерседес веднага щеше да разбере това по вкуса на салатата.

— И какво точно означава полуфабрикат? — попита Мат.

— Купих замразени раци — поясни Каролина. — Мерседес никога не би го направила.

— Е, аз със сигурност не забелязах никаква разлика във вкуса — увери я Мат. — Пък и като зная колко много пуши Мерседес, не вярвам да са ѝ останали някакви вкусови рецептори.

— Изглежда странно, нали? — отбеляза Каролина и хвърли един поглед по посока на Тад. — Но преди време приготвих суфле от съомга и в мига, в който го вкуси, Мерседес ми заяви, че тя лично би предпочела да маринова рибата в лимонов сок, преди да я стотви. Направо не можах да повярвам на ушите си.

— Направо невероятно — обади се Тад.

— Според нея лимонът ускорява приготвянето на всяко ястие.

Тримата се разсмяха.

— В такъв случай ще започна да го използвам във всичко — пошегува се Мат.

— Тя как я кара напоследък? Работи ли върху някакъв нов проект? — поинтересува се Тад.

— Всъщност, не зная — сви рамене Каролина. — Но пък иначе е страхотна приятелка. Напоследък често ми помага в магазина и аз съм ѝ много благодарна. Толкова сме заети, че без нея не бихме се справили.

Малко по-късно тримата се преместиха във всекидневната, за да изпият кафето си и Мат отвори подаръците, които бе получил за рождения си ден. Банският костюм с леопардова шарка, подарен му от Тад, бе посрещнат от всички с весел смях.

— Предизвиквам те да го носиш на плажа — каза му Тад.

— Приемам предизвикателството и те уверявам, че този път ще загубиш — весело отвърна Мат.

Подаръкът на Ричи бе тесте карти с изрисувани мотоциклети на гърба на всяка карта.

— Обещавам ти да те науча да играеш покер — подхвърли Мат. — И да използваш точно тези карти.

— Това е причината, поради която ги купих — призна си Ричи.

От Каролина Мат получи много рядка книга, посветена на градините на Вольо-Викомт.

— А, сестричке — възкликна той. — Този подарък е много специален. Наистина ме познаваш твърде добре.

Започна да говори за оранжерии и градинарство, когато Каролина бе озарена от внезапно вдъхновение.

— Ти знаеш за познанството ми с Лидия Карстеърс — каза му тя, — но не си информиран за последното ѝ предложение.

— И какво е то?

— Лидия участва в бордовете на безброй благотворителни организации и тези дни ми се обади, за да ме попита дали бих могла да се справя с подготовката и украсата на голямо благотворително мероприятие, запланувано за есента.

— Еха, на това му викам добра възможност — отбеляза Мат. — И колко голямо ще е това мероприятие?

— Ами става дума за около хиляда човека — отвърна Каролина.

— Мили боже! — възкликна Тад. — Но това изисква огромна работа. Не ти ли се струва, че не разполагаш с достатъчно време за подготовка?

Каролина кимна.

— Късно е, естествено. Но Джими Джузефсън, с когото имали уговорка да се погрижи за цветята и украсата, се отказал в последния момент. Оказало се, че трябва да постъпи в някакъв рехабилитационен център. Освен това усилено се говори, че има сериозни финансови затруднения.

— Шегуваш се — подскочи Мат. — Само преди ден-два разглеждах снимки на новата му къща, публикувани в Аркитетъръл дайджест. Ако се съди по дома му, човек би си помислил, че е червив с пари. Освен това именно той е човекът, когото обикновено използват за подготовката и организирането на такива мащабни благотворителни мероприятия.

— Така е — съгласи се Каролина. — От години му се носи славата на фантастичен декоратор. Което означава, че ако поема този ангажимент, ще трябва да надмина себе си и да предложи нещо наистина невероятно и невиждано досега.

— Можеш да го направиш, сестричке — увери я Мат.

— Да — подкрепи го Ричи. — Можеш да се справиш, мамо. Аз ще ти помогна.

Тя погледна сина си.

— Благодаря ти, миличък! Може и да се наложи да прибегна до помощта ти. Но, всъщност, имаш право. Мисля, че наистина мога да го

направя — уверено заяви Каролина. — Предполагам, че щом успяхме да организираме украсата за сватбата на Криси Мадисън и Рики Санчез само за двадесет и четири часа и оцеляхме при това, значи сме способни да направим почти всичко. Ще имам нужда обаче от много помощ. Ще наема сътрудниците, които често използвам на половин работен ден, но само те няма да са ми достатъчни. За едно такова колосално събитие ще трябва да предвидя хиляди неща. И цветята са най-малкият проблем, с който ще се сблъскам. Да кажем, че те представляват една десета част от цялата организация. На първо време ще трябва да реша проблема с допълнителното пространство, което ще ми е необходимо. Не става дума непременно за магазин, но ще ми трябва още складова площ. Ще трябва да се погрижа за осветлението и оборудването. Както и за много други неща, с които до този момент съм се занимавала бегло и в много по-малък мащаб.

— Това събитие има ли някакво тематично мото? — попита Тад.

— С Лидия ще обсъдим подробностите идната седмица — отвърна Каролина. — Това в случай, че поема ангажимента. През това време тя смята да се срещне с останалите членове на борда и да получи съгласието им да ме наеме. Увери ме обаче, че това е чиста формалност. Ако се съглася, тя ще ми предложи договор с всички произтичащи от него ангажменти и задължения.

— За коя благотворителна организация става дума? — попита Мат.

— Комитетът за защита на животните — отвърна Каролина.

— И къде ще се проведе мероприятиято? — поиска да узнае Тад.

— В Метрополитън мюзийм. Но не в залата, в която се провеждат повечето подобни събития, а на етаж, на който са изложени експонати от Средновековието.

— Но това е фантастично! — възкликна Мат. — Декорът е наистина красив.

— Е, това си има своите добри и лоши страни — възрази Каролина.

— Ти обаче би могла да се възползваш от архитектурните особености — настоя Мат.

Тя кимна.

— Много мислих по въпроса, но всичко зависи от темата на събитието.

— Мили боже, бихме могли да създадем истинска гора от огромни дървета, храсталаци и всякаква друга растителност — с вълнение се размечта Мат.

Каролина се усмихна.

— Виждам, че веднага се досети защо повдигнах този въпрос — рече тя. — Помислих си, че след като ти знаеш всичко, което си заслужава да се знае за градинарството и външното художествено оформление, и познаваш всички собственици на оранжерии и развъдници, а пък Тад, на свой ред, е ненадминат специалист в осветителния дизайн... ами помислих си, че тримата правим страхотна комбинация. Нали?

Двамата мъже кимнаха в знак на съгласие и се усмихнаха.

— Зная, че сте заети, но си помислих, че може да проявите интерес и да решите да ми помогнете. Срещу дял от печалбата, естествено.

Мат погледна Тад. Разбраха се безмълвно, само с един поглед. След това отново се обърна към сестра си.

— Сигурен съм, че ще успеем да измислим нещо — рече ѝ той. — Ще трябва обаче да ни се обадиш в мига, в който научиш тематичното мото на вечерта, за да можем да започнем подготовката си. Що се отнася до складовото пространство... Зная, че ти е доста далеч, но ако желаеш, винаги можеш да използваш някой от хамбарите в нашата собственост. Временно, поне. Защото в Манхатън направо ще ти отрежат главата, ако решиш да наемеш склад под наем.

— Благодаря, Мат. Оценявам предложението ти и ще го имам предвид. Но ако този проект излезе успешен, ще ми се наложи да помисля сериозно за складова площ, която да ми е под ръка през цялото време. Ами представи си, че за в бъдеще ми се наложи да организирам по три такива мероприятия седмично?

— Е, ти гледаш наистина сериозно на бъдещето си и очевидно вече си започнала да си правиш мащабни дългосрочни планове.

Тя кимна.

— И защо да не го правя? Вече получих първата покана, а се оказва, че за момента това е една ниша, която очаква да бъде запълнена.

— А какво ще стане с магазина? — попита Тад.

— Така, както аз виждам нещата — поде замислено Каролина, — смятам, че магазинът ще се превърне в нещо като изложбена зала за нещата, които предлагам. Е, той дори и в момента донякъде изпълнява тази роля. И нямам никакво намерение да се разделям с него. Не, искам да запазя магазина, но основната част от дейността ми ще бъде насочена към организиране на мащабни тържества. Срещи с клиенти, планиране на мероприятия, подготовка и изпълнение на декорациите — ей такива неща. В някои случаи ще се налага построяване на сложни конструкции или пък създаване на претенциозни системи за осветление и инсталации. Магазинът обаче ще си остане в този вид. И в него ще работят най-добрите аранжори на цветя. Може малко да го поразширя, или да открия втори магазин в Горен Манхатън. Но това са въпроси, които ще бъдат решавани впоследствие.

Мат седеше срещу нея и я наблюдаваше с усмивка. Каролина изведнъж забеляза изражението, изписано на лицето му.

— Какво се хилиш? — стрелна го тя.

— О, просто си мислех, че аз съм твоят по-голям брат, който на времето проявяваше интерес към ботаниката, цветята и всичко, което расте наоколо. Ти обаче не обръщаше никакво внимание на тези неща. В онези години искаше само да плуваш, да пътуваш и да се забавляваш. А виж се сега! Съвсем скоро ще се превърнеш в Кралицата на цветята в Ню Йорк, сестричке.

Каролина се разсмя от сърце, а другите я последваха.

— Прав си — съгласи се тя. — Когато беше малък, ти постоянно събираше всевъзможни цветя и всякакви други растения, класифицираше ги, подреждаше ги или пък ги аранжираше в прекрасни букети. Не спираше да обясняваш колко са красиви или пък необичайни и беше постоянно зает да отглеждаш някакви растения. А пък аз не проявявах никакъв интерес. Това обаче се промени в деня, в който започнах първата си работа в магазин за цветя. Предполагам, че без да си давам сметка за това, съм възприела много от нещата, които се правеха в него.

— Бих казал, че е станало точно така — съгласи се Мат.

— Но това е минало. Значи, с вас се уговаряме да ви се обадя веднага щом се срещна с Лидия Карстеърс и разбере повече подробности. Искам да кажа, че е възможно бордът дори да не ме одобри.

— Съмнявам се — отбеляза Тад. — Не и при влиятелната намеса на Лидия.

— Ще видим — сви рамене Каролина. — А междуременно вие двамата поразсъждавайте върху проекта.

— Ще го направим — обеща Мат.

Поприказваха още малко и Мат и Тад се надигнаха да си ходят.

— Можеш да ни гостуваш, когато си пожелаеш, Ричи — каза му Мат. — Това, в случай, че наистина искаш да дойдеш при нас.

— Би било страхотно — увери го Ричи.

— А следващия път — с усмивка се намеси Каролина — може би ще бъдете така добри да ме информирате предварително за плановете си. Като например карането на големи джипове и пикапи.

— Точно така ще направим, сестричке — увери я Мат.

— Обещавам — додаде Ричи.

— Добре, защото не искам постфактум да науча, че Ричи е хвърчал по пътищата, яхнал мощен мотор.

Мат, Тад и Ричи се спогледаха с неудобство.

— Разбира се — отвърна Мат. — Следващия път първо ще те попитаме.

Каролина се умълча за момент и ги изгледа, присвила изпитателно очи.

— Той вече го е правил, така ли? — най-сетне попита тя. — Ричи, всъщност, вече е карал някой от моторите ти, така ли?

Мат и Тад стояха неподвижно, а Ричи неловко пристъпваше от крак на крак.

— Ами, нещо такова — осмели се да каже Мат.

— А сега си вървете у дома — рече Каролина и махна с ръка, за да ги отпрати. — Честит рожден ден! Хайде, тръгвайте...

— Сестричке, никога не сме те лъгали за това — отбранително започна Мат, като едва успяваше да прикрие усмивката си. — Ти просто не попита...

— Невероятен пропуск от моя страна. А сега — вълн!

— Тръгваме, тръгваме — изрече Мат и двамата с Тад заотстъпваха по посока на вратата.

— Ще ви звънна през седмицата — извика след тях тя.

— Добре — отвърна Мат. — Ще чакаме с нетърпение. — Излезе навън и се провикна, преди да запали ленд роувъра. — И благодаря за

празничната вечеря. Храната беше страхотна.

— Довиждане. — Каролина и Ричи застанаха до вратата и махаха с ръце докато колата се изгуби от погледите им. След това се прибраха обратно в кухнята. Ричи вървеше пред майка си и очевидно бързаше да се качи в стаята си на горния етаж.

— Ричи? — извика след него тя.

Той се обърна.

— Да, мамо. — По вида му личеше, че се приготвя да изслуша поредното конско. — Кой от моторите кара сам? — попита тя. — Този на Тад или огромното чудовище на Мат?

— Нито един от двата — отвърна момчето. — Те имат един стар Триумф Бонвил. Реставрирали са го и сега е като нов. Точно поради тази причина ми позволиха да го карам. — Вълнението му нарастваше с всяка изречена дума.

— Чудя се за какво им е такъв мотор — отбеляза тя.

Ричи сви рамене.

— Може би... може просто да са решили, че имат нужда от по-малък мотор. Нали разбираш... за... ами, не зная... може би го използват, за да изпълняват някакви дребни поръчки наоколо.

Каролина погледна сина си и мигновено разбра какъв е истинският отговор на зададения от нея въпрос.

— Разбирам — рече тя. — Е, ще целунеш ли сляпата си и глупава майка за лека нощ?

Ричи я прегърна и целуна.

— Лека нощ, мамо.

— Лека нощ, миличък.

Изпрати го с поглед нагоре по стълбите, след което се прибра в спалнята. Предполагам, че измежду всичките натурии в стаята му не може да няма каска и кожено яке, помисли си тя.

13.

Когато настоящият телефонен звън най-после изтръгна Каролина от сладката прегръдка на съня, тя уморено се претърколи на една страна и, едва успяла да отвори очи, погледна към будилника върху нощното си шкафче.

— О, мамка му! — изруга на глас тя. Гърлото ѝ бе пресъхнало от изпитото шампанско, гласът ѝ беше дрезгав и продран. — Кой, по дяволите, може да ми звъни в един часа през нощта? Лион, помисли си тя. Той трябва да е. Вероятно се обажда, за да попита как е минало празненството по случай рождения ден на Мат.

Протегна ръка и вдигна слушалката.

— Лион? — измърмори тя.

— Търся госпожа Маунткесъл. — От другата страна на линията прозвуча непознат мъжки глас. Говореше почти съвършен английски, но Каролина долови слабия му акцент.

Какво става, по дяволите, зачуди се тя.

— Да? — отговори късо, седна в леглото и запали лампата.

— Вие ли сте съпругата на господин Лион Маунткесъл? — попита мъжът.

— Д-да — заеквайки отвърна Каролина. Внезапен страх сграбчи душата ѝ, сърцето ѝ започна да бие силно в гърдите ѝ. — К-кой се обажда? Какво...

— Госпожо Маунткесъл — спокойно продължи мъжът. — Казвам се Кейс Верховен.

Кейс Верховен? Кой, по дяволите, е този Кейс Верховен? Имаше чувството, че сърцето ѝ се е качило в гърлото ѝ и всеки момент ще я задави.

— Обаждам се от полицейското управление в Амстердам. С огромно съжаление трябва да ви информирам, че съпругът ви, господин Лион Маунткесъл, е претърпял фатален сърдечен инфаркт.

Долови тих стон, едва различим сред монотонните думи на непознатия, но изобщо не си даде сметка, че този стон се е отронил от

собственото ѝ гърло. По-късно, много по-късно, когато се опита да си спомни точните му думи, осъзна, че не е чула нищо повече. Абсолютно нищо. Сякаш някаква стоманена врата се бе затръшна в съзнанието ѝ и го бе изключила за всякакви външни въздействия.

Изобщо не си спомняше, че всъщност не бе успяла да произнесе нито дума в отговор. Не си спомняше, че бе изпуснала слушалката на пода и я бе оставила да лежи там, без да чува как мъжът от другата страна непрестанно повтаря името ѝ.

Не си спомняше, че Ричи бе дотичал в спалнята ѝ, обезумял от страх, след като бе чул звука от строшено стъкло, доловил бе ударите по стените, предизвикани от различни летящи предмети, и, настръхнал от ужас, бе хукнал надолу, по посока на протяжния вой, разцепил тишината на нощта.

Намерил я бе да стои сред отломките от счупени лампи, чаши и бутилки, сред натрошени огледала и стъклата от рамките на поставените по стените снимки, сред останките от потрошения часовник и съсипаното радио, сред изпокъсаните вестници, книги и списания, сред раздраните калъфки, чаршафи и дрехи. Каролина седеше сред целия този безпорядък и не забелязваше нито сина си, нито хаоса, който бе предизвикала. Застанал до вратата, Ричи се огледа с широко отворени очи и зяпнала уста, ужасен от разрухата, причинена в красивата стая. След това се спусна към майка си и обви ръце около тялото ѝ.

— Мамо! — проплака той. — Мамо, мамо, *мамо!*

Не му отговори. Изобщо не си даваше сметка за присъствието му. Продължаваше да вие като смъртно ранено животно, хванато в капан, от който няма спасение.

Ричи забеляза телефонната слушалка на пода, присегна се и я вдигна. Отговори на непознатия, който повтори отново ужасното съобщение. След това пусна майка си, изтича в кухнята, грабна химикалка и лист хартия и записа телефонния номер, който Кейс Верховен искаше да му продиктува.

После отново прегърна майка си, залюля я в ръцете си като малко дете — жестокият господ, нанесъл им този неочакван удар, сякаш бе разменил ролите на майка и син — и започна да ѝ говори нежно, опитвайки се да проникне отвъд неописуемото отчаяние, смазало душата ѝ. Когато най-сетне проумя, че всичките му усилия са

напразни, Ричи отново посегна към телефона и набра номера на вуйчо си.

Вуйчо Мат ще знае какво да направи, отчаяно си помисли той. Не може да не знае. *Длъжен е.*

След като проведе телефонния разговор, Ричи се върна при майка си. Опитваше се да я утеши и от време на време ѝ шепнеше:

— Вуйчо Мат идва насам. Той ще оправи всичко. — Но дори и шестнадесетгодишният Ричи прекрасно съзнаваше, че Мат не би могъл да оправи каквото и да било. Никой нямаше подобна власт.

Протяжният плач на Каролина постепенно премина в дълбоки ридания, които разтърсваха цялото ѝ тяло, а после умората си каза думата и риданията бяха заменени от порой сълзи, последвани от продължителни периоди на мълчание, през които Каролина стоеше неподвижно и се взираше с мъртвите си очи в пространството пред себе си. Ричи се опита да я премести, но тя дори не се помръдна.

Най-накрая Мат пристигна и двамата с Ричи вдигнаха Каролина от пода и я положиха на канапето във всекидневната. Мат бе донесъл със себе си флакон Ативан. Извади едно хапче, сложи го на езика ѝ и я накара да го преглътне с малко вода. След известно време Каролина се успокои дотолкова, че да може поне да ги чува и да им отговаря. Мат си даде сметка, че трябва да се заеме с организиране на погребението, защото в състоянието, в което се намираше, сестра му просто не можеше да се справи със ситуацията.

— Ричи, ще отида в кухнята, за да проведе няколко телефонни разговора — каза той. — Чувстваш ли се достатъчно добре, за да останеш с нея за няколко минути?

Ричи кимна мълчаливо.

— Веднага се връщам — обеща му Мат и хвърли един поглед към сестра си.

Верен на обещанието си, той се върна във всекидневната само след няколко минути. Придърпа един стол и седна до Каролина.

— Разговарях с Кейс Верховен — информира я. — Свързах се и с авиокомпаниите. Направих си резервация за полета от Ню Йорк по-късно през деня. Разполагаме с предостатъчно време. Ще ви закарам до Ню Йорк, ще ви заведа до вас, след което ще хвана самолета.

— Ами Леланд? — попита Каролина. — Не трябва ли да му се обадим?

— Ще му позвъня, след като стигнем в града — отвърна Мат. — Няма смисъл да го будя по това време.

— Кога ще се върнеш от Амстердам? — попита тя.

— След един или най-много два дни.

— Толкова скоро? — възкликна Каролина. — Искам да кажа... не трябва ли... да го видиш... да спазиш всички формалности? — Думите ѝ бяха завалени, тя говореше бавно и отнесено, но състоянието ѝ бе значително по-добро. Ативанът и присъствието на Мат бяха оказали желаня ефект.

— Вече уточних всички подробности с този господин Верховен — успокои я Мат. Не му се щеше да я занимава с детайлите, но с холандеца се бяха разбрали, че той ще идентифицира тялото, което след това ще бъде кремирано, а Мат ще върне в Ню Йорк само пепелта. Освен това трябваше да се прегледат и подпишат купища документи, а и кой можеше да знае какво още го очаква там... — Ти няма защо да се притесняваш за това — продължи Мат. — Верховен ми каза, че ще бъдат готови и ще ме очакват да пристигна. Дори ще ме посрещнат на летището.

— Това... е много мило от тяхна страна — отбеляза Каролина.

— Така е — съгласи се Мат. — Холандците са изключително разбрани и услужливи. Сега обаче трябва да се приготвим за пътуването до Ню Йорк. Вземи всичко, от което ще имаш нужда, а ние с Ричи ще го сложим в твоята кола. Тад трябва да пристигне всеки момент, за да ми донесе малко багаж, а по-късно да върне колата ми.

Каролина кимна. Не знаеше какво друго да направи. Беше толкова обърквана, че с готовност се подчини на указанията му. Само след час тя, Ричи и Мат вече пътуваха към Ню Йорк.

— Искам да дойда с теб — изведнъж рече Ричи. Седяха в просторната всекидневна на семейната им мансарда и чакаха шофьора, който щеше да вземе Мат и да го закара до летище Кенеди.

— Ами... — Мат хвърли изпълнен с неудобство поглед към Каролина, която лежеше на един от дългите дивани, но като че ли изобщо не ги слушаше. — Мисля, че ще е по-разумно, ако отида сам, Ричи — заяви той. — Програмата ми ще е много натоварена; трябва да се изпълнят различни формалности и да се подпишат купища

документи. Ще се прибера веднага щом свърша всичко, а през това време ти би трябвало да си тук, до майка си.

Каролина седна на дивана и отпи глътка вода.

— Аз... аз смятам, че трябва да останеш тук — най-накрая рече тя и остави чашата на масата. Погледна Ричи и се опита безуспешно да му се усмихне.

— Но защо, мамо? — попита Ричи, обхванат от очевидно безсилие. — Той е мой баща. Имам си международен паспорт и всичко необходимо, за да пътувам зад граница, и...

— Не — повтори тя и гласът ѝ прозвуча по-строго отколкото бе възнамерявала. В очите ѝ за миг проблеснаха гневни пламъчета, но веднага изчезнаха. Каролина потупа дивана до себе си, давайки знак на Ричи да седне до нея.

Той стана от стола, прекоси огромния килим помежду им и неохотно се настани до майка си.

Каролина го прегърна и лекичко стисна рамото му с ръка.

— Аз... имам нужда от теб тук, Ричи — каза му тя. — Моля те, остани. Рокси и Антонио ще поемат работата в магазина, но... аз наистина ще имам нужда от някой, който да ми помага у дома.

Лицето на Ричи почервения от едва потискан гняв.

— И какво точно ще правя? — попита той. — Има...

— Ще отговаряш на телефонните обаждания — прекъсна го майка му. — Ще изпълняваш различни поръчки. През следващите няколко дни ще трябва да свършим толкова много неща. Мат ще се върне чак вдругиден и то ако успее да приключи с всички формалности в Амстердам.

От гърдите на Ричи се изтръгна дълбока въздишка. Сведе поглед и се загледа в маратонките си. Лицето му представляваше окаменяла, безизразна маска, но за всички бе очевидно, че момчето едва успява да контролира бушуващите в душата му емоции.

Почти се боеше да остане сам с майка си в момент като този. За пръв път бе станал свидетел на нейната уязвимост. Беше посрещнал вуйчо си Мат с думите:

— Тя откачи, вуйчо Мат. Напълно превъртя.

Тази непозната за него, изключително крехка и ранима майка, го плашеше.

Най-накрая вдигна поглед и се загледа право пред себе си.

— Добре — промърмори глухо. — Ще остана тук и ще поема задълженията на слуга, макар че чичо Леланд вече изрази готовност да помогне и при това положение не разбирам защо съм ти нужен и аз.

— Защото майка ти има нужда най-вече от теб — отвърна Мат. — Онова, което ще вършиш, е от голямо значение, Ричи. И изобщо не става дума за слугински задължения. Майка ти не желае някой външен човек, пък бил той и чичо ти Леланд, да нахлуе в уединението ви, след като всички научат за сполетялото ви нещастие. Знаеш колко малък всъщност е Ню Йорк. Клюките и слуховете се разпространяват с бързината на горски пожар.

Изкашля се леко и продължи.

— Виж, Ричи, сега вече ти си мъжът в тази къща. Ще трябва да останеш тук, за да се грижиш за майка си.

Думите му незабавно постигнаха ефекта, на който Мат се бе надявал, макар че изпитваше известни резерви и никак не му се искаше да стовари цялата тази отговорност върху плещите на едно шестнадесетгодишно момче. Ричи се изправи и се върна на стола, на който седеше допреди малко. Само че този път не се излегна унило, а седна изправен в очакване да поеме задълженията си.

Погледна към вуйчо си.

— Добре — кимна той. — Ще остана.

— Мисля, че ще бъдеш затрупан с работа — поде делово Мат. — Имам чувството, че домофонът и телефонът ще започнат да звънят всеки момент. Време е да се приготвим.

Телефонът иззвъня, последван от домофона. Мат замълча и погледна към Ричи.

— Предлагам ти да поемеш домофона, а аз телефона.

Ричи кимна, изправи се и се запъти към кухнята. Мат вдигна слушалката на телефона, поставен на масичката до него.

— Ало? — Каролина не сваляше поглед от лицето му.

— Да, Мерседес — рече той. — Истина е. — Каролина седна на дивана и само с устни изрече не. Изражението ѝ недвусмислено показваше, че не желае да разговаря с Мерседес.

Мат приключи разговора и затвори.

— Не се безпокой — обърна се към сестра си той — Мерседес няма намерение да идва тук. Изказва ти съболезнованията си и те моли да ѝ позвъниш, ако имаш нужда от нещо.

— Благодаря — промълви Каролина. — Много мило от нейна страна, че се обажда, но точно в този момент не желая да разговарям с нея.

Двамата се обърнаха към входното антре. Ричи стоеше там с огромен букет от бледорозовите рози, които Каролина толкова обичаше. Букетът съдържаше поне четири или пет дузини.

— Моли боже — възкликна тя. — От кого са, Ричи?

Момчето остави букета върху масичката за кафе и извади един плик.

— От Сет Фостър. — И ѝ подаде картичката.

Каролина я взе и я разгледа. Пишеше: *Изказвам най-дълбоките си съболезнования. Ако мога да помогна по някакъв начин, моля те, обади ми се, без да се колебаеш.* Приложил бе една своя визитна картичка, на която бе написан номерът и на домашния му телефон.

— Ужасно мил жест — рече Каролина. — Защо не... Не, остави, аз ще го направя.

— Какво, мамо?

— Ще сложа тези рози във ваза с вода — обясни тя и се изправи.

— И аз мога да го направя — предложи Ричи.

— Не — възрази Каролина, — имам нужда да върша нещо. А това е нещо, което зная как се прави. — Взе цветята и ги занесе в кухнята. Когато се върна, розите бяха поставени в огромна кристална ваза, която Каролина сложи в средата на масичката за кафе.

— Мисля, че трябва да отида да се преоблека — заяви тя. — Ще се върна след няколко минути.

Домофонът отново иззвъня. Ричи отиде да отговори, а Мат пое последвалите телефонни обаждания. Когато Каролина се върна във всекидневната, на лицето ѝ имаше лек грим, а косата ѝ беше грижливо сресана. Беше се облякла с панталон и ленена тениска. Седна на дивана и очите ѝ се насочиха към розовите рози. Толкова са красиви, помисли си тя.

Мат се почувства окуражен, забелязал, че Каролина отново проявява внимание към външния си вид. Това беше сигурен знак, че сестра му започва да се съвзема. Може би наистина трябваше да прави нещо, за да надвие мъката.

Ричи се появи в антрето с още два огромни букета.

— Долу има още, мамо — информира я той.

— Остави ги за малко на кухненския плот — предложи Каролина. — По-късно ще им намеря място.

— Това са картичките, мамо.

Каролина взе картичките от сина си и ги отвори една след друга.

— Лидия Карстеърс — съобщи тя и прибра първата картичка в плика ѝ. След това прочете втората и с недоумение вдигна очи към Мат. — Мили боже — възкликна Каролина. — Вторият букет е от Сибил Конрой.

— Тад сигурно ѝ е казал — предположи Мат.

— Но кой букет от кого е? — попита Каролина.

— Розите са от госпожа Карстеърс — информира Ричи. — А орхидеите са от госпожа Конрой.

— Ще бъдеш ли така добър да сложиш картичките в букетите, миличък?

— Защо просто не напиша върху пликовете какви цветя точно е изпратил подателят? — предложи Ричи.

— Умно момче! — похвали го майка му и лекичко се усмихна. — С какво съм заслужила толкова добър син?

Ричи изразително завъртя очи.

— Да бе, ще речеш, че човек трябва да е неврохирург, за да измисли нещо подобно. — Обърна се и тръгна към кухнята.

— Взе ли всичко, което ще ти трябва за пътуването? — попита Каролина и погледна Мат.

Той кимна утвърдително.

— Колата ще пристигне след няколко минути — добави на глас.

— Аз... аз наистина високо ценя всичко, което правиш, Мат. Не зная какво щях да сторя без теб.

— Всичко е наред — отвърна той.

— А как ще се отрази това пътуване върху работата ти в разсадника?

— Не се притеснявай, всичко ще бъде наред. Тад ще се погрижи да не изоставаме от графика. Помоли ме обаче да ти предам, че е готов да пристигне веднага, ако решиш, че имаш нужда от него.

— Не. — Каролина отрицателно поклати глава. — Той трябва да остане на мястото си и да се погрижи за бизнеса.

Ричи се върна във всекидневната.

— Вуйчо Мат, шофьорът е долу и те чака.

Мат целуна Каролина за довиждане и тръгна към асансьора заедно с Ричи.

Моите мъже, помисли си тя. Толкова са мили. И грижовни. Опитват се да се грижат за мен. Очите ѝ изведнъж се напълниха със сълзи. Само че един от тях вече го няма. Най-важният.

14.

Урната с пепелта — пепелта, останала от Лион, припомни си Каролина — беше малка, изработена от сив мрамор и украсена с неокласически елементи. Избрана е с вкус, помисли си тя, макар че винаги бе знаела, че може да разчита на Мат. Може би с времето урната щеше да погрознее в градината, където Каролина я беше поставила по-рано през деня, избирайки ѝ специално място в една от красивите лехи. Тя лично се надяваше, че с времето леко крецящият блясък на мрамора щеше постепенно да помътнее, да се покрие с мъх, да придобие патината на времето.

Веднага щом тази мисъл мина през главата ѝ, Каролина се сгълча заради тривиалните разсъждения, които я занимаваха в един толкова трагичен момент. Сигурна беше обаче, че Лион по-добре от всеки друг би разбрал и простил склонността ѝ да обръща внимание на подобни детайли. Неговият естетически вкус и стремежът му към красота по нищо не отстъпваха на нейните. Този култ към красивото, който и двамата изповядваха, бе едно от многото неща, които ги свързваха през годините.

Каролина, Ричи, Мат, Тад и Леланд стояха под арковидния вход на градината, а групата от приятели и далечни познати, застанали малко зад тях, мълчаливо изчакваха края на възпоменателната служба. Свещеникът, местен пастор, който никой от присъстващите всъщност не познаваше, се бе съгласил да проведе службата, след като обсъди подробностите с Мат. Каролина бе обещала да направи дарение на църквата, а той, на свой ред, бе поел ангажимента да изнесе кратка и не особено религиозна проповед.

Преподобният Бигс, застанал от другата страна на арката, затвори малкия молитвеник, който използваше, и ги призова да повтарят молитвата заедно с него. Каролина се присъедини към хора от гласове, макар да се питаше дали това има някакво значение за нея. Не принадлежеше към нито една църква. Понякога изпитваше мигове

на духовно просветление — наричаше ги така, просто защото не знаеше как иначе да ги обясни.

В края на молитвата, стиснала ръката на Ричи в своята, тя пристъпи напред, облечена в семпъл черен костюм от лен, а свещеникът се отмести, за да ги пропусне да минат. Двамата с Ричи се приближиха до лехата, в която бе поставена урната. Каролина се наведе и отвори капака. Ричи пръв загреба шепа от пепелта на баща си. Очите му се напълниха със сълзи, той разтвори шепа и остави вятърът да разпръсне пепелта над градината, която Лион толкова много бе обичал приживе.

Каролина загреба останалата част и последва примера на сина си — разтвори шепа и се загледа в пращинките, които, подети от вятъра, се завъртяха във въздуха, а след това се посипаха по розовите храсти, мащерката и мушкатото, сред розмарина, ароматните храсти и зелените тревички.

Когато Ричи се разрида, Каролина взе ръката му, стисна я силно, а след това го прегърна през раменете. Синът ѝ се обърна, обви ръце около нея и я притисна с все сила към себе си. Дълго време останаха така. Ричи постепенно се успокои, сълзите му пресъхнаха.

Най-накрая двамата се обърнаха към групата от приятели и познати. Очите на Ричи бяха червени и подути, а тези на Каролина — сухи, но неизразимо тъжни. Тя все още се чувстваше странно дистанцирана от извършващата се церемония. Самият ритуал ѝ се струваше някак си нереален. Като че ли всичко това беше част от някакъв филм и изобщо не се случваше с нея самата. Невъзможно беше Лион да си е отишъл. Не можеше да повярва, че той е мъртъв и тя никога повече няма да го види отново. Да го почувства. Това беше някаква жестока шега. Случващото беше прекалено жестоко и тя просто не можеше да го проумее.

Поведе Ричи към отрупания с розови цветове арковиден вход на градината, където ги очакваха останалите опечалени. Стиснаха ръката на свещеника, който им каза по няколко утешителни думи и се смеси с гостите. Мат и Тад, със зачервени и подпухнали от плач очи, прегърнаха Каролина и сина ѝ, след което застанаха до тях, за да приемат съболезнованията на останалите присъстващи. Каролина забеляза, че Леланд, който толкова много приличаше на брат си, че

постоянно ѝ напомняше за смъртта му, се поспря при един-двама от присъстващите и побърза да се отдели встрани от групата.

Няколкото местни жители — мъжът, който косеше моравата, и съпругата му, един-двама работници и съседи, които бяха познавали родителите на Каролина и Мат — се сбогуваха набързо. Те не бяха част от семейството, не бяха и истински приятели, но бяха дошли, за да изкажат почитта си и Каролина високи оцени жеста им.

Малко по-нататък на каменната тераса Каролина с изненада забеляза Лидия Карстеърс, която си бърбеше тихо със Сибил Конрой и Сет Фостър. Какво, за бога... запита се тя. Те не познаваха Лион и едва познават мен. Защо са тук? Защо са пътували час и половина, за да дойдат от Манхатън?

Сякаш в отговор на въпросите ѝ, Мат лекичко я докосна по лакътя.

— Сибил Конрой ми позвъни и ме попита дали е удобно да дойде и да доведе някои приятели със себе си — информира я той. — Казах ѝ, че е удобно и се надявам, че нямаш нищо против.

— Не, разбира се — отвърна Каролина. — Само че не... ами, не разбирам напълно какво става. Та Сибил Конрой изобщо не ме познава.

— Да, но познава мен — възрази Мат. — Решила е да ти изкаже съболезнованията си и да използва случая да се запознае с теб. Тя е огромен почитател на работата ти, сестричке. Искам да кажа, че е човек, който обожава цветята.

— Разбирам. — Гласът на Каролина бе изпълнен със съмнения.

— Лидия Карстеърс и Сет Фостър случайно прекарвали уикенда при нея и изразили желание да я придружат.

— Всичко е наред — заяви Каролина, възвръщайки част от чувството си за хумор. — Добре поне, че разполагаме с хубаво вино. И пак благодарение на теб, както се оказва. Съмнявам се дали тези хора някога са опитвали вино, което да не е френско. Обзалагам се, че дори не познават вкуса на обикновените домашни вина.

— О, мисля, че ще останеш изненадана в това отношение — възрази Мат. — Струва ми се, че под всичките тези бижута, скъпи дрехи и изискани маниери, тези хора по нищо не се отличават от нас и на моменти могат да се задоволят и с една студена бира.

Каролина успя да се усмихне отново, макар че усмивката ѝ беше тъжна и измъчена.

— Искаш ли да те придружа до терасата, за да ги поздравяш? — попита той.

— Разбира се — отвърна тя. — Макар че започвам да се изморявам от всичките тези сърцераздирателни съболезнования. Лион мразеше подобни церемонии.

— Няма да ни отнеме повече от минута — увери я Мат.

Хвана я за ръката и двамата тръгнаха към тримата неочаквани гости, които седяха на терасата, отпиваха шампанско и си бърбеха тихичко. Изправиха се едновременно, когато забелязаха Каролина и Мат да се приближават към тях.

Лидия Карстеърс първа протегна ръка.

— Толкова съжалявам, Каролина... — Наведе се напред и леко я целуна по бузата. — Когато разбрахме, че опелото ще се проведе толкова близо до нас, решихме, че не можем да не присъстваме. Не познавахме съпруга ти, разбира се, но пък от известно време насам твоята работа и присъствие осигуряват приток на свежа кръв в нашата малка и уморена групичка. И затова държим да знаеш колко много ценим таланта и усилията ти.

— Благодаря, Лидия — промълви Каролина. — Наистина високо ценя загрижеността ви, но не трябваше да си създавате толкова затруднения. Прекрасните цветя, които ми изпратихте, бяха достатъчни.

— Не сме си създали никакви затруднения — увери я Лидия със своя едва забележим южняшки акцент. — Бих искала да ти представя приятелката си, Сибил Конрой. И тя, също като теб, е голям любител и почитател на цветята, а брат ти твори истински чудеса в къщата ѝ в провинцията.

— Приятно ми е. — Сибил протегна дългата си, елегантна ръка. — Ужасно съжалявам, че трябваше да се запознаем при подобни обстоятелства, но се радвам, че най-после имам възможност да поговоря с вас. Обожавам работата ви. А също и тази на брат ви. Мисля, че вие двамата сте просто уникални.

— Благодаря — изрече тихо Каролина. — Вашето мнение е от огромно значение за мен. — С изненада установи, че Сибил Конрой е по-млада отколкото изглеждаше по снимките в списанията. Беше най-

много на тридесет и пет години. Имаше права гарвановочерна коса, подстригана до раменете, изящно оформени вежди, ясни сини очи, съвършен цвят на кожата, леко изгърбен нос и перленобели зъби. Ясно изразените скули изпъкваха върху сърцевидното ѝ лице. Мултимилионерът, за когото беше женена, я бе подсигурил с няколко милиона след развода им. Жената беше изключителна красавица, а очевидно беше и много добър човек.

Сет също протегна ръка.

— Радвам се, че ми се предостави възможност да изкажа съболезнованията си лично — рече ѝ той. — Този уикенд случайно гостувах на Сибил и реших да придружа двете дами. Надявам се бързо да се съвземеш от сполетялата те трагедия. — Мили боже, дори и в траур изглежда толкова красива, помисли си той. Даже и в момент като този се владее напълно и изцяло контролира живота си.

— Благодаря, Сет — отвърна Каролина.

— Каролина, веднага се влюбих в къщата и градините ти — отбеляза Сибил Конрой. — Всичко тук е изпипано до съвършенство. Вилчката сякаш е слязла от илюстрациите на някоя детска книжка с приказки.

— Благодаря ти, Сибил. — Тук родителите ми прекарваха свободните уикенди. Години наред са работили върху създаването на всичко това, а аз, откакто съм наследила имота, непрекъснато добавям по някой друг дребен детайл. Но все още има твърде много неща, които бих искала да направя.

— Е, аз мисля, че дори и в този си вид имотът изглежда съвършен — повтори Сибил. — Ще ми се да можем да го взема от тук и да го транспортирам директно до дома си.

— Само още няколко години — обади се Мат — и твоето имение ще стане истинска прелест.

— Надявам се — отвърна тя, погледна Мат и се усмихна. — Сега разбирам откъде черпиш разнообразните си идеи. Ще ми се и аз да бях израснала като вас, заобиколена от толкова красота. Моите родители бяха толкова бедни, а кварталът, в който живеях — толкова изостанал, че единствената трева, която вирееше там, беше киселецът.

Всички посрещнаха думите ѝ със смях.

— Убедена съм, че брат ми със сигурност знае как да накара тревата в имението ви да расте — отбеляза Каролина. Обходи гостите с

поглед, опитвайки се да открие Ричи, но не го видя никъде. — А сега ще ви помоля да ме извините, но трябва да отида да потърся сина си. Надявам се да ви видя отново, преди да тръгнете.

— Разбира се, скъпа — рече ѝ Лидия. — Непременно ще дойдем да се сбогуваме, преди да потеглим.

Каролина се обърна и тръгна към къщата. Мат я последва.

— Добре ли си? — попита я той.

— Аз съм... аз съм добре — отвърна тя, без да забавя крачка. — Искам само да намеря Ричи. — Поспря за миг и се обърна към масата, около която седяха Сет и другите. — Ето я и Мерседес — възкликна тя. — Не знаех, че е тук. Много мило от нейна страна. — Погледна Мат. — С кого ли е дошла? Имаш ли представа?

— Мисля, че пристигна с Рокси и Леланд — отвърна Мат. — Интересно, нали? — Погледна я и се усмихна.

— Така е — съгласи се Каролина. — Е, отивам да потърся Ричи.

— Искаш ли да дойда с теб?

— Не — отвърна тя. — Всичко е наред. Просто искам да прекарам няколко минути с него насаме.

Решително продължи напред, като кимаше на хората около себе си и се опитваше да се измъкне от добронамерените им погледи, протегнати ръце и изречени утешителни слова. Когато стигна до къщата, тя погледна във всекидневната и кабинета, надникна в спалнята и банята, след което се върна обратно, влезе в килера, в трапезарията и най-накрая се озова в кухнята. Синът ѝ го нямаше никъде, но в кухнята завари Рокси да си приказва с Тад.

— Виждали ли сте Ричи? — попита ги Каролина.

— Не — отвърна Рокси.

Тад отрицателно поклати глава.

— Вероятно е отвън, Каролина.

— Ти...

— Да — с усмивка го прекъсна Каролина. — Аз съм добре. — Идеше ѝ да се разпищи. Обърна се и избяга от кухнята. Още един жест на състрадание и утеха и ще експлодирам, помисли си.

Върна се в трапезарията и едва сега забеляза, че вратата към стълбището, което водеше към стаята му на втория етаж, беше затворена. Каролина я отвори и извика името на сина си. Не последва

отговор, но тя, въпреки това, тръгна нагоре по стълбите. Поспря се на горната площадка, за да си поеме дъх.

Вратата на стаята му беше затворена. Каролина се приближи и почука. Не последва отговор и тя тихичко извика името му.

— Ричи? Вътре ли си?

Отново не последва отговор, но отвътре като че ли долетя някакъв шум.

— Ричи? — повторно извика тя.

Никакъв отговор.

Каролина натисна бравата и установи, че вратата не е заключена. Открехна я едва-едва и надникна в стаята.

Ричи, все още облечен с костюма си, лежеше по очи на леглото, заровил лице във възглавницата. Ръцете му с все сила стискаха още една възглавница, която бе поставил върху главата си, за да задуши риданията, които разтърсваха цялото му тяло.

Каролина пристъпи в стаята и затвори вратата след себе си.

— Ричи? — тихичко го повика тя. Когато не ѝ отговори, се приближи до леглото и седна до него.

Сложи ръка на гърба му и започна да го гали. Той отново не реагира и Каролина обви ръце около тялото му и го придърпа към себе си.

— О, Ричи, Ричи... — проплака тя. — Моето момченце. Моля те, позволи ми да те утеша. Моля те! Зная, че не мога да заместя татко ти. Никой не може. Никой. Никога. Но, моля те, позволи ми да те обичам.

Момчето пусна възглавницата, която притискаше към главата си, и без да погледне към майка си отвърна на прегръдката и обви ръце около нея. Продължи да ридае, заровил глава на гърдите ѝ. Тялото му се тресеше неудържимо, а тя го притискаше към себе си, неспособна да спре собствените си сълзи.

— Ще преживеем тази трагедия, Ричи — увери го тя. — Все някак си ще го преживеем. Нали сме заедно.

Лекичко го залюля в ръцете си.

— С всеки изминал ден ще става по-лесно, миличък — през сълзи нареждаше тя. — А един ден болката ще си отиде напълно. — Питаше се обаче дали наистина някога ще се освободи от неописуемата болка, която разкъсваше душата ѝ, дали животът ѝ

отново ще се изпълни с радост и щастие. За момента подобна перспектива ѝ се струваше немислима. *Невъзможна.*

О, Лион, помоли се тя, където и да си, моля те, закрилай сина си. Донеси му спокойствие и утеха.

15.

— Пейтън, скъпа! — Слабата като скелет, прекалено гримирана жена, отрупана с огромни златни бижута, целуна въздуха около двете ѝ бузи.

— Толкова се радвам да те видя, Ивет — отвърна Пейтън. — Ти, разбира се, познаваш Чемпърс, нали? — Уилсън Девърпорт Чемпърс Уитби беше по-голям от нея, безобиден братовчед, когото от време на време използваше като придружител.

Ивет Казановф, истинска институция сред артистичните среди, протегна кокалестата си ръка.

— Как си, Чемпърс? — попита тя.

— Много добре, благодаря. А ти?

— Къде е Саша? — попита Пейтън. Едва сдържаше нетърпението си. Искаше час по-скоро да се срещне със страхотния млад художник, с когото се бе запознала миналото лято в Южна Франция. Напоследък целият артистичен свят говореше за него.

— Не би могла да не го забележиш — отговори Ивет. — Къпе се в собствената си слава в съседната стая. Просто следвай светкавиците на фотоапаратите.

— Ще го потърсим, за да го поздравим — рече ѝ Пейтън. — С теб ще се видим отново по-късно.

Двамата с Чемпърс се запътиха към съседната стая, проправяйки си път през тълпата.

— О, Пейтън! — извика след нея Ивет.

Пейтън рязко се обърна.

— Да?

— Скъпа, става дума за цветята, които изпрати. Трябва да ги видиш.

— Защо? — попита Пейтън. — Какво има?

— Ами те са направо ужасни — тихичко ѝ довери Ивет. — Всички говорят за тях, скъпа. Дори и Саша. — Разсмя се с дрезгавия смях на човек, който пуши по четири кутии цигари на ден.

— Не разбирам — изгледа я Пейтън. — Нали знаеш, че използвах услугите на нашумялата напоследък Каролина. Смята се, че за момента е най-добрата в бранша.

— Е, виж ги и сама прецени — посъветва я Ивет и махна с ръка.

— Непременно — обеща Пейтън. — Зная, че съпругът ѝ почина наскоро и чувам, че го понася много трудно. Това обаче не би трябвало да оказва влияние върху работата ѝ.

Двамата с Чемпърс отново се смесиха с елегантната тълпа, изпълнила просторните помещения на галерията на Матю Маркс. Сред гостите имаше представители на всички прослойки на обществото в Манхатън — като се почне от изумително богатите ценители и купувачи на произведения на изкуството и се стигне до най-бедните, борещи се за признание, художници. Всички те обаче проявяваха жив интерес към съвременното изкуство и предпочитаха да се обличат в черно.

Пейтън преценяващо огледа присъстващите. За разлика от благотворителните балове, на които поканените избираха тоалети на Оскар де ла Рента и Валентино, гостите тази вечер определено предпочитаха Ком де Гарсон, Прада, Гучи, Исаи Мийаки, Йоши Йамамото и някои други по-скандални и нестандартни дизайнери. Пейтън остана доволна от начина, по който бе решила да се облече за случая. За да напусне луксозния Ъпър ийст сайд и да удостои с присъствието си тази галерия в Челси, тя бе облякла една от най-провокативните си рокли — почти напълно прозрачно творение на Гучи в цвят металик, което едва успяваше да прикрие най-ценните ѝ активи. В допълнение към тоалета носеше обувки с изумително високи и тънки токчета, а в едната си ръка стискаше чантичка с марката на Фенди. Чемпърс държеше другата ѝ ръка.

Погледна напред през тълпата от гости и зърна Саша, който стоеше гордо пред една от картините си. Дългата му черна коса стигаше до под широките му рамене. Облечен беше с черна тениска, черно спортно сако и, дори и в този прекрасен ден, с прилепнал, лъскав панталон от черна кожа. Цялото му същество излъчваше примитивна сексуалност.

Помъкнала Чемпърс след себе си, Пейтън решително се насочи право към Саша. Той се обърна към нея и я погледна. Усмивката, която играеше върху чувствените му устни, изведнъж премина в гримаса.

— Ти да не би да смяташ, че това тук е парти на героите от Семейство Адамс? — попита я той, а силният му акцент отекна в помещението. — Наистина ли си мислеше, че ще оценя чувството ти за хумор?

Гостите рязко започнаха да извърщат глави към тях, възцари се пълна тишина. Светкавиците на фотоапаратите не спираха да проблясват.

— Какво имаш предвид, Саша? — невинно попита Пейтън и се опита да го целуне.

Той я отблъсна и посочи с ръка към най-отдалечения ъгъл, в който бяха натрупани доставените за случая цветя.

— Погледни онези цветя! — извика той и се запъти към тях. — Само ги погледни! Ти за какъв ме смяташ? Това ли са цветята, които заслужавам за откриването на страхотната си изложба?

Пейтън го последва, а също и голяма част от гостите. Спряха едва когато стигнаха пред огромния кръст от бели карамфили, украсен с венец от червени рози.

— О, мили боже, Саша — ахна Пейтън. — Можеш да си сигурен, че не съм аз човекът, изпратил тези цветя. Ангажирах Каролина Маунткесъл, която трябваше да се погрижи за украсата на галерията — високо обяви тя, така че всички присъстващи да чуят добре. — Знаеш, че никога не бих направила нещо подобно.

Преди да успее да довърши изречението си, Саша се спусна към погребалния кръст, изтръгна го от поставката и го захвърли на пода. Последваха писъци и викове на изненада. Насъбралата се наоколо тълпа леко се отдръпна назад. Навсякъде около тях щракаха фотоапарати и цялата грозна сцена бе запечатана на лента за идните поколения.

Пейтън закри лицето си с ръце, разкривено от изненада и гняв. После изтри сълзите, напълнили очите ѝ.

Сграбчи Чемпърс за ръкава и го помъкна след себе си, пробивайки си път към изхода на галерията.

— Хайде, Чемпърс — изръмжа тя. — Трябва да се махнем от тук. Колкото е възможно по-бързо.

Той ѝ помогна да разбута хората, които им препречваха пътя, и съвсем скоро двамата се озоваха отвън на тротоара.

— Побързай — подкани го тя и го задърпа след себе си по посока на Девето авеню. — Трябва да бързаме.

Когато завиха зад първия ъгъл, тя изведнъж спря и избухна в неконтролируем смях.

— Какво има? — попита я Чемпърс. — Пейтън, кое, по дяволите, е толкова смешно?

— О, няма нищо — отвърна тя, като продължаваше да се смее. — Няма да разбереш, Чемпърс. Хайде да се връщаме в Манхатън и да си поръчаме нещо за пиене.

Мерседес избухна в смях и едва не разплиска виното върху огромното легло с балдахин.

— Зная, че не би трябвало да се смея — заяви тя, — но просто не мога да се сдържа.

Леланд, който тъкмо обуваше дънките си, се обърна към нея и я погледна с усмивка. Прилича на екзотична принцеса, помисли си той — екзотична и зла принцеса, излегнала се сред лукса на екстравагантното си легло. Възглавниците, чаршафите и завивките, изработени от пъстри и фини индийски тъкани, се съчетаваха по неповторим начин с останалата част от изискания и бохемски декор на мансардата.

— Според мен снимката в Поуст е направо неотразима — отбеляза той. — Пейтън Фитцимънс изглеждаше като човек, озовал се най-изненадващо срещу куче с две глави. Но пък Каролина наистина е в ужасна форма напоследък и случилото се сигурно я е побъркало окончателно.

— Естествено — съгласи се Мерседес. — Тя успява някак си да функционира. Да изпълнява ежедневните си задължения, но за всички е ясно, че скърби дълбоко и неутешимо. Днес обаче спретна невероятна сцена в магазина.

— Имаше време, когато само щеше да се изсмее и да отмине без всякакво внимание един подобен инцидент — подхвърли Леланд.

— Да, но не и в състоянието, в което се намира в момента — възрази Мерседес. — Веднага се нахвърли върху Антонио, но той я увери, че не носи никаква вина в случая. Вярно, сторило му се странно, че трябва да отнесе погребален кръст в художествената

галерия, но решил, че това вероятно е съзнателно търсен ефект, защото — чуй това! — както изтъкна той, *всички художници са откачалки*.

— Известната декораторка на празнични тържества и собственичка на изискан цветарски магазин Каролина изпраща подходящ за погребение кръст от цветя на откриването на голяма изложба. — Леланд се разсмя на глас. — Заглавията на клюкарските страници бяха невероятни. Журналистите наистина добре са позабавляваха за сметка на бедничката Каролина. — Леланд седна на леглото и започна да обува чорапите си. — Само дето тя не е бедна. Това поне е абсолютно сигурно.

Настъпи продължително мълчание. Мерседес се надигна и седна в леглото.

— И защо изведнъж се умърлуши така? — попита го тя.

— Няма нищо — отвърна той. — Просто се замислих за Лион.

— Липсва ли ти? — попита тя. — Бях останала с впечатлението, че вие двамата почти не се виждате.

— За бога, Мерседес, та ние бяхме братя! — възкликна той и я изгледа сърдито. — Вярно, че не го виждах често, но сега ми липсва. Винаги беше насреща, когато имах нужда от помощ. — Напъха крак в едната си маратонка. — А сега? Сега положението е дяволски различно. Зная, че не бих могъл да разчитам на Каролина за каквото и да било.

— Може да ти е оставил малко пари — предположи Мерседес и отпи глътка вино.

— Ще разбера дали това е така чак утре, когато отворят завецанието му — отвърна той, — но, кой знае защо, искрено се съмнявам, че ми е оставил нещичко.

Мерседес изпитателно се вгледа в лицето му. Никога преди не беше виждала Леланд толкова нещастен. Стори й се, че долавя едва прикрит страх в гласа му. А също и в поведението му.

— Ти си се забъркал в някакви неприятности, нали? — направо го попита тя.

Той вдигна очи и я погледна.

— Да. И така може да се каже.

— За какво става дума, Леланд? — попита тя и потопи пръст в чашата с вино. — За пари?

— Отново позна — отвърна той.

— Дългове от хазарт?

Този път само кимна в знак на съгласие.

— Ще ми се да можем да ти помогна по някакъв начин.

Той се изправи и широко разтвори ръце.

— Ако случайно разполагаш със стотина хиляди, които са ти излишни, наистина ще ми помогнеш. — Разсмя се и я погледна.

Тя само сви рамене.

— Съжалявам, скъпи, но съм разорена.

Леланд я погледна с неподправена изненада.

— Разорена? Ти?

Тя кимна и се усмихна.

— Напълно.

— Но как е възможно? — възкликна Леланд. — Всички в този град знаят, че произхождаш от известно семейство, което притежава влиятелни познати, връзки и пари. Човек не може да отвори кое да е списание, без да прочете нещо за теб в него.

— Това за известното семейство може и да е така — рече тя, — но парите отдавна ги няма, скъпи.

— Иисусе, Мерседес, не мога да повярвам!

— Повярвай — посъветва го тя. — Защото това е самата истина.

Леланд, очевидно силно смутен от неочакваното признание, продължаваше да стърчи неподвижно и да се взира в лицето ѝ.

— Може би ще трябва да се опитаме заедно да потърсим изход — предложи тя. — Току-виж сме измислили нещо, от което да се облагодетелстваме и двамата. — Погледна го и се усмихна закачливо.

— Какво например?

— Не съм съвсем сигурна — отвърна тя. — Защо не поседнеш, за да обсъдим предложението ми?

Леланд веднага се подчини.

— Целият съм в слух — увери я той.

— Току-що спомена, че утре ще отворят завещанието, нали така?

— Нямам и най-малка представа как се е стигнало до това недоразумение — заяви Каролина, която говореше по телефона, — но, повярвай ми, няма никога вече да се повтори.

Беше се излегнала в леглото си с отчаяната надежда, че тази нощ може и да успее да заспи, когато телефонът ѝ ненадейно иззвъня.

— Опитвах се да ти се обадя няколко пъти днес, за да обсъдим проблема заедно, но така и не успях да те открия, Пейтън. И те уверявам, че едва ли е възможно да си по-разстроена от мен самата.

— Искам само да знаеш, че случилото се напълно съсипа отношенията ми със Саша — промълви Пейтън с натежал от непролети сълзи глас. — Той е един от най-скъпите ми приятели и изключително чувствителен творец. Откриването на тази изложба трябваше да бъде неговият звезден миг. А пресата! — Тя ахна изразително, преди да продължи. — През целия си живот не съм се чувствала толкова засрамена. Помисли си само за семейството ми. За приятелите ми. Как можа да допуснеш нещо подобно да се случи с мен?

— Казах ти, че ще направя всичко възможно, за да стигна до дъното на тази история — увери я Каролина, чувствайки се абсолютно безпомощна. Беше ужасно разстроена от целия този скандал и се боеше, че може да изгуби самообладание и да се разплаче по телефона.

— Значи излиза, че твоят доставчик е допуснал някаква грешка, така ли? — попита Пейтън. — Онзи тъмнокосият... който прилича на италианец? — Погали с ръка бедрото на Антонио и го погледна с усмивка. Той веднага откликна на ласката и близна с език голите ѝ гърди. Пейтън цялата потрепери от удоволствие.

— Мога да те уверя, че когато тръгна от магазина, той взе със себе си и цветята, които бяхме приготвили за изложбата — твърдо заяви Каролина. — Кръстът беше предназначен за едно погребение, а красивите букети и зеленината трябваше да бъдат доставени в галерията. Не зная какво точно се е случило, но в един момент картичките на двете доставки са били разменени.

— Ами, каквото и да се е случило в действителност — заяви Пейтън, — аз не мога да рискувам и да ти поверя украсата на партито, което организирам в клуба. Това е просто немислимо за момента.

— Разбирам — увери я Каролина, — и ужасно съжалявам за случилото се.

— Твоите съжаления не ме топят, Каролина — грубо отсече Пейтън, заровила ръка в косата на Антонио, който продължаваше да я

обсипва с целувки. — Ти съсипа едно ценно приятелство и ме направи за смях пред цял Ню Йорк. Никога няма да ти го простя.

Затръшна телефонната слушалка толкова силно, че Каролина подскочи от изненада. О, боже, помисли си тя и безсилно погледна към тавана. Какво ще правя?

Инциденти като този можеха да съсипят бизнеса ѝ. Всичките ѝ планове за разрастване на бизнеса и поемане на по-сериозни ангажименти, свързани с важни светски събития в града, можеха да се провалят с гръм и трясък, ако допуснеше и други подобни скандали. Все още не можеше да повярва, че Антонио е могъл да постъпи толкова глупаво.

Легна и загаси лампата. Точно в този момент нямам нужда от подобни проблеми, каза си тя. Във всеки друг период от живота ми бих могла да се справя, но не и сега!

16.

Стаята е изненадващо малка, клаустрофобична дори, за една толкова голяма и просперираща юридическа кантора, помисли си Каролина, докато се настаняваше на един от кожените столове, указани ѝ от Бърнард Голдсмит. Ричи седна от дясната ѝ страна, а Мат вече бе заел стола отляво. От другата страна на Мат седеше Леланд Маунткесъл, който неспокойно се въртеше на мястото си. Изглежда ми прекалено потиснат, помисли си Каролина. През целия ден Леланд беше необичайно мълчалив и дистанциран, но тя си обясни това с мъката, която сигурно изпитва.

Бърнард вдигна слушалката на вътрешния телефон и, обърнал се с гръб към тях, заговори тихо с някого.

Ниско долу, на ъгъла на Пето авеню и Четиридесет и шеста улица, се чуваше грохотът на уличното движение, подсилен от вездесъщите сирени на Ню Йорк. Поради някаква необяснима причина тази какофония от звуци днес ѝ носеше някаква утеха. Тя поне означаваше, че там долу, далеч от тази стая, в която никак не ѝ се стоеше, животът продължава.

Не беше изненадана, когато Бърнард я информира, че е изпратил писмо до Ричи, в което го моли да присъства на отварянето на завещанието на Лион, тъй като Ричи се явява основен негов наследник. Беше се опитала да спори с него и да го убеди, че Ричи няма нужда от едно толкова трагично емоционално изживяване, но Бърнард непреклонно бе настоял, че Лион би искал синът му да присъства на четенето на завещанието. В крайна сметка Каролина беше отстъпила и бе довела Ричи със себе си. Сега просто протегна ръка и прегърна сина си през раменете. Той безуспешно се опита да се усмихне, но за нея беше очевидно, че изпитва силна болка.

Мат хвана ръката ѝ и я стисна, опитвайки се да ѝ вдъхне малко смелост. Беше се обадил на Каролина, за да изрази изненадата си от факта, че Лион би могъл да го спомене в завещанието си. След това предположи, че вероятно става дума за нещо малко — часовник или

копчета за ръкавели — нещо, което зет му е решил да му завещае като знак за искрено приятелство и добри чувства.

Бърнард леко се прокашля и четиримата насочиха погледите си напред. Адвокатът бавно се настани зад разхвърляното си бюро от тъмен махагон. През изминалите години на няколко пъти бе изпълнявал юридически услуги за нея самата или пък за Лион, но тя нямаше чувството, че го познава добре. Отношенията помежду им бяха сърдечни, но строго професионални. Искаше ѝ се някой по-близък човек — Мат например — да прочете завещанието и последната воля на Лион. Фактът, че точно Бърнард ще прочете на глас последното желание на Лион, ѝ се струваше като грубо нахлуване в техния дълбоко личен и интимен свят.

— Ще започнем всеки момент — информира ги Бърнард. — Очакваме още двама човека, но те вече се качват насам.

Още двама човека, помисли си Каролина. Но кои биха могли да са те? В този момент изведнъж си спомни, че Бърнард съвсем определено бе споменал, че е поканил шест души да присъстват на отварянето на завещанието. В онзи момент обаче бе така погълната от спора с него по отношение присъствието на Ричи, че изобщо не ѝ бе хрумнало да го попита кои са другите двама. Понечи да попита сега, но чу, че вратата на стаята се отваря и се обърна да погледне.

В стаята пристъпи една висока, стройна и изумително красива жена с дълга, права, естествено руса коса, огромни сини очи, розови устни и безупречна кожа. Облечена беше с елегантен черен костюм с панталон, който контрастираше драматично със светлата ѝ коса. В едната си ръка стискаше пълничката ръчица на малко момиченце. Каролина го погледна и прецени, че е на около три години. Детето имаше шоколадово кафява коса и големи очи. Държеше кукла в свободната си ръка.

— Кои, за бога, са те? — прошепна тя и погледна въпросително Мат.

— Нямам и най-малка представа, сестричке — отвърна ѝ той, загледан в новодошлите.

Младата жена се настани мълчаливо на един от столовете, разположен встрани и малко зад техните. След това сложи детето в скута си.

— Коя е тя? — продължи да пита Каролина. — Да не би да са объркали стаята? Да не са се заблудили нещо?

Мат я изгледа с тревога.

— Бърнард не каза ли преди малко, че чакаме още двама души?

— Да, но тази жена я виждам за пръв път през живота си.

Мат сви рамене.

— Бърнард сигурно знае как да се справи с положението — заключи той.

Каролина осъзна, че Ричи се е извърнал и се визира в жената и детето.

Наведе се към него и прошепна:

— Аз лично смятам, че са се озовали тук по погрешка. Не им обръщай внимание. Бърнард ей сега ще изясни всичко.

— Няма да ви губя времето с празни приказки — дрезгаво ги увери адвокатът и ги изгледа над стъклата на очилата, кацнали на самия връх на носа му.

— Всички поканени вече са тук и предлагам да пристъпим направо към същността на въпроса.

Значи те *наистина* трябва да са тук, заедно с нас, помисли си Каролина. Тези абсолютно непознати хора, които не съм виждала никога през живота си, ще присъстват на четенето на последната воля на моя съпруг? Понечи да прекъсне Бърнард, но Мат я стисна за ръката — жест, с който сякаш се опитваше да й каже: *Не го прави! Остави Бернард да си върши работата!*

Бърнард извади юридическия документ от папката му и разгърна първата страница.

— Ще ви помоля да ми позволите да прочета цялото завещание от начало до край. Едва след това ще ви дам възможност да задавате въпроси — обяви той. — Моля ви да не ме прекъсвате. Завещанието е съвсем кратко и четенето му няма да отнеме много време.

Изкашля се отново и започна да чете бавно, но ясно и отчетливо. Встъпителната част отне само няколко минути. След това Бърнард замълча за миг и вдигна поглед от документа.

— Започвам да чета отделните точки от завещанието на Лион. *На моя зет, Матю Рос Бенфорд, в знак на благодарност за искреното приятелство и непоколебимата подкрепа, оказвана ми от него през всичките години на брак със сестра му, завещавам сумата от*

двадесет и пет хиляди долара. Парите да се използват според желанията на Матю.

Мат стоеше абсолютно неподвижно на мястото си. Каролина се извърна към него и с обич потупа ръката му.

— *На моя по-млад брат, Леланд Монтгомъри Маунткесъл, в знак на благодарност за огромната му преданост и привързаност през годините, завещавам сумата от петдесет хиляди долара с надеждата, че тези пари ще бъдат използвани за покриване на евентуалните дългове, които може да е натрупал по времето на моята кончина.*

Подобно на Мат, и Леланд остана напълно неподвижен, но Каролина го чу да скърца със зъби, видя и силно стиснатите му юмруци. Ядосан ли е, зачуди се тя. Или е прекалено разстроен и изнервен?

— *На моя любим син, Ричард Бенфорд Маунткесъл, завещавам сумата от половин милион долара под формата на попечителски фонд, който да се управлява от майка му, Каролина Бенфорд Маунткесъл, до пълнолетието му. Искрено се надявам, че той ще използва парите разумно и винаги ще помни, че са му завещани от баща му, който го е обичал дълбоко и безрезервно.*

Ричи се размърда на мястото си, но лицето му остана абсолютно непроницаемо и Каролина се запита какви ли мисли минават през главата му.

— *На моята любима съпруга, Каролина Бенфорд Маунткесъл, завещавам цялото си движимо и недвижимо имущество на територията на Съединените американски щати, включително семейната ни мансарда, намираща се в град Ню Йорк, съдържанието на семейния сейф в Ситибанк, парите, както от индивидуалните, така и от общите ни сметки, включително всички акции и спестявания. Тя получава всички акции, облигации и общи вложения. В допълнение, тя е единственият бенефициент на застрахователните полици, сключени с Нортуестърн Мучуъл иншуърънс कंपनी, които понастоящем възлизат на сума малко по-голяма от два милиона долара.*

Каролина не може да съдържи сълзите, които напиреха в очите ѝ. Имаше чувството, че Лион е тук, до нея и любовта, която винаги бе

изпитвала към него — любовта, която бяха споделяли години наред — е по-силна от всякога.

Бърнард Голдсмит се изкашля малко по-шумно и Каролина вдигна поглед към него.

— *На моята любима приятелка, Моник Ленгърт, завещавам къщата, в която живеехме заедно и която се намира на улица Буикслотервек №21, Амстердам, Холандия и...*

Каролина ахна от изумление, след което извика на глас:

— Какво... коя, по дяволите... Бърнард? — Обърна се и погледна Мат с неподправено недоумение. Той, слисан не по-малко от нея, само сви рамене. Двамата заедно се обърнаха към младата руса красавица зад тях и детето ѝ. — Коя е тази... тази... Моник... как се казваше там? — високо довърши Каролина.

— Моля ви да изчакате докато изчета цялото завещание. Едва тогава ще ви дам възможност да говорите помежду си и с удоволствие ще отговоря на всичките ви въпроси — заяви Бърнард Голдсмит.

Хладното равнодушие бе изчезнало от лицето на Ричи, макар че и той, както и всички останали, бе напълно изумен от думите на адвоката. Любопитството му по отношение на жената и детето се засили още повече. Заслуша се напрегнато в следващите редове от завещанието, като през цялото време се обръщаше назад и хвърляше по един поглед на жената и момиченцето.

— *... цялата движима и недвижима собственост, която притежавам в Амстердам, Холандия, включително и колата. В допълнение ѝ завещавам съдържанието на банковия сейф, депозиран в Холандската банка, както и всички авоари — спестявания, акции, облигации и други фондове, които се управляват в Европа от Артур ван Бракел, с адрес улица Хюденцраат №21, Амстердам, Холандия. Тя се явява и единственият бенефициент от застраховката ми живот, оценена приблизително на един милион американски долара, сключена с Бентъм — Ванк с адрес Калварцраат №94.*

За момент Каролина се уплаши, че може да припадне. Сграбчи ръката на Мат и я стисна с все сила. Сякаш целият ѝ живот зависеше от подкрепата му в този момент. В главата ѝ се блъскаха хиляди въпроси, за които нямаше отговор. Душата ѝ се разкъсваше от противоречиви емоции — раздираше се от отвращение, любопитство и

силен гняв. Гневът обаче нарастваше с всяка изминала минута и застрашаваше да я завладее напълно.

— Какво, за бога, става тук, Бърнард? — яростно възкликна тя. — Какво означава всичко това? За кого са предназначени тези суми? Искам да знам. — Насочи обвинителния си поглед към жената, която, макар и видимо зачервена, отвърна на погледа ѝ, без да сведе очи.

— Моля те, Каролина — търпеливо изрече Бърнард. — Позволи ми да свърша, а след това ще отговоря на всичките ти въпроси.

— Но...!

— Моля те! — настоятелно повтори Бърнард и я изгледа над стъклата на очилата си.

Мат здраво стисна ръката ѝ.

— Почакай, сестричке — прошепна ѝ той.

— *Най-накрая, на любимата си дъщеря от Моник Ленърт, Аня Мария Ленърт...*

Каролина притисна ръце към устата си, опитвайки се да заглуши писъка, напирал в гърлото ѝ. Дъщеря? Какво...? Какви мръсни лъжи се сипеха от гнусната уста на онзи човек?

— *... завеждавам сумата от половин милион американски долара под формата на попечителски фонд, който да се управлява от майка ѝ до пълнолетието ѝ. Надявам се, че и тя, също като сина ми, ще използва парите разумно и винаги ще помни, че са ѝ завещани от баща ѝ, който я е обичал дълбоко и безрезервно.*

Бърнард Голдсмит остави документа върху бюрото си и обходи с поглед шестимата човека, които седяха пред него.

— Имате ли някакви въпроси? — попита той.

В стаята се възцари абсолютна тишина, но тя продължи само миг.

— Какво, по дяволите, става тук, Бърнард? — кресна Каролина и насочи треперещ пръст към него. — И какво прави тази непозната тук, по дяволите?

— Отново насочи гневния си поглед към блондинката.

Бърнард я изгледа внимателно. На лицето му бе изписана искрена загриженост.

— Каролина, това е Моник Ленърт. Била е любовница на Лион в Амстердам. А момиченцето е дъщеря им, Аня.

— Не ти вярвам! — възкликна Каролина, макар да съзнаваше, че Бърнард сигурно казва истината. Обърна се към русата жена. — Махай се от тук! — през зъби процеди тя, неспособна повече да контролира гнева си. — Махай се! — Този път думите бяха изречени с по-висок и заплашителен глас. — Мястото ти не е тук!

Мат сграбчи ръката на сестра си.

— Сестричке — продума той, — успокой се.

Каролина рязко отдръпна ръката си. Не обърна никакво внимание на Мат, съсредоточила се изцяло върху другата жена. Блондинката не беше помръднала от мястото си. Стоеше, без да промълви нито дума, но Каролина забеляза, че плаче.

Леланд рязко се изправи.

— Моля да ме извините — високомерно заяви той, — но аз трябва да тръгвам. — Без да изчака да му отговорят, той бързо се насочи към вратата и напусна стаята.

Каролина сякаш изобщо не го забеляза. Вместо това се обърна към Бърнард.

— Ще оспорвам това завещание! — извика гневно. — Тя няма да получи нищо! Нито цент!

Моник отметна косата, паднала на лицето ѝ, и избърса сълзите си с дългите си, елегантни пръсти. Никога не се бе замисляла какво ще стане с нея, ако Лион случайно почине, но завещанието, което бе изслушала току-що, за пореден път ѝ напомни за неговата огромна щедрост и доброта и тя още по-болезнено почувства отсъствието му от живота ѝ.

— Казах ти да се махнеш от тук! — изкрещя Каролина, насочила отново цялото си внимание към Моник.

Моник я погледна и очите ѝ първо се разшириха от обхваналата я тревога, но веднага след това се изпълниха с предизвикателна неотстъпчивост.

— Той ме обичаше — разпалено заяви тя. — И обожаваше дъщеря ни. Мисля, че ни обичаше по същия начин, по който е обичал вас и сина ви. И защо би започнал връзката с мен, ако е бил толкова силно влюбен във вас? Сигурно наистина ни е обичал, щом никога не ни изостави.

Каролина напълно обезумя от ярост.

— Ще се боря с теб на живот и смърт! — извика тя.

Моник предизвикателно вирна брадичка.

— Аз пък нямам никакво намерение да отстъпя — разкрещя се и тя. — Не съм алчен човек, госпожо Маунткесъл, но трябва да се погрижа за себе си и за дъщеря си. Лион все ми повтаряше, че няма от какво да се тревожа, обещаваше, че ще се грижи за нас, макар че продължава да е женен за вас. Искам само онова, което ми принадлежи по право, и ще се боря с вас със зъби и нокти, но ще го получа.

Каролина имаше чувството, че всеки момент ще експлодира от силната ярост, надигнала се в душата ѝ. Идеше ѝ да разкъса тази жена на парчета. Внезапно проумя, че просто не желае да я слуша повече. Не желае да гледа малкото копеленце, седнало в скута ѝ. Рязко се изправи и хвана Ричи за ръката.

— Махам се от тук — изкрещя тя. — Няма да остана нито миг повече в една и съща стая с тази... с тази жена!

Бърнард Голдсмит само кимна.

Мат се опита да я хване, но тя го отблъсна.

— Ти можеш да останеш, ако желаеш — грубо заяви тя. — Аз обаче си тръгвам.

Ричи не можеше да откъсне очи от малкото момиченце. Издърпа ръката си от Каролина, която вече решително крачеше към вратата.

— Ще остана с вуйчо Мат — заяви той.

— Не, няма! — сърдито му изкрещя тя и отново го сграбчи за ръката.

Ричи неохотно я последва към вратата, но погледът му остана прикован върху малкото момиченце. Гледаше я и имаше чувството, че се оглежда в огледало. Никога преди не бе виждал друг човек, който толкова много да прилича на него.

— Хайде, Ричи! — подкани го Каролина, когато стигнаха до вратата. — Махаме се от този... този... ад! — Излезе в коридора и с все сила затръшна вратата след себе си.

17.

Магазинът беше разположен на приземния етаж на масивна, елегантна сграда от кафяв камък. Намираще се съвсем близо до Мадисън авеню — чудесно избрано място за цветарски магазин и за компания, предлагаща подготовка и украса на празнични тържества, разположено в самото сърце на най-богатия и изтънчен район в Манхатън. Гостите, поканени на тържественото му откриване, трябваше най-напред да минат през малка портичка от ковано желязо, която водеше към малка, но красива цветна градинка, обрасла с бръшлян и избуяла папрат. Двата чемширови храста, подрязани под формата на пресечени пирамиди, които се извисяваха от двете страни на входа, придаваха приятно официален вид на градината и на самия магазин, над който бе поставена дискретно гравирана табела. На нея пишеше просто: ПЕЙТЪН.

— Ще останем съвсем малко — обеща Лидия Карстеърс и погледна Сет. — Знаеш отношението ми към Пейтън, но не мога да устоя на любопитството си. Искам да видя какво е направила. Напоследък всички говорят за изумителния ѝ магазин.

— Нямам нищо против, Лидия — отвърна Сет, макар че не проявяваше интерес нито към Пейтън, нито към магазина ѝ. Не беше забравил ужасното ѝ държание на празненството у Лидия. Освен това знаеше, че Пейтън няма почти никаква заслуга за създаването на магазина, който, по всеобщо мнение, беше най-красивият цветарски магазин, отварял врати през последните години. Единственото ѝ участие се изразяваше в подписването на чековете. Нищо повече.

Сет бе научил от свой клиент, че, при съблюдаване на изключителни мерки за сигурност и абсолютна поверителност, Жак Лагре, най-търсеният и известен декоратор в цяла Европа, ако не и в целия свят, е бил доведен от Париж и срещу огромен хонорар и неограничен бюджет се е съгласил да създаде скъпоценното творение, което Пейтън бе нарекла свой магазин.

Когато влязоха през входната врата и пристъпиха в магазина, Пейтън се появи измежду гостите, които бърбеха на групички, и ги поздрави възторжено като свои най-добри и искрени приятели.

— Лидия, изглеждаш възхитително — лицемерно отбеляза тя. — Ще ми се да знаех тайната на неподражаемата ти красота.

— Благодаря ти — кимна Лидия. — Магазинът изглежда прекрасно.

— Здравей, Сет! Каква изненада, че си тук — продължи Пейтън. — Толкова се радвам, че успя да дойдеш. Съсипах се от работа покрай този магазин и напоследък малко позанемарих светския си живот. Не съм те виждала отдавна и държа да ти кажа, че много ми липсваше. Как си?

— Добре съм, Пейтън — отвърна той. — Спомням си обаче, че съвсем наскоро чух за твоя изява при откриването на някаква изложба в Челси.

— О, това ли! — пред смях възкликна Пейтън. — Случилото се тогава надмина всичките ми очаквания. Все още не мога да повярвам, че платих на Каролина петстотин долара, за да достави изработен от цветя погребален кръст за изложбата на един от най-скъпите ми приятели. Направо не разбирам как тази жена все още е в бизнеса.

— И на мен ми е трудно да повярвам, че подобно нещо е могло да се случи — отвърна Сет. — От доста време насам поддържам делови контакти с нея и нямам никакви забележки и оплаквания. Истината е, че работата ѝ винаги е била свършена.

— Е, значи просто си извадил късмет — изхихика Пейтън. — Аз обаче разказвам на всички за случилото се с мен, защото не желая някой мой добър познат да се окаже поредната ѝ жертва.

— Желая ти късмет с магазина — намеси се Лидия. — Смятам да отида да поздравя Типси Ричардсън. — Погледна към Сет. — Идваш ли? — попита го.

— Да — отвърна той. — Желя ти успех, Пейтън. Сигурен съм, че начинанието ти ще предизвика истински фурор.

— Надявам се — рече тя. Пресегна се и хвана едната му ръка. — Защо не ми се обаждаш? Липсваш ми, Сет. Мислех си... Ами, мисля, че двамата с теб се забавлявахме нелошо. — Отново заговори с предвзетото гласче на малко момиченце. — Зная, че във въпросната

вечер проявих непростима грубост по адрес на Каролина, но предполагам, че просто съм била пийнала малко повече.

— Може някой ден да се видим — неангажиращо отвърна Сет. Не можеше да отрече, че жената пред него изглеждаше съблазнително красива. Нито пък — че принадлежеше към прослойката, от която би трябвало да си избере съпруга. Истината обаче бе, че Пейтън изобщо не го привличаше. — А сега трябва да побързам, за да настигна Лидия. — Издърпа ръката си, но един от фотографите на Поуст вече бе успял да ги снима един до друг, хванали се ръка за ръка. Сет дори и не забеляза, защото около тях непрекъснато присветваха светкавици. Когато най-после се изравни с Лидия, той поздрави Типси и учтиво се престори, че слуша коментарите на двете жени за красивия интериор на магазина. Мислите му обаче бяха другаде. При Каролина. Забележката на Пейтън му напомни за смъртта на Лион Маунткесъл и сега се питаше как ли понася Каролина нещастieto.

— Сет?

Беше Лидия.

— Извинявай, но се бях замислил за нещо.

— Готов ли си за вечеря? — попита го тя.

— Да.

Хвана я под ръка и двамата заедно обиколиха магазина и се насочиха към входа. Зад една леко откρηната врата Сет зърна кичур гарвановочерна коса и силно загоряло лице, което му се стори познато. Чие ли беше, запита се той. Докато излязат на улицата обаче напълно забрави за красивите черти, които бе зърнал зад вратата.

Антонио с все сила затръшна вратата на спалнята след себе си. Стиснал решително зъби, той се изправи, подпрял ръце на кръста си, и се загледа в нея. В тъмните му очи проблясваха гневни пламъчета, устните му бяха разкривени в презрителна усмивка.

Пейтън, която лежеше, подпряла голото си тяло върху купчина пухени възглавници, придърпа чаршафа нагоре към брадичката си, сякаш се надяваше да се защити от него единствено с тънката материя от фин египетски памук. Предполагала бе, че той ще е бесен, но гневът му я възбуждаше както нищо друго на този свят. Дори и в този момент почувства как сърцето ѝ постепенно ускорява ритъма си. Кожата на

тялото ѝ пламна като разтърсена от електрически ток и тя съдържа дъха си в очакване на онова, което неминуемо щеше да се случи.

Антонио бавно се приближи до нея като пътьом разкопча колана си. Гневните му очи нито за миг не се отделиха от нейните, движенията му бяха целеустремени и внимателно премерени. Когато достигна до леглото, той се присегна, изтръгна чаршафа от ръцете ѝ и го захвърли в другия край на леглото.

Пейтън едва не изпищя под влияние на силната възбуда, примесена с немалка доза страх. Успя обаче да запази мълчание. Гледаше го дръзко и предизвикателно и се държеше така, сякаш нито се бои, нито пък цялата трепери от обхваналата я възбуда.

Антонио съблече ризата си и я захвърли на пода. Изрита обувките си и най-накрая смъкна дънките и чорапите си. Изправи се до леглото, надвесил над нея силното си, мускулесто тяло. Възбуденият му член бе ярко доказателство за обхваналата го възбуда. Само с едно бързо движение той се метна отгоре ѝ, проникна в тялото ѝ с безмилостно силен тласък и безжалостно се задвижи отгоре ѝ, следвайки собствения си ритъм, копнеещ единствено за собственото си освобождение и наслада.

Пейтън изкрещя високо и тялото ѝ мигновено се разтресе от обхваналия я екстаз. Антонио изрева като бик и ожари утробата ѝ с горещото си семе. След това, изтощен и задъхан, отпусна тяло върху нейното.

Дълго останаха така, без да се помръднат дори. Не говореха. Единственият звук в стаята идваше от задъханото им дишане. Най-накрая Пейтън проговори.

— Беше прекрасно, Антонио. — Одраска гърба му с върховете на ноктите си. — Ти си прекрасен. Няма друг мъж на света, който да може да ме задоволи така, както го правиш ти.

Той се претърколи и се изпъна до нея.

— Щом съм толкова прекрасен, Пейтън, защо тогава продължаваш да ме пазиш в тайна? — Изгледа я въпросително. — Обеща ми, че ще започнеш да ме представяш на приятелите си веднага щом откриеш магазина. Имаш ли представа как се почувствах, скрит в килера като някакъв трол?

Тя сложи ръка на гърдите му.

— Вече сме говорили за това, Антонио. Казах ти, че веднага щом бизнесът ми потръгне, ти ще се присъединиш към фирмата. Ще започнеш да работиш за мен. И тогава ще обявим връзката си публично. — Прокара пръст по носа и по устните му. Само че не получи очакваната целувка. — Ужасно съжалявам, че си се почувствал зле. Това е последното нещо, което бих искала.

— Магазинът ти вече е отворен — настоя той. — Освен това лично ти ми каза, че телефонът вече е започнал да звъни. Поръчките ваят и ти съзнаваш, че няма да имаш никакъв проблем с привличането на клиенти.

— Да — съгласи се тя, — това е самата истина. Само че ще мине известно време, преди да заработим на пълни обороти. Пък и аз не искам случайни клиенти, Антонио. Държа да привлека истинските клиенти. Хората с много пари. Кое то пък на свой ред означава, че трябва да ги измъкна изпод носа на Каролина. Напоследък името ѝ не слиза от страниците на вестниците и списанията, в резултат на което вече си пробива път към участие в мащабни благотворителни събития. Тя се занимава с украсата и аранжирането на цветята на твърде много важни хора от моя социален кръг. Лидия Карстеърс и приятелите ѝ трябва да започнат да купуват от мен и аз ще се погрижа това да стане.

— Мисля, че това дори не е нужно. И без друго ще имаш предостатъчно клиенти.

— Не ме интересува — упорито заяви тя. — Искам бизнеса на Каролина. Тя съсипа приятелството ми със Сет Фостър, опропасти отношенията ми със Саша.

— Чакай малко — прекъсна я Антонио. — Тя изобщо не носи вина за опропастените ти отношения със Саша. Ние с теб го направихме. Пък и какво общо има с приятелството ти със Сет Фостър?

Пейтън се загледа право пред себе си.

— Той е човекът, който я е запознал с Лидия и... ами той смята, че Каролина е страхотна. Бях негова приятелка докато тя не се появи на сцената.

— В гласа ти се прокрадва ревност — отбеляза Антонио.

— Но това е просто нелепо! — отрече Пейтън и яростно се вкопчи в него. — Аз си имам теб. Защо ми е Сет, по дяволите?

— Не би имала нищо против да те виждат заедно с него, нали?

— Виж, Антонио — започна Пейтън, — с нетърпение очаквам момента, в който ще мога да се изфукам с теб. Всичките ми приятелки ще позеленеят от завист. — Прокара пръст по гърдите и надолу през корема му. После отпусна ръка между бедрата му. — За момента обаче бих предпочела ти и Мерседес да продължите да работите зад кулисите, за да съм сигурна, че бизнесът ми ще се превърне в главоломен успех.

— И колко още? — попита той, обърна се на една страна и я погледна.

— Не много — увери го Пейтън. — Ще имам нужда и от двама ви в магазина, така че не мога да се бавя твърде много. Освен това, ти самият ми каза, че след смъртта на съпруга си Каролина просто не е на себе си. Така че точно в този момент тя е особено уязвима. Само още няколко грешки и недоглеждания от нейна страна — като случката в галерията — и тя ще се превърне в история, Антонио. — Пейтън погали члена му, опиянена от властта, която имаше над този мъж.

— Мислиш си, че всичко вече си предвидила, а? — отбеляза той и потърси с устни едната ѝ гърда.

— Убедена съм, че е така — отвърна Пейтън и цялото ѝ тяло потрепери от удоволствие, когато езикът му докосна зърното ѝ. — Ще видиш. Ние ще... я съсипем... докато... е... слаба и уязвима. — От гърлото ѝ се изтръгна чувствено стенание. — О, да, Антонио, точно така. Още. Искам още...

— Петдесет хиляди шибани долара — изръмжа Леланд и захвърли износената си маратонка в единия ъгъл на стаята. Лицето му беше червено от ярост, жилите на блесналия му от пот врат бяха издути до пръсване.

Мерседес го наблюдаваше мълчаливо с ясното съзнание, че точно в този момент не би могла да го успокои по никакъв начин. Той имаше нужда да изпусне парата, да излее насъбралия се в душата му гняв. Тя просто си седеше мълчаливо, отпиваше от виното си и го слушаше търпеливо.

— Шибанякът притежава милиони долари в ценни книжа и застраховки, а ми е оставил само жълти стотинки. — Захвърли и другата маратонка.

Тя се блъсна в стената, след което падна върху старинния килим в спалнята на Мерседес. Леланд яростно се вторачи в Мерседес. Лицето му беше разкривено от омраза. Тя отвърна на погледа му, а върху яркочервените ѝ устни заигра едва доловима усмивка.

— Кое е толкова смешно? — малко по-тихо попита той.

— Нищо — отвърна тя. — Няма нищо смешно. — Сви рамене. — Само че изобщо не съм изненадана. Искам да кажа... какво, всъщност, си очаквал? Та той си има съпруга и дете.

— Ти пък какво ли знаеш!

Мерседес въпросително вдигна вежди.

— Какво искаш да кажеш, Леланд?

И той ѝ разказа за сцената, на която бе станал свидетел при четенето на завещанието по-рано през седмицата.

Когато свърши, Мерседес избухна в силен смях.

— Толкова е смешно! — извика тя, неспособна да овладее смеха си. — Развратният стар Лион. Каролина просто не му е била достатъчна. Направо е велик! Не може да не му го признаеш.

— Да — мрачно се съгласи Леланд. — Ще ми се да можех и аз да погледна на случилото се откъм смешната му страна. И да се посмея на Каролина, която представи онази уличница от Амстердам като престъпница. А също и хлапето.

— Каролина сигурно е съсипана — отбеляза Мерседес. — Бедничката. — Отново се разсмя. — Съвършената двойка. Всички го твърдяха в един глас. — Тя весело плесна с ръце. — Изневярата му, като капак на всичко, направо ще я довърши.

— Тук може и да си права — съгласи се Леланд.

— Ако се вярва на думите на Мат, с когото разговарях по-рано тази вечер, Каролина направо не е на себе си.

— Представям си — рече Мерседес.

Той я изгледа с любопитство.

— Ти като че ли изпитваш огромно удоволствие при мисълта за страданията ѝ.

— Никога не съм можела да я понасям — призна си Мерседес. — А през всичките тези години се отнасях дяволски мило с нея. Но пък това важи за абсолютно всички. Каролина е от хората, които се харесват на околните.

— Ти май наистина я мразиш, нали? — Думите му прозвучаха по-скоро като заключение, отколкото като въпрос.

— Може би ще е по-точно, ако кажа, че ѝ завиждам, Леланд — поправи го Мерседес. — Тя имаше страхотен съпруг. Или поне така смятах на времето. И страхотен син. Освен това жънеше успехи навсякъде. — Мерседес отпи глътка вино, преди да продължи. — Всичко, до което се докосваше, сякаш се превръщаше в злато, а при мен нищо не ставаше както трябва. Никъде не ми потръгна. Нито в брака. Нито в кариерата. А пък аз съм тази, която има по-голям талант от двете ни. Тя е само една... една аранжорка на цветя.

Леланд се разсмя.

— Да, и аз винаги съм смятал, че съм много по-интелигентен и по-красив от Лион.

— Така е — увери го тя и му се усмихна. — И освен това си жив.

— Да, но той е човекът, който успяваше навсякъде — възрази Леланд. — Докато аз едва връзвам двата края.

— Защото си комарджия и залагаш прекалено големи суми — отбеляза Мерседес.

— Така е. И ме очакват големи неприятности, ако скоро не направя нещо по въпроса. Трябват ми някъде около стотина хилядарки.

— Вече са петдесет — поправи го тя. — Току-що наследи петдесет хиляди.

— Мразя това.

— Както ти споменах и преди, и двамата сме в едно и също положение, скъпи — заяви Мерседес. — Парите, които имам, ще ми стигнат само да платя наема на тази мансарда за още няколко месеца и толкова. Ще се наложи да прося, да вземам назаем и да крада от малкото приятели и роднини, които са ми останали.

— Не можеш ли да ипотекираш мансардата? — попита той. — Или пък да я продадеш?

— Жилището вече е ипотекирано няколко пъти — отвърна тя. — Бих могла да го продам на печалба, но за това ще са ми нужни месеци.

— Какво, по дяволите, ще правим, Мерседес? — възкликна той и я погледна.

— Ти твърдиш, че си очаквал да получиш по-голяма сума от Лион, така ли?

— Той кимна.

— Да, така е. Той знаеше, че постоянно съм затънал в дългове и винаги ме е измъквал от затрудненията... Затова си помислих... нали разбираш... смятах, че ще се погрижи да нямам повече неприятности.

За известно време в стаята се възцари мълчание. Мерседес седеше, потънала в размисъл, и бавно отпиваше от виното си.

— Спомняш ли си уикенда, в който отидохме на вилата им в провинцията и прекарахме двата дни, без да ставаме от леглото?

— Как бих могъл да забравя? — засмя се той. — Спомням се как Лион най-изненадващо се появи и ни завари в дома си.

— А помниш ли и писмото, което ми продиктува през онзи следобед? — продължи да пита Мерседес като подбираще внимателно думите си.

Той я погледна недоумяващо.

— Аз си го спомням съвсем ясно — заяви тя и се загледа право пред себе си. — Защото не съм много сръчна с пишещите машини, нали разбираш? Както и сам знаеш, там няма компютър. Или поне тогава нямаше. Затова се наложи да напиша шибаното писмо на машина докато вие двамата само седяхте отстрани и ме наблюдавахте. Спомням си как тогава си мислех, че това е страхотен жест от страна на Лион и ти завидях, че имаш толкова свестен и щедър брат.

Насочи към него блесналите си сини очи и го изгледа напрегнато.

— Е, сега спомняш ли си, скъпи?

Прозрението го озари изведнъж и на устните му заигра лека усмивка.

— Знаех си, че ще се сетиш — отбеляза тя. — А пък аз случайно пазя копие от онова писмо. По изрично настояване на Лион, разбира се. Боеше се, че ти би могъл да го забуташ някъде или направо да го изхвърлиш. В края на краищата, ти се отнесе с насмешка към щедрия му жест и го увери, че ще ни надживее всичките.

Мерседес го погледна, вдигнала леко едната си вежда.

— Как се справям?

— Според мен се справяш страхотно — увери я той.

— Мисля, че и сценарият не е лош — рече тя. — Би могъл да ми помогнеш с подробностите, но, доколкото си спомням, Лион ти обеща една сума в порядъка на четвърт милион долара, в случай че се спомине преди теб. Документът е подписан лично от него в мое присъствие, естествено. — Мерседес се усмихна.

— Какво ще правим с подписа?

— О, я стига, скъпи — възкликна тя. — Сигурна съм, че можеш да пишеш точно като по-големия си брат. — Мерседес се изкашля. — Едно нещо обаче трябва да направим веднага — трябва да разберем дали старата пишеща машина все още е на вилата. От тогава минаха почти пет години. Ако машината вече е няма, ще е чудесно. Просто ще напишем писъмцето на друга — от същия модел. Ако пък се окаже, че машината все още си стои там, ще трябва Някак си да се доберем до нея.

Леланд се приближи до леглото, върху което лежеше Мерседес, загърната с копринената си роба.

— Наистина ли вярваш, че от това би могло да излезе нещо? — попита той и седна до нея.

— И защо не? — с въпрос му отговори тя. — Каролина знае за случилото се през онзи уикенд, защото Лион ѝ каза. Само че той просто е пропуснал да спомене за щедрия си жест по отношение на своя по-млад и много обичан брат.

— Едно такова писмо може и да не издържи в съда — възрази Леланд.

— Да, но пък може до такава степен да разстрои Каролина, че да предпочете да се споразумеете извън съда.

— Да — развълнувано възкликна той. — Така ще си спести разходите за адвокати, съдии и всичко останало.

— А ти, междувременно, трябва да играеш ролята си на съсипания от скръб по-малък брат. След няколко дни мимоходом ще споменем за писмото. Не можем да чакаме твърде дълго. Искаме да я изненадаме в момент, който е най-слаба и уязвима. А точно сега тя е истинска развалина. Първо смъртта на Лион, а след това и историята с другата жена. Мисля, че Каролина ще отстъпи пред исканията ти, без да спори дори.

Леланд я взе в прегръдките си и я целуна страстно и продължително.

— О, господи, Мерседес — прошепна той, — защо изобщо скъсахме? Дватамата с теб щяхме да сме страхотен екип.

— Хммм — промърмори тя. — Може би това все още е възможно.

18.

Каролина не си спомняше някога, преди да е била толкова заета. И то в период от живота ѝ, в който всеки един ден представляваше една малка битка. Не можеше да прогони от ума си мисълта за смъртта на Лион, а разкритията за любовницата и детето им в Амстердам не ѝ даваха мира нито за миг. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се зарови в работа.

На всичкото отгоре трябваше да се бори и с отрицателната реклама, стоварила се върху главата ѝ след инцидента в галерията. И макар да бе сигурна, че ще се прости с някои от клиентите си, Каролина чувстваше, че би могла да преодолее трудностите и негативните последици единствено с упорита работа и постоянство. Въпреки това не можеше да не признае, че Пейтън Фитцимънс бе успяла да привлече някои от клиентите ѝ. Но това и без друго можеше да се очаква.

И така, тя се къпеше, гримираше и обличаше с присъщото си старание и перфекционизъм всяка сутрин, въоръжаваше се за поредната схватка със заобикалящия я свят и упорито се стараяше да се абстрахира от неудачите и проблемите в живота си.

Лидия Карстеърс ѝ се обади, за да я информира, че е получила картбланш за голямото благотворително мероприятие на Комитета за защита на животните, което щеше да се проведе по-късно през есента.

— Оказа се доста по-трудно да получа одобрението на членовете на борда — информира я Лидия. — Глупавите вестникарски статии относно злополучния инцидент в галерията изобщо не ми бяха от полза, а пък след това Пейтън Фитцимънс откри собствен магазин. Почти половината от хората в борда я познават и се наложи да споря с тях, за да наложа теб. Някои от останалите предпочитаха да възложим работата на Пейтън.

— Високо ценя помощта ти, Лидия — отвърна Каролина. — Ще направя всичко по силите си, за да те накарам да се гордееш с работата ми.

— Това не е нужно — увери я Лидия. — Ти вече си се доказала пред мен с работата си. А сега подробностите. Събитието ще протече под мотото Зимна приказка — продължи тя. — Съзнавам, че в самата тема няма нищо нестандартно и това не говори кой знае колко добре за членовете на борда, но това е най-доброто, до което можахме да стигнем без сериозни спорове и противоречия.

— Зимна приказка — повтори Каролина, стараяйки се гласът ѝ да прозвучи безпристрастно. — Темата определено е подходяща за сезона, а аз те уверявам, че мога да свърша прекрасна работа, следвайки мотото на събитието, Лидия.

Двете обсъдиха множество подробности и малко след като затвориха Каролина отново вдигна слушалката и се обади на Мат.

— *Зимна приказка* — рече тя веднага щом той отговори.

Мат избухна в смях.

— Колко оригинално! — извика той.

— Зная — съгласи се Каролина. — И да искаха, не можеха да измислят по-банална и експлоатирана тема. Но, слушай, аз вече започнах да нахвърлям някои детайли в работната си тетрадка. Ще трябва в най-скоро време да се срещнем в музея. Ти, Тад и аз. Ще взема и Рокси и Антонио със себе си, за да могат да получат представа за мащабите на мероприятиято.

— Само назови ден и час — каза ѝ Мат.

Двамата се срещнаха в музея и уточниха бъдещите си планове. След това започнаха безкрайни разговори по телефона, по време на които обсъждаха многобройните проблеми и детайли, свързани с благотворителното мероприятие.

Каролина се зае с осигуряването на така необходимите ѝ складови помещения и най-накрая откри подходящ склад точно под носа ѝ. В Челси. Наемането му ѝ струваше цяло състояние и тя искрено се надяваше един ден да успее да покрие направените разходи. Непрекъснато си повтаряше, че усилията ѝ ще бъдат възнаградени богато, ако успее да отговори на очакванията и да изпълни достойно поетите ангажменти.

През следващите няколко дни остави магазина в ръцете на Рокси и Антонио, а тя самата се зае с пазаруване, опитвайки се да се запаси с всевъзможните аксесоари, от които щеше да има нужда — огромни количества вази и урни, свещници от всякакви видове и размери,

дървени решетки, скари, колони и арки. Списъкът беше просто безкраен. Каролина си налагаше въздържание и се опитваше да ограничи покупките само до най-основните артикули, които би могла да използва и при други поводи. Закупуването на специфичните аксесоари, продиктувани от мотото на събитието, остави за по-късно.

Освен всичко останало, Каролина си направи труда да се представи на управителите на няколко агенции за театрални декори под наем. Искаше да е сигурна, че при евентуално нейно бъдещо обаждане те веднага ще се сетят коя е и за какво точно става дума. Това обаче бе свързано с безкрайно разкарване от една агенция в друга и дълги разговори, посветени на декорите, от които би могла да има нужда за в бъдеще.

Междувременно в самия магазин кипеше трескава дейност. В един изключително кратък период от време трябваше да се погрижат за украсата с цветя на четири големи сватби, няколко погребения, безброй тържествени обяди и вечерни партита.

И ето че днес, след като затвориша магазина и Антонио и Мерседес си тръгнаха за вкъщи, Каролина и Рокси поседнаха заедно в задната част, за да изпият по чаша кафе и да си побъбрят.

Именно Рокси беше човекът, който през първите няколко ужасни седмици помогна на Каролина да запази вяра в собствените си сили и възможности.

— Виж, Каролина, от години се блъскаш, за да създадеш този бизнес. Освен това притежаваш творческо въображение, а това е нещо, с което не биха могли да се похвалят много собственици на цветарски магазини. Въображението, постоянството и упоритостта са неща, които никой не би могъл да ти отнеме. Така че с теб и бизнеса ти всичко ще бъде наред. Със или без Пейтън Фитцимънс.

Каролина неохотно се съгласи с доводите на Рокси.

— Зная — заяви тя, — но въпреки това не мога да не се притеснявам. Злополучният инцидент в галерията ни нанесе огромна вреда. Достатъчни са още един-два подобни провала и целият ми бизнес отново ще бъде сведен до това квартално магазинче, което ще продава единствено букети от пет до десет долара единия. И до ден-днешен просто не мога да проумея как е могъл Антонио да допусне подобна дивотии.

— И за мен си остава загадка. Работи тук от доста години и не би трябвало да допуска подобни грешки.

— Смяташ ли, че трябва да наема още хора?

Рокси поклати отрицателно глава.

— Не още — отвърна тя. — Може би през есента, когато хората, приключили с летните си отпуски, отново ще се върнат в града. Тогава се открива и светският сезон и партита следват едно след друго. След като започне учебната година ще трябва да наемем човек, който да отговаря единствено за доставките, защото Ричи няма да може повече да ни помага.

— Може би имаш право — съгласи се Каролина. После погледна часовника си. — Става късно, а ти сигурно искаш да се прибереш у дома при Леланд. Как е той, между другото? Не съм разговаряла с него дни наред.

— Напоследък животът с него заприлича на пътуване с влакче на ужасите — отвърна Рокси. После изведнъж заговори съвсем тихо. — Той е напълно сломен от смъртта на Лион. Загубата на по-големия му брат му се отрази много по-тежко отколкото очаквах. Знаех, че двамата са близки, но изобщо не подозирах, че Леланд ще бъде толкова... ами... съсипан.

— Бяха близки — съгласи се Каролина — и вероятно са споделяли неща, за които ние дори не сме подозирали.

— Предполагам, че е така. — Рокси кимна с глава. — Никога не съм виждала Леланд в подобно състояние. Но не искам да говорим за това сега. Ти си изтощена и имаш нужда да се прибереш у дома и да си починеш.

В този момент телефонът иззвъня и Каролина вдигна слушалката.

— Каролина — рече тя.

— Обажда се Лидия Карстеърс, Каролина.

— Здравей, Лидия. Как си?

— Изобщо не съм щастлива — студено я информира тя. — Току-що се прибрах у дома след една много изтощителна проба в модната къща на Оскар де ла Рента, последвана от още по-изтощителен и скучен коктейл и познай какво заварих вкъщи?

— Аз... нямам никаква представа — отвърна Каролина, почувствала първите предупредителни звънчета, които започнаха да

отекват в главата ѝ. Лидия изобщо не приличаше на себе си. По гласа ѝ личеше, че е много ядосана и отчаяно се опитва да овладее гнева си. — Какво точно завари?

— Увехнали цветя — съобщи Лидия. — Навсякъде. Във всяка една стая. Увехнали цветя на стойност хиляди долари.

Сърцето на Каролина изстина и ръката ѝ, стиснала слушалката, започна да трепери. Какво става, по дяволите, запита се тя.

— О, Лидия, ужасно съжалявам — възкликна Каролина. — Нямам представа какво точно се е случило, но можеш да бъдеш сигурна, че ще разбере. Междувременно, веднага тръгвам към теб, за да подменя цветята. Бих могла...

— Не! — прекъсна я Лидия. — В момента съм прекалено ядосана, Каролина. Накарах Нормал да изхвърли всички букети. За щастие тази вечер имам ангажимент извън дома си и скоро излизам. За мой късмет не бях поканила гости за вечеря и никой, освен мен не стана свидетел на този позор. Знаеш, че високо ценя работата ти, но не желая това да се повтори отново. Не искам и да чувам, че си допуснала да се случи и с някой друг от клиентите ти. Започвам да си мисля, че тези инциденти не биха се случвали, ако ти си вършеше работата както трябва.

— Веднага ще изясня проблема, Лидия — обеща Каролина. — И ти обещавам, че няма да се повтори.

— Добре. Защото ако допуснеш още един провал, със сигурност ще се простиш с договора за благотворителното мероприятие в музея. Не бих могла да поема риска и да ти поверя работата, ако се съмнявам, че нещо би могло да опропасти събитието.

— Разбирам — смотолеви Каролина.

— Очаквам хората ти в понеделник както обикновено — продължи Лидия. — Но няма да търпя повече никакви провали, Каролина.

— Няма да има такива. Обещавам.

— Приятна вечер.

— Приятна вечер, Лидия — отвърна Каролина, преди да осъзнае, че Лидия Карстеърс вече беше затворила телефона.

— Какво е станало? — попита Рокси.

Каролина за миг покри лицето си с ръце. След това погледна Рокси и ѝ предаде разговора си с Лидия.

— Исусе! — възкликна Рокси. — Трябва да открием какво става, по дяволите!

— Кой отговаряше за цветята в апартамента на Лидия тази седмица? — попита Каролина.

Рокси извади работната си тетрадка и погледна графика.

— Мерседес е аранжирала цветята в дома на Лидия — рече тя. — Цветята обаче е избрал Антонио и той лично ги е занесъл до апартамента.

— Нещата започват да стават прекалено налудничави — отбеляза Каролина. — А след инцидента в галерията просто не вярвам, че провалът в дома на Лидия е бил случаен. Още няколко такива случая и с нас е свършено. А аз просто не зная как да постъпя. Двете с теб не бихме могли да вършим всичко съвсем сами.

Помълча няколко секунди, потънала в мислите си, а след това погледна към Рокси.

— Струва ми се, че ще трябва да въведем някои нови правила — рече Каролина. — Всеки букет, пък бил той и проста китка от няколко цвята, няма да излезе от тази врата без предварителното ни одобрение. Твоето или моето. — Замълча за момент, обмисляйки решението си. — Не, така няма да стане — най-после заключи тя. — Ти ще си единственият човек, който ще отговаря за качеството, тъй като аз твърде често отсъствам от магазина.

— Добре — съгласи се Рокси. — Макар че ми поставяш твърде тежка задача.

— Зная — отвърна Каролина. — Но трябва да го направим. Това се нарича контрол върху качеството, Рокси.

— Да, но всичките цветя излизат от тук в отлично състояние, Каролина. Каквото и да се случва с тях, то става, след като напуснат магазина.

— В такъв случай вината трябва да е у Антонио. Сигурно той им прави нещо по пътя.

— А защо нещата да не са се объркали в дома на Лидия? — попита Рокси. — В края на краищата, Мерседес е отговаряла за аранжирането им, а не Антонио.

Каролина удари с юмруци по работната си маса.

— Мамка му! — изруга тя. — Кой стои зад всичко това и защо? И как, по дяволите, да сложим край на тези саботажи?

— Ще измислим нещо — успокой я Рокси. — Винаги досега сме успявали да се справим.

Каролина се обърна и я погледна.

— Надявам се, че си права, Рокси — промълви тя. — Защото точно в този момент всичко, което притежавам, зависи от това.

— Как научи какво е станало с пишещата машина? — попита Леланд.

Мерседес се усмихна хитро.

— Беше толкова лесно, скъпи — отвърна тя. — Направо няма да повярваш. Вкарвах една поръчка в компютъра и без да искам натиснах погрешен клавиш и изтрих част от вече въведените данни. Възползвах се от ситуацията и отбелязах, че подобно нещо не би могло да се случи със старите пишещи машини и Рокси веднага се съгласи с мен. И тогава, скъпи, милата Каролина заяви, че винаги е съжалявала, че Лион е изхвърлил старата им пишеща машина от вилата, защото тя така и не се научила да надписва пликите на компютър.

Игриво щипна бузата на Леланд, а след това се наведе и го целуна по нацупените устни.

— Виждаш ли? Нашият малък план все пак ще сработи.

— Да — съгласи се той, — крайно време е да оспоря завещанието. Ще трябва да си наема адвокат.

— Би могъл да си спестиш излишните разходи, ако кажеш на Каролина за писмото и ѝ предложиш да се споразумеете. Дръж се като добронамерен близък роднина. И виж как ще посрещне предложението ти.

Той я погледна замислено.

— Права си. Предварителният разговор с нея ще направи претенциите ми да изглеждат малко по... почтени.

— Точно така — съгласи се тя. — А и не забравяй, че моментът е напълно подходящ. В момента е много уязвима, а утре, след като научи за увехналите цветя в апартамента на Лидия, ще бъде направо сломена.

— За какво говориш? — попита я Леланд.

— О-о-о! — провлачено възкликна Мерседес. — Мисля, че съвсем скоро ще ѝ се наложи да разговаря с Лидия, ако тя все още не се е обадила. Защото днес двамата с Антонио отговоряхме за

ежеседмичното аранжиране на цветята в дома ѝ, а аз подозирам, че цветята най-неочаквано са клюмнали веднага след като сме си тръгнали от там. — Погледна към Леланд и се усмихна злобно.

— Исусе! — промърмори той. — Бедната жена получава удари от всички страни.

Мерседес кимна.

— Обзалагам се, че Пейтън Фитцимънс е дяволски доволна от това развитие на нещата. Тя знае ли вече за инцидента в дома на Лидия?

Мерседес кимна отново.

— Да — рече тя. — Днес случайно се натъкнах на нея.

— И как точно го направи?

— О, много лесно — отвърна Мерседес. — Също като с пишещата машина. В микробуса на Антонио има голяма туба с избелващ препарат. Преди да кача цветята в апартамента ги напоих хубавичко с този препарат. Просто за малко ги потопих в тубата. Когато ги аранжирах във вазите в дома на Лидия, те все още изглеждаха красиви, но скоро след това са започнали да вехнат. — Мерседес притисна ръка към устата си и се разсмя.

Леланд я сграбчи и я притегли по-близо до себе си.

— Ти си една долна и зла кучка — заяви той и се ухили.

— Можеш да се обзаложиш за това — отвърна тя и отметна кичур руса коса от очите си. — Но съм сигурна, че и ти не би спечелил наградата за хуманитарна помощ и любов към ближния. Струва ми се, че това е и причината, поради която те харесвам толкова. Защото си лошо момче.

— А пък ти си едно наистина лошо момиче — отвърна той и силно стисна задника ѝ с двете си ръце. — А лошите момичета винаги са ме възбуждали. — Устните му потърсиха нейните. Преплетоха езици в дълга и страстна целувка.

Мерседес почувства, че Леланд сваля ципа на панталона си. Простена възбудено, когато членът му изскочи навън. Спусна едната си ръка надолу и го погали.

— Хайде — задъхано прошепна той и покри гърдите ѝ с ръце. — Направи го както си знаеш.

Мерседес изпъшка от удоволствие, отпусна се на колене пред него и широко отвори уста.

19.

Хлопките над вратата на магазина издрънчаха и Рокси надникна иззад работната си маса. На устните ѝ веднага се появи усмивка, когато видя Каролина да влиза решително с развята коса и старателно положен грим.

— Изглеждаш страхотно — провикна се тя и остави ножа на масата.

— Благодаря, Рокси — отвърна Каролина. Целунаха се по бузите. — Тази нощ спях добре, но утрото ми беше изключително натоварено. Рано сутринта отидох до склада, за да проверя някои неща. Част от стоките, които поръчах, вече са пристигнали. Имах и три срещи с потенциални клиенти, като и тримата представляват различни благотворителни комитети. Разговарях по телефона с Тад и обсъдихме някои подробности, свързани с осветлението на благотворителното празненство, което подготвяме.

— Замълча за момент и се усмихна. — Така че вече съм готова за всичко, което ми готви днешният ден — додаде тя. Остави чантата си на масата и се огледа. — Виждам, че и ти доста си се потрудила.

— Опитвам се да приготвя повече букети за улицата — отвърна Рокси. — Вчера продадохме всичко, което бяхме направили. Успях да се погрижа и за по-специално аранжираните букети, които ще ни трябват днес.

— Къде е Антонио? — попита Каролина.

— Все още не е дошъл — отвърна Рокси. — Нито пък се е обаждал.

— Ако не се появи до няколко минути, аз ще му се обадя — заяви Каролина. — Имаме ли много запланувани неща до края на деня?

Рокси отрицателно поклати глава.

— Не, не са много и слава богу! — Отново взе ножа и се зае да маха най-долните листа на един голям сноп хризантеми.

— Недей да се радваш чак толкова — укори я Каролина.

— Знаеш, че не се радвам — отговори Рокси. — Но няма да е зле ако малко позабавим темпото за известно време.

— О, стига, Рокси — възрази Каролина. — Мисля, че се справяме най-добре, когато работим под огромно напрежение. — Извади десетина рози от водата и ги постави върху работната си маса. Надяна ръкавици на ръцете си и започна да подготвя цветята за букети — режеше под ъгъл долния край на стеблата и сваляше част от листата им.

Телефонът иззвъня.

— Извинявай, Рокси, по-късно ще продължим разговора. — Тя вдигна слушалката. — Каролина слуша.

— Здравей, Каролина.

Гласът отсреща толкова много приличаше на гласа на Лион, че тя усети ледена тръпка, която пробяга по целия ѝ гръбнак. За момент се почувства абсолютно дезориентирана и объркана.

— О, з-драсти, Леланд — най-накрая промълви тя и погледна към Рокси, вдигнала въпросително вежди. После бързо възвърна самообладанието ти.

— С Рокси ли искаш да разговаряш?

— Искам да поговоря с теб. Само за минутка — отвърна Леланд.

Колебание ли долови в гласа му или само си въобразяваше? А и защо гласът му звучеше толкова сериозно?

— Добре — съгласи се тя. — Винаги мога да ти отделя поне минутка, Леланд.

— Става дума за завещанието на Лион — рече той.

Ръцете на Каролина мигновено настръхнаха.

— Какво за него, Леланд?

— Бих искал да поговорим за това на четири очи — рече ѝ той, — но не мога да се измъкна от офиса. Знаеш как е.

— Да, зная. За какво става въпрос?

— Ами, предполагам, че ти не знаеш нищо за това, защото в противен случай непременно щеше да го споменеш, когато бяхме в кабинета на Бърнард Голдсмит — продължи той.

— Не зная нищо за кое, Леланд? — с раздразнение попита Каролина. Защо го увърта толкова, помисли си.

— Спомняш ли си онзи уикенд преди няколко години, когато Лион ненадейно се появи на вилата ви в Кънектикът и ни завари там

заедно с Мерседес?

— Д-да, спомням си — изрече тихо Каролина.

— Ами през онзи уикенд той продиктува едно писмо. Мерседес го написа на машината, а след това и тримата го подписахме.

Замълча отново. Паузата се проточи толкова дълго, че Каролина изгуби търпение.

— Какво писмо, Леланд? Ще бъдеш ли така добър да говориш по същество?

— В писмото се казва, че Лион обещава да ми остави четвърт милион долара, когато умре — най-накрая довърши Леланд, изричайки думите на скоропоговорка.

Каролина остана като гръмната. *Четвърт милион долара?* На Леланд? Без дори да ми спомене за това? Лион ѝ беше разказал за онзи уикенд, но определено не бе споменал нито дума за подобно посмъртно дарение. Не можеше да повярва, че той не би споделил с нея нещо толкова важно.

— Аз... аз не зная какво да кажа, Леланд — рече тя. Забеляза, че Рокси я гледа напрегнато. — Не зная нищо за това. Не зная дори дали разполагам с толкова пари, че да изпълня това негово обещание. Предполагам, че единственото, което можеш да направиш за момента, е да изпратиш писмото на Бърнард. — Толкова е странно, помисли си тя, че дори и Бърнард няма копие от него. Лион винаги е движил всички въпроси от юридическо естество чрез него. — Ще информирам Мат, тъй като той се явява вторият изпълнител на завещанието. Освен ако не желаеш да разговаряш с него лично — додаде тя.

— Ще оставя на теб да му кажеш — отговори той. — А аз, междувременно, ще изпратя фотокопие от писмото на Бърнард Голдсмит.

— Добре, Леланд.

— Мислех, че Лион ти е споменал за това — добави Леланд, — но, както се оказва напоследък, той май не ти е казвал твърде много неща. Нали, Каролина?

Имаше чувството, че току-що я бе зашлевил с все сила през лицето.

— Да — съгласи се тя. — Колко мило от твоя страна, че ми го напомняш. — Надяваше се той да е доловил сарказма в гласа ѝ. — Слушай, трябва да затварям. Работа, както знаеш.

— Добре — отвърна той. — Ще поговорим отново по-късно.
Дочуване.

— Дочуване. — Каролина затвори телефона и прикова празния си, невиждащ поглед към вратата на магазина.

— Какво има? — попита Рокси. — Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак.

Каролина се обърна към нея и, макар да беше силно разстроена и ядосана, опита да се усмихне.

— Мисля, че току-що разбрах защо Леланд се държи толкова странно напоследък — отвърна тя.

— И защо?

— Той твърди, че притежава писмо, подписано от Лион, в което той му обещава да му завещае четвърт милион долара. Информира ме, че Лион продиктувал това писмо на Мерседес през онзи уикенд, през който той ги излови заедно в къщата ни в провинцията.

Рокси зяпна от изненада, неспособна дори да проговори. После с все сила хвърли ножа върху масата.

— Не го вярвам! — сърдито възкликна тя. — Нито за миг не мога да повярвам, че това е възможно. Щеше да ми каже. — Погледна към Каролина. — Ти вярваш ли му?

— Не зная на какво да вярвам — промълви сломено Каролина. — Вече не зная в какво да вярвам и в какво не. — Тръсна глава сякаш се опитваше да проясни мислите си. — Е, ще оставя този въпрос на адвоката си. Нека той го изяснява — заяви тя, опитвайки се да говори нехайно, но истината бе, че обаждането на Лион я бе извадило от равновесие. Изправи рамене и решително вирна брадичка. — Трябва да свършим още много неща, Рокси, така че предлагам да се залавяме за работа. — Каролина отново взе ножа си. — И, като стана дума за работа, имаш ли някаква представа къде, по дяволите, може да е Антонио? Тук го чакат безброй неизпълнени задължения. Ако не се появи скоро, ще се наложи да се обадя на Мерседес и да я помоля да дойде да ни помогне.

— Ще се опитам да го открия — обеща Рокси.

Антонио се забавляваше както никога през живота си. До този момент никога не беше влизал в отдела на мъжки дрехи на Бергдорф

Гудмън. Да не говорим пък за пробните му. Отпи глътка от ароматното кафе, сервирано му от продавача, след което изпружи крака, наслаждавайки се на допира на разкошния кожен стол, на който се бе настанил в очакване продавачът да му донесе още модели. Представи си хладното патрицианско изражение на русата Пейтън и с нетърпение зачака момента, в който щеше да ѝ покаже новите си дрехи, закупени с *нейните пари*.

Двамата лежаха сгушени един до друг, след като се бяха любили страстно и ненаситно, когато Пейтън неочаквано спомена, че когато започне работа при нея, Антонио ще има нужда от изцяло нов гардероб. Освен това, рече му тя, когато публично обявят връзката си, той щял да се нуждае от много дрехи, които да облича по различни официални поводи.

— Не бих могъл да се сдобия с подобен гардероб точно в този момент — обясни Антонио.

Пейтън игриво го щипна по задника.

— Не се и налага, глупчо — увери го тя. — Ще се обадя в Бергдорф Гудмън и ще ги предупредя, че ще минеш през магазина. Те ще се погрижат за теб.

— Искаш да кажеш... искаш да кажеш, че ще ми купуваш дрехи от там?

Тя кимна утвърдително.

— Разбира се. Защо не? Ще отчете парите като служебен разход. Ще ми се изплатиш по-късно, след като започнеш да работиш за мен на пълен работен ден. — Подхвърли на магарето още едно морковче, помисли си тя. Може би тогава ще престане да ми досажда с въпросите си и ще спре да пита кога това, кога онова... Налагаше се да му угажда още известно време — докато има нужда от него, а след това щеше да го зареже. Какво като междувременно услугите му щяха да ѝ струват няколко хилядарки? Той си заслужаваше всеки похарчен долар, а и подаръците щяха да притъпят болката му, когато решише да го разкара от живота си.

— Готова си да направиш това за мен? — с изумление попита той, дал си сметка за цената на дрехите в един толкова скъп магазин.

— Знаеш отговора на този въпрос, Антонио — глезено промълви тя и погали с нокът зърното на едната му гърда.

— И какво се очаква от мен в замяна? — попита той с усмивка и силно я стисна за задника.

Тя се разсмя.

— О, мисля, че вече и без друго си направил предостатъчно. — Пейтън почувства възбуждения му член да се притиска към бедрото ѝ. — А-а-а, макар че може би има още едно-две нещица... — шепнешком продължи тя. — Искаме да сме сигурни, че ще потопим кораба на твоята шефка, нали?

— Хмм... няма проблем — отвърна той. — Бавно проникна в нея, наслаждавайки се на животинската наслада, изписала се на лицето ѝ. После тялото ѝ, жадно за още и още, страстно се задвижи заедно с неговото.

Антонио изведнъж се стресна, осъзнал, че се е възбудил в пробната на магазина. Исусе, помисли си той. Ами ако продавачът ме види в това състояние? Опита се да прогони спомените за сутрешните сексуални наслади и да фокусира вниманието си върху нещо друго. Погледна часовника си и си даде сметка, че закъснява за работа с няколко часа. Е, много важно, помисли си той. Нека Каролина свиква с това. Пет пари не давам за мнението ѝ. Аз вече се движа в съвършено различни среди от нея. Каролина се стреми да украсява домовете и тържествата на тези хора, но аз искам да съм един от тях. А Пейтън Фитцимънс е моят билет към това общество.

20.

— Антонио не е тук — рече Каролина. — Мога ли аз да ви помогна по някакъв... Той отиде да направи някои измервания в пристана за лодки в Сентрал парк. Би трябвало да се върне след около час. Мога да му предам съобщение... Добре. — Каролина затвори телефона и се обърна към Рокси. — Каква груба жена! — възкликна тя.

— Коя беше? — поинтересува се Рокси.

— Не зная — отвърна Каролина. — Не се представи. Може би Антонио има приятелка, за която все още не знаем.

— Може — съгласи се Рокси. — Той кога трябва да се върне? Имаме много работа по подготовката и аранжирането на цветята за онова парти вдругиден.

— Не би трябвало да се забави повече от час — предположи Каролина. Надяваше се предвижданията ѝ да се окажат верни. Беше го нахокала сериозно за това, че бе закъснял за работа без изобщо да си направи труда да се обади. — Чудя се с кого ли се вижда — продължи да размишлява тя. — Напоследък е много потаен.

— И с мен не споделя нищо — довери ѝ Рокси.

— В това отношение е същият като Леланд. Таи всичко в себе си. Каролина я погледна.

— Какво точно имаш предвид като споменаваш Леланд? — попита я тя.

— Снощи сложих край на връзката ни — спокойно обяви Рокси.

— Наистина ли? — изненадано възкликна Каролина. — Искаш да кажеш, че си го разкарала от живота си?

— Точно това направих — отвърна Рокси и кимна с глава. Очите ѝ блестяха от непоколебима решимост, здраво стиснатите ѝ устни говореха за упорита неотстъпчивост.

— Не мога да повярвам — заяви Каролина. — И кое те накара да го направиш?

— А ти как смяташ? — възкликна Рокси. — Попитах го дали се вижда с Мерседес. Нали точно тя уж притежавала онова писмо, което

Лион ѝ продиктувал преди няколко години? Нали? Което пък означава, че те двамата сигурно се срещат.

— И?

— И той ме излъга най-безсрамно — продължи Рокси. — Каза ми, че двамата наистина поддържат връзка, но тя се изразявала единствено в разговори по въпросния юридически проблем. — Рокси въздъхна. — Беше толкова очевидно, че ме лъже, че чак ми стана обидно. Мисля, че той вече не проявява никакъв интерес.

— Към теб?

Рокси кимна.

— Не се интересува от мен и чувствата ми. Пет пари не дава, че се досещам за срещите му с Мерседес.

— О, господи — промълви Каролина. — Толкова съжалявам, Рокси... Сигурно се чувстваш ужасно.

— Така е, но ще го преодоля.

— Не мога да повярвам, че Мерседес може да бъде толкова коварна — отбеляза Каролина. — Искам да кажа, че двете с нея никога не сме били особено близки, но тя винаги се е държала изключително любезно и добронамерено с мен. А ето че сега научавам, че поддържа тайна връзка с Леланд под носа ми. Направо не е за вярване. Сигурна ли си, Рокси?

Тя отново кимна.

— Сто процента. А и ти самата съвсем скоро ще се увериш в това. Защото се обзалагам на един милион долара, че той ще се нанесе при нея.

— Не! — възрази Каролина. — Наистина ли го вярваш?

— Можеш да се обзаложиш на това — уверено заяви Рокси.

— О, господи, Рокси, представям си колко те боли. И съжалявам ужасно. — Стана от стола си и прегърна Рокси. — Има ли нещо, което бих могла да направя?

— Не — отвърна Рокси. — Ще се опитам да се престоря, че не е толкова страшно човек да остане сам и, предполагам, че с времето постепенно ще свикна със случилото се.

Звънчетата над вратата пропяха и двете едновременно се обърнаха нататък. Сет Фостър влезе в магазина и затвори вратата след себе си.

— Витрината изглежда страхотно — отбеляза той, когато видя, че го гледат. — Харесва ми темата с тропическата джунгла.

— Благодаря, Сет — отвърна Каролина. Той изглежда прекрасно, помисли си неволно. Почувства познатия трепет и си даде сметка, че се изчервява.

— Надявам се, че се чувстваш добре — загрижено промълви той.

— Много добре, благодаря ти. Рокси ми спомена, че си се обаждал във връзка с някакво парти, което искаш да декорираме.

— Да — кимна той. — Виж, в момента бързам за една среща, но се питах дали тримата не бихме могли да се срещнем след работа? Ще изпием по едно питие и ще обсъдим подробностите.

Питие — помисли си Каролина. Със Сет Фостър? Е, нали все пак ще сме трима.

— Ами, предполагам, че ще е възможно, Сет — опита се да изрече спокойно тя.

— Не бих искал да нахалствам и да ви притискам по никакъв начин. Само че имам няколко идеи и си помислих, че не би било зле, ако ги споделя с теб и Рокси.

Каролина се улови, че усилено кима с глава.

— Добре — рече тя. — Защо не?

— Тази вечер удобно ли е? — погледна я Сет. — Само по едно питие и разговори на професионални теми.

— Ти какво ще кажеш, Рокси? Свободна ли си? — попита Каролина.

— Свободна съм — кимна Рокси.

— В такъв случай да го направим.

— Зная, че и вие, също като мен, работите доста до късно — отбеляза той. — Седем часът удобно ли е? Мога да мина и да ви взема от тук.

— Чудесно — съгласи се Каролина.

Сет се усмихна.

— Ще се видим в седем. А сега трябва да вървя. Довиждане.

Каролина осъзна, че с нетърпение очаква срещата им, макар да не можеше да си обясни защо. Може би просто имаше нужда от повече развлечения. Да, това е, каза си тя. Напоследък всичко, което правя, е работа, работа и пак работа. Срещата им, разбира се, също щеше да е по работа, но този път поне щяха да изпият и по едно питие.

В седем без петнадесет Каролина влезе в банята на магазина. Внимателно погледна ръцете си докато ги миеше. Помисли си, че независимо от добре поддържания маникюр, ръцете ѝ бяха груби като на човек, който се занимава със селскостопанска работа. Работата с красиви цветя беше доста мръсна, съпроводена с безброй драскотини, че и по-сериозни наранявания.

Тази вечер поне нямаше лепенка върху някой от пръстите си, а лакът ѝ за нокти и червилото в новия модерен цвят, наречен Ултравiolet, чудесно подхождаха на бледолилавата ѝ блуза от копринен лен, която бе облякла в комбинация с любимата си лятна дреха — класическа дълга пола от кремав лен.

Каролина подсуши ръцете си, взе флакона с овлажняващ лосион от рафта, намаза ги обилно, а след това ги избърса в една хавлия. Готова съм, помисли си тя. По-готова от това не мога и да бъда.

Изпитваше противоречиви емоции относно срещата си с мъж толкова скоро след смъртта на Лион и беше благодарна на Рокси, която се бе съгласила да излезе с тях. Нямаше разумно обяснение за странните ѝ чувства — в края на краищата, срещата им беше делова, но Каролина все не можеше да се избави от усещането, че решението ѝ да излезе със Сет е ако не погрешно, то поне не съвсем правилно.

Загаси лампата в банята, върна се до работната си маса и напъха в чантата си скицника, химикалките и моливите, от които щеше да има нужда по време на разговора със Сет.

— Изглеждаш прекрасно — отбеляза Рокси.

— Благодаря, Рокси — рече тя и я погледна. — Ти също.

Точно в този момент Ричи, завърнал се от поредната доставка, влезе в магазина.

— Здравей, миличък — поздрави го Каролина.

— Здравсти, мамо. Познай какво стана.

— Какво?

— Току-що получих десет долара бакшиш от Мерседес.

— Десет долара? — изненадано възкликна тя. — От Мерседес?

— Да — отвърна той. — Даде ми ги и ме посъветва да не ги харча всичките за наркотици. — Ричи се ухили.

Рокси и Каролина се разсмяха.

— Толкова типично за нея — отбеляза Каролина. — И от кого бяха цветята?

— От някакъв мъж на име Уорнър Гудмън — отговори Рокси. — Секретарката му се обади и поръча голям букет.

— Уорнър Гудмън? — повтори Каролина. — Името ми звучи познато, но не мога да се сетя за човека. Колко голям беше букетът?

— Като за триста долара.

— Толкова голям! Чудя се кой ли е този мъж — продължи да размишлява Каролина.

Рокси само сви рамене.

— Не зная — рече тя. — Запомних името, защото трябваше да отбележа информацията за кредитната му карта.

— Това беше последната ми доставка, мамо — обади се Ричи. — Сега може ли вече да отида у Джеф?

— Добре — съгласи се Каролина. — Надявам се, че ще се позабавлявате добре. Аз самата няма да се бавя много. Излизаме само за по едно питие. Вие с Джеф какво смятате да правите?

— Ще вечеряме у тях, а след това ще ходим на кино.

— Ще се прибереш ли до единадесет?

— Да — отвърна той и се обърна да си върви. Изведнъж спря, извърна се и я погледна. — О, чичо Леланд ти изпраща поздрав.

— Леланд? Къде го видя?

— Беше в апартамента на Мерседес. — Ричи им махна с ръка. — До скоро. — Обърна се и бързо излезе от магазина.

Рокси и Каролина се спогледаха.

— Знаех си — най-накрая процеди Рокси. — Просто си знаех! Долна невестулка!

— Не обиждай невестулките — вметна Каролина.

— Е, предлагам тази вечер да забравим за него — рече Рокси. — Имаме още работа за вършене. Между другото, Ричи ми се стори в по-добро настроение тази вечер. С всеки изминал ден все повече приличва на себе си.

— И слава богу! — възкликна Каролина. — Макар че продължавам да се тревожа. Все още изпада в мрачни настроения, но смятам, че в края на краищата ще го преодолее. Ричи никога не ми е създавал проблеми.

Звънчетата на вратата пропяха и те и двете вдигнаха глави. Беше Сет Фостър. Каролина му се усмихна неуверено. Той прекоси магазина и се приближи до тях.

— Здравсти, Рокси — поздрави. — Каролина.

— Здравей — хорово отговориха двете.

— Готови ли сте? — погледна ги в очакване Сет. — Ако сте заети...

— Не, двете просто си бърбяхме — рече Каролина. — Аз съм готова. А ти, Рокси?

— Напълно.

Каролина взе чантата си и се обърна към Рокси.

— Ще остана да заключа. Вие двамата вървете напред.

— Не зная как можах да допусна подобна грешка! — рече Сет. — Да ви доведе точно тук, за да говорим по работа! Толкова е шумно, че не можем да чуем мислите си дори. Може би трябва да отидем някъде другаде.

— Защо не се преместим отвън? — предложи Каролина. — Виждам, че има няколко свободни маси.

— Добра идея — кимна се той. — Сигурна ли си, че нямаш нищо против?

— Не, разбира се — отвърна.

— Навън е приятно — обади се Рокси. — Ще бъде забавно.

— Добре. — Сет извика управителя и му заговори, приближил уста до ухото му — единственият начин да бъде чул предвид ужасния шум в ресторанта.

Веднага бяха настанени на една от външните маси на тротоара. Сет издърпа столовете на двете дами.

— Благодаря — едновременно изрекоха те.

— Няма защо. Уважаеми дами, ще имате ли нещо против? — попита ги той, хванал вратовръзката си с една ръка с очевидното намерение да я свали.

Каролина се разсмя.

— Не — рече тя. — Не, разбира се. — Изненада се, че изисканият Сет Фостър би се осмелил да свали вратовръзката си на обществено място.

Той разхлаби възела и разкопча най-горното копче на ризата си. После дълбоко си пое дъх.

— Така е значително по-добре. Извинете ме, но проклетото нещо ме е стиснало за врата от седем часа сутринта.

Сервитьорът се появи, за да вземе поръчката им и Сет погледна двете жени.

— Какво ще желаете? — попита ги той.

— За мен коктейл Космополитън — обяви Каролина.

— За мен същото — присъедини се към нея Рокси.

— А за мен чист скок с много лед — завърши Сет.

Сервитьорът кимна и се отдалечи.

Каролина се усмихна.

— Ти неизменно си толкова елегантен и изискан — подхвърли тя, — че чак не мога да повярвам, че си позволи да разхлабиш вратовръзката си.

— Това е, защото ме виждаш само когато отивам или когато се връщам от работа — отвърна той. — Или от някакво парти. Истинската ми същност обаче се чувства най-удобно в чифт стари сини дънки, тениска и износени маратонки.

— Шегуваш се — изумено възкликна Каролина.

— Не мога да повярвам — включи се и Рокси.

Той поклати глава.

— Но това е самата истина. Мразя да се обличам по този начин, но просто нямам друг избор. Длъжен съм да го правя, защото в ежедневната ми работа непрекъснато ми се налага да общувам с известни европейски дипломати и финансисти, някои от които принадлежат към аристокрацията на Стария континент. Както знаете, те много повече от нас държат на официалностите.

— Да, зная — кимна Каролина. — И Лион понякога се оплакваше от същото. И не само заради облеклото, а и заради маниерите и условностите. Живееше в апартамент в Минервълейн — в Амстердам — и се оплакваше, че така и не могъл да се запознае с никой от другите обитатели на сградата. Всички те били барони, баронеси и други величия и за тях той си оставал неизменно един непознат плебей. При това чужденец.

Сет кимна.

— Чудесно разбирам какво е имал предвид — увери я той. — И това не означава непременно, че хората там са сноби. Всичко обаче е въпрос на традиции. Човек просто трябва да им бъде официално представен. След като това стане, те започват да се отнасят с него едва ли не като с част от семейството. Не го ли познават обаче, за тях той просто не съществува.

— Харесваш ли работата си? — попита Рокси. — Като се изключи официалното облекло, естествено.

— Да — изрече простичко той. — Много я харесвам, Рокси. Срещам се с много интересни хора, а част от тях опознавам наистина добре. А също и семействата им.

— И с какво точно се занимаваш? — продължи да пита Рокси. — Доколкото си спомням, спомена нещо за някаква банка, нали?

— Инвестирам пари тук, в Щатите, за хора, които живеят в чужбина — обясни той. — Предимно такива, които живеят в Холандия и Обединеното кралство, макар че имам клиенти и от други страни. Но стига толкова за мен и работата ми. Сигурен съм, че вече ви доскуча.

— Нищо подобно — възрази Каролина. — Дори ми е интересно.

— Опитваш се да бъдеш любезна — през смях отбеляза той.

— Не, сериозно — настоя тя.

— Мисля, че е време да поговорим за партито, което смятам да организирам — смени темата Сет.

— Защо не ми кажеш какво точно имаш предвид — предложи Каролина. — Извади бележник и химикалка от чантата си. — Колко хора ще присъстват, какъв е поводът... Ей такива подробности.

Сет обясни, че всъщност става дума за официална вечеря за около тридесет души, повечето от които негови клиенти, принадлежащи към холандската аристокрация. Гостите ще бъдат настанени на три отделни маси. Искаше от тях красиви букети за всяка маса, както и за останалите помещения от мезонета му.

— Струва ми се, че ще са ни необходими около петнадесет букета — заключи той. — Зная, че това е скромна поръчка и не дава особен простор за творческото ти въображение, тъй като гостите, поне в голямата си част, са доста консервативни — всъщност, изключително консервативни — и очакват всички неща около тях да бъдат подредени по строго определен начин. Включително и цветята.

— В това няма нищо лошо — отвърна Каролина, която вече бе успяла да изчисли с приблизителна точност печалбата, която би могла да очаква от украсата с цветя на едно такова мероприятие. — Мисля, че мога да го преживея. Не си ли съгласна, Рокси?

Рокси кимна утвърдително.

— Да, можем да се справим.

През следващите петнадесет минути тримата обсъдиха всички подробности. Каролина си водеше подробни бележки, а Рокси се стараеше да повдигне всеки един въпрос, който би могъл да им създаде евентуални затруднения.

— Добрата новина е — каза Сет, след като свършиха, — че част от тези хора притежават жилища в Ню Йорк и посрещат много гости. Така че би могла да очакваш някои от тях да се възползват от услугите ти за в бъдеще. — Усмихна й се през масата и отпи от питието си.

Каролина отвърна на усмивката.

— Би трябвало да те наема като рекламен агент — заяви тя. — Непрекъснато ми помагаш да разширя бизнеса си.

— Е, това се дължи на факта, че всеки ден минавам покрай красивата ти витрина — малко засрамено отвърна той — и виждам каква страхотна работа вършиш. Освен това от доста време поръчвам при теб цветя за приятели и колеги и ти винаги полагаш неимоверни усилия, за да изпълниш поръчката навреме и с много вкус.

— Така е — съгласи се тя, — но съм сигурна, че всеки друг търговец на мое място щеше да направи същото. — Каролина отпи от питието и се наслади на великолепия му вкус.

— Не е точно така — възрази Сет. — Сигурно ще останеш изненадана ако разбереш колко често съм бил подвеждан и разочарован от различни други цветарски фирми в миналото. Дори и от такива, които се ползват с изключително добра репутация. Или доставките им закъсняват, или пък качеството на цветята им е под всякаква критика. Ей такива неща.

— Говориш така, сякаш наистина разбираш от цветя — отбеляза Рокси. — Зная, че когато се изпращат като подарък, цветята трябва да бъдат изключително внимателно подбрани, но при теб има и още нещо — ти наистина притежаваш рядко срещан усет за цветята и тяхното аранжиране.

Тримата се разсмяха на забележката на Рокси, а след това едновременно отпиха от питиетата си.

— Ами в това няма нищо чудно. Или поне аз така смятам. Любовта към цветята ми е вродена.

— Как така? — попита Каролина и го изгледа с любопитство.

— Майка ми се занимаваше с цветя и аранжирането им.

— Шегуваш се! — възкликна тя. Този мъж е пълен с изненади, помисли си.

— Трябваше да се сетя — заяви Рокси. — Наистина знаеш твърде много за бизнеса ни.

— Така е — съгласи се той. — Магазинът на майка ми беше много малък, но изключително красив.

— И къде се намиреше? — попита Каролина.

— В Лондон.

— Лондон — повтори тя. — Знаех, че често пътуваш до Лондон по работа, но не предполагах, че си от там.

— Ами, от там съм и не съм от там — поясни той. — Искам да кажа, че съм роден тук. Баща ми беше американец, а майка ми — англичанка. Когато се разведоха, тя се върна обратно в Лондон. Така че аз започнах да прекарвам по малко време там с нея. Понякога ѝ помагах в магазина, както в момента Ричи помага на теб.

— Но това е изумително! Също като Рокси, и аз още при първото ти посещение в магазина разбрах, че знаеш много за цветята, но в действителност нямах и най-бегла представа, че си толкова добре запознат с работата ни.

— Е, наистина зная доста неща и в това няма нищо чудно, тъй като прекарвах доста време в магазина на майка ми.

— И къде по-точно в Лондон се намиреше той? — попита Каролина, въобрази си, че магазинът сигурно се е помещавал в някоя величествено достоплепа сграда и е обслужвал възможно най-изтънчените и привилегирани клиенти.

— В един квартал, населен с твърде много проститутки — отвърна той и се усмихна безпомощно.

— Квартал с проститутки! — възкликна Рокси. — Тази история става все по-интересна.

— На мен ми се струва като крайно необичайно място за цветарски магазин — отбеляза Каролина. Как е възможно човек с

неговия произход да познава хора като Лидия Карстеърс и компания, запита се тя. Благодарение на работата си, може би, но дори и най-престижната работа не би могла да му осигури нужните препоръки. Или поне не в достатъчна степен.

— Така е — съгласи се той. — Единствената причина, поради която майка ми реши да открие магазина си в онзи квартал, беше изгодният наем, който ѝ предложиха за помещението. След развода не можеше да си позволи нищо по-скъпо. Магазинът обаче веднага си спечели клиенти и добро име. Много хора се отбиваха в него и купуваха цветя. Част от тях виждаха осветената витрина през прозорците на съседните нощни барове, а на следващия ден се връщаха, за да си купят цветя. Някои от клиентите на проститутките от квартала станаха постоянни клиенти и на майка ми. Част от тях се виждаха редовно с определени жени и започнаха да им изпращат цветя. Онова място притежаваше невероятна атмосфера. Беше просто очарователно.

— Сигурно. Особено пък за едно младо момче — отбеляза Рокси.

— Това безусловно е точно така. — Сет кимна в знак на съгласие.

— Ходиш ли често в Лондон? — попита Каролина.

— Веднъж на шест или осем седмици — отговори ѝ. — Обикновено по работа. Майка ми почина преди няколко години, така че сега единствено служебните ми задължения ме отвеждат в Европа. — Той рязко се разсмя. — Вие двете направо ме разбихте.

— Как?

— Ами накарахте ме да бърборя непрекъснато за себе си — отвърна той, — а пък аз бих искал да науча нещо повече за теб, Каролина. Как се справяш напоследък? Как е Ричи?

Каролина допи питието си и остави празната чаша на масата.

— Защо не си поръчаме още по едно? — предложи Сет.

— Ами... не съм сигурна — промърмори тя и погледна към Рокси.

— Още е рано — настоя той. — Само още по едно?

Рокси кимна.

— Добре — с усмивка се съгласи Каролина. — Само още по едно и си тръгваме.

Сет даде знак на сервитьора, поръча още три питиета и отново насочи поглед към Каролина.

— По всичко личи, че се справяш доста добре — отбеляза той. — Макар че сигурно ти е много трудно.

Тя погледна надолу към масата, а след това вдигна очи и се загледа някъде в далечината.

— Аз... аз.

— О, господи — промърмори той, присегна се и докосна ръката ѝ, която лежеше върху масата. — Съжалявам. Държах се грубо. Нямах намерение да си пъхам носа в живота ти.

Тя погледна към ръката си, покрита от неговата. Съзнаваше, че това е просто жест на състрадание, но отново почувства онзи неконтролируем трепет в гърдите си. Нерви, рече си тя. Просто нерви.

— Изобщо не смятам, че си груб — увери го Каролина. — Но все още ми е трудно да говоря за трагедията, която ме сполетя. И като че ли не мога напълно да повярвам в случилото се. Понякога ми се струва, че той просто е заминал в командировка и съвсем скоро отново ще се върне у дома. Пък и напоследък съм толкова заета с работа, че не ми остава никакво време за размисли и самосъжаление.

Сервитьорът се върна с напитките и Сет отдръпна ръката си от нейната.

— А Ричи? — попита. — Как се справя? От време на време го виждам в магазина и ми се струва, че с него всичко е наред. Но външният вид понякога лъже, нали така?

— И той, също като мен, преживява труден период и понякога изпада в мрачно униние, но, като цяло, смятам, че се справя наистина страхотно. Особено предвид опасната възраст, в която се намира. Той вече не е момче, но все още не е и мъж. Обаче мисля, че е добре.

— Наистина се намира в трудна възраст — кимна Сет. — И няма значение дали си момче или момиче. Целият ти живот става подвластен на хормоните, бушуващи в тялото ти. Толкова е лесно да попаднеш под нечие влияние — без значение дали е добро, или лошо.

— О, да — намеси се и Рокси и кимна с глава. — Точно така е.

— Лошото е, че невинаги съм сигурна дали постъпвам правилно — вметна Каролина. — Работя твърде много и съм прекалено заета, но се опитвам да уплътнявам максимално времето му до започването на учебната година.

— Струва ми се, че Ричи е лесно приспособимо дете — успокои я Сет. — На твоето място не бих се притеснявал толкова. Спортува ли нещо?

Каролина отпи от питието си, преди да отговори.

— Ами доскоро непрекъснато караше скейтборд, ако това може да се нарече спорт. През зимата кара ски. Постоянно върти педалите на велосипеда си. О, и обича да играе тенис.

— Аз също често играя тенис — заяви Сет. — Може някой ден да го поканя да поиграем заедно.

— Това е ужасно мило предложение, Сет, но ти си прекалено зает, за да се занимаваш и с Ричи.

— Често играя с приятели, а някои от тях имат синове на възрастта на Ричи. Понякога и те идват заедно с нас, така че ако и той реши да дойде, няма да е принуден да си общува само със старчоци като мен.

Рокси се разсмя.

— Едва ли можеш да минеш за старчок.

— За момче на неговата възраст определено съм стар — възрази той и се присъедини към смеха ѝ. — И, освен това, мога да те уверя, че всички те са свестни хора и синът ти ще бъде изложен единствено на положителното им влияние.

— Сигурна съм, че са свестни, щом са твои приятели — заяви Каролина.

Сет погледна часовника си.

— Стана късно — рече той. — Желаете ли да останем за вечеря? Аз лично нямам никакви планове и с удоволствие ще ви черпя и двете, ако не бързате.

— Мисля, че е по-добре да тръгваме вече — отказа Каролина. — Утре трябва да свърша милион неща. Освен това трябва да започнем подготовката и за твоето парти. Искрено ти благодаря обаче за поканата и обещавам да се възползваме от нея някой друг път.

— Разбирам. Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнете с мен. Сега вече мога да престана да се притеснявам за предстоящото тържество.

— За мен беше удоволствие — заяви Рокси и се изправи.

Сет също стана и стисна ръцете им.

— До скоро.

— Довиждане, Сет — рече Каролина.

Той ги изпрати с поглед. Искаше му се да бяха приели поканата му за вечеря. По-точно, искаше му се Каролина да се бе съгласила да остане. Желаше да прекара известно време с нея, да я опознае по-добре. Съзнаваше обаче, че не бива да е прекалено настоятелен. В края на краищата, тя все още беше в траур. Щеше да му се наложи да изчака подходящия момент.

Тя обаче си заслужава, каза си Сет. Заслужава си човек да я чака колкото е необходимо.

21.

— Това се нарича истинска храна, сестричке — рече Мат и остави на масата ножа и вилицата. — Любимата ми.

— Отивам в стаята си — заяви Ричи и стана от масата.

— Добре — изпрати го с поглед Каролина.

— Има ли нещо, което да го притеснява? — попита Мат. — Искам да кажа... нещо, различно от неочакваната смърт на Лион?

— Аз поне не зная да има нещо. Струва ми се, че се справя доста добре. Какво ще кажеш ако оставим десерта за по-късно?

— Добра идея — погледна я Мат. — Мисля, че трябва веднага да се заловим с документите, които донесох. Защо не си направим малко кафе и да започваме?

— Добре. Между другото, как върви подготовката на благотворителното мероприятие? Движим ли се според графика?

Той кимна утвърдително.

— Да, и ако ме попиташ още веднъж, ще започна да се държа наистина зле с теб. — Погледна я и се усмихна.

— Май вече започвам да се вманиачвам на тази тема, нали?

— Така е — съгласи се Мат, — но не бих могъл да те виня. Предстоящото събитие ще бъде своеобразен връх в кариерата ти до този момент.

— Така е, нали?

— А също и ново начало — додаде той. — Началото на нещо наистина голямо. Колосално може би.

Каролина го погледна изпитателно.

— Да — промълви тя. — Цялата настръхвам само като си помисля за това.

Сипаха си кафе в кухнята и отнесоха чашите в кабинета, където Мат бе оставил куфарчето с документите. Настаниха се удобно и мълчаливо отпиха.

— Тази светлина е прекрасна — отбеляза Каролина, загледана навън през прозореца.

Мат леко се прокашля. Никак не му се искаше да засяга този въпрос, но се налагаше.

— Сестричке?

Тя се обърна и го погледна.

— А? Готова съм. Какво трябва да подпиша днес?

— Трябва да ти кажа някои неща — продължи Мат — и се боя, че новините не са добри.

Мат, като втори изпълнител на завещанието на Лион, се занимаваше с юридическите документи и буквално й спасяваше живота, спестявайки й необходимостта да върши всичко лично. След прочитането на завещанието бяха останали милион въпросчета и проблеми, които трябваше да бъдат решени, но Мат бе поел всичко върху гърба си и до този момент не се бе налагало тя да взима каквито и да било решения.

— Какво има, Мат? Да не би от застрахователната компания да отказват да платят? Или пък се налага да платим двойна цена за урната с пепелта му?

Опитът й да се пошегува само допълнително усложняваше задачата му.

— Не, не става дума за това — рече той и поклати отрицателно глава. — Възникнаха два проблема. Първият е свързан с претенциите на Леланд. Адвокатът му, Уорнър Гудмън, се свърза с нас. Според него Леланд има пълното основание да оспори завещанието. Освен това подчерта, че може би за нас ще е по-изгодно, ако се споразумеем с Леланд извън съда.

— Уорнър Гудмън — повтори Каролина. — О, да, мъжът, който изпраща цветя на Мерседес. — Тя се плесна по челото. — Не мога да повярвам! Леланд и Мерседес са се обединили срещу нас и са наели същия скъпоплатен адвокат, който се занимаваше с развода на Мерседес и онзи германски граф.

— В този случай можем да постъпим по два начина — продължи Мат. — Можем да се опитаме да се споразумеем с Леланд, като му предложим повече от петдесетте хиляди, завещани му от Лион, с надеждата, че след това той ще ни остави на мира. Втората възможност е да го оставим да заведе дело и да докаже основанието на иска си пред съда.

Очите на Каролина заблестяха от гняв.

— Ще го оставим да заведе дело.

— Сигурна ли си, че искаш точно това, сестричке? — попита я Мат.

— Дяволски сигурна съм — яростно заяви тя. — Как се осмелява да ми размахва това изфабрикувано в последния момент писмо? Как смее да се опитва да ограби мен и детето ми? Няма да се споразумявам с него. Няма начин. Нека копелето да ме съди. Не ми пука.

— Добре, добре. — Мат помирително вдигна ръце във въздуха. — Утре ще съобщя решението ти на Бърнард. Той, на свой ред, ще информира адвоката на Леланд.

— Прекрасно. Колкото по-скоро Леланд узнае позицията ми по въпроса, толкова по-добре. Толкова за него. Какво още имаш да ми казваш?

— Моник Ленърт, младата жена от Амстердам... — започна Мат.

— Зная коя е тя, Мат — яростно изрева Каролина. — Не е нужно да ми обясняваш всичко като на дете.

— Виж, сестричке, аз съм само преносителят на лошите вести. Не ме убивай, става ли? Остави ме да довърша, ако обичаш.

— Добре — по-спокойно изрече тя. — Та какво за Моник Ленърт?

— Ти сама чу завещанието. Моник настоява да получи всичко, завещано от Лион на нея и детето ѝ, и заплашва да ни съди за още по-големи суми, ако проблемът със завещанието не бъде решен веднага.

— Ти... ти разговаря ли с нея?

Мат кимна утвърдително.

Каролина се умълча за момент, опитвайки се да асимилира чутото.

— Той ѝ завещава къщата?

— Да.

— На чие име е тя?

— Само на името на Лион.

— Добре — заключи Каролина и в погледа ѝ проблеснаха победоносни пламъчета. — Ще я изритаме от там.

— Лион завещава къщата на нея — напомни ѝ Мат.

— Изобщо не ме интересува — заяви Каролина. — Името ѝ не фигурира в нотариалния акт. Там е записано само неговото име, а аз бях неговата съпруга! И смятам да я изритам от там.

— Но...

— А колата? — продължи да разпитва Каролина. — На чие име е?

— Също като при къщата. Единствено на името на Лион.

— Чудесно! Значи ще ѝ вземем и колата — изграчи тя. — Искам незабавно да се погрижиш за това. Закарай колата някъде. Направи каквото намериш за нужно. Но я махни далеч от нея.

— Ще трябва първо да го обсъдя с адвокатите — рече Мат. — Собствеността се намира в чужда държава. Лион е обитавал апартамента заедно с онази жена и има дете от нея. Не мога просто ей така да я изрита от къщата и да откарам колата.

— В такъв случай ще намеря някой, който ще го направи — сърдито заяви Каролина.

— Виж, сестричке — спокойно започна Мат, — жената иска само онова, което ѝ е завещано от Лион. Нищо повече. Не се опитва да те измами подобно на Леланд. Тя иска само онова, което смята за нейно, и е твърдо решена да се бори, за да го получи.

— Е, да се бори, щом иска, но горчиво ще се кае след това — заяви Каролина, — защото тя просто не може да знае какво ще ѝ коства, за да се пребори с мен. Ще ѝ се наложи да се бие за всяко едно нещо, което иска да получи. А аз не желая тя да получи каквото и да било. Чува ли?

— Чувам те. — Мат въздъхна дълбоко. — Смятам обаче, че не разсъждаваш реалистично. В края на краищата, той има дете от тази жена.

— Тя няма да получи нищо от мен. Нито пък от собствеността на Лион — изръмжа Каролина. — Ще се боря с нея до край.

Мат кимна.

— Добре — тихо промърмори той. — Както кажеш.

— Здравейте, вие двамата — поздрави Ричи, който се появи на вратата на кухнята.

— Здравей, миличък. — Каролина се усмихна на сина си.

— Знаеш ли какво — рече Мат и се надигна от мястото си. — Май трябва вече да тръгвам. Забравих, че трябва да мина през дома на Сибил Конрой тук, в града, а вече става късно.

— Ами десерта? — попита Ричи.

— Нямам време. Съжалявам, че ще го пропусна, но наистина трябва да вървя, Ричи.

— Е, Ричи, това означава, че двамата с теб ще излапаме всичко — с престорена веселост заяви Каролина и се изправи.

— Довиждане, сестричке. — Мат я целуна по бузата. — Благодаря за обяда. Беше много вкусен.

— Довиждане — отвърна тя. — И не забравяй да ми се обадиш и да ми кажеш какво си направил по въпроса.

— Няма — обеща той.

Ричи и Каролина го изпратиха до асансьора и изчакаха докато тръгне. Когато Мат най-после се скри от погледа им, Каролина изведнъж си даде сметка, че е останала без капка енергия. Разговорът за курвата на Лион в Амстердам си бе казал думата. Трябва да подремна, помисли си тя. Върна се в кухнята заедно с Ричи, обхваната от безразличие и пълно изтощение.

— Искам да си почина мъничко — обърна се към сина си.

— Разбира се, мамо — промълви той и я изгледа изпитателно. Повече от очевидно бе, че майка му не е в добра форма. Двамата с вуйчо Мат вероятно бяха разговаряли за баща му, но Ричи не желаше да я разпитва в този момент. Боеше се да не я разстрои още повече. — Аз ще си бъда в стаята.

— Добре, миличък — рече Каролина и се запъти към спалнята си. — Ще стана след около час.

В края на краищата Каролина така и не успя да дремне. Вместо това влезе в големия будоар, който бяха използвали заедно с Лион. Помисли си, че точно Лион е отговорен за всичко, случило се преди малко. Ако той не ги бе изоставил заради онази жена в Амстердам, тя сега нямаше да се чувства като дрипа.

Отвори вратите на гардероба на Лион и започна бързо да вади дрехите и да ги хвърля на купчина на пода. Сграбчваше дрехите, без да ги гледа, захвърляше ги една след друга на земята, риташе с крака красивите сака, ризи и вратовръзки. Отчаяно ѝ се искаше да нанесе възможно най-големи поражения върху тези останки от мъжа, когото си мислеше, че бе познавала.

Когато най-накрая капна от умора, Каролина седна на пода и се разрида с горчиви сълзи. Утре, помисли си тя, ще се обадя на Армията на спасението. Ще им дам всичките му дрехи. После се отказа от намерението си. Не, реши тя. Не искам друго човешко същество да облича тези боклуци. Не желая и друг човек да бъде засегнат от ужасното предателство и гнусните лъжи, които съм принудена да изтърпя. Ще изхвърля всичко на боклука. Защото тези дрехи са точно това. Боклуци!

Изправи се и понечи да изхвърли на купа с дрехите и огромната старинна кутия, в която Лион държеше бижутата си. Скъпоценните му копчета за ръкавели, игли за вратовръзка и други украшения щяха да украсят като с корона огромния куп от боклуци.

Възпря я мисълта за Ричи. Някой ден той може да пожелае част от нещата на баща си, макар че Каролина се изпълваше с ужас само при мисълта, че може да ги види върху него. Тя обаче беше длъжна да се съобразява и с неговите чувства. Не желаше синът ѝ да заживее с убеждението, че баща му е бил чудовище. Лион беше добър баща на Ричи — в случаите, в които си беше у дома — и за момчето беше важно да го запомни като такъв.

Върна кутията на мястото ѝ върху шкафа и влезе в спалнята, но мисълта за дрехите на Лион, които продължаваха да лежат на пода, не и даваше мира. Отиде в кухнята, грабна една кутия с торби за смет и се върна обратно в будоара.

Тласкана от пламналата в душата ѝ ярост, Каролина като обезумяла натъпка всички дрехи в торбите за смет. Когато свърши, целият под бе затрупан с торби. Утре, помисли си тя. Утре ще ги изхвърля. Всичките. Там, на боклука, където им е мястото. Би била далеч по-доволна, ако можеше да им драсне клечка кибрит и да ги подпали. Отново затвори вратата на стаята. Чувстваше се Някак си успокоена от факта, че всичките принадлежности на Лион бяха натъпкани в грозните, непрозрачни черни торби.

Почувства се неизразимо по-добре. Реши, че това е първата крачка към прогонването на този мъж от живота ѝ. Дори и след смъртта си той продължаваше да ги преследва и затова колкото по-малко неща оставаха, за да ѝ напомнят за него, толкова по-добре.

Ричи, който по същото това време се намираше в кабинета, прегледа внимателно документите от куфарчето, а след това се постара да ги остави точно така, както ги беше намерил. Цялата документация изобилстваше от юридически термини, които той не разбираше, но това не го притесняваше чак толкова, защото вниманието му от самото начало беше привлечено от нещо друго. Под прилежно подредените юридически документи и купчината писма беше скрит голям плик, в който имаше фотографии от Амстердам — снимки на баща му с Моник и Аня.

Ричи измъкна плика, отвори го и разпръсна снимките по бюрото. На няколко от тях баща му и Моник бяха заедно. Ричи се загледа в една от тях — двамата възрастни се вираха един в друг, без да се усмихват, но изглеждаха напълно доволни и щастливи, а на лицата им се четеше неподправена любов и преданост. Почувства се неудобно докато разглеждаше тази снимка — сякаш беше воайор, надникнал в дълбоко интимния живот на други хора.

Остави снимката на бюрото и взе следващата. Моник и баща му стояха прегърнати, допрели главите си. Смееха се щастливо и се вираха право в обектива на фотоапарата. Ричи не можа да сдържи усмивката си. Много пъти бе виждал баща си да се смее по същия начин. Познаваше тази доволна усмивка, която означаваше, че баща му наистина се забавлява от сърце. Жената, Моник, също изглеждаше изключително щастлива и човек оставаше с впечатлението, че тя и баща му наистина си принадлежат.

Набързо прехвърли и останалите снимки на двамата възрастни. Бяха снимани в различни пози и на различни места — на някой от многобройните канали в Амстердам, в парк, или пък у дома, но навсякъде изглеждаха изключително щастливи. Ричи остави купчината снимки настрана и взе другите — онези, които истински го интересуваха. Не изпитваше никакви смесени чувства по отношение на тях — те не го караха да се чувства неловко. Това бяха снимките на Аня, неговата по-малка сестричка.

За Ричи нямаше значение, че баща му и Моник също присъстват на няколко от снимките. В момента, в който спреше поглед върху Аня, всички останали преставаха да съществуват за него. Приликата между него и сестра му беше толкова силна, че той отново изпита усещането, че се оглежда в огледало. Запленен и очарован, Ричи разглеждаше

фотографиите една по една и в душата му се надигаше непреодолимо желание да опознае отблизо това момиченце, което беше негова кръв и плът. Когато най-сетне проучи всяка снимка с най-големи подробности, той ги прибра отново в кафявия плик и го сложи на мястото му. В главата му обаче продължаваше да проблесна образът на малкото момиченце, обърнало засмяното си лице към обектива на фотоапарата.

Искам да я опозная, помисли си той. Трябва да го направя. И тя, също като мен, е част от татко. Изпитваше абсолютна сигурност, че ако беше поживял повече, баща му непременно щеше да пожелае двете му деца да се опознаят по-добре. Обичал я е също както обичаше и мен, размишляваше Ричи. В същото време обаче си даваше сметка, че майка му не би могла да понесе мисълта за близост между него и Аня. Разбираще чувствата ѝ, но не смяташе да ѝ се подчини. Беше победен от всякога, че той и Аня трябва да станат истински брат и сестра. Съвсем скоро при това.

Облаците, носещи се по небето, непрекъснато закриваха слънцето, а въздухът в красивия и идеално поддържан парк беше хладен и влажен. Моник и Аня вече бяха нахранили чаплите, гъските и великолепните черни лебеди с яркочервени човки. За тях това беше ритуал, който доставяше на Аня неизразимо удоволствие. Майка ѝ също се забавляваше докато хранеха птиците, но в последно време това простичко занимание бе придобило за нея почти духовно и религиозно измерение. Точно в този парк двамата с Лион се бяха срещнали за пръв път и именно тук, в това потънало в зеленина приказно кътче, тя успяваше да намери някакъв покой и да почувства отново близостта и любовта му.

Седна на пейката, изложила лице на топлите лъчи на бледото слънце, успяло за малко да се покаже иззад облаците, и се загледа в Аня, която с безкрайната си енергия не спираше да се търкаля по тревата. Непрекъснато се премятеше през глава — представление, което задължително трябваше да бъде шумно аплодирано от майка ѝ. И Моник правеше точно това — не спираше да окуражава, аплодира и хвали дъщеря си, макар че мислите ѝ се рееха надалеч, отнасяха я към места, на които не желаше да бъде.

Ейдриън Уебър, адвокатът, който движеше делата на Лион в Амстердам, бе позвънил по-рано през деня, за да ѝ съобщи последните новини от Ню Йорк. Оказваше се, че думите, произнесени от Каролина Маунткесъл след прочитането на завещанието на Лион, не са били празни заплахи. Нейният адвокат, Бърнард Голдсмит, бе попълнил необходимите юридически документи и бе завел дело за официално оспорване на завещанието. Уебър я информира, че онази жена е твърдо решена да направи всичко възможно — без значение колко ще ѝ струва това, за да е сигурна, че Моник и Аня няма да получат абсолютно нищо от собствеността на Лион. Най-малко пък щедрите дарения, които лично той им бе завещал.

Гневът на Каролина Маунткесъл обаче не спираше до тук. Уебър бе споменал, че независимо от евентуалното съдебно решение Каролина Маунткесъл би могла да продължи да оспорва завещанието с години, лишавайки по този начин Моник и Аня от всякакви средства за препитание в обозримото бъдеще.

Моник потрепери неволно, макар че топлите лъчи на слънцето продължаваха да гаят лицето ѝ. От гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка. В главата ѝ ясно изплува споменът за сцената в адвокатската кантора в Ню Йорк. Също като на филмова лента си представяше скандала отново и отново и в един момент почувства, че започва да ѝ се гади от тези омразни спомени. За нея беше ясно, че Каролина Маунткесъл има пълното основание да я презира и да се стреми към отмъщение. Моник потреперваше вътрешно само при мисълта за гневния изблик и омразата на онази жена. Въпреки това дълбоко в сърцето си тя знаеше, че никога не се бе опитвала да открадне Лион от Каролина.

Ако изобщо съм виновна за нещо, помисли си тя, това е, че си позволих да се влюбя в Лион и да родя детето му.

Аня започна да крещи с пълно гърло.

— Мамо! Мамо! Виж! Виж! Гледай ме, мамо!

Моник се усмихна на детето.

— Гледам те, Аня. Покажи на мама какво правиш.

Аня започна да се премята напред, както бе виждала да правят другите деца, но така и не успяваше да изпълни цяло кълбо. Въпреки това Моник шумно аплодира усилията ѝ, окуражавайки я да продължи.

— Беше Страхотна, Аня! — извика тя. — Ти ще станеш най-великата гимнастичка на света! Браво! Браво!

Аня се претъркулваше странично на земята, след което веднага скачаше, ухилваше се до ушите и заставаше неподвижно в очакване на похвала. Моник, естествено, веднага започваше да вика и да ръкопляска и не спираше, докато детето не дадеше знак, че аплодисментите са му достатъчни.

— Искаш ли вече да отидем на люлките? — попита я Моник.

— Да! — Аня се разкреця от радост. — Да, отиваме на люлките!

Моник се изправи и изчака Аня да дотича до нея. Хвана я за ръка и двете заедно тръгнаха по застланата с чакъл алея. Аня бърбеше безспир, а Моник само кимаше от време на време или окуражително поклащаше глава.

През цялото време обаче мислите ѝ се връщаха към сцената в адвокатския офис през онзи ужасен ден. Тогава не искаше да води Аня със себе си, но адвокатът беше настоял, че детето би трябвало да е там, независимо от факта, че е твърде малка, за да разбере нещо от процедурата. Освен това Моник не познаваше никого в Ню Йорк и нямаше на кого да остави Аня. Надяваше се, че Аня няма да запомни събитията от онзи злощастен ден. Нямаше откъде да знае какво ще остане в спомените на детето, но все пак се бе опитала да ѝ обясни — колкото е възможно по-лековато — поведението на сърдитата дама, което бе направило толкова силно впечатление на Аня.

Сигурна беше, че Каролина Маунткесъл обича Ричи точно толкова, колкото и тя Аня, и със сигурност съжалява за сцената, която беше направила пред очите на двете деца. Ричи, разбира се, щеше да разбере цялата истина, ако вече не го бе сторил. Моник можеше единствено да се надява, че момчето няма да страда през целия си живот от душевните травми, причинени му от връзката ѝ с баща му. Искаше ѝ се да можеше по някакъв начин да му обясни любовта, която бяха изпитвали един към друг Лион и тя. Искаше ѝ се да можеше да поговори с Ричи и да го увери, че, независимо от връзката си с нея, неговият баща никога не бе преставал да го обича. Предполагаше обаче, че никога нямаше да ѝ се отдаде подобна възможност и ужасно

съжбяляваше, защото знаеше, че за Ричи, също като за Аня, е много важно да узнае, че баща му го е обичал безрезервно.

Когато стигнаха до детската площадка, тя вдигна дъщеря си и я настани на една от люлките.

— Дръж се здраво — инструктира я Моник.

— Държа се — увери я Аня. — По-силно, мамо. По-силно!

Моник започна да бута люлката — в началото бавно, а после все по-силно, като внимаваше да не прекалява. Аня само възхитено възклищаваше в началото, а след това, когато люлката започна да се издига все по-високо и по-високо, запищя от удоволствие.

Очите на Моник се напълниха със сълзи, но тя продължи да бута люлката, трогната от щастиеето на дъщеря си. Лион толкова много обичаше това дете, помисли си тя. Обичаше и мен. Сега разбирам колко много е обичал и съпругата си — това е причината, поради която никога не се разведе с нея, и сина си. Ако само имаше начин да оправя тази бъркотия така, че Аня да получи онова, което й принадлежи по право...

Когато най-после двете си тръгнаха от парка и прекосиха канала на връщане към Минервъплейн, Моник, стиснала ръката на Аня, която тихичко си припяваше нещо, реши, че ще отвърне на огъня с огън. Без значение какво ще ми коства това, помисли си тя, ще направя всичко възможно заради дъщеря си.

22.

— Тревожиш се прекалено много — рече Пейтън и зарови пръсти в къдриците му. Седеше върху гранитния плот в кухнята си, провесила надолу голите си крака. — Спомни си всички прекрасни мигове, които сме прекарали заедно, а след това си помисли, че от тук нататък ще става все по-хубаво. Спомни си за всичките онези красиви дрехи, представи си как ще работиш заедно с мен в най-богатата част на града. Залогът е твърде висок, Антонио, нали?

Той кимна.

— А и няма начин тя да разбере, че си бил ти.

— Всичко вече започна да става прекалено подозрително, Пейтън — възрази Антонио. — Скандалът в галерията, а после и увехналите цветя в дома на Лидия Карстеърс. Каролина не е глупава и съм сигурен, че вече ме подозира. Пределно ѝ е ясно, че един от нас работи срещу нея.

— Може и да е така — отвърна Пейтън, — но все още не е сигурна, че си ти. А и не може да докаже каквото и да било.

— Значи смяташ, че това ще е за последно? — попита я той.

Пейтън се наведе към красивото му лице и го целуна.

— Мисля, че след това ще трябва да спрем за известно време. Освен това искам да дойдеш да работиш при мен. И това трябва да стане съвсем скоро, защото работата ни рязко се увеличава.

— Наистина ли? — попита Антонио, пристъпи напред и застана между краката ѝ.

— Да, наистина — увери го Пейтън. — Когато напуснеш, за да дойдеш да работиш при мен, бедната Каролина със сигурност ще разбере, че ти си отговорен за провалите ѝ. Само че тогава вече няма да е в състояние да ти направи каквото и да било. Но дори и тогава няма да се досети, че Мерседес ще продължи да работи за нас още известно време. Тя ще се постарее да предизвика още няколко дребни инцидента, които окончателно да сринат имиджа на Каролина.

— Значи това наистина ще е последното ми участие? — отново уточни Антонио.

Пейтън кимна.

— Така смятам. Защо? Да не би да се страхуваш, Антонио? — Прекрасно знаеше, че когато нищо друго не помага, изразените съмнения в неговата мъжественост ще го накарат да направи всичко за нея.

— Не! — сърдито се сопна той и грубо сграбчи ръцете ѝ. — Не се страхувам. Ще го направя. Ще видиш...

— Добре, добре — бързо повтори тя, преструвайки се на малко уплашено момиченце. — Вярвам ти, Антонио.

— И така трябва — уверено заяви той. Целуна я властно, придърпа я силно към себе си и едва не я смъкна от плота.

Пейтън простена от удоволствие и охотно се остави в ръцете му. Обичаше да го ядосва, защото след това той я обладаваше с брутално настървение и сила, каквито повечето мъже се бояха да използват.

Антонио сведе глава, устните му намериха гърдите ѝ, поигра си със зърната им, а след това продължи пътя си надолу към русия триъгълник между краката ѝ. Докосна я с влажния си език, обсипа я със страстни целувки. Пейтън се надигна от плота, притисна бедрата си към лицето му и започна да върти глава като обезумяла, опитвайки се да забави неизбежния оргазъм.

И тогава той рязко спря, надяна я върху щръкналия си член и с все сила проникна до дълбините на утробата ѝ. Пейтън извика високо, разкъсвана от болка и неизпитвана до този момент наслада.

— О-о-о-о... Антонио! — извика тя. — О-о-о, боже...

Оргазмът ѝ го възпламени, той изгуби всякакъв контрол над себе си, изрева неистово и изригна в тялото ѝ, изгаряйки я с огненото си семе.

Пейтън зарови ръце в косата му, оскуба го диво, а след това плъзна ръце надолу по гърба му.

— О, Антонио — не спираше да шепне тя. — Никой не го прави като теб. Никой. Никой...

Когато най-накрая отново я настани върху плота, Антонио се вгледа в лицето ѝ и прошепна:

— Двамата с теб сме добър тандем, нали, Пейтън?

— Най-добрият — дрезгаво потвърди тя. — Най-добрият, Антонио.

За момента поне.

— Ало?

— Здравей, Каролина! Надявам се, нямаш нищо против, че ти се обаждам у дома?

— Н-не — отвърна тя. — Всичко е наред, Сет. Нямам нищо против.

— Обаждам се да те попитам дали си съгласна да вечеряме заедно тази седмица — поясни той. — Така ще имаме възможност да обсъдим последните детайли по подготовката на предстоящото парти в дома ми.

— Съгласна съм — отвърна тя. — Имам няколко идеи, които бих искала да споделя с теб.

— Страхотно! — възкликна Сет. — Какво ще кажеш за утре вечер?

— Утре вечер ми е невъзможно, защото съм ангажирана с едно парти в Централ парк. На пристана за лодки.

— В четвъртък тогава?

— Почакай секунда, да погледна календара си. — Каролина бързо изтича в кухнята, където беше оставила чантата си. Извади бележника с ангажиментите си, прегледа ги внимателно, а след това вдигна слушалката на телефона в кухнята. — В четвъртък е чудесно, Сет.

— Добре. Около осем?

— Осем да бъде.

— Искан да те попитам и още нещо — продължи той.

— Какво е то?

— Ако Ричи си е у дома, бих могъл да го попитам дали би искал да играе тенис тази седмица. Няколко от неговите съученици ще бъдат на корта. Организираме един от онези турнири за бащи и синове, нали разбираш? Помислих си, че може би ще му хареса.

— Това е изключително мило предложение — увери го Каролина. — Струва ми се, че в момента се занимава с нещо на

компютъра си, но ще проверя дали може да дойде да се обади. Изчакай малко, ако обичаш.

— Разбира се — отвърна той.

Каролина се приближи до стаята на Ричи и почука на вратата.

— Отворено е — извика ѝ отвътре той.

Тя откряна вратата и надникна в стаята. Видя сина си бързо да затваря някакъв интернет сайт.

— Сет Фостър се обади по телефона — информира го забързано.

— Пита дали би искал да поиграеш тенис тази седмица. Твърди, че познаваш някои от момчетата, които ще бъдат на корта.

Ричи отмести очи от монитора и я погледна.

— Да играя тенис? Къде? И кого точно познавам там?

— Защо не вдигнеш телефона и да разбереш лично? — предложи му Каролина. — Той чака на линията. Само ми кажи, след като свършите разговора си, защото бих искала да поговоря пак с него.

— Разбира се. — Ричи вдигна слушалката, а тя затвори вратата след себе си.

Няколко минути по-късно Ричи застана на вратата на спалнята ѝ.

— Свърших — информира я той. — Ще затворя телефона в моята стая, след като ти вдигнеш тук.

— Благодаря, миличък. — Каролина вдигна телефонната слушалка.

— Сет?

— Здравсти отново.

Каролина чу Ричи да затваря телефона в неговата стая.

— Какво ти каза Ричи? — попита тя.

— Прие поканата с удоволствие. Ще се срещнем във вторник вечерта.

— Страхотно! — възкликна Каролина. — Убедена съм, че ще му се отрази добре.

— Надявам се. Виж, трябва вече да затворям. Ще се видим в четвъртък вечерта.

— Дочуване, Сет. — Каролина затвори и се излегна на леглото, загледана в далечината. Не можеше да реши какво изпитва след проведения разговор, не знаеше какво би трябвало да чувства в действителност.

Едно нещо обаче зная със сигурност, каза си тя. И то е, че никога повече няма да се влюбя. Невъзможно е. Не мога да имам вяра на никого. А най-малко пък на друг мъж. Лион съсипа доверието ми в мъжете. Никой никога няма да ме нарани отново. Няма да го допусна.

Каролина стана рано на следващата сутрин и пристигна първа в магазина. Партието на пристана за лодки в Сентрал парк беше тази вечер, а им предстоеше още много работа. Остави чантата си върху работната маса и реши, че първото нещо, което ще направи тази сутрин, е да прегледа списъка с нещата, които трябваше да бъдат подготвени за тържеството, за да се увери, че не изостават от графика.

В магазина все още нямаше никой и тя се зае за работа, наслаждавайки се на тишината и спокойствието. Извади тетрадката с плана на партието от чантата си и прегледа скиците, които беше изработила предварително. Тържеството нямаше да е от най-големите — поканени бяха по-малко от стотина души, но замисълът му се отличаваше с изключително разточителство. Клифърд Нийл, известният финансист от Уолстрийт, и красивата му съпруга, Джойлийн, сравнително отскоро се числяха към кръга на нюйоркските милиардери и не жалеха сили и средства в стремежа си да впечатлят новите си приятели и познати.

Каролина прегледа списъка, като отмяташе нещата, които бяха свършили още предишния ден. След това се зае със списъка на нещата, за които трябваше да се погрижат днес. Усмихна се на себе си, когато се замисли за контраста между тазвечерното парти и тържествата, които бе подготвяла и организираше в домовете на нейни клиенти от старите и аристократични фамилии в този град.

За Клифърд и Джойлийн Нийл не беше достатъчно да поръчат красиви разцъфнали рози и огромни количества ярки божури. Не, тези цветя бяха твърде обикновени за тях. Нийл искаше само орхидеи — от най-редките и от най-скъпите. В неописуеми количества. Каролина беше изготвила заявката си преди доста време, защото знаеше, че доставката на някои видове орхидеи не е лесна работа. Беше извадила огромен късмет и се радваше, че изобщо бе успяла да осигури част от тях. Заслугата за това беше изцяло на нейните приятели с името Джордж от пазара за цветя.

Звънчетата над вратата пропяха и тя вдигна поглед.

— Добро утро, Рокси — извика Каролина.

— Здравсти. Виждам, че вече си се заловила за работа.

— Просто проверявам дали всичко е готово за партито на Нийл.

— Между другото, реши ли вече каква точно украса ще предложим за тържествената вечеря у Сет Фостър? — попита Рокси.

— Мисля, че вече съм наясно какво трябва да се направи — отговори Каролина. — Хората, които е поканил, са изключително богати и невероятно консервативни и затова идеята ми е украсата да изглежда по същия начин. Богата и консервативна. В холандски стил.

— Какво искаш да кажеш? — попита Рокси.

Каролина се усмихна.

— Ще използваме лалета. Много лалета — обяви тя.

— Не! — възкликна Рокси.

— Купища лалета, но такива, каквито никога не са виждали. Лалета с огромни цветове. Поставени в изящни специални вази.

— Не вярвам, че го мислиш сериозно — настоя Рокси. — Та за всички тези хора лалетата са ежедневие. Гледат ги през целия си живот.

Каролина се разсмя.

— Права си, но аз ти говоря за друг вид лалета. В голямата си част те се отглеждат само за експорт и в Холандия почти не ги познават. Те са идеалното решение за вечерта. Напълно подходящи за случая. Гостите ще ги харесат и ще се почувстват като у дома си.

Хлопките иззвъняха отново и двете погледнаха към вратата.

— Здравейте.

— Здравсти, Антонио — хорово отговориха те.

Рокси остави ръчната и пазарската си чанти върху работната си маса. Антонио се настани на високия стол зад своето работно място.

— Е, какво още остава да се свърши за партито довечера? — попита той.

— Тъкмо преглеждам списъка — отвърна Каролина. — Всъщност, остава ни да се погрижим за букетите за масите. Пакетирането и товаренето им след това ще ни отнеме не повече от тридесет минути.

— Смятам да се захващам веднага — заяви Рокси и се надигна от мястото си, — защото аранжирането на букетите, които си предвидила

за масите, отнема твърде много време.

— Напълно съм съгласен с теб — подкрепи я Антонио.

— Зная. — В гласа на Каролина се прокраднаха извинителни нотки. — Но клиентите пожелаха така.

— Тези старания на мен лично ми изглеждат прекалени — отбеляза Рокси и свали една ваза от рафта. — Ето, Антонио, ще я вземеш ли?

— Благодаря — рече той и пое вазата. Изправи се и извади подложки и други материали от един шкаф.

Рокси свали още една ваза за себе си. Остави я на работната си маса и отиде до охладителя, за да извади нужните ѝ орхидеи.

— А-а-у, мили боже! — изпищя тя, закри устата си с ръка и изтърва един контейнер за цветя, който силно издрънча на пода.

— Какво има? — разтревожено попита Каролина и се завъртя заедно със стола си.

— Рокси, какво става, по дяволите? — Антонио бързо се спусна към нея. Застана на вратата на гигантския охладител и замръзна неподвижно на мястото си, слисан от изумление. — Исусе, Каролина — промълви той.

— Какво има? — отново попита тя и се спусна към охладителя.

Разбра за какво е цялата тази суматоха в мига, в който погледна през големите стъклени врати. Всяко едно цветенце в охладителя беше мъртво. Включително и редките орхидеи, които бе поръчала специално за партито тази вечер. Охладителят приличаше на зловеща картина на смъртта, претъпкан догоре с клюмнали, изсушени и обезцветени до неузнаваемост цветя.

От гърдите на Каролина се изтръгна болезнено стенание. Тя сърдито захвърли тетрадката, която стискаше в ръката си.

— Какво, по дяволите, се е случило тук? — попита тя, като местеше поглед от Рокси към Антонио и обратно към охладителя. — Цветя на стойност хиляди долари се оказват напълно съсипани. Хиляди долари! Всичките цветя, които ни трябват за тази вечер! — Идеше ѝ да се разкрещи или пък да се заплаче на глас, но се овладя и само силно тропна с крак по пода. — По дяволите! — възкликна тя. — Какво, по дяволите, става тук?

Лицето на Рокси бе пребледняло от ужас. Тя само сви рамене, сякаш не ѝ достигаха думи, за да изрази онова, което изпитва в

момента.

Антонио обаче веднага се разтича наоколо.

— Чакай да проверя да не би случайно да сме го изключили от контакта — рече той и заобиколи, за да погледне зад охладителя.

Каролина го последва.

— Не виждам как би могло да се е случило нещо подобно — заяви тя. — Контактът е на такова място, че изобщо не минаваме край него.

Антонио, който беше коленичил на пода, вдигна очи към нея.

— Охладителят си е включен — информира я той.

— Може би е таблото с бушоните — предположи Рокси, застанала непосредствено зад Каролина. — Отивам да проверя. — Обърна се и се приближи до големия панел, монтиран в коридора срещу малката баня. Рязко отвори вратата и извика на Каролина и Антонио. — Елате тук да видите. Бушонът на охладителя е изключил.

Двамата се приближиха, за да се уверят, че случаят е точно такъв. Каролина го огледа внимателно, след което протегна ръка и го включи отново. Охладителят мигновено заработи с тихо бръмчене.

— Не мога да повярвам! — тихо възкликна Каролина. — Такова нещо не се е случвало никога преди. Никога! Това е първият подобен случай за всичките тези години.

— Може да е имало токов удар, или нещо подобно — предположи Антонио.

Каролина се върна в работните помещения на магазина, приближи се до охладителя и отново надникна вътре.

— Ще трябва да хващам телефона — рече тя, загледана в ужасната картина, разкрила се пред очите ѝ. — Най-напред ще трябва да позвъня на Джойлийн Нийл и да ѝ кажа за случилото се. След това ще се обадя на всичките си приятели на пазара, за да видя какво биха могли да ми осигурят. Но това само в случай че Джойлийн Нийл все още желае точно ние да се погрижим за украсата на партито ѝ тази вечер.

— Няма начин търговците на пазара да разполагат с някои от цветята, които ще ти трябват за вечерта — ни в клин, ни в ръкав изтърси Антонио.

Тя се извърна рязко и го изгледа сърдито.

— Мислиш ли, че не го зная, Антонио?

Той обаче не отмести поглед, а ѝ отвърна гневно и разпалено.

— Недей да си го изкарваш на мен, ако обичаш! Защото, ако реша, мога веднага да си изляза през тази врата и да не се върна повече. Да те видим какво ще правиш без мен довечера.

— В такъв случай защо просто не си тръгнеш веднага? — предложи му тя. — Защото на мен вече ми писна от отношението ти.

Антонио сподави гневното ръмжене, надигнало се в гърлото му, обърна се, приближи се до работната си маса и се зае да прибира личните си инструменти и изработените лично от него скици и дизайни.

— На мен ми се струва — продължи Каролина, — че ти не се тревожиш особено от нещата, които се случват напоследък, Антонио. Струва ми се още, че във всеки наш провал напоследък ти като че ли имаш основно участие.

— Да не би да ме обвиняваш, че съм извършил всичките тези неща? — изрева Антонио с пламнало от ярост лице. — Как смееш!

— Не зная! — извика в отговор Каролина. — Наистина не зная, Антонио. Но ми се ще да можеше да ме убедиш, че нямаш нищо общо с изключилия бушон, както и с всички останали инциденти напоследък.

— Кучка! — изкреця той. Грабна раницата си и хукна към входната врата. Там се поспря, обърна се и я изгледа гневно за последен път. — Никога повече не разчитай на помощта ми — изсъска той, обърна се, излезе през вратата и с все сила я затръшна след себе си.

Каролина влезе в дома си, изрита обувките с високи токове от краката си и ги остави да се търкалят из входното антре. Прецапа боса до кухнята, поспря за миг до масата, за да остави вечерната си чанта и се приближи до хладилника. Извади отворена бутилка бяло вино и си наля една чаша. Отпи голяма глътка, доля още вино в чашата и я взе със себе си в спалнята.

Седна на леглото и се зае да масажира пръстите на краката си един след друг. Не мисля, че мога да преживея още един подобен ден, помисли си тя. Напоследък ми се струпа твърде много.

Беше успяла някак си да събере достатъчно екзотични цветя за партито, макар че те, по думите на Джойлийн Нийл, бяха просто приемливи. Двете с Рокси, с помощта на няколко временни помощници, които Каролина се видя принудена да повика, бяха свършили всичката работа по поддръждането и украсата. Въпреки всичките си усилия обаче Каролина съзнаваше, че вероятно никога повече няма да получи поръчка — или пък блестяща препоръка — от Джойлийн и Клифърд Нийл. И те, също като Лидия, държаха на съвършенството и не бяха готови да се примирят с посредствените резултати и да приемат извиненията ѝ. Лидия все пак бе решила да даде на Каролина втори шанс, но за семейство Нийл подобен жест бе малко вероятен.

Докато се събличаше, Каролина се запита дали Антонио все пак ще се върне на работа. После реши, че бизнесът ѝ ще бъде по-добре без него. Ако се появи, реши тя, ще му кажа, че повече не може да работи за мен. От известно време насам изпитваше подозрения към него, макар че упорито отказваше да повярва, че той е способен да я предаде по този начин.

Имам чувството, че това е краят на цял един период от живота ми, тъжно си помисли тя. Антонио работи редом с мен от доста години и присъствието му ще ми липсва.

Каролина винаги бе харесвала младия мъж, независимо от мъжкарските изпълнения и раздражителния му нрав, и знаеше, че ще ѝ е трудно без него. Толкова много промени настъпиха напоследък, нещастно си помисли тя. Толкова много тъжни, ужасно тъжни промени.

Каролина, смазана от умора и изтощение, седеше на един от тапицираните столове в луксозния си будоар, когато чу пронизителния звън на телефона. Три позвънявания. Четири. Пет. Шест. Секретарят, който вече трябваше да се е включил, мълчеше. Каролина го беше изключила. Не желаше да разговаря с никого. Нито с приятели, нито с врагове. Не желаше да научава никакви новини. Нито добри, нито лоши. Ако предишната вечер, след партито, се бе чувствала просто съсипана от умора, тази вечер имаше чувството, че не може повече да издържа огромния товар, който носеше на раменете си.

През целия ден се опитваше да скрие чувствата си от Рокси и като че ли успя. Ричи пък щеше да прекара нощта у семейство Адлер.

Каролина беше съвсем сама. Има още нещо, сънливо си помисли тя. Трябваше да свърша още нещо. Само че не можа да си спомни какво беше и веднага забрави за това. Беше съблякла дрехите си и бе нахлузила копринената роба на гърба си. Отпуснала се на стола, тя надигна кристалната чаша, която държеше в ръката си, и допи виното, което си бе сипала. Алкохолът, в комбинация с валиума, който бе взела веднага щом се прибра у дома, щяха да ѝ помогнат да понесе по-леко остатъка от вечерта и да потъне в безпаметен и дълбок сън.

Каролина се изправи, взе чашата и отиде до кухнята, за да извади още една бутилка вино от хладилника. Отвори я, напълни чашата до горе и отпи голяма глътка. Пъхна ръка в джоба на робата си, измъкна от там шишенцето с валиум и изсипа три или четири хапчета в ръката си. Не беше съвсем сигурна за точната им бройка, но ги сложи в устата си и ги преглътна с още една голяма глътка вино.

Толкова съм уморена, объркано си помисли тя. Толкова уморена...

Влезе във всекидневната и се отпусна тежко на един от диваните. Допи виното си, но продължи да стиска чашата в ръка. Излегна се в цял ръст на дивана, подпряла глава на една възглавница, и се загледа в картината на отсрещната стена, която, обаче, кой знае защо, изобщо не беше на фокус. Опита се да се концентрира върху нея, но установи, че не е в състояние да го направи.

Главата ѝ клюмна на възглавницата, чашата се изплъзна от ръката ѝ и падна на пода, но Каролина дори не забеляза. Просто продължи да си лежи там, без да вижда и чува нищо, изпаднала в пълно опиянение от алкохола и лекарствата.

Долу във фойето Сет отново натисна звънеца, като не спираше да се пита защо Каролина не отговаря. Не е в неин стил да забрави, мислеше си той.

Отново позвъни и отново не получи отговор. Може да е под душа, разсъждаваше объркан. А може би точно в този момент е включила сешоар и просто не чува звъненето.

Погледна часовника си и реши да опита отново след пет минути. Излезе на тротоара и се огледа в двете посоки, с надеждата, че тя може да е била задържана в магазина и е да е закъсняла с прибирането у

дома. Улицата обаче беше напълно безлюдна. Погледна часовника си за пореден път и реши да позвъни още веднъж.

Влезе във фоайето, натисна звънеца, но отново не последва отговор. Извади клетъчния си телефон и набра номера в магазина. Познатият глас на Каролина прозвуча от записа на телефонния секретар. Затвори, без да остави съобщение и веднага набра номера на домашния ѝ телефон. Никой не отговори, но не се включи и секретар. Странно, помисли си той. Каролина не може да няма телефонен секретар у дома си.

Сет започна да се тревожи не на шега. Каролина изглеждаше сравнително добре след смъртта на съпруга си, повтаряше си неуверено. Убеден беше обаче, че част от демонстрираните от нея самообладание и хладнокръвен професионализъм бяха просто представление за пред хората, особено пък предвид ужасните инциденти с клиенти, които ѝ се струпаха на главата.

Студена пот изби по лицето и шията му и осъзна, че започва да се паникьосва. Разпери длан и натисна едновременно всички звънци, без да се притеснява, че ще обезпокои собствениците на останалите апартаменти. Надяваше се, че все някой ще отговори и ще го пусне да влезе и да вземе асансьора.

Така и стана. Без дори да го попита кой е, някой от съседите на Каролина отвори вратата и Сет бързо пристъпи вътре. Влезе в асансьора и натисна бутона за седмия етаж. Питаше какво ще предприеме, когато стигне до етажа. Ако Каролина си беше у дома, вратата на асансьора за дома ѝ със сигурност щеше да е заключена.

Асансьорът се издигна до седмия етаж, спря и вратата автоматично се отвори. Проклет да съм, помисли си той. Дори не е заключена. Почувства, че ръцете му настръхват. Защо вратата на асансьора не е заключена? Та всеки крадец би могъл с лекота да проникне в жилището. Би могло да се случи какво ли не!

Без да се колебае нито миг повече, Сет излезе в просторното фоайе и се огледа. В далечния край на апартамента, върху едно канапе, зърна простряното ѝ тяло. Едната ѝ ръка висеше надолу, по пода се търкаляха парчета от счупена чаша за вино.

— О, боже! — високо възкликна той и се затича към нея.

Тя лежеше абсолютно неподвижно, изпружила тяло върху дивана. Старата ѝ копринена роба бе леко разтворена и откриваше част

от гърдите ѝ. Косата ѝ беше разбъркана, а гримът се стичаше на тъмни вадички по лицето ѝ.

Прилича на счупена и захвърлена кукла, помисли си Сет и сърцето му се сви от болка и жалост при вида ѝ. Приблужи се до нея, коленичи до дивана и се наведе, за да провери дали диша. Дишаше. И беше потънала в дълбок и безпаметен сън. Сет видя изпуснатата чаша и шишенцето с хапчета, което се беше изтърколило от джоба на робата ѝ. Наведе се и го взе. Валиум. Вино, тъжно си помисли той, и хапчета. Надявам се да не е взела прекалено голяма доза. Дано да не се стигне до медицинска помощ.

— Каролина — тихичко я повика Сет, опитвайки се да не я изплаши. — Каролина, събуди се. Аз съм, Сет.

Когато не последва никакъв отговор, той я хвана за раменете и я разтърси лекичко.

— Каролина! — повтори Сет. — Хайде, събуди се!

Тя изпъшка, макар и едва доловимо, и се опита да издърпа ръката си от неговата.

— Хайде, Каролина — настоя той. — Трябва да станеш. Хайде, събуди се! — Разтърси я отново, този път не толкова леко.

Тя изпъшка още веднъж, отвори очи, но веднага зажумя отново, опитвайки се да се предпази от светлината.

— Аз... аз трябва да се обадя по телефона — промърмори тя. Бавно вдигна ръка към лицето си и я сложи върху очите си. — Трябва да се обадя.

— Хайде, Каролина — упорито повтори Сет и я разтърси отново. — Събуди се. Трябва да се изправиш. Да се раздвижиш.

Тя отново отвори очи и го видя коленичил до дивана. Погледът ѝ постепенно се проясни и тя започна бавно да осъзнава къде се намира.

— О... о... Сет — простена глухо. — Какво... Как...?

— Хайде — подкани я той. — Дай да ти помогна да се изправиш.

Прихвана я под мишниците и ѝ помогна да стъпи на краката си. Главата ѝ безжизнено клюмна на една страна и тя отново простена.

— Пусни ме — настоя Каролина. — Добре съм. Ще се оправя.

Сет и не помисли да я пуска, а я поведе към кухнята.

— Хайде, ела да повървим мъничко.

— Не, Сет — оплака се тя. — Пусни ме. Добре съм. Наистина.

Той осъзна, че тя наистина се е съвзела достатъчно, когато изведнъж рязко се изтръгна от ръката му и тръгна сама през стаята. Той я следваше по петите. Искаше да е абсолютно сигурен, че може да се справя и сама.

— Искаш ли кафе? — попита Каролина. — Или чаша вино?

— Мисля, че предпочитам кафе.

Двамата седяха до масата в трапезарията и отпиваха от силното кафе, приготвено от Каролина. Сет с благодарност отбеляза, че жената бе успяла да се съвземе значително и в момента разговаряше с него така, сякаш нищо необичайно не се бе случило.

— Просто съм пийнала повечко — рече му тя. — Напоследък имам проблеми със съня и си помислих, че виното може и да ми помогне да заспя. Особено пък в комбинация с малко валиум. Предполагам само, че съм попрекалила с количеството. Няма обаче защо да се тревожиш.

Сет забеляза, че тя упорито отбягва погледа му.

Може би беше смутена или просто не беше докрай откровена с него. Едно нещо обаче беше повече от очевидно — жената имаше нужда от помощ.

— Ти наистина ме разтревожи — призна ѝ той. — Знаех, че не е в твой стил да забравиш за уговорката ни за вечеря.

— Как влезе? — попита тя, сетила се едва в този момент колко необичайно е присъствието му в дома ѝ.

— Натиснах всички звънци във фойето — обясни той — и някой от съседите ти ми отвори. След това се качих на твоя етаж и установих, че вратата на асансьора се отваря. Сигурно си забравила да я заключиш.

— Не мога да повярвам, че съм го направила — удиви се тя. — Аз... не мисля, че някога съм пропускала да заключа.

Как бих могъл да ѝ предложи помощта си, питаше се той, без да я отблъсна от себе си? Та тя можеше да се самоубие, смесвайки по този начин алкохол и хапчета!

— Напоследък се сблъска с много трудности и изпитания — предпазливо започна той — и е абсолютно нормално да се чувстваш потисната и разсеяна. Смъртта на съпруга ти беше огромен удар. А на

всичкото отгоре чувам, че имаш и проблеми в магазина. Може би не ми е работа да се намесвам в живота ти, но ми се струва, че от известно време насам се преуморяваш до смърт. И... не че съм специалист в тази област — тихо и внимателно продължи той, — но по всяка вероятност задържаш в себе си болката и тъгата, които изпитваш, отказвайки да ги споделиш с когото и да било. Ти изобщо не си даде възможност да тъгуваш и скърбиш за загубата, Каролина.

Тя го погледна над ръба на чашата за кафе. Той ми мисли доброто, помисли си тя. И наистина го е грижа за мен. Но не знае и половината от цялата истина.

Каролина остави машата и скръсти ръце върху масата.

— Аз... аз искам да ти кажа нещо — колебливо поде тя. — Нещо много лично. Искам да ти го кажа, защото смятам, че трябва да го знаеш и защото... ами, предполагам, че имам нужда да поговоря с някого.

И му разказа всичко. За ужасното предателство, извършено от Лион, който, в крайна сметка, не се бе оказал такъв, за какъвто го бе смятала по време на целия им брак. За любовницата и детето му в Амстердам. За претенциите на Леланд по отношение на завещанието. За битката, която беше повела, за да не допусне Моник Ленърт и дъщеря ѝ да получат дял от наследството. За проблемите ѝ в магазина, за които той вече бе подочул нещичко.

Когато най-сетне свърши, Сет само тихичко подсвирна от изумление.

— Не мога да повярвам, че толкова много неща са могли да ти се струпат на главата изведнъж — отбеляза той. — Нищо чудно, че започваш да... да се пречупваш. Опитваш се да се справиш с всичко съвсем сама, Каролина, но това не е нужно. Знаеш го.

— Аз съм жена на тридесет и пет години, която години наред управлява създадения лично от нея собствен бизнес, и която, на практика, отгледа и възпита сина си съвсем сама и смятам, че съм напълно способна да се грижа за себе си. — В гласа ѝ се прокраднаха предизвикателни нотки и причината за това беше във факта, че тя самата никога не се бе възприемала като жена, която би могла някога да се пречупи.

— Ти си тридесет и пет годишна жена, която е загубила съпруга си, Каролина — възрази той. — Която е открила, че съпругът ѝ

приживе е водил двойствен живот. А тази вечер те заварих тук съвсем сама, опиянена от алкохол и транквиланти — натърти Сет. — Може в миналото и да си успявала да се справиш с всичко сама, но този път като че ли имаш нужда от малко помощ. Позволи на приятелите си да поемат част от товара, който влачиш. Или пък потърси професионална помощ.

Тя поклати отрицателно глава.

— Не мисля, че имам нужда от това.

— Ами Ричи? — продължи Сет. — Как мислиш ще се почувства той, ако разбере за случилото се тази вечер?

Тя видимо пребледня, а преплетените пръсти на ръцете ѝ потрепериха.

— Той вече е изгубил баща си — не отстъпваше Сет. — Как ще се почувства, ако не може да разчита и на теб?

Очите на Каролина внезапно се напълниха със сълзи. Тя наведе глава и тихичко заплака.

— Има толкова много неща, заради които си струва да живееш, Каролина — настоятелно продължи той. — Толкова много хубави мигове те очакват. Но имаш нужда от малко помощ, за да осъзнаеш това. Предполагам, че Рокси е страхотен слушател. За себе си съм сигурен. А съм убеден, че имаш и други приятели.

Подаде ѝ кърпичката си. Тя избърса сълзите и издуха носа си. След това засрамено наведе глава.

— Погледни ме — тихичко я подкани той. Хвана ръцете ѝ и ги стисна нежно.

Каролина вдигна глава и го погледна.

— Позволи ми да ти помогна, Каролина. Обещавам, че няма да те нараня.

В този момент Каролина повярва във всяка изречена от него дума, макар че съвсем наскоро бе решила, че никога повече няма да се довери на друг мъж. Бавно кимна с глава.

— Благодаря ти, Сет — промълви тя. — Ще се опитам.

Сет се усмихна и стисна ръцете ѝ.

— Питам се дали ще се съгласиш да ми обещаеш нещо?

— Какво?

— Няма да ти хареса, че го казвам, но искам да ми обещаеш, че ще престанеш да смесваш вино и валиум.

— Ще изхвърля валиума още сега — заяви тя и се изправи. — Можеш дори да дойдеш с мен. — Каролина се запъти към банята, а Сет я последва. Тя изсипа хапчетата в тоалетната. — Ето така — промълви тя и пусна водата.

— Мисля, че това е добро начало — окуражително изрече Сет. — И се надявам да е началото на нещо много по-важно и сериозно.

— Аз също, Сет — промълви се тя. — Аз също...

24.

— Антонио обаждал ли се е тези дни? — попита Каролина, когато пристигна в магазина на следващата сутрин.

Рокси поклати отрицателно глава.

— Нито дума — рече тя. — Затова си позволих да го потърся снощи, след като се прибрах от работа.

Очите на Каролина се разшириха.

— И успя ли да разговаряш с него?

Рокси кимна.

— Това няма да ти хареса — предупреди я тя, — но Антонио смята да започне работа при Пейтън Фитцимънс. Всъщност, не спря да говори за това. Изфука се, че двамата с Пейтън имат връзка, а тя обеща да му плаща купища пари, когато започне да работи за нея.

Каролина не каза нищо, слисана от тази новина.

— Значи Антонио ще работи за конкуренцията — най-сетне продума тя. — Не съм особено изненадана. — Обърна се към Рокси. — Знаеш ли какво?

— Какво?

— Имам чувството, че Пейтън Фитцимънс открито ни обявява война.

— Напълно съм съгласна с теб — заяви Рокси.

— А ти нали знаеш старата поговорка, че в любовта и на война всичко е позволено?

Рокси я изгледа с любопитство.

— Какво точно имаш предвид?

— Че ще отвърна на огъня с огън — смръщи се Каролина. — Писна ми да седя безучастно и да поемам всички удари.

— Да, но как, за бога, ще се бориш с нея? — стреснато попита Рокси. — Сигурна съм, че не би искала да паднеш до нейното ниво. Колкото повече разсъждавам по въпроса, толкова по-сигурна ставам,

че Антонио и Пейтън от известно време работят заедно срещу нас. Но какво бихме могли да направим, за да ги разобличим?

Каролина я погледна и за известно време не каза нищо.

— Помниш ли Ерика Роджърс? Жената, която се занимава с пбблик рилейшънс и която ми се обади преди известно време и ми предложи да я наема като специалист за връзки с обществеността?

Рокси кимна.

— Помня я, разбира се, но по онова време ти нямаше нужда от нея. Редакторите на списанията сами те търсеха. И продължават да го правят. Бизнесът ти не се нуждае от повече реклама.

— Напротив, оказва се, че имам нужда точно от това — възрази Каролина. — Смятам да ѝ се обадя, да я назнача за месец или два и с нейна помощ да публикуваме няколко статии в пресата.

— Посветени на какво? — погледна я Рокси.

— О, ами например на факта, че Антонио, дизайнер на цветя, работил години наред за Каролина, неочаквано започнал работа при Пейтън Фитцимънс, с която го свързва страстна и пламенна любовна връзка. Или пък на решението на Каролина да го уволни заради проблемите в магазина ѝ, започнали непосредствено след като Антонио започнал да се вижда с госпожица Фитцимънс. — Обърна се към Рокси и изразително вдигна вежди. — Как ти се струва, а?

— Мисля, че може и да излезе нещо от това — изрече малко неуверено Рокси и продължи: — Смяташ да подхраниш вестниците с достатъчно материал, за да очерниш Пейтън и Антонио. Репортерите ще захаят новината като топъл хляб и няма дори да разберат, че информацията идва от нас.

— Точно така — потвърди Каролина. — Ще използват обичайните за подобни случаи фрази. *Ние чухме...* Или пък: *Едно птиченце ни каза, че...*

Рокси я огледа с преценяващ поглед.

— Знаеш ли — най-накрая продума тя, — днес изглеждаш като напълно различен човек.

— В какъв смисъл?

— Не зная точно, но като че ли си по... енергична. Напоследък беше малко... потисната. Не че мога да те виня, предвид обстоятелствата, но бях започнала да се тревожа. Днес обаче отново приличаш на предишната Каролина — заключи Рокси и се усмихна.

— Ами, би могло да се каже, че напоследък доста се взирах в душата си и анализирах емоциите си, в резултат на което достигнах до заключението, че... че... ами, че имам нужда от помощ. Не е нужно да преживявам всичко това съвсем сама. А в последно време ми се струпаха прекалено много неприятности.

Рокси се присегна и сложи ръка върху нейната.

— Чуй ме, Каролина, знаеш, че съм готова да направя всичко, което мога, за теб.

Говориха часове наред, като през цялото време не спираха да работят, и Каролина изля душата си пред Рокси. В края на разговора имаше чувството, че е свалила огромно бреме от плещите си. И то само защото бе споделила тревогите и проблемите си с човек, който я разбира и подкрепя.

— Преди да се свържа по телефона с Ерика Роджърс, трябва да се погрижим за още нещо — заяви Каролина, сменяйки темата на разговора.

— И какво е то? — погледна я Рокси. — Да не говориш за заместник на Антонио?

Каролина кимна.

— Защо на първо време не помолиш Мерседес да дойде да ни помогне? — предложи Рокси.

— Не съм сигурна, че мога да се справя с присъствието ѝ около себе си — призна ѝ Каролина. — Не забравяй, че и тя ме предаде. Искам да кажа, че нали точно тя уж притежава онова писмо, което Лион ѝ бил продиктувал.

— Но наистина ли вярваш, че е предателка? — настоя Рокси. — Помисли по въпроса. В края на краищата, тя не печели абсолютно нищо, нали?

— Ако играе в комбина с Леланд, естествено, че ще спечели нещичко — възрази Каролина.

— Ама че съм глупава! — възкликна Рокси. — Това е, защото напоследък се опитвам да не мисля за него, или пък за нея. Права си. Не бихме искали тя да се навърта наоколо.

— Винаги можем да се обърнем към хората, които наемаме почасово и които познаваме добре — рече Каролина. — Все някак си ще се справим.

Телефонът иззвъня и тя вдигна слушалката.

— Каролина.

— Здравсти, Сет е.

— О, Сет, как си тази сутрин?

— Добре съм, но не затова се обаждам. Ти как си?

— Аз съм добре — увери го тя. — Всъщност, чувствам се много по-добре.

— Страхотно — възкликна той. — Искан да те попитам дали ще ме придружиш на един коктейл тази вечер. Бихме могли да обсъдим подробностите по подготовката на моето парти, а след това може и да вечеряме заедно, ако нямаш нищо против.

— Къде е коктейлът? — попита тя.

— О, у семейство Смитсън. Робърт и Иванджелин Смитсън.

— Аз... ами... — Просто не знаеше какво да каже.

— Ще е чудесно да се запознаеш с тях — настоя Сет. — А също и с много от другите хора, които ще присъстват. Повечето от тях членуват в бордовете на различни музеи и фондации. Освен това, познай кой е нает за аранжирането на цветята?

— Веднага ще ти кажа — отвърна тя. — Пейтън Фитцимънс.

— Точно така. Зная, че в известен смисъл за теб това ще е като да влезеш в бърлогата на лъва, но пък каква по-добра възможност да огледаш и прецениш работата ѝ? Не забравяй и за контактите, които ще създадеш. Би могла да ѝ измъкнеш някои клиенти направо изпод носа. — Замълча за момент, а след това додаде: — Виж какво, трябва да приема едно друго обаждане. Ще ти звънна отново след няколко часа.

— Добре — съгласи се тя. — Ще говорим отново по-късно, Сет. Бавно затвори телефона.

— Сет Фостър те покани да излезете, нали? — попита Рокси.

Каролина кимна.

— Да, покани ме да го придружа на коктейл у семейство Смитсън. Пейтън Фитцимънс ще бъде декоратор на партито.

— И ти не прие веднага? — Рокси въздъхна. — Наистина трябва да отидеш да си прегледаш главата, Каролина. Той е най-свестният и мил мъж, когото познавам, и съм сигурна, че срещата с него ще ти се отрази добре.

— Просто ми се струва странно да изляза с друг мъж толкова скоро след смъртта на Лион. Пък било то и на бизнес среща.

— И какво ще загубиш? — настоя Рокси. — Знаеш, че можеш да имаш доверие на Сет. Убедена съм, че присъствието ти на този коктейл ще разкрие прекрасни перспективи пред бизнеса ти, а бог ни е свидетел, че целта ни е да откраднем от Пейтън колкото е възможно повече потенциални клиенти. — Взе ръцете на Каролина в своите и я погледна в очите. — Лион си отиде и няма да се върне повече, Каролина. А ти си отговорна пред самата себе си и си длъжна да продължиш да живееш и да се радваш на живота.

Каролина я изгледа замислено.

— Права си — най-накрая заключи тя. — Когато ми се обади отново, ще приема поканата.

— Добро момиче — похвали я Рокси и пусна ръцете ѝ. — А сега защо не потърсим Ерика Роджърс? Крайно време е да поговорим с нея и да приведем плана си в действие.

— Чудесна идея — на драго сърце се съгласи Каролина.

— Как мина тенисът? — попита Каролина, когато Ричи влезе в кабинета, където тя гледеше новините.

— Добре — отвърна той и пусна на пода спортния сак с екипировката му.

— Само добре?

Ричи се излегна на един фотьойл и отклони поглед от майка си. На главата си беше нахлузил бейзболна шапка с обърната на една страна козирка, а гуменките му нервно потропваха по пода.

— Ами да, добре. Тенис като тенис. Какво толкова?

— Разбирам — отвърна тя, разочарована от факта, че синът ѝ не е прекарал по-добре.

— Добре поне, че той не се отнася с мен като с глупак — заяви Ричи.

— Какво имаш предвид?

— Ами не се опитва да играе под възможностите си, само за да ме накара да изглеждам по-силен на корта и да се почувствам по-добре. Нали разбираш? Повечето хора биха си казали: *О, бедното хлапе, баща му почина наскоро. Защо да не го накараме да се почувства по-добре?*

Каролина вътрешно потрепери от думите му.

— Радвам се, че не го е направил — спокойно отвърна тя. — Пък и Сет не е такъв човек.

— Какъв?

— Като онези, които описа. Които биха се държали глупаво и покровителствено.

— Е, да, той не е гадняр като тях.

— Не, наистина не е. Всъщност, изобщо не смятам, че е гадняр.

— Интересуваш ли се от него?

— Не се интересувам от никой мъж, Ричи. Не желая да се срещам с никого — увери го тя.

— Заради татко ли? — настоя той.

— К-какво имаш предвид? — попита Каролина и се поизправи на дивана, на който седеше.

— Ами питам дали нежеланието ти да се виждаш с други мъже не е свързано с онова, което татко ти причини? С това, че е имал и друга жена? Чух за това докато се четеше завещанието. Аз не съм глупав. Освен това разгледах документите, които вуйчо Мат остави тук. Видях снимките и другите материали.

Душата ѝ се сви от страх, мислите ѝ се объркаха от обхваналия я ужас. Как да му отговоря, запита се тя. Как да обясня цялата грозна ситуация на шестнадесетгодишния си син? Тя самата може и да презираше Лион заради стореното, но не искаше Ричи да намрази родния си баща.

Когато майка му не отговори веднага, Ричи продължи:

— Те просто си стояха тук и аз реших да ги разгледам. И аз имам някакви права, както знаеш.

— Не исках да виждаш всички онези неща, Ричи — рече тя и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Исках да запомниш само хубавите неща за баща си.

— Аз ги помня — увери я той. — Но те не са цялата истина за него, нали?

— Но... онези неща... искам да кажа... — Гласът ѝ изтъня, докато тя отчаяно се опитваше да намери най-подходящите думи. — Не желая да разговаряме за това сега, Ричи — през сълзи довърши Каролина. — Наистина бях... сломена от това. И ми е трудно да разговарям за случилото се.

— Но аз също съм засегнат — възрази той и в гласа му се прокраднаха гневни нотки. — Ти не си единственият човек в това семейство.

— О, зная това, Ричи — въздъхна тя. — Естествено, че те засяга.

Приблѳжи се до него и се опита да хване ръката му, но той се отдръпна.

— Моля те, Ричи! Зная, че случилото се засяга и теб, но просто не зная как да се справя с този проблем.

— Ами само си помисли, мамо!

— Какво, миличък? — попита тя и избърса сълзите си с пръсти.

— Имам си по-малка сестричка — рече той. — Усмихна се и Каролина си спомни колко често им бе повтарял, че иска да си има сестричка. — И тя изглежда също като мен.

25.

На Моник ѝ идеше с все сила да захвърли телефона и да го удари в стената, но се застави да се овладее. Трябваше да изслуша възрастния господин Уебър, независимо от това, че не ѝ казваше онова, което ѝ се искаше да чуе. В края на краищата, той беше на нейна страна. И май беше единственият в целия свят.

— Трябва да разберете, госпожице Ленърт — каза ѝ той. — Тези неща отнемат време и аз не съм в състояние да направя каквото и да било, за да ускоря процедурата.

— Но аз как да се издържам междувременно? — проплака тя. — С какво да се храня? С въздух? — Замълча за миг, опитвайки се да овладее гласа си. — Извинете, че ви крещя, господин Уебър — промълви разкаяно, — но Лион се грижеше изцяло за мен и за Аня. Както знаете, изобщо не се налагаше да работя. А сега ми казвате, че тази жена се опитва да ми отнеме къщата и колата. Твърдите, че тя оспорва завещанието и е твърдо решена да не ми позволи да получа каквото и да било! И не мога да тегля пари от банковата му сметка докато тези спорове не бъдат уредени.

Въпреки опитите ѝ да се успокои, в гласа ѝ отново се надигна гняв.

— Не мога дори да използвам проклетата кредитна карта, защото са наложили запор върху сметката! Кажете ми, господин Уебър, какво да направя в такъв случай? Да гладувам? Да оставя детето си да гладува? Неговото дете?

— Моля ви, госпожице Ленърт — търпеливо я призова той, — опитайте се да се успокоите. Гневът няма да ви доведе до никъде. Първо на първо, те все още не могат да ви изритат от тази къща. Нито пък имат право да ви отнемат колата. Съжалявам за банковите сметки и кредитната карта, но те са били само на негово име. Накарали са адвоката си веднага да спре картата, за да не ни оставят време да реагираме. Но дори и да бяхме направили нещо, резултатът пак щеше да е същият, защото всичките банкови сметки на Лион са замразени.

Вдовицата се възползва от правото си да управлява авоарите му докато споровете не бъдат решени. Съзнавам, че на вас това положение не ви харесва, но за момента поне имате покрив над главата си и кола, с която да се придвижвате наоколо.

— Твърде малка утеха — подхвърли тя.

— Предлагам ви междувременно да си потърсите някаква работа или пък, ако е необходимо, да се обърнете към социалните служби. Споровете по наследството може да продължат твърде дълго.

Моник отметна косата, паднала на очите ѝ, и въздъхна дълбоко.

— Добре, господин Уебър — най-сетне рече тя, — но искам да съм сигурна, че онази жена в Америка е наясно, че ѝ предстои сериозна и безжалостна битка. Защото детето, което отглеждам сама, е на Лион и аз зная със сигурност, че той би искал двете с Аня да сме обезпечени финансово. — Замълча за миг, колкото да си поеме дъх. — Моля ви, направете нужното тя да разбере това, господин Уебър, и ме уведовете в мига, в който научите нещо ново по въпроса.

— Непременно, госпожице Ленърт — отвърна той. — Желая ви приятен ден.

Моник затвори телефона и погледна през плъзгащата се стъклена врата към канала. Денят, както често се случваше в Амстердам, беше сив и мрачен, а притъмнялото небе се отразяваше в черните води на канала. Цялата гледка беше тягостна и потискаща.

Тя се извърна от стъклената врата и влезе в спалнята, за да погледне спящата Аня. Детето продължаваше да спи дълбоко, а кафявата ѝ косичка, която толкова приличаше на косата на баща ѝ, бе разпиляна по възглавницата. Моник се приближи до нощната масичка и взе снимката, на която бяха двамата с Лион. Бяха се снимали скоро след първата си среща. И двамата се усмихваха щастливо в обектива, а той я притискаше към себе си, обвил ръка около кръста ѝ.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя остави снимката на мястото ѝ и бързо излезе от стаята. Не искаше да събуди Аня. През последните седмици плачеше непрестанно. Лион ужасно ѝ липсваше. Често ѝ се струваше, че го вижда да върви по тротоара край някой от каналите или пък внезапно го съзираше в някой преминаващ край нея трамвай. Веднъж, докато двете с Аня хранеха черните лебеди, дори ѝ се стори, че го вижда да тича из парка.

Така и не можа да изпита истински гняв към него, колкото и да се опитваше. Вярно, че бе отказал да се разведе с онази жена в Щатите. Вярно, че е могъл да припише къщата и колата на нейно име и да се погрижи да им открие общи банкови сметки. Вярно, че ако бе сторил това, щеше да ѝ спести много неприятности. Но, независимо от всичко това, тя просто не можеше да се застави да го обича по-малко.

Кой би могъл да предположи, че Лион ще умре по този начин — млад и красив, в разцвета на силите си? Подобна възможност изглеждаше немислима на времето. Немислима ѝ изглеждаше дори и в този момент. А ето че сега бе останала сама с детето му, което бе започнало да плаче в другата стая.

Моник бързо се върна в спалнята, взе Аня на ръце и я притисна към себе си.

— Тук съм, тук съм — ласкаво ѝ зашепна тя. — Всичко е наред. Всичко ще се оправи, Аня. — Момиченцето вече тежеше доста, но Моник все пак я занесе до просторната всекидневна и двете заедно се настаниха в един люлеещ се стол, обърнат към канала.

— Не се тревожи, Аня — рече тя, започна да гали косичката на дъщеря си и се загледа в металносивата повърхност на водата. — Мама ще се грижи за теб. Днес ще се обадя на Матиас и ще го помоля да ме наеме на работа. Ще започна да танцувам отново. Ще видиш. Ще има с какво да се издържаме докато получим онова, което ни принадлежи по право. Да. Ще видиш, Аня. Мама ще се пребори и ще получи онова, което татко ти ни завеща. Той ни обичаше и искаше да сме осигурени. О, да! Каквото и да се случи, ние ще си получим нашето от онази ужасна вещица в Америка. На всяка цена!

— Не съм се чувала с шибаната ти снаха цяла вечност, а днес взех, че случайно връхлетях на нея във фойето — рязко заяви Мерседес на влизане в спалнята, където Леланд, чисто гол, лежеше върху леглото с питие в ръка.

— О? — възкликна той и въпросително вдигна вежди. — И какво точно ти каза, че си толкова разстроена?

Мерседес захвърли чантата си на един стол и изрита обувките от краката си.

— Защо не ми приготвиш едно питие? — предложи тя и започна да се съблича. — Точно в този момент изпитвам остра нужда да пийна нещо.

Леланд остави чашата си, плъзна крака към пода, изправи се и се приближи до масата, на която имаше поднос, отрупан с бутилки алкохол, чаши и съд за лед.

— Хайде — подкани я той и наля водка в една от чашите. — Каж ми как, по дяволите, Каролина успя така да те извади от равновесие?

Тя събу гащичките си и яростно го изгледа. Държеше се така, сякаш той бе първопричината за гнева ѝ.

— Подхвърлих ѝ, че ако има нужда от мен в магазина, трябва само да ми се обади — най-сетне проговори Мерседес. — Господ ми е свидетел, че имам нужда от тези пари.

Той ѝ подаде чашата, в която бе смесил водка и тоник и Мерседес мигновено отпи голяма глътка.

— А кучката ми заяви, че вече няма нужда от помощта ми. Попитах я защо и тя ми каза нещо в смисъл, че няма нужда да я притеснявам с идиотските си въпроси. Предположих, че е разстроена заради писмото, което изкарах на показ, и изтъкнах, че съм направила онова, което съм счела за редно, и не би трябвало да бъде наказвана заради това. Изтъкнах, че в края на краищата всички ние сме цивилизовани хора.

Леланд се изсмя.

— Тя е ужасно вбесена от факта, че Лион уж е продиктувал въпросното писмо именно на теб — рече той, застава зад нея и я целуна по рамото. — И че единствено ти притежаваш копие от него.

— Да, и на всичкото отгоре се постара да ме накара да се чувствам като някаква глупава крава — продължи Мерседес, без да обръща внимание на целувките му. — При други обстоятелства не бих имала нищо против, но в момента изпитвам остра нужда от всеки долар, който бих могла да заработя по някакъв начин.

Отпи малка глътка от питието си и отпусна глава назад, за да я положи на рамото на Леланд.

— Трябва да помислим и да решим от кого можем да изкопчим малко пари — подхвърли той и леко захапа ухото ѝ. — Някакви идеи?

Мерседес се обърна с лице към него и се усмихна.

— Имам една — рече тя. — Смятам да се обадя на Пейтън Фитцимънс.

— И какво ще постигнеш като ѝ се обадиш? — попита той и погали едната ѝ гърда.

— О, ще видиш — отвърна тя, остави питието си и пристъпи поблизо до него. — Остави тази работа на мен.

Леланд я прегърна през раменете и я придърпа към голото си тяло.

— Така и ще направя — обеща той, наведе се и започна да целува и гали с език шията ѝ, — но защо преди това не се позабавляваме малко?

— Защо не наистина? — възкликна тя и награби мускулестия му задник.

Леланд я поведе към леглото. Тя се освободи от прегръдките му и се качи на леглото, без да сваля очи от стройното му, хармонично развито тяло. Той, на свой ред, изпиваше с поглед гладката кожа и пищните, заоблени форми, така нетипични за една толкова слаба и стройна жена. Очите му пламтяха от страст. В следващия момент, неспособен да се владее повече, Леланд се стовари отгоре ѝ и мигновено я облада.

Мерседес се притискаше към него докато той, тласкан от неутолимата си страст, проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в тялото ѝ. За нея той беше като наркотик и тя все не можеше да му се насити. Надигна тяло, за да посрещне тласъците му и леко се задвижи задно с него. Леланд простена на глас, движенията му станаха все по-бързи и по-бързи, тласъците — все по-силни и по-силни... и така, докато, понесен на вълните на екстаза, изригна дълбоко в тялото ѝ. Мерседес извика високо, тялото ѝ се разтресе неконтролируемо и конвулсиите, следващи една след друга, я оставиха без дъх.

Останаха да лежат един до друг, изтощени и задъхани от усилието.

— Май е време да се обадя — рече Мерседес, когато най-сетне успя да проговори.

— Не може ли да почака до утре? — попита Леланд и ѝ се усмихна. — Та ние едва започнахме.

Тя го ошипа по задника.

— Не може. Най-напред работата, а за удоволствия разполагаме с цялата нощ.

— Както кажеш — отстъпи той.

Тя се присегна, вдигна слушалката на телефона и избра домашния номер на Пейтън.

Едно позвъняване. Две. Три.

— Ало? Тук е домът на Фитцимънс.

— Може ли да разговарям с Пейтън, ако обичате? — попита Мерседес.

— Кой се обажда, моля?

— Кажете й, че я търси Мерседес.

— Изчакайте така.

На Мерседес й се стори, че чака цяла вечност, докато Пейтън най-сетне вдигна телефона.

— Ало? — весело пропя тя. — Как си?

— Боя се, че не съм особено добре — отвърна Мерседес.

— Какво има? — попита Пейтън и Мерседес мигновено долови предпазливостта, прокраднала се в гласа й.

— Днес случайно се срещнах с Каролина и тя се държа отвратително с мен — обясни Мерседес. — Всъщност, каза ми, че вече не желае да работя в магазина й. Така че не бих могла да ти върша повече услуги там.

— О, не! — Пейтън като че ли наистина се разтревожи. — Разчитах на теб, Мерседес. Какво толкова си направила, че да я ядосаш така?

— Нищо не съм направила — обидено заяви Мерседес. Нямаше никакво намерение да споделя с Пейтън за уговорката си с Леланд и за делото, което той водеше, за да оспори завещанието на Лион. — Не зная какво й става, но се държа с мен наистина ужасно. Мисля, че винаги е подозирала, че може би имам нещо общо с проблемите в магазина. Всичките онези изсъхнали цветя и прочее...

От другата страна на линията се разнесе злобен смях.

— Да, може и да подозира, но не би могла да докаже каквото и да е, нали?

— Разбира се, че не може — увери я Мерседес.

— Обаждам ти се, защото бих искала да започна веднага работа при теб, тъй като, очевидно, няма да мога да работя повече за

Каролина.

Пейтън не реагира по никакъв начин. Обаждането на Мерседес ѝ дойде съвсем неочаквано.

— Аз... ами, аз смятам, че все още е твърде рано да започнеш работа при мен, не мислиш ли? Искам да кажа, че Антонио току-що започна...

— Антонио вече работи при теб? — сепна се Мерседес.

— Да — смотолеви Пейтън. — Мислех, че знаеш. Двамата с Каролина се скарали жестоко и той напуснал. Затова се наложи да го взема при мен по-рано отколкото предвиждахме. Ще изглежда доста странно, ако и двамата се преместите при мен по едно и също време. Не искам да бъда обвинена от почитателите на Каролина, че съм повела битка за съсипване на бизнеса ѝ. Това няма да е добре за мен, не мислиш ли?

— Аз лично съм убедена, че присъствието ми няма да ти навреди по никакъв начин — възрази Мерседес. — В края на краищата, повечето хора, за които работиш, познават само лицето на бизнеса, а това си ти. Едва ли някой някога е чувал, че от време на време съм помагала в магазина на Каролина.

— И въпреки това, не зная... — Гласът на Пейтън постепенно заглъхна.

— Слушай, Пейтън — бавно заговори Мерседес, — не забравяй, че двамата с Антонио сме единствените хора, които знаем за всичките номера, които изигра на Каролина. Ние с него може и да сме участвали в изпълнението, но замисълът си беше изцяло твой, нали така? Мисля, че за всички нас ще е най-добре, ако най-после се съберем на едно и също място и заработим заедно. Не би искала някой да се разприказва за долните ти номерца, нали?

— Не би посмяла!

— Няма да кажа нито дума — невинно отбеляза Мерседес, — но какво ще стане, ако Антонио се разприказва?

— Не мисля, че Антонио ще каже каквото и да било — отвърна Пейтън, — но разбирам какво имаш предвид. — И наистина разбираше. Съзнаваше, че Мерседес я изнудва. Ясно ѝ беше, че ако не я назначи, Мерседес ще започне да разпространява всевъзможни клюки по неин адрес. Клюки, които биха могли да нанесат сериозна вреда на бизнеса ѝ. — Защо не започнеш работа от утре? — бодро

предложи Пейтън. — Предстои ми декорирането на парти в градската къща на семейство Смитсън и ти би могла да ми помогнеш в подготовката.

— Чудесно — весело се съгласи Мерседес. — И, между другото, Пейтън — додаде тя, — утре би трябвало да обсъдим възнаграждението, което ще получавам, и продължителността на договора ми, не мислиш ли?

— Договор? — с изумление възкликна Пейтън.

— Разбира се — отвърна Мерседес. — Та аз, малко или много, ще бъда нещо като младши партньор. Също като Антонио, нали?

— Аз... аз... ами... всъщност двамата с Антонио все още не сме обсъждали тези въпроси.

— В такъв случай можем да го направим утре. Какво ще кажеш за девет часа? Нали в толкова отваряш магазина?

— Да — смотолеви Пейтън. — Аз невинаги съм там още в девет, но Антонио ще бъде там. И Жизел — момичето, което ръководи магазина.

— Значи до утре — заключи Мерседес. — Много се радвам, че си поприказвахме. Дочуване.

— Дочуване.

Мерседес затвори телефона и се обърна към Леланд, който бе слушал внимателно целия разговор.

— Ти я изнудваш, нали? — ухили се той.

— Наречи го както желаш — намигна му Мерседес. — Тя обаче ще ме наеме на работа и ще се наложи да ми плаща много, ако иска да си държа устата затворена.

— Ти си невероятна — рече той и я придърпа по-близо до себе си.

— Госпожица Непослушница? — през смях уточни тя, опиянена от допира на силното му, мускулесто тяло.

— Да-а — промърмори той и плъзна ръце по тялото ѝ. — И това ми харесва.

— Така си и знаех — прошепна в отговор тя, а устните ѝ потърсиха неговите.

26.

Каролина смяташе, че ще устои на импулса да си купи нещо ново специално за партито, на което я бе поканил Сет, убеждавайки сама себе си, че има достатъчно дрехи и че всяка една от официалните ѝ рокли беше подходяща за случая. В края на краищата обаче реши, че има нужда от нещо ново, нещо, което не е свързано с никакви спомени — хубави или лоши. В магазина на Ив Сен Лоран най-после намери онова, което търсеше — ефирна копринена рокля с леопардова шарка, която сега нежно падаше около тялото ѝ пред огледалото в будоара на спалнята ѝ.

Том Форд може само да се гордее с дизайн като този, помисли си тя, загледана във фината като въздушен полъх тъкан, която плавно отразяваше всяко движение на тялото ѝ. Роклята беше секси и романтична, но не и скандално провокативна и изглеждаше великолепно върху стройното тяло на Каролина. Като допълнение към тоалета тя бе избрала висящи златни обеци и златни гривни и за двете си ръце. Другото съвършено бижу, подходящо идеално на роклята, бяха обувките с позлатени, тънки като игли, високи токове.

Макар да не спираше да си повтаря, не бе приела поканата на Сет единствено заради перспективите, които тя разкриваше пред бизнеса ѝ, Каролина не можеше да отрече, че предстоящата вечер я изпълваше с вълнение. Както и да убеждаваше сама себе си, че срещата е стриктно делова, вълнението си оставаше и я караше да изпитва отдавна забравени трепети.

Тя загаси осветлението в будоара, прекоси спалнята и влезе в кухнята, където бе оставила малката си златиста вечерна чантичка. Отвори я, за да провери дали е взела ключовете и визитните си картички. Така, помисли си тя. Вече съм готова. Взе чашата с бяло вино и отпи малка глътка. След това понечи да отиде да каже довиждане на Ричи, но изведнъж си спомни, че той ще прекара и тази нощ в дома на Джеф. Напоследък синът ѝ доста често нощуваше у приятеля си.

Звънецът иззвъня и след като се увери, че това е Сет, Каролина натисна бутона, за да го пусне в сградата. Надяваше се той да хареса новия ѝ тоалет. Чу приближаването на асансьора и излезе в антрето. Вратата на асансьора се отвори и Сет остана за миг загледан в нея. Едва след това пристъпи в стаята.

— Изглеждаш зашеметяващо! — възкликна той.

— Благодаря. Ти също — върна му комплимента тя. — Смокингът ти стои великолепно.

— Готова ли си? — попита Сет.

Каролина кимна.

— Само да си взема чантата. Веднага идвам. — Тя отиде бързо до кухнята, взе чантата си от плота, върху който я бе оставила, и се върна в антрето. — Сега вече съм готова — обяви късо.

Той я хвана за ръката.

— Позволете, мадам. — Сет направи изискан жест, опитвайки се да прикрие нервността, която изпитваше край тази жена, която желаше толкова силно.

— Разбира се, сър — отвърна тя, опитвайки се да не потреперва от допира на ръката му. Трябва да се опитам да се отпусна, каза си Каролина.

Само че все не можеше да овладее вълнението, предизвикано от срещата ѝ с този красив мъж.

Къщата се намиралаше в Карнеги Хил и Каролина не я бе виждала никога преди. Знаеше много малко за семейство Смитсън. Те не се показваха много в обществото, но бяха невероятно богати и известни филантропи, които се славиха с богата колекция от произведения на изкуството. Когато шофьорът спря пред къщата — Сет бе наел специална лимузина за вечерта — Каролина вдигна поглед, за да разгледа сградата.

Къщата беше масивна постройка на четири етажа с фасада, облицована с варовик. Елегантни пиластри и урни украсяваха сивия камък, а златистата светлина, която струеше през многобройните прозорци, подчертаваше уюта и топлотата на този дом.

На вратата бяха посрещнати от иконом с бели ръкавици. След това една красива възрастна дама, която Каролина разпозна от

снимките, които бе виждала, като Иванджелин Смитсън, се приближи към тях, протегнала отрупаната си с бижута ръка. Сивеещата ѝ руса коса бе прибрана в хлабав кок, а семплата ѝ, но невероятно елегантна рокля беше в сребристо сиво. На ушите, гърлото и китките ѝ проблясваха диаманти с изумителни размери и великолепно качество.

— Сет — възкликна тя, — колко хубаво, че те виждам!

— И аз се радвам, че те виждам, Иванджелин — отвърна той.

Двамата целунаха въздуха около лицата си, а след това тя насочи вниманието си към Каролина.

— А вие трябва да сте Каролина Маунткесъл. Толкова се радвам, че можахте да дойдете.

— Благодаря ви — изрече само Каролина.

— Чувствайте се като у дома си — подкани ги домакинята. — Сервитьорите разносят шампанско и ордъоври, но освен това разполагаме и с богато зареден бар и допълнителни подноси с храна, които се намират в коридора пред балната зала на горния етаж. — Погледна зад тях към новопристигналите гости.

— Благодаря, Иванджелин. Ще се ориентираме — увери я Сет.

— Надявам се да се видим отново — усмихна се домакинята.

Те пристъпиха във великолепното антре, облицовано изцяло с шахматно разположен бял и черен мрамор и украсено с кристални полилеи, огледала с барокови позлатени рамки, позлатени мраморни конзоли и три монументални картини. Каролина едва не ахна на глас, когато видя водните лилии на Моне — първата негова творба, която виждаше в частен дом, а не в музей.

— Направо е невероятно — прошепна тя. — Била съм в много къщи в този град, но никога не съм попадала сред такова великолепие. И всичките тези произведения на изкуството...

— Впечатляващо е, нали? — с усмивка я погледна той.

Върху конзолите Каролина видя аранжирани букети, които бяха почти идентични с нейните и успешно подражаваха на картините на старите фламандски майстори. Аха, каза си тя. Аранжировката е работа на Антонио. Сигурна съм в това.

Точно пред себе си видяха огромна зала, която завършваше с цяла стена прозорци в задния край на къщата. Залата бе обзаведена с френски мебели от осемнадесети век. Паркетът на подовете бе застлан със скъпи килими, а стените бяха отрупани с произведения на

известни художници. Каролина видя една картина на Реноар, една на Дега, една на Мане и две на Пикасо. Върху два еднакви старинни шкафа, украсени с парчета черупки от костенурка, тя зърна още два красиви букета, развиващи темата на старите майстори.

Не можа да се сдържи и се приведе към Сет.

— Видя ли цветята във входното антре? А сега погледни и тези върху двата шкафа. Всичките са прекопирани директно от моите дизайни — информира го тя. — Сигурна съм, че са изработени от Антонио.

— Той работи за Пейтън? — невярващо попита Сет.

Каролина кимна утвърдително.

— Да. Аз го освободих, но нежеланието да продължаваме да работим заедно беше взаимно.

— Означава ли това, че Пейтън не може да се похвали с много собствени идеи? — развеселено попита Сет.

— Струва ми се, че означава точно това — кимна тя. — А някои от гостите не може да не са виждали подобни букети в дома на Лидия.

— Иванджелин няма да остане никак доволна, ако по някакъв начин разбере за това — предположи той.

— Така е, това никак няма да ѝ хареса.

— А аз съм сигурен, че все някак си ще научи истината — с усмивка заключи той.

— Сет! Колко се радвам да те видя!

Макар че никой от двамата не я видя да се приближа, гласът със сигурност принадлежеше на Пейтън Фитцимънс. Каролина се стегна, подготвяйки се за предстоящия сблъсък.

— Пейтън — поздравя я Сет. — Как си?

— Справям се изключително добре — весело отвърна тя. — О, а това е малката Каролина, нали? Как си?

— Много добре, благодаря — отвърна Каролина. — Радвам се да те видя отново.

— Тази вечер тук има един твой приятел — информира я Пейтън. — А, ето го и него. — Тя се присегна, хвана го за ръката и го притегли към себе си.

— Антонио, ти, естествено, познаваш Каролина, а това е Сет Фостър.

Той застана до нея, облечен в невероятно елегантен, изработен по поръчка смокинг.

— Здравейте — поздрави той и кимна учтиво. Самодоволното изражение на лицето му напълно подхождаше на надменността, струяща от очите на Пейтън.

— Здравсти, Антонио — поздрави Каролина.

— Антонио, радвам се да те видя — додаде Сет.

— Както сигурно знаете, букетите, аранжирани специално за украсата на това парти, са наше дело — отбеляза Пейтън. — Антонио се оказа незаменим помощник, нали, скъпи? — Вдигна изпълнен с обожание поглед към него и стисна ръката му.

Антонио кимна отново, макар че не каза абсолютно нищо.

— Още щом влязох, ми се стори, че стилът на букетите ми изглежда познат — нехайно подхвърли Сет. — Сега вече разбирам защо. Виждал съм същите аранжировки на редица тържества, декорирани от Каролина в последно време.

Самодоволното изражение на Пейтън бе заменено от едва прикрит гняв.

— Не мисля така — процеди тя през стиснатите си зъби.

— О, помислих си, че си виждала мои произведения в дома на Лидия Карстеърс — невинно се намеси Каролина. — Но сигурно се заблуждавам. Точно в нейния дом за пръв път изработих букети, имитиращи стила на старите майстори. Спомняш ли си, Антонио?

Скулите му нервно потръпнаха и той видимо почервения. Каролина си помисли, че в момента ѝ прилича на разярен бик, приковал поглед върху червената пелерина на матадора. В следващия миг Антонио рязко се обърна и напусна залата.

— О, боже — възкликна Каролина. — Надявам се, че не съм го разстроила.

На устните на Пейтън се появи някакво подобие на усмивка.

— Беше ми много приятно, че се видяхме — рече им тя, — но сега трябва да обърна внимание и на останалите гости. — Насочи поглед към Сет. — След като се умориш от дриплите в онази част на града, защо не вземеш да ми се обадиш, а?

— Колко мило, че все още се сецаш за мен, Пейтън — отвърна той, — но се обзалагам, че в момента си твърде заета с Антонио, а? —

Намигна ѝ похотливо, след което насочи цялото си внимание към Каролина. — Предлагам да се качим на горния етаж.

— С удоволствие — отвърна тя. — О, желая ти късмет, Пейтън! Мисля, че двамата с Антонио сте страхотен тандем. Имате невероятно... оригинални идеи.

Оставиха Пейтън да стърчи на мястото си, обърнаха се и се запътиха към мраморното стълбище, което отвеждаше към балната зала.

— Ти си едно много лошо момче — отбеляза Каролина. — А аз се забавлявах неимоверно по време на целия разговор.

Сет се усмихна.

— Тя си го заслужава — убедено заяви той. — Толкова е подла и... прозрачна. Но пък е изключително дебелокожа, така че ще преглътне обидата.

— Надявам се, че Антонио наистина се забавлява с нея — подхвърли Каролина. — Пейтън е от жените, към които винаги се е стремил.

— Жалко за него тогава, защото тя ще го използва известно време, а след това ще го захвърли като непотребна дрипа.

Стигнаха до балната зала, откъдето долиташе музиката на един струнен квартет, примесена с веселите смехове и разговори на гостите.

— О, тук е толкова красиво! — възкликна Каролина и обходи с поглед просторното помещение.

Огромната камина, в която Каролина би могла да се побере в цял ръст, беше облицована с варовик и изглеждаше така, сякаш е била пренесена от някой старинен замък във Франция. Излъсканият до блясък под бе изработен от различни по цвят парчета паркет, подредени така, че да наподобяват килим с цветни мотиви. Над главите на гостите проблясваха кристални полилеи, а струнният квартет, нает за вечерта, бе разположен в специално построена за целта ниша. И тук, както и на долния етаж, всичките букети бяха напълно идентични с нейните аранжировки по идея на картини на старите майстори.

Барманите, застанали зад красиво застланите маси, стояха в готовност да обслужат гостите, желаещи шампанско, а на други, също толкова изящно украсени маси, бяха подредени плата с всевъзможни ордьоври. Каролина видя купища хайвер, пушена съомга, пьдпьдъчи яйца и изобилие от други разнообразни деликатеси. В стаята вероятно

имаше около шейсет души и всички те бяха облечени с изтънчена елегантност. Разпозна някои от присъстващите, но Сет я бе предупредил, че повечето от гостите на вечерта живеят толкова уединено, че на практика са почти непознати за широката общественост.

— Искаш ли нещо от бара? — попита я той. — Или пък някакви ордьоври?

— Шампанското ми е достатъчно — отвърна Каролина. — Дватама си бяха взели по една чаша от подноса на един от пременените в ливреи сервитьори.

— А какво ще кажеш да те запозная с част от присъстващите? — предложи Сет. — Познавам доста хора тук и смятам, че ще ти е интересно да се срещнеш с тях.

— Разбира се — съгласи се тя. — Защо не?

Започнаха да обикалят из залата и Каролина се запозна с толкова много хора, че лицата им започнаха да се смесват в една неясна и размазана картина. На няколко пъти Сет използва възможността да спомене, че дизайните на красивите букети са почти изцяло копирани от Каролина. Всеки път той настойчиво я молеше да даде на гостите своя визитна картичка. Каролина през смях се опитваше да откаже — наистина държеше да установи някакви делови контакти, но не по толкова агресивен начин, но в крайна сметка се подчиняваше на молбата на Сет.

След около час Сет я попита дали вече е готова да си вървят, за да вечерят някъде.

— О, да — отвърна тя. — Обстановката тук е прекрасна, но и малко напрегната.

Всъщност, тя с нетърпение чакаше да прекара малко време насаме с него.

Той се разсмя.

— *Напрегната*, а? — Хвана я за ръката и двамата тръгнаха надолу по мраморното стълбище.

Точно срещу тях, устремили се към балната зала на втория етаж, вървяха ослепително красива блондинка и красив мъж с шоколадово кафява коса.

Каролина ги забеляза и ахна от изненада. Не можеше да повярва на очите си, а сърцето ѝ рязко ускори ритъма си. В появата им,

естествено, нямаше нищо чудно. Вече и сама се беше досетила, че двамата кроят заговор срещу нея, но не подозираше, че са започнали и да излизат заедно.

— О, господи, не! — прошепна Каролина. — Това се Мерседес и Леланд, моят зет. Определено не очаквах да ги видя тук.

— Не се притеснявай — успокои я Сет. — Няма изобщо да се бавим с тях.

Сет пръв поздрави, когато двете двойки се срещнаха на стълбището.

— Мерседес, радвам се да те видя.

— Сет! — възкликна тя. — Каква изненада! — Очите ѝ за един кратък миг се спряха върху Каролина. — Каролина! — поздрави безизразно след това.

Каролина се усмихна.

— Здравей, Мерседес. Здравсти, Леланд. Мисля, че не се познаваш със Сет. — Запозна двамата мъже, които си стиснаха ръцете.

— Приятно ми е, че се срещаме — рече Сет, — но ние имаме друг ангажимент. — Хвана Каролина за ръката и двамата продължиха пътя си надолу по стълбището.

— О, благодаря ти — прошепна тя. — Тази вечер наистина не съм в настроение да се разправам с тях. Чудя се защо са тук.

— Мерседес е канена навсякъде.

— Разбира се — отвърна Каролина. — Трябваше да се досетя.

— Какво всъщност става? — попита Сет.

Каролина му обясни ролята, която играеше Мерседес в кроежите на Леланд.

— Разбирам. Във всичко това има някакъв смисъл, предполагам. Ти ми каза, че зет ти е постоянно без пари, а всички в града знаят, че Мерседес е напълно разорена.

— Какво? — възкликна Каролина. — Аз си мислех, че е червива с пари. Така смятат и почти всички останали, които познавам.

Сет поклати отрицателно глава.

— Не — увери я той. — Всъщност, чувам, че е в много затруднено положение. Всички я мислят за богата, защото принадлежи към кръга от международни знаменитости, познава всички в този град и произхожда от известно семейство. Истината обаче е, че тя няма никакви пари.

— Не мога да повярвам! — промълви Каролина.

Двамата се сбогуваха със семейство Смитсън, благодариха им за гостоприемството и излязоха навън, където ги очакваше лимузината им. Шофьорът понечи да заобиколи колата, за да им отвори вратата, но Сет му махна с ръка, за да го възпре и лично отвори вратата пред нея. Каролина се качи, а той я последва, доволен, че най-после ще остане почти насаме с нея.

Съвременният дизайн на Лъо сирк 2000, един от най-бляскавите ресторанти в Ню Йорк, издържан в прекалено блестящи цветове, които влизаха в силен контраст с типичния аристократичен стил на сградата, в която се помещаваше хотел Палас в Ню Йорк, беше поредното доказателство, поддържащо теорията на Каролина, че недостижимите по своето величие архитектурни произведения от различните епохи могат да се съчетават и допълват по един наистина неповторим начин. Когато пристигнаха в ресторанта, лично Серджо ги заведе до местата им, а след невероятно вкусния морски костур, който им сервираха за вечеря, двамата със Сет си поръчаха десерт и еспreso и се насладиха до край на прекрасната вечер. Коктейлът, на който бяха присъствали по-рано, им осигури достатъчно теми за разговор и след като обсъдиха хората, с които се бяха срещнали там, Каролина и Сет се заеха да обмислят последните подробности за партито в дома на Сет, което трябваше да се проведе следващата вечер.

— Познавачите твърдят, че тук приготвят най-вкусния крем брюле в цял Ню Йорк — отбеляза Сет.

— Изобщо не се съмнявам в това — съгласи се Каролина, наслаждавайки се на последната хапка от невероятния десерт. — Декорирала съм няколко партита в стария Лю сирк, когато той се помещаваше в хотел Мейфър, но тук още не съм работила.

Каролина отпи от еспресото и остави малката и крехка чашка върху масата.

— Предполагам, че ти често се храниш по ресторанти, нали?

— Много по-често, отколкото би ми се искало — отвърна той. — В повечето случаи става дума за делови вечери или благотворителни мероприятия. А в голямата си част те са ужасно изморителни и досадни.

— Не ми изглеждаш особено нещастен на снимките, които публикуват в пресата. Почти навсякъде си сниман с някоя изумителна красавица, която придружаваш за вечерта — закачливо подхвърли тя.

Сет се усмихна.

— Предполагам, че имаш право — съгласи се той, — но това е част от работата.

— Какво искаш да кажеш с това част от работата! — погледна го с интерес.

— Ами, ако си забелязала, повечето от тези снимки са направени на някакви благотворителни мероприятия — обясни той. — Което означава, че съм там по работа.

— Все още не схващам — настоя Каролина. — Непрекъснато те снимат по вестниците с красиви млади жени от каймака на обществото, а пък аз случайно зная, че не пропускаш възможността на следващия ден да им изпратиш красиви цветя. И искаш да ме накараш да повярвам, че това е работа?

Той кимна утвърдително и се усмихна.

— Да — потвърди Сет. — Точно така. Защото в почти всички случаи аз неизменно водя нещата към момента, в който ще мога да попитам тези богати млади красавици, които могат да си позволят да отделят средства за благотворителност, дали са готови да се разделят с част от парите си и да подкрепят каузата на Комитета за защита на животните.

Каролина се разсмя.

— И ти ли? — възкликна тя. — Точно това ми каза и Лидия Карстеърс на една от официалните вечери, които декорирах в дома ѝ. Ако използвам нейните думи, тя се опитва да впечатли гостите си, преди да ги помоли да дарят част от парите си. От там ли се познаваш с Лидия? От съвместната ви работа в Комитета за защита на животните?

— Не. — Той отрицателно поклати глава. — Лидия е много далечна моя братовчедка по бащина линия.

— О, наистина ли? — с любопитство възкликна Каролина. — Не го знаех.

— Всъщност, тя е единственият човек измежду роднините на баща ми, когото познавам — поясни Сет. — И я срещнах едва преди пет години.

— Шегуваш се! И защо така?

— Както вече знаеш, родителите ми се разведоха и в продължение на години аз живеях ту при единия, ту при другия. Баща ми почина, когато бях на около петнадесет години. — Той се разсмя. — Сигурна ли си, че искаш да чуеш всичко това?

— Разбира се, че съм сигурна — увери го Каролина. — Трябва да знаеш, че съм любознателна по природа. — Изведнъж си даде сметка, че не знае почти нищо за него, а истината бе, че държеше да научи колкото е възможно повече.

— Е, парите от застраховката на баща ми бяха достатъчни, за да ме изпратят в пансион. Така че започнах да прекарвам почти цялото си време в училище. И когато майка ми почина, Лидия ненадейно се появи на погребението. Това беше преди няколко години. Каза ми коя е и аз останах истински изненадан да установя, че тя е изключително земен и мил човек. Баща ми неведнъж бе говорил за нея и всеки път я описваше като страховито чудовище. Нали се сещаш, користолюбива златотърсачка, която сменя богатите си съпрузи един след друг. Дъщеря на коняр, забравила откъде е тръгнала и други подобни глупости.

— Лидия Карстеърс е дъщеря на коняр? Тя ми каза, че е селско момиче, но аз не ѝ повярвах — рече Каролина.

— Истина е и тя изобщо не я крие. Нито пък се срамува от миналото си. Баща ми също не беше богат. Притежаваше една малка ферма. Целият им род са обикновени селски хорица.

— А като ви погледне човек сега, неминуемо решава, че и двамата сте родени сред богатство и разкош.

Сет се усмихна.

— Ще ми се да беше така — отбеляза той, — но истината е, че всичко, което притежавам, е постигнато с много труд. Но да се върна към Лидия. Оказа се, че майка ми и Лидия са поддържали кореспонденция през годините, за която аз дори не съм подозирал. Впоследствие Лидия ми довери, че двете винаги са изпитвали симпатия една към друга и затова не прекъснали връзките помежду си. Поради тази причина Лидия се появи на погребението ѝ. Станахме добри приятели, а когато откри колко много обичам животните, тя ме привлече в Комитета за защита на животните.

Отпи от кафето си и избухна в смях.

— Отново ти позволих да го направиш — изумено констатира той. — Направо не мога да повярвам.

— Какво съм направила? — попита Каролина.

— Накара ме да говоря за себе си. Същото се случи и при последното ни излизане заедно.

— Радвам се, че стана така, защото не знаех нищо за теб, а се оказа, че животът е много по-интересен, отколкото бих могла да предположа.

Шофьорът спря лимузината пред сградата, в която живееше Каролина, бързо изскочи от колата и им отвори вратата. Сет най-изненадващо взе, че го освободи.

— От тук ще се прибера пеша — рече той и погледна Каролина. — След обилната вечеря малко ходене ще ми се отрази добре.

— След всичката храна, която погълнахме, и двамата трябваше да извървим пеша целия път до тук — през смях отвърна тя. — Но вечерята наистина беше страхотна.

— Да — съгласи се той. — И то в много отношения. — Изпрати я до входната врата на сградата, отвори я, пропусна я да мине и изчака Каролина да отключи вътрешната врата към фоайето пред асансьора.

Тя се поспря пред вратата на асансьора и се обърна към него.

— Не искаш ли да се качиш за по едно питие преди лягане?

— Много бих искал, но е по-добре да не го правя — отвърна той, преодолявайки импулса да приеме поканата ѝ. Все още вярваше, че ще е най-добре да не прибързва и да ѝ даде достатъчно време да го опознае. — Утре трябва да ставам много рано, а се обзалагам, че същото се отнася и за теб.

Тя кимна с усмивка, но Сет веднага забеляза разочарованието, изписало се на лицето ѝ.

— Прав си — съгласи се тя. Искаше ѝ се той да се качи и да поостане малко, макар че възможността да приеме поканата ѝ малко я изнервяше. — Наистина трябва да ставам рано, което означава, че трябва да си легна час по-скоро.

— Прекарах прекрасна вечер, Каролина — рече ѝ Сет и пристъпи към нея. Отчаяно му се искаше да я прегърне. — Истината е, че не си спомням кога за последно съм се забавлявал толкова много.

— Аз също, Сет — отвърна тя и го погледна право в очите.

— Бих искал да те видя отново.

— И аз бих искала да те видя отново.

Той протегна ръце, сложи ги върху раменете ѝ и нежно я целуна по устните. Намерението му беше да си разменят само една лека целувка за лека нощ, но тя отвърна с неочаквана страст, а той я притисна към себе си и продължи да я целува с все повече жар. Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ. Остана очарован от допира на меката коприна и от обещанието, което се криеше под тази ефирна тъкан. Осъзнал, че близостта ѝ го възбужда, Сет се отдръпна назад и настойчиво се вгледа в очите ѝ.

Каролина изпита силно опиянение от допира на тялото му, от нежната му прегръдка. Омаяна от аромата на афтършейва му — изключително мъжествен и изискан, тя го привлече към себе си, а дълбоко в душата си вече изпитваше ужас от мига, в който щеше да им се наложи да се разделят. Само преди няколко часа не би могла да допусне, че подобно нещо е възможно, но ето че изведнъж осъзна, че за нищо на света не желае да отблъсне този мъж. На следващия ден сигурно щеше да изпитва вина, но точно в този момент изобщо не ѝ пукаше. Това, което вършеха, ѝ изглеждаше напълно естествено, красиво дори, и тя бе твърдо решена да даде шанс на това приятелство, да го остави да следва естествения си ход.

— Наистина трябва да вървя — заяви Сет. Отчаяно му се искаше да остане, но знаеше, че за нея е още твърде рано за ново обвързване. — Надявам се обаче, че ще се видим съвсем скоро. — Наведе се, целуна я отново по устните и веднага се отдръпна.

— О, да — съгласи се тя. — Много скоро.

Сет я освободи от прегръдката си и натисна бутона на асансьора. Вратата се отвори мигновено и Каролина колебливо пристъпи вътре. След това се обърна и го погледна.

— Лека нощ, Сет — тихо прошепна тя.

— Утре ще ти се обадя, става ли?

Тя кимна.

— Моля те... — Махна му с ръка за довиждане, вратата на асансьора се затвори и той се скри от погледа ѝ.

27.

— Нямам никаква вяра на тази кучка Мерседес — заяви Пейтън два дни след партито на семейство Смитсън. — Не ми се иска дори да я оставям сама в магазина. — Двамата с Антонио седяха в остъклената и обляна от слънце зимна градина и пиеха кафе. Остатъците от закуската им все още бяха на масата между тях.

— Не мога да те виня за това — съгласи се Антонио. — На твое място аз също не бих ѝ вярвал.

— Тя буквално ме изнуди да я назнача на работа и сега трябва постоянно да я гледам около себе си. На всичкото отгоре ми струва прекалено много. Мисля, че ще е най-добре да не я оставяш сама нито за миг и непрекъснато да я държиш под око.

Антонио въздъхна.

— Добре — съгласи се той. Знаеше, че не може да си позволи да спори с Пейтън. Не и в самото начало на играта.

— Чудесно. А за в бъдеще все ще измислим как да се отървем от нея.

Антонио отпи от кафето си и се загледа към просторния Централ парк, ширнал се в далечината. Денят обещаваще да е чудесен, но началото му никак не му се нравеше. Погледна към Пейтън, която разлистваше сутрешния вестник. Беше изключително сексапилна и изискана жена, но с времето бе започнал да разбира, че е също така дяволски подла и невероятно разглезена. Е, добре, каза си той. Ще я изтърпи колкото се налага. В края на краищата за него тя беше само едно от стъпалата в стремителното му изкачване към висините.

— По дяволите! — изруга Пейтън и захвърли на пода вестника, който четеше. Изгледа го така, все едно че виждаше отровна змия пред себе си. — Не мога да повярвам! — Яростно се обърна към Антонио и на лицето ѝ се появи изражение, което той познаваше вече твърде добре.

— Какво е станало? — с тревога попита той.

— Погледни на шеста страница — инструктира го Пейтън и му посочи омразния вестник.

Антонио остави чашата с кафе на масата и вдигна вестника. Отгърна на шеста страница и веднага видя статията, която я бе разстроила толкова много.

ДЕКОРАТОР ИМИТАТОР НА СОАРЕТО НА СЕМЕЙСТВО СМИТСЪН?

Злите езици говорят, че милиардерите филантропи Иванджелин и Робърт Смитсън са преизпълнени с гняв към известна в светските кръгове декораторка на празнични тържества, която е отскоро в бизнеса и предлага услуги на безбожни цени. Ключката мълви, че дебютантката със синя кръв, която наскоро отвори цветарски магазин в шикозния Ъпър ийст сайд, е откраднала не само убийствено красивия си латински любовник Антонио от декораторката Каролина, но и идеите ѝ. По всичко изглежда, че повечето от гостите, поканени на последното соаре, организирано от семейство Смитсън, са забелязали, че цветните аранжировки са напълно идентични с тези, изработвани от Каролина за празнични тържества, организирани по-рано през годината — нещо недопустимо в доходния декораторски бизнес в Манхатън. Очаквайте повече подробности в следващите ни броеве.

Антонио остави вестника на масата и се усмихна на Пейтън.

— Как ти харесва това, а? Наричат ме латински любовник.

— Майната ти! — сърдито възкликна Пейтън. — Статии като тази биха могли да съсипят бизнеса ми, а ти можеш да мислиш единствено за това, че името ти е било споменато във вестника!

— Извинявай — рече Антонио. — Просто си помислих, че е смешно, нищо повече — обясни той, докато се опитваше да овладее кипналия в гърдите му гняв. Никой не си позволяваше безнаказано да му говори по този начин, но Пейтън, за нещастие, не беше коя да е. Тя беше неговият пропуск към висшето общество. И за момента му се налагаше да се примирява с отвратителния нрав и циничния ѝ език.

— Е, тази статия е всичко друго, но не и смешна, Антонио — злобно изсъска Пейтън. — Особено пък когато става дума за хора като семейство Смитсън. Сега ще се наложи да се явя пред тях с подвита опашка и да се опитам по някакъв начин да огранича щетите, нанесени ми от този материал.

— Изобщо не се налага да правиш нищо подобно — сви рамене Антонио. — Та ти притежаваш всичките пари на света! Какво значение има за теб някаква си статия?

— Аз не се отказвам лесно — процеди Пейтън. — Нито пък съм неудачница. Когато започна нещо, непременно го довеждам до край. И задължително се изкачвам на върха!

— Добре — безизразно подхвърли той, не съумял да схване докрай този неин стремеж към съревнование и себеизява. Естествено, че и той винаги бе искал да се издигне, да си осигури по-добър живот. Но Пейтън? Какво още искаше да постигне? Какво се опитваше да докаже?

— Нямам намерение да седя и да наблюдавам безучастно как онази кръгла нула, Каролина Маунткесъл, отмъква всичките ми клиенти и междувремежно успява дори да завърти главата на Сет Фостър.

— Значи всичко това било заради мъж? — възкликна той.

Пейтън го дари с презрителен поглед. Антонио се почувства като сакато дете, достойно за съжаление.

— Няма значение, Антонио — въздъхна тя. — Ще трябва просто да измислим някакъв начин, за да ѝ го върнем. Искам да съсия мероприятието, което ще декорира в Метрополитън мюзийм. Само така ще бъде сигурна, че тя никога повече няма да си намери работа в този град. Не и като тази, с която се занимава в момента.

— Това няма да е никак трудно — отбеляза той.

Тя го погледна и очите отново заблестяха.

— Какво имаш предвид? — попита задъхано Пейтън.

Рокси остави вестника върху работната си маса и се разсмя толкова силно, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Не си спомняше откога не бе ставала свидетел на нещо толкова смешно. Смехът ѝ беше

толкова заразителен, че Каролина захвърли цветята, които подрязваше, и се присъедини към нея.

— Обзалагам се, че е побесняла от гняв — промълви Рокси, когато най-сетне успя да се овладее достатъчно, че да проговори.

Каролина само кимна.

— Най-положителното в цялата история е, че се обадохме на Ерика Роджърс точно навреме. И да бяхме искали, нямаше да успеем да подберем по-подходящ момент.

— Зная — съгласи се Рокси. — Семейство Смитсън организират парти в дома си и ето че Ерика получава всичкия материал, който ѝ е нужен за клюкарската колонка, която списва.

— Пристъпих към този план с надеждата, че тази жена би могла да ни е от полза — призна Каролина, — но никога не съм си представяла, че ще се справи толкова добре.

— Сега като се замисля, другото смешно нещо, случило се напоследък, е твоята среща с Мерседес и Леланд, довела до разкритието за ужасното финансово състояние на нашата приятелка — рече Рокси и отново избухна в смях.

Каролина би предпочела да не споделя тази информация с Рокси, но в крайна сметка реши, че няма да е честно, ако не ѝ каже. В края на краищата преди време Рокси беше влюбена в Леланд. Пък и те двете бяха твърде близки приятелки, за да имат тайни помежду си. Реакцията на Рокси обаче я изненада.

Тя пренебрежително махна с ръка и погледна Каролина.

— Единственото, което мога да кажа по въпроса, е, че тези двамата са си лика-прилика. — След което на устните ѝ заигра немирна усмивка. — Освен това наскоро срещнах един мъж.

— Сериозно?

Рокси кимна с глава.

— Нищо сериозно за момента. Но излизаме заедно и наистина се забавляваме.

— И кой е той? — попита Каролина.

— Казва се Джерълд — отвърна Рокси. — Току-що се нанесе в апартамента над моя и е невероятен сладур.

Продължиха да работят като междувременно обсъдиха новия приятел на Рокси и поразмишляваха над отношенията между Леланд и Мерседес.

Лятото вече беше само един приятен спомен и повечето жители на Манхатън се завърнаха от вилите си на морския бряг или в провинцията. Есенният светски сезон навлизаше в разгара си. Поръчките заваляха, а услугите на Каролина станаха все по-търсени в града. Деловият ѝ календар бе до такава степен запълнен със сватбени церемонии, тържествени обяди, вечерни партита, погребения и всякакви други светски изяви, че тя, за пръв път откакто бе започнала този бизнес, се принуди да връща клиенти. Все още не беше намерила заместник на Антонио, но използваше много сътрудници, които работеха при нея почасово от години и тя добре познаваше възможностите им.

Телефонът иззвъня и Каролина вдигна слушалката.

— Каролина.

— Познай кой се обажда.

Тя се разсмя, разпознала на мига гласа на Сет.

— Тъкмо си мислех за теб — рече.

— Наистина ли? Надявам се мислите ти да са били поне мъничко порочни.

Каролина се разсмя отново.

— Не-е-е — проточи игриво тя.

— Е, може и да станат, след като ти кажа какво направих.

— Какво?

— Споменах името ти пред неколцина от гостите ми — информира я Сет. — Всички бяха изумени от украсата и веднага се поинтересуваха от името на декоратора ми, решили, че ти сигурно си най-строга пазената тайна в цял Ню Йорк.

Каролина продължи да се смее.

— Подобен комплимент, изречен от цяла група холандци, е направо смешен. Особено пък като се има предвид; че единственото, което всъщност направих, бе да украся жилището ти с безброй лалета.

— Не съвсем — сериозно възрази той. — Почти никой от гостите не беше виждал такива лалета. Дори и в Холандия.

— Това е така, защото те са така скандално скъпи, че почти никой не ги поръчва — обясни Каролина. — Дори и цветарите в богаташката част на града не проявяват интерес към тях. Нито пък

търговците на едро. Наложих се да направя специална поръчка, за да ми ги доставят.

— Е, украсата постигна невероятен успех — отбеляза той. — Бях изумен, когато след работа се прибрах у дома и видях какво си направила.

— Благодаря ти, Сет. Аз също бях изненадана, когато влязох в апартамента ти, но това беше преди да се заема с аранжирането на цветята. Жилището ти е невероятно красиво. От него лъха някакво... спокойствие.

— Наистина ли ти хареса? — поинтересува се той.

— О, да — увери го тя. — Новите мебели, така умело съчетани със скъпите антики. Различните стилове и течения. Всичко това, изпълнено с изключителен усет към детайла.

— Лидия ми помогна мъничко — призна й Сет. — Всичките мебели са от жилището на майка ми, но Лидия ми помогна да ги подреда и съчета.

— Е, наистина е красиво — отново повтори Каролина. — На Рокси също й хареса. Двете разгледахме цялото жилище, прехласнати от неповторимата атмосфера и излъчване.

Той се разсмя.

— Струва ми се, че вече преувеличаваш.

— Нищо подобно — възрази Каролина. — Между другото, как мина вечерята? Успя ли да си осигуриш дарители за Комитета за защита на животните?

— Да — ентусиазирано отвърна той. — Няколко души написаха чековете си веднага, а голяма част от останалите обещаха да си помислят.

— Но това е страхотно, Сет!

— Виж, искаш ли да вечеряме отново през някой от близките дни? — попита той. — А защо не и веднага? — Този телефонен разговор му предоставяше идеалната възможност да я покани отново, а той наистина желаше да я види. Спомените за вечерта след партито у семейство Смитсън — целувките и взаимното им желание — бяха като отпечатани в паметта му. — Това ще бъде моят опит да ти благодаря, че ми помогна да впечатля гостите си.

— Не е нужно да го правиш — увери го тя, макар да копнееше да го види час по-скоро.

— Не го правя по задължение — изрече бързо Сет. — Искам да те заведа на вечеря. Наистина го искам. Твоята компания ми е изключително приятна.

Каролина почувства познатото стягане в гърдите. Не можеше повече да се залъгва и трябваше вече да признае пред себе си, че това чувство не е нищо друго, а вълнение, породено от желанието ѝ да бъде с него.

— Да — чу се да отвръща на мига. — Бих искала да изляза с теб на вечеря, но в момента наистина съм много заета. Преглеждам плановите за голямото благотворително събитие в Метрополитън мюзийм, а освен тях движа още поне хиляда неща. Почакай все пак да погледна в тефтера с ангажиментите си. Можеш ли да изчакаш една секунда?

— Разбира се — увери я той.

Каролина прегледа ангажиментите си до края на седмицата, както и през цялата следваща седмица. Но това е нелепо, изведнъж си рече тя. Искам да го видя, а това означава, че непременно ще намеря свободно време.

— Какво ще кажеш за... не, почакай минутка... да видя... какво ще кажеш за четвъртък след осем часа? Или това е твърде късно за теб?

— Не — отвърна той. — Чудесно! Значи ще се видим в четвъртък. Да кажем в... осем и половина.

— Прекрасно.

— Добре тогава. Ще мина да те взема от дома ти.

— Страхотно — възкликна тя. — Дочуване.

Сет току-що бе позвънил от долу и Каролина го увери, че слиза веднага.

— Как изглеждам? — попита тя Ричи.

— Прекрасна си, мамо — увери я той.

— Благодаря, Ричи! Не забравяй, че в хладилника съм ти оставила храна, миличък. — Взе чантата и ключовете си от кухненския плот. — Дай ми една целувчица, преди да тръгна.

Ричи бързо я целуна по бузата.

— Довиждане. Няма да се бавя прекалено дълго.

— Забавлявай се, мамо. И поздрави Сет от мен.

— Непременно — обеща тя. Обърна се и излезе от апартамента, преизпълнена с увереност, че през последните дни Ричи се справя далеч по-добре.

Най-после замина, помисли си Ричи. Слава богу! Бях започнал да се притеснявам, че никога няма да излезе от тук.

Втурна се към спалнята си с решимостта на човек, който има внимателно начертан план и го следва неотклонно.

Имам да свърша твърде много работа, помисли си той. А не разполагам с достатъчно време. Трябва да действам бързо. Много бързо.

Двамата прекараха още една изключително приятна вечер заедно, а взаимното привличане, което изпитваха, сякаш се засили още повече с напредването на нощта. Напоследък Сет посвещаваше много време на Ричи и на техните тенис мачове и поради това разговорът съвсем естествено се насочи към него. Сет и Ричи редовно се срещаха на корта и постепенно се опознаваха все повече и повече. И макар че Ричи не говореше за отношенията си със Сет и за часовете, които прекарваха заедно на тенис корта — той просто отказваше да отговаря на въпросите на майка си, тя беше благодарна, че синът ѝ харесва и уважава Сет.

Към края на вечерта, приютили се във фойето на жилищната ѝ сграда, те започнаха да се целуват като тийнейджъри, опитвайки се да отложат максимално момента, в който трябваше да се сбогуват.

— Толкова е приятно — прошепна Каролина.

— Да, така е — съгласи се Сет докато я целуваше нежно по шията. — Прекрасно е да те чувствам толкова близо до себе си. — Започна да я целува по-настойтелно, с повече плам и страст, а Каролина се притисна с все сила към него, тласкана от непреодолимото желание да почувства допира на силното му, мъжествено тяло.

Продължиха да се целуват и да изследват телата си с ръце, докато в един момент се увлякоха до такава степен, че осъзнаха, че или

трябва да се любят на часа, или да спрат веднага.

— М-май ще е най-добре да престанем — най-накрая промълви Сет, опитвайки се да си поеме дъх.

Тя го погледна в очите.

— Зная — съгласи се Каролина. — Не искам да спираме, но зная, че така трябва.

С голяма неохота двамата най-сетне се откъснаха един от друг. Докато вървеше към асансьора Каролина се опитваше да нормализира учестеното си дишане. Зърна отражението си в огледалото, поставено над конзолата във входното фоайе, и се закова на мястото си. Беше изумена от външния си вид. Думите, изречени от Сет по-рано вечерта, бяха самата истина. Тя наистина изглеждаше великолепно, но причината за това не се криеше единствено в елегантния тоалет, който бе облякла.

Около мен сякаш има някакво излъчване, изненадано си помисли Каролина. А може би това усещане е породено от увереността, че един прекрасен човек държи на мен, а аз държа на него. После реши, че, независимо каква е причината, породила блясъка в очите и самоувереното ѝ излъчване на красива жена, тя може само да е доволна от резултата.

Леко се приведе и свали с ръка първо едната, а след това и другата си обувка. Знаеше, че високите ѝ токове тропат прекалено силно по лакирания дъбов паркет. Не искам да събудя Ричи, помисли си Каролина. Не беше излязъл да я посрещне на асансьора, а в апартамента беше съвсем тихо и тя предположи, че той вече спи дълбоко.

Прекося фоайето като стъпваше безшумно с босите си крака, след което мина през спалнята и влезе в будоара. Съблече се, нахлузи на гърба си любимото си копринено кимоно и влезе в банята, където изми лицето и зъбите си.

Най-после съм готова за лягане, рече си тя, но веднага след това промени намерението си. Преди това трябва да мина през стаята на Ричи и да го целуна за лека нощ. Приблужи се до вратата и се ослуша. Пълна тишина. Сигурно спи дълбоко, помисли си Каролина и се усмихна. Открехна вратата едва-едва и надникна вътре.

Леглото му беше празно. Сърцето на Каролина изведнъж сякаш се качи в гърлото ѝ, обхвана я силна паника.

Къде...?

Какво да правя, запита се тя. На кого да се обадя? Сърцето ѝ започна да препуска като обезумяло, по челото ѝ изби студена пот. Семейство Адлер. Може двамата с Джеф да са отишли някъде заедно, а Ричи да е пропуснал да ми каже.

Бързо избра телефонния им номер, като почукваше нетърпеливо по слушалката. А после една мисъл прониза съзнанието ѝ и тя едва не се задуши от тревога. Защо ме излъга по-рано тази вечер? Та той изрично ми каза, че ще си остане у дома.

— Ало? — промърмори нечий сънен глас.

— Джеф? — извика Каролина. — Ти ли си?

— Да.

— Обажда се майката на Ричи. Виждал ли си го тази вечер?

— Не — отвърна Джеф.

— Имаш ли някаква представа къде може да е отишъл?

— Не. Няма ли го вкъщи? — Гласът му като че ли изведнъж прозвуча не толкова сънливо.

— Няма го — със свито сърце отвърна Каролина. — Сигурен ли си, че не знаеш къде може да е?

— Да.

— Добре. Ако случайно ти звънне, ще ми се обадиш ли веднага? Моля те!

— Разбира се — съгласи се момчето.

— Благодаря, Джеф. Извинявай, че те събудих.

— Няма нищо.

— Лека ноц. — Каролина затвори телефона. Беше толкова разстроена, че едва сдържаше сълзите си. Къде се е дянал, по дяволите, отново се запита тя. И защо ме излъга?

С треперещи пръсти избра номера на клетъчния телефон на Мат и изчака осем сигнала свободно. Надяваше се той да знае нещо, ако Ричи случайно бе решил да му позвъни. Мат не отговаряше. Каролина избра номера на Тад. Отново никой. Обади се на пейджърите им и остави номера си. След това се изправи в кухнята и зачака. Пет минути. Десет. Петнадесет. Никой не ѝ се обади.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Какво да правя, не преставаше да се пита тя. Даде си сметка, че паниката ѝ пречи да разсъждава нормално, а умът ѝ се лута, парализиран от стисналия я за гърлото

страх. Мисли, рече си тя, полагайки усилия да се овладее. Къде би могъл да бъде?

И тогава изведнъж ѝ хрумна, че тя дори не бе влязла в стаята му, за да провери дали нещо там няма да я насочи към плановете на Ричи. Ама и аз съм една глупачка, помисли си тя и тръгна надолу по коридора.

Отвори вратата и влезе в стаята на сина си. Скрийнсейвърът на компютъра му хвърляше призрачни отблясъци, а постоянно движещите си фигури по монитора придаваха на стаята сюрреалистичен вид. Каролина се приближи до бюрото и сложи ръка върху мишката.

Скрийнсейвърът изчезна и върху монитора си появи едно кратко и ясно съобщение.

МАМО, ОТИВАМ ДА ВИДЯ МАЛКАТА СИ СЕСТРИЧКА.

С обич: Ричи

Каролина остана дълго време прегърбена пред бюрото, приковала поглед върху монитора на компютъра. Продължи да се взира в него докато буквите се размазаха пред погледа ѝ. Горчивите сълзи, напълнили очите ѝ, потекоха по лицето ѝ.

Най-накрая Каролина се изправи и избърса очи. Огледа стаята му. Сърцето ѝ се късаше от болка, неизпитвана никога преди. Силна, режеща, почти непоносима болка. Седна на леглото му и погали с ръка завивките.

След известно време си наложи да се надигне и да се върне обратно в кухнята. Мат и Тад не бяха отговорили на съобщенията ѝ и тя си даде сметка, че по това време на нощта едва ли някой от двамата щеше да провери пейджъра си.

Вдигна телефонната слушалка и избра един друг номер. Отговориха ѝ на третото позвъняване.

— Ало?

— Сет, Каролина е — с разтреперан глас рече тя.

— Какво има? — попита той.

— Става дума за Р-ричи — със запъване поясни тя. — Той... той е заминал да Амстердам.

— Веднага идвам.

28.

Ричи стоеше пред един банкомат на летището в Амстердам и се оглеждаше безпомощно, заобиколен от безкрайния поток от забързани пътници. Беше идвал тук и преди, но винаги бе пътувал заедно с родителите си и не бе обръщал особено внимание на местата, през които минават. Докато беше жив, баща му се грижеше за всичко.

Стоеше, без да знае накъде да поеме и за пръв път, откакто бе замислил това пътуване, изпита прилив на страх и ледени тръпки пролазиха по гърба му. Хората, препълнили залите на летището — всичките забързани и дори намръщени от усилието да стигнат час по-скоро до града, изведнъж му се видяха страшни и опасни. Всички те говореха странна смесица от всевъзможни езици, но той не разбираше нито един от тях. Дори и откъслечните думи и фрази, които от време на време чуваше на английски, не му носеха утеха. Стоеше си там и като че ли беше невидим, защото никой от тези пътници, устремили се всеки по своя път, не му обръщаше никакво внимание.

Беше започнал да се оглежда за банкомат още в мига, в който стъпи на летището и пое към една от залите. През цялото време се разкъсваше от тревога дали наистина бе избрал верния коридор, без да е напълно сигурен къде точно иска да отиде. Летището внезапно му заприлича на извънземна площадка, по-непозната от всяко друго място, което някога бе посещавал през живота си. Макар да знаеше, че бе идвал тук и преди, нищо около него не му изглеждаше познато.

Най-накрая забеляза един банкомат в далечината и се запъти към него, преизпълнен с облекчение, че каквото и да се случи отук нататък, поне щеше да разполага с някакви пари.

Възползва се от картата си и преброи странните на вид банкноти. Възприе това простичко действие като първата си реална победа в това начинание. Съзнаваше, че парите не са много — цялата сума, която изтегли, възлизаше на не повече от четиридесет и пет или петдесет американски долара, но Ричи не смяташе, че през този ден ще има нужда от кой знае колко пари в брой. Освен това винаги можеше да

изтегли още пари от друг банкомат. Отново тръгна надолу по коридора и забеляза знак, който указваше посоката, в която трябваше да тръгне, за да хване влак до града. Стрелката сочеше надолу. В крайна сметка Ричи се озова на платформата, от която можеше да вземе влак до централната гара на Амстердам, отстояща на около двадесет минути път от летището.

Стоеше на претъпкания с пътници перон и се оглеждаше. После, без да е сигурен, че това е нужният му влак, се качи с пресъхнало от страх и притеснения гърло, но така и не се пресрами да попита някой от непознатите, които го заобикаляха. Озовал се веднъж във влака, Ричи свали раницата от гърба си я остави на пода между краката си. Не беше взел много багаж със себе си — само един допълнителен пуловер, няколко тениски, чифт дънки, чорапи и бельо. Знаеше колко непредсказуемо може да бъде времето в Амстердам — студено и дъждовно в един момент, особено пък ако духаше вятър от Северно море, и слънчево и меко в следващия, затова бе взел със себе си и любимото си кожено яке. Стори му се хладно и той го надяна на гърба си.

Ричи погледна през прозореца на влака. Небето беше мрачно и сиво, но не валеше. Листата на липите и брезите вече бяха започнали да окапват. В далечината се виждаха многобройни кранове, а когато приближиха централната гара, той разпозна и крановете, които товареха корабите, акостирали на доковете на пристанището в Амстердам.

Когато влакът спря на централна гара, Ричи отново се обърка, неспособен да прецени в коя посока трябва да се отправи. Най-накрая, като не знаеше какво друго да направи, тръгна след останалите пътници. След няколко минути се озова пред гарата и насочи поглед към ширналия се пред него град.

Дотук добре, нервно си рече той, опитвайки се да си внуши малко повече увереност. Тук съм едва от две минути, нещастно си помисли Ричи, а вече се чувствам толкова... самотен.

Стоеше пред гарата и му се струваше, че е заобиколен от хиляди велосипеди, трамваи, автобуси и пешеходци, запътили се в различни посоки. Отново не се осмели да спре и да попита някой непознат и тъй като изобщо не беше сигурен кой път трябва да хване, той просто се насочи към онова, което му заприлича на център на града.

Ще стигна до главната улица, мислеше си той, или до някое друго централно място. Там ще попитам някого, който ще ме упъти как да стигна до адреса, с който разполагам. Опипа листчето хартия в джоба си — единствената му връзка с малката сестричка, с която толкова искаше да се запознае.

Поел пеша към града, той вървеше и вървеше. Пресече няколко оживени улици, опитвайки се да избегне многобройните велосипеди, коли и трамваи. През цялото време си мислеше, че се движи по посока на Дам — главната улица на града, но истината бе, че без да си даде сметка за това, Ричи се бе отклонил на запад и изведнъж се озова на една тясна и стръмна алея за пешеходци. Високите сгради от двете страни на главната улица изведнъж се скриха от погледа му, заменени от ниски три или четири етажни сгради, построени по протежение на тясната калдъръмена уличка.

Е, добре, помисли си той, ако продължа да вървя в тази посока, тази алея неминуемо ще ме отведе до главната улица. Та тя е съвсем наблизо — само на няколко преки от тук.

Уличката обаче бързо се промени и от тиха и спокойна изведнъж стана мръсна и неподдържана. Първите няколко сгради от двете страни на малката уличка бяха красиво боядисани и спретнати ресторанти, барове или магазини, но надолу по алеята баровете започнаха да стават все по-долнопробни и опърпани, магазините бяха всичко друго, но не и спретнати и живописни. На витрините на някои от тях бяха изложени вулгарни дрехи и сексуални атрибути, а други пък бяха претъпкани с тениски с изрисувани по тях сексуални сцени или цинични думи и изрази.

Ричи измина още няколко метра надолу по улицата, когато изведнъж си даде сметка, че много от прозорците на сградите са оградени с червени неонов светлини или пък са украсени с червени фенери, поставени на видно място върху тях. Зад тези прозорци се виждаха жени на всякаква възраст и с всевъзможен цвят на кожата, които седяха или лежаха, предлагайки услугите на преминаващите по улицата мъже. Ричи се изчерви от смущение, когато една жена с огромни гърди му изпрати въздушна целувка. Веднага след това му се наложи да извърне глава, защото друга жена постави ръка между краката си и започна да се гали, като през цялото време му се усмихваше похотливо.

О, боже, помисли си той. На това място татко никога не ме е водил. Почувства, че го избива пот. Тънки ручейчета потекоха по челото, по гърдите и по ръцете му. Ризата му овлажня. Почувства силен пристъп на паника. Сърцето му започна да бие толкова бързо и оглушително, че в един момент му се стори, че може да го чуе. Искаше му се да хукне с все сила и да се махне далеч от това място, но не му се щеше да се държи като човек, уплашил се от представлението наоколо. Освен това никак не беше лесно да се тича с тежка раница на гърба.

Наведе глава, приковал очи върху паважа, и продължи напред, като се опитваше да не поглежда към жените, които не спираха да се опитват да го подмамят с похотливи усмивки и неприлични жестове. Стараеше се да не обръща внимание на страшните на вид мъже, които се мъчеха да събудят интереса му и да го насочат към някоя от жените наоколо, описвайки му сексуални услуги и практики, за които не бе чувал дори.

През целия си досегашен живот Ричи не бе изпитвал подобно унижение. Не си спомняше друг момент, в който да се е чувствал толкова уплашен и самотен. Стигна до един ъгъл и понечи да смени посоката — готов беше на всичко, за да махне от тази ужасна улица, но някакъв дрипав и мръсен мъж, който не спираше да бръщолеви несвързани сквернословия, едва не го събори на излизане от близкия бар, в който очевидно бе разрешено използването на марихуана. Мъжът изглеждаше и вонеше толкова ужасно, че на Ричи мигновено му се прииска да се измие с вода, за да изличи следите от допира си с него.

Отново изпита пристъп на страх — по-силен и сковаващ от преди. Отдръпна се толкова рязко от дрогирания дрипльо, че едва не падна върху неравния паваж. После се обърна, зави зад ъгъла и хукна напред.

Беше стигнал до тясно пешеходно мостче, свързващо двата бряга на един канал, когато видя полицай, яхнал велосипед. Затича се към него, догони го и извади листчето с адреса от джоба си.

— Сър — задъхано го повика той. — Трябва да стигна до този адрес. Бихте... бихте ли ми помогнали?

Полицаят го погледна и отново насочи вниманието си към момичето, с което разговаряше. Каза й нещо на холандски. Ричи също я погледна и забеляза, че дрехите й са мръсни, а косата й, боядисана в

лилаво, приличаше на птиче гнездо. Целите ѝ ръце бяха осеяни с белези от убождания. Видът ѝ го изпълни с такова отвращение, че едва не се задави от горчивия жлъчен сок, надигнал се към гърлото му.

— Дай да видя — рече полицаят и се обърна към него.

Ричи му подаде листчето.

— Улица Буикслотервек 29, Амстердам Норд — прочете на глас той. — Знаеш ли къде се намира централната гара?

Ричи кимна с глава.

— Д-да, сър — несигурно отвърна той.

— Иди на гарата, мини през сградата и излез от задния ѝ вход. Там е спирката на фериботите. Трябва да вземеш ферибот, за да стигнеш до този адрес. Като идеш на пристана, ще трябва да попиташ някого кой точно ферибот ти е нужен. Разбра ли?

— Да, сър — отвърна Ричи. — Благодаря ви.

Полцият кимна, обърна се отново към момичето и поднови разговора си с нея.

Ричи се изпълни с ужас при мисълта, че трябва да се върне обратно по пътя, по който беше дошъл. Опита се да гледа право пред себе си, без да отклонява поглед встрани, отбягвайки ухилените проститутки и непристойните им жестове, дрогираните и пияни мъже и жени, перверзните стоки, изложени по витрините на магазините.

Отдъхна си с облекчение, когато забеляза, че приближава края на уличката. Ускори крачка и точно в този момент трима младежи завиха иззад ъгъла и внезапно се озоваха точно пред него. Веднага го заобиколиха така, че да не може да продължи пътя си. И тримата бяха с бръснати глави, накичени с безброй обеци и татуировки и облечени във военни камуфлажни униформи и ботуши. Освен това бяха огромни.

Скинхедс, с тревога осъзна Ричи. Беше виждал скинхедс и в Ню Йорк, но тези бяха по-различни. Огромни, зловещи и заплашителни.

Отстъпи крачка назад и понечи да ги заобиколи, но те му препречиха пътя. Ричи тъкмо се канеше да се разкрещи за помощ, когато единият от тях — най-едрият, който стоеше по средата между другите двама, го сграбчи за якето и го завлече зад ъгъла към малката уличка, от която се бяха появили. Грамадният грубиян го блъсна към тухлената стена на една от сградите и го притисна към нея.

— Раницата — заплашително излая той. Говореше английски със силен акцент и, колкото и да беше уплашен, Ричи изведнъж се запита откъде този човек знае английски.

— Моята...?

Мъжът, извисил огромното си туловище над Ричи, го погледна право в очите.

— Шибаната ти раница, казах. Гърт? — Той извърна глава по посока на другия скинхед, който стоеше отстрани и ги наблюдаваше с отвратителна усмивка на лицето. — Вземи я.

За момент отхлаби хватката си върху Ричи, а Гърт грубо изхлузи раницата от гърба му.

— Взе ли я? — попита чудовището, което държеше Ричи, без да сваля поглед от лицето му.

— Да — отвърна Гърт.

Третият, който до този момент не бе промълвил нито дума, се изхили с грозен, наподобяващ вой на хиена, смях.

Едрият грубиян отново блъсна Ричи назад и главата му с глух трясък се блъсна в тухлената стена. Остра болка прониза главата му и се спусна надолу по врата му. Преди да разбере какво точно става, хулиганът го вдигна във въздуха и рязко го блъсна върху твърдия и неравен паваж.

Докато лежеше зашеметен от болка, онзи, чийто смях наподобяваше вой на хиена, го изрита злобно в главата и върхът на ботуша му попадна точно зад ухото на Ричи. Той изрева от болка и автоматично вдигна ръце, за да предпази главата си. Изобщо не забеляза, че хиената замахва отново с крак, но този път се прицели право в коляното му. Ричи извика отново и се претърколи на една страна, присвил се от непоносимата болка.

Тримата скинхедс хукнаха надолу по алеята, поеха по една странична уличка, завиха зад близкия ъгъл и изчезнаха.

Ричи обаче нито ги чу, нито ги видя. Продължаваше да лежи на улицата, скован от ужас в очакване на следващия ритник. Болката в главата му беше толкова мъчителна, че не му позволяваше да мисли нормално. Никога преди не бе изпитвал толкова силна болка. Лежеше там, стиснал главата си с две ръце, и скърцаше безсилно със зъби с надеждата, че болката постепенно ще отшуми.

Нямаше представа колко време бе лежал на павираната уличка, сгънат на две, прикрил глава с ръцете си. Болката в главата започна постепенно да намалява, превръщайки се в постоянна тъпа тежест зад очите. Когато най-сетне си даде сметка, че около него цари пълна тишина, Ричи свали ръце от главата си и бавно отвори очи. Видя, че скинарите са изчезнали. Не че това го успокояваше кой знае колко. Никога преди не се бе чувствал толкова смазан и унижен.

Най-накрая започна бавно да се изправя. Все още изпитваше непоносима болка в коляното, но все пак успя да се закрепя на краката си. Дънките му бяха скъсани на коляното, а дланта на едната му ръка беше охлузена и кървеше. Осъзна, че целият трепери. Избърса горещите сълзи, които се стичаха от очите му. Чувстваше се засрамен и абсолютно безпомощен.

Мамка му, нещастно си помисли той. Какво да правя сега? Да се върна ли при полицаия и да му докладвам за инцидента — в такъв случай вероятно ще се наложи да отговарям на милион въпроси и да обяснявам какво правя тук съвсем сам — или да продължа по пътя си и да се опитам да намеря адреса?

В крайна сметка реши, че просто няма избор. Сигурен беше в едно — в този момент не искаше да има нищо общо с полицията.

Пое си дълбоко дъх и направи няколко колебливи крачки. Макар че кракът го болеше неопишимо, той, куцукайки, бавно пое по обратния път към централната гара. Когато наближи, се опита да тича, но болката в коляното го принуди отново да забави крачка.

Сега вече няма къде да бързам. Не ми остана нищо за крадене, мрачно си помисли той. Освен ако някой не пожелае и дрехите на гърба ми. Скинарите бяха взели коженото му яке, но, за негов късмет, паспортът му се намираще в един от джобовете на дънките му.

— Трябва да отида на този адрес — каза той на един мъж, застанал на пристана.

— Вземи онзи ферибот ей там — инструктира го мъжът и посочи с ръка едно от корабчетата. — Тръгва на всеки няколко минути. Когато слезеш от ферибота на другия бряг, попитай някого как да стигнеш до улицата, която ти трябва. Мисля, че не е много далеч.

— Много ви благодаря.

— Няма защо — кимна мъжът.

Ричи се насочи към кея вляво от него, където няколко души вече чакаха да се качат на ферибота, но никъде не видя гише, на което да продават билети. Приблужи се до един младеж, който стоеше наблизко и държеше за дръжките очукания си велосипед.

— Колко струва билетът за ферибота? — попита го той. — И откъде мога да си купя билет?

Младежът го погледна и се усмихна.

— Пътуването е безплатно.

— Благодаря — отвърна Ричи. — Безплатно, помисли си той. Уха! Този град изобщо не прилича на Ню Йорк. И тогава го осени мисълта, че в действителност няма никакви пари. По дяволите, и какво щях да правя, ако трябваше да се плаща, зачуди се той. Нима щеше да ми се наложи да прося? Студена тръпка пробяга по цялото му тяло и той едва успя да овладее желанието да заплаче. Едно нещо обаче е сигурно, каза си Ричи. За нищо на света няма да кажа на мама, че съм бил ограбен.

Видя приближаващия ферибот. Чакащите на кея пристъпиха напред, но учтиво направиха място, за да пропуснат хората, които слязоха през плъзгащите се стъклени врати на корабчето. Ричи премина по малкото метално мостче и се качи на борда. Предпочете да не сяда, а се изправи на задната палуба, откъдето се разкриваше прекрасна гледка към пристанището и канала. Фериботът наду сирената и в следващия миг отплава.

Ричи забеляза, че всякакви хора пътуваха с ферибота — млади и стари, елегантно облечени или пък дрипави и раздърпани. Много от пътниците бяха с велосипеди и почти всички мъкнеха огромни пазарски чанти. Освен тяхното корабче по канала се носеха малки увеселителни лодки и големи яхти, както и други фериботи, барджи и рибарски лодки.

Само след няколко минути корабчето спря на другия бряг на канала и Ричи слезе. Бетонният кей, върху който имаше няколко пейки, бе покрит с покрив от тежка пластмаса, предназначен да предпазва пътниците от дъжд и вятър. Докато вървеше към сушата Ричи забеляза, че повечето от спътниците му вече бяха яхнали велосипедите си и бързо се отдалечаваха. Имаше и такива, които вървяха пеша. Ричи видя и две момчета, на около десетина години, натоварени с принадлежности за риболов. Той понечи да се приближи към тях, но те

изведнъж се затичаха, вероятно тласкани от нетърпението си час по-скоро да хвърлят въдиците във водата. В този момент Ричи зърна една възрастна дама, натоварена с пазарски торби. Жената вървеше точно пред него.

— Извинете ме — рече ѝ той, когато се изравни с нея.

Червенобузата възрастна дама се обърна към него. Бялата ѝ като сняг коса стърчеше във всички посоки изпод шала, който бе привързала на главата си.

— Да?

— Знаете ли къде се намира този адрес? — Той ѝ подаде листчето, за да го прочете.

— Тръгни по тротоара край канала — инструктира го жената. — Виждаш ли къде пътят завива наляво?

Ричи проследи посоката, указана от протегнатата ръка на жената.

— Да.

— Завий наляво и само след няколко метра завий по първата пряка вдясно.

— Много ви благодаря — каза Ричи.

Жената кимна и продължи бавно по пътя. Ричи веднага я задмина. Следваше указанията ѝ и вървеше покрай канала, който бе пренаселен с всякакви плавателни съдове — от скъпи яхти до стари рибарски лодки, нуждаещи се отчаяно от нов пласт боя. Забеляза мъж и жена на средна възраст, които обядваха на палубата на моторната си яхта.

Зави наляво, точно както му беше казала жената, и в далечината забеляза някакъв индустриален комплекс. Веднага след това разчете и логото на Шел ойл, изписано на върха на най-високата сграда.

Първата пряка вдясно се оказа малка павирана уличка, която беше толкова тясна, че можеше да я отмине без дори да я забележи. Върху стената на една боядисана в бяло тухлена сграда, в която се помещаваше някакъв бар, забеляза табела, на която пишеше: **Буикслотервек**. По-малък надпис отдолу гласеше: **Норд**.

Ричи погледна надолу по тясната павирана уличка. Това е улицата, помисли си той, обхванат от вълнение, породено от нетърпеливо очакване и немалка доза страх.

Вляво забеляза няколко поостарели и доста невзрачни къщички, последвани от редица дву и триетажни сгради от червени тухли с бяла

декорация. Вдясно имаше тясна ивица земя, простираща се успоредно на канала, и върху нея бяха построени няколко къщички, притиснати между водата и улицата. Имаше и възтесни алеи, които водеха към закотвени в канала наколни жилища и малки обитаеми барджи. Дребните парчета земя пред тях бяха превърнати в красиви градини, повечето от които бяха засадени с вечнозелени растения, виещи се лози и с най-различни цветя.

Прилича ми на илюстрация от книжка с приказки, помисли си Ричи. От онези, които ми четяха като дете. Знаеше, че майка му би нарекла това място магическо.

Пое си дълбоко дъх и тръгна по улицата. От дясната ѝ страна бяха паркирани коли, а вляво колите на собствениците бяха спрени върху малкото незастроени участъци край канала. Имаше и тротоар — не по-широк от тридесетина сантиметра, но Ричи предпочете да върви по средата на улицата. Срещу него се зададе една малка кола и той се отмести от пътя ѝ, но едва не се блъсна в някакъв велосипедист, който караше зад него.

Велосипедистът изръмжа на холандски нещо, което Ричи не разбра, и го изгледа гневно.

Смутен и объркан както никога преди, Ричи навлезе в най-близката до него градинка, опитвайки се да се предпази от движението по улицата. Погледна листчето, което продължаваше да стиска в ръката си. Трябваше му номер двадесет и девет. Прибра листчето в джоба си и извади снимките от вътрешния си джоб. Смяташе, че вече е запомнил лицата им, но му се искаше да ги види още веднъж. Напрегнато се вгледа във фотографиите — на едната бяха снимани жена с дълга руса коса и малко момиченце с кафява коса като неговата, а на другата те двете бяха снимани заедно с баща му.

Отново изпита странно чувство, което много приличаше на страх. Отчаяно копнееше да се запознае с малката си сестричка, но се боеше от жената на снимката. Знаеше, че тя и майка му водят битка за наследството на баща му и предполагаше, че русата жена ще го намрази в мига, в който го види.

И въпреки това трябва да го направя, помисли си той. Просто трябва.

Прибра снимките обратно в джоба си, вдигна поглед и видя стара жена, която стоеше на прозореца на втория етаж на една от къщите.

Осъзна, че жената го наблюдава, и това само подсили страховете му. Спомни си, че в Холандия имаха обичай да оставят пердетата на прозорците вдигнати, така че всички можеха да надникнат в дома ти. Според местните жители това се правело, защото хората нямали какво да крият. Освен това така можели да демонстрират изрядно подредените си и спретнати домове. Възрастната жена обаче определено го шпионираше.

Тя отстъпи назад и се скри от погледа му, макар че Ричи бе сигурен, че продължава да го следи. Погледна номера на къщата ѝ — 40. Значи от тази страна бяха четните номера. Къщата, която той търсеше, очевидно се намираше от страната на канала. Продължи да върви, като си проправяше път покрай паркирани на пътя коли, моторни скутери, велосипеди и огромни стари дървета, като през цялото време следеше номерата на домовете от тази страна на улицата. Няколко от къщите бяха скрити зад високи, обрасли с лози огради, но върху една от портите Ричи зърна изписан номер 37.

Сигурно вече съм я отминал, помисли си той. Продължи напред и следващия номер, който видя, беше 29. Номерът беше изписан върху малка табелка, прикрепена към избеляла от времето дървена ограда, висока около метър и половина. И, като повечето огради по улицата, тази също бе цялата обрасла с лози. Ричи рязко спря и едва не се препъна в един преобърнат контейнер за боклук. Нямаше порта, но през една пролука се слизаше по няколко каменни стъпала, а на тридесетина метра по-нататък се намираше и самата къща.

За момент остана напълно неподвижен, приковал поглед във втория дом на баща си. Разположена до самия канал, къщата беше построена от тъмно дърво и блестеше като току-що лакирана лодка. Почти нямаше прозорци, които да гледат към улицата, но Ричи забеляза няколко прозорчета върху покрития със сиви шиндели покрив.

Заставяйки се да отмести поглед, Ричи продължи надолу по улицата. Задмина задушената от лозници ограда и заобиколи две или три огромни дървета, опитвайки се открие място, от което да разгледа къщата от друг ъгъл. След няколко метра стигна до края на собствеността на номер 29. Дървената ограда бе заменена от висок жив плет. Ричи се огледа за пролука, през която би могъл да надникне. Нямаше такава, но той съвсем скоро се озова пред входа на съседния

двор, откъдето се откриваше чудесен изглед към къщата, в която беше живял баща му.

Отново прикова поглед върху нея и отново видя същото блестящо дърво. От тази страна обаче имаше и прозорци. Просторна веранда опасваше лицевата страна на къщата. Остана така известно време, загледан в къщата, но изведнъж осъзна, че поведението му може да се стори подозрително на съседите, защото в момента се държеше също като възрастната жена, която преди малко го бе шпионирала от другата страна на улицата.

Какво да правя сега, зачуди се Ричи. Не му се искаше да почука на вратата и да каже: Здравейте, аз съм Ричи. Вашият приятел ми беше баща. А малкото ви момиченце, Аня, ми е половин сестра. Внезапно осъзна колко неразумно бе постъпил, решавайки да предприеме това пътуване. Ето че вече бе тук, само че не знаеше как да постъпи.

Мина от другата страна на улицата и бавно се повлече по обратния път. Чувстваше се като глупак. Защо предварително не помислих какво бих могъл да им кажа? Зави по една странична уличка, която излизаше точно срещу стъпала, водещи към къщата, седна на тесния тротоар, подпря лакти на коленете си и покри лицето си с ръце.

Какво ще им кажа, за пореден път запита сам себе си. Ами ако тя не ме познае и изобщо не ми повярва, след като ѝ кажа кой съм и защо съм тук? Та тя може дори да не ме допусне в дома си, разсъждаваше той. Може да извика полицията. Може да се окаже някоя подла кучка, която да ме намрази от пръв поглед. Отметна един кичур коса, паднал върху очите му. Защо не помислих за всичко това предварително? Идеше му да се срита заради проявената прибързаност и недобре обмисления план. Преди да дойде тук знаеше единствено, че иска да се срещне със сестра си. Знаеше и как да я намери. Не бе по-мислил обаче за нищо друго.

Очите му отново се напълниха със сълзи. Толкова съм глупав, нещастно си помисли той. По-рано през деня ме обраха, а сега седя тук като последен тъпанар и изобщо не зная как да постъпя. На всичкото отгоре ожулената му длан го болеше нетърпимо. Той внимателно почисти засъхналата кръв и я изтри в раздраните си дънки.

С периферното си зрение забеляза някакво движение от другата страна на улицата. Погледна нататък. Тя беше! Дамата с дългата руса коса. И малкото момиченце! Жената я държеше за ръчичка и двете

заедно се изкачваха по стълбите. Огромна буца заседна в гърлото му. Почувства, че напълно губи дар слово. В първия момент си помисли, че жената ще се качи на велосипеда, заключен с катинар към оградата. Тя обаче не го направи. В свободната си ръка носеше пазарска чанта и сгъваема бебешка количка. Остави чантата на земята и разгъна количката. Вдигна Аня, настани я в количката, взе чантата и тръгна по посока на ферибота. От мястото, на което седеше, Ричи чу, че двете си говорят и видя момиченцето да сочи нещо с ръка.

Когато двете отминаха надолу по улицата, Ричи се изправи и, пренебрегнал болката в коляното, тръгна след тях, спазвайки прилична дистанция. Както и бе предположил, тя зави наляво, когато стигна до пресечката и се запъти към ферибота. Спря само веднъж, за да прехвърли чантата си от едното рамо на другото.

Когато стигна до пристана, жената се прислони под един от заслоните и се изправи в далечния му край, опитвайки се да предпази себе си и детето от студения вятър, духащ от Северно море. Ричи остана на другия край на кея, като се стараше да гледа във всяка друга посока, но не и към нея. Корабчето пристигна след пет минути и чакащите тридесетина пътници побързаха да се качат.

Жената избута количката на борда и зае едно от местата в покритата зала за пътниците. Ричи я последва на борда, но остана на палубата с още двама-трима младежи с велосипеди, които весело се смееха и бърбеха помежду си. Дори и от разстоянието, на което се намираше, той съвсем ясно виждаше жената и дъщеря ѝ.

Тази жена, Моник, е много красива, помисли си той. Наистина е готина. Но, от друга страна, има вид на човек, който може да бъде много... суров. Или подъл. Беше висока и стройна и седеше абсолютно изправена на мястото си. По същия начин бе вървяла по улицата, бутайки количката пред себе си. Дългата ѝ коса, която стигаше до под раменете, беше бледо руса на цвят. Жената имаше високи, красиво изваяни скули, прав нос и пълни устни. Кожата, подобно на косата ѝ, беше съвсем светла. Носеше много малко грим. Облечена беше с дънки и черен пуловер — огромен и тежък. На главата си носеше вълнена шапка. Краката ѝ бяха обути в черни ботуши.

Ричи не можеше да види малкото момиченце, защото количката беше обърната към Моник, но, съдейки по изражението на лицето ѝ, той заключи, че двете разговарят и се смеят.

Когато слязоха в Амстердам, Ричи отново тръгна след тях и ги проследи до централната гара. Моник прекоси гарата и излезе през предната врата, след което се приближи до една от многобройните трамвайни спирки. Ричи продължи да ги следва, спазвайки дистанция и преструвайки се, че изобщо не ги забелязва. Застана на няколко метра от тях и видя, че Моник свали Аня от количката, след което я сгъна. Когато пристигна трамвай номер двадесет и четири, жената се качи заедно с детето, а Ричи я последва, но през друга врата.

В трамвая нямаше кондуктор и Ричи, който нямаше нито билет, нито пари, се надяваше, че няма да се появи контролор, който да поиска да види билета му. Реши обаче да рискува. Намери свободно място малко зад Моник и Аня. Трамвайт постоя няколко минути на спирката, след което потегли. Докато пътуваха през центъра на Амстердам, Ричи не спираше да се пита къде отиват и какво ще прави, когато все пак стигнат там.

Дали да им се представя, питаше се той. Или просто да продължа да ги следя? Не можеше да реши как да постъпи. Притесняваше се, че жената може да направи сцена, или дори да извика полиция. От друга страна, не можеше да продължи да се влачи подире им, без да им се представи. Нали именно срещата с тях бе целта на това пътуване... Дойдох тук, за да се запозная със сестра си, отново си повтори той, но как да направя така, че тя да разбере, че съм тук?

29.

Вратата на асансьора се отвори и Сет видя Каролина, която стоеше във фоайето и го очакваше. Очите ѝ бяха като на изплашена кошута. Сет я прегърна и я притисна към себе си. Тя се сгуши в него — изпитваше отчаяна потребност от малко топлина и подкрепа.

Сет най-накрая я целуна по върха на главата, след което се усмихна и я поведе към кухнята, за да приготви кафе. Двамата седнаха на масата в трапезарията и Каролина му разказа за това как Ричи я бе излъгал по-рано вечерта и как бе намерила съобщението, което ѝ бе оставил на компютъра си.

— Зная, че думите ми ще ти се сторят нелепи — рече ѝ той и взе ръцете ѝ в своите, — но не смятам, че трябва да се притесняваш за Рачи. Той е голямо момче, Каролина, и освен това и друг път е бил в Амстердам. Самата ти спомена, че е ходил там няколко пъти. — В действителност той също се тревожеше за Ричи, но в никакъв случай не можеше да допусне Каролина да разбере това. Подобно на всеки голям град в света, Амстердам също си имаше своята тъмна и опасна страна.

— Зная всичко това — Каролина неволно повиши глас, — но не мога да не се тревожа. Аз... аз... той е още дете и... мили боже, Ричи би могъл дори да е мъртъв, Сет! — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя бързо ги избърса с върховете на пръстите си.

Сет погледна ръчния си часовник.

— Ричи вероятно вече е стигнал в Амстердам — отбеляза той. — Зависи кой точно полет е взел. Но там вече минава девет часа сутринта. Не е толкова рано, така че спокойно можем да позвъним на онази жена.

Каролина видимо се стегна.

— Според мен трябва да я предупредим, че Ричи ще се появи на прага на къщата ѝ — настоя Сет. — Ако вече не го е направил. Добре е тя да знае какво става. Пък и няма друг начин да се уверим, че той наистина е добре.

— Да — съгласи се тя и кимна с глава. — Трябва да направя резервации за някой от полетите до Амстердам днес. И това трябва да стане веднага. Ще се кача на първия самолет, за който успея да намеря билет. И ще го доведем обратно у дома.

— Ние ще го доведем у дома — поправи я Сет. — Идвам с теб.

— Ти... ти би направил това за мен? — попита Каролина и го погледна с изненада. — О, Сет, не е нужно да го правиш. Мога да се справя и сама.

— Зная, че можеш — увери я той. — Нито за миг не бих се усъмнил в това, но не е нужно да го правиш сама. Мисля, че ще се чувстваш по-спокойна, ако имаш компания по време на това пътуване. Освен това, наистина искам да дойда. Както знаеш, аз също много държа на Ричи.

— Ти... ти наистина си загрижен за него, нали?

— Да — отвърна той. — Много. — После кимна и се усмихна. — Така че позволи ми да се обадя по телефона и да видя какво мога да разбера от онази жена. Ще направя и резервации за някой от полетите до Амстердам. За двама ни. А ти, ако искаш да си вземеш душ, сега е моментът да го сториш. Можеш също така да започнеш да събираш багажа си. Аз вероятно ще се позабавя на телефона.

— Предложението ти е добро — съгласи се тя.

— Наистина трябва да се приготвя. Към седем сутринта ще звънна на Рокси, за да я предупредя, че ще се наложи да ръководи бизнеса през следващите няколко дни. — Каролина се изправи. — Разговорът с нея ще ми отнеме само няколко минути.

— Имам нужда само от още нещо — вметна Сет. — Трябва ми името на жената, както и една от официалните бланки на адвокатата ѝ.

— Добре, но не мисля, че телефонният ѝ номер фигурира в някой от юридическите документи, с които разполагам.

— Няма значение. Все някак ще го открия — увери я Сет.

— Веднага се връщам — рече Каролина. — Втурна се към кабинета и извади папката с документите. Занесе я в трапезарията и я остави на масата. — Ето, заповядай. Намери каквото ти е нужно. Мисля, че тук вътре ще откриеш всички подробности, които те интересуват. Аз отивам да се приготвя за пътуването.

— Добре — кимна той и веднага се зае с документите.

— Какво откри? — попита Каролина, която само няколко минути по-късно излезе от банята.

— Извадих късмет — информира я той. — Не можах да се свържа лично с Моник Ленърт, но оставих съобщение на телефонния ѝ секретар. Освен това разговарях с Ейдриън Уебър, адвокатът, който движи юридическите ѝ дела. Обясних му ситуацията. Казах му, че Ричи най-вероятно вече се намира в Амстердам и го предупредих, че ние ще пристигнем там по-късно през деня. Той ще продължи да търси Моник Ленърт, за да я предупреди да му се обади веднага щом Ричи се свърже с нея, или пък се появи в дома ѝ. Той самият също ще е в готовност да реагира, ако Ричи, по някаква причина, опита да се свърже с него.

— Но тя би могла да е извън града — въздъхна Каролина. — Какво ще правим, ако не успеем да открием Ричи чрез нея?

— Виж, почти съм сигурен, че жената е в града, защото Уебър разговарял с нея вчера сутринта. — Сет се присегна и хвана ръката ѝ. — Предишния ден се отбила в офиса му, за да подпише някакви документи и си уговорила друга среща с адвоката за утре. Другата новина е, че успях да резервирам билети за следващия полет до Амстердам. Слава богу, че туристическият сезон свърши.

— Това е чудесно — възкликна Каролина. — Не зная какво щях да правя без теб.

— Мисля, че сега трябва по най-бързия начин да се прибера у дома и да нахвърлям малко дрехи в един куфар. — Сет погледна часовника си. — След около два часа трябва да тръгнем за летище Кенеди. Вече позвъних на фирмата за транспортни услуги, която обикновено използвам. Лимузината ще дойде да ни вземе от тук.

Каролина се присегна и сложи ръка върху неговата. Нежно стисна пръстите му, но не каза абсолютно нищо.

— Скоро ще намерим Ричи — увери я той, сякаш в отговор на мислите, които се лутаха в главата ѝ. — И смятам, че момчето ще е добре. А сега тръгвам. Трябва да позвъня на няколко души от офиса и да ги предупредя за заминаването си. Ще се справиш ли сама, докато ме няма, или предпочиташ да дойдеш с мен?

— Ще се оправя — увери го Каролина. — Трябва да разговарям с Рокси. И да се опитам още веднъж да откроя Мат.

— Добре — рече Сет и се надигна. — Няма да се бавя.

Каролина се изправи и го придружи до вратата на асансьора. Той натисна бутона и се обърна към нея.

— Искам да запомниш едно нещо — изрече внимателно. — И то е, че всичко ще бъде наред.

Тя кимна. После обви ръце около него. Той я прегърна в отговор и двамата останаха така докато асансьорът пристигна.

Разделиха се и Сет влезе в кабината.

— Веднага се връщам — обеща ѝ той.

30.

Докато трамваят пътуваше на юг, Моник се взираше през прозореца с все по-нарастващо нетърпение, примесено с дълбока тъга. Съзнаваше, че щеше да се чувства по-добре, ако не идваше тук заедно с Аня, но посещенията в парка, в който се бяха срещнали за пръв път, в който се бяха влюбили и в който често бяха водили Аня заедно, ѝ позволяваха по някакъв начин да усеща присъствието на Лион. Имаше чувството, че той е оставил частица от себе си в този парк и разходките ѝ по алеите му се бяха превърнали в ритуал, извършван в негова памет.

Когато трамваят спря на Минервъплейн, тя бързо се изправи, вдигна Аня на ръце, взе сгънатата количка и тръгна към една от вратите, без дори да забележи младежа, който слезе на същата спирка. Поспря се на тротоара, разгъна количката, настани Аня в нея и с тъга погледна към шикозните бутици и скъпи ресторанти, които двамата с Лион посещаваха често след запознанството си. След това пресече улицата и тръгна надолу по улицата, от двете страни на която се издигаха елегантни жилищни сгради. Съвсем скоро мина край вратата, която отвеждаше към апартамента, в който се бяха любили за пръв път, апартамента, в който Лион уж живееше по време на командировките си в Амстердам.

Не след дълго прекоси моста, свързващ двата бряга на красивия канал, и подкара количката по алеите на Беатрикс парк. Макар че листата на дърветата бяха започнали да капят, паркът все още изглеждаше като зелен оазис заради огромните рододендрони и вечнозелени храсти и дървета, извисили се по протежение на криволичещите във всички посоки алеи. Паркът, също като Минервъплейн, беше почти безлюден. Само от време на време някой самотен бегач преминаваше бързо край тях.

Моник скоро спря и свали Аня от количката. На това място алеята бе оградена от двете страни с ниска ограда, а от другата ѝ страна се простираше морава, която се спускаше надолу към езерото.

Когато двете с Аня наближиха оградата, няколко гигантски сиви рибари се спуснаха от клоните на съседния бор и бавно закрачиха по тревата.

Подобно на праисторически птици те се поклащаха на дългите си крака и бавно се приближаваха към Аня, която започна да пищи от възмущение. Детето до такава степен бе привикнало с ужасната какофония от звуци, която се носеше около птиците, че вече изобщо не се плашеше от тях и ги наблюдаваше с неподправен интерес и удоволствие. Моник извади от чантата си пакетчето с накълцано пиле и започна да подхвърля парченца на рибарите, загледана в огромните птици, които тичаха насам-натам, опитвайки се да се докопат до парченце от храната. От време на време две или няколко птици се сбиваха за парченце месо, а шумните им крясъци отекваха силно в смълчания и безлюден парк.

Когато им хвърли всичката храна, Моник сложи чантата си в празната количка, хвана Аня за ръка и двете заедно тръгнаха да се разхождат около ограденото езеро. Спряха отново, когато стигнаха до мястото, където лебедите очакваха появата им. Постоянството им мигновено бе възнаградено и три огромни черни птици с великолепни червени клюнове се понесоха по повърхността на езерото към нея и Аня, издавайки звуци на радостно очакване. Аня се разсмя и посочи с ръчичка към тях. Вниманието на Моник обаче беше привлечено от някакъв звук зад тях.

Чу хрущенето на чакъла по алеята и се обърна. Веднага забеляза някакво момче, облечено с окъсани дънки, което стоеше на пътеката и ги наблюдаваше. Младежът веднага извърна поглед и Моник отново насочи вниманието си към лебедите, без да му обръща повече внимание. В следващия миг обаче ѝ хрумна, че в него има нещо познато — лицето, или пък походката и стойката? — и тази мисъл я накара да се обърне към него отново. Момчето продължаваше да я наблюдава и погледите им се срещнаха. В този момент Моник го позна. Сигурна беше, че е той. Та нали поне хиляда пъти бе разглеждала снимката му! Беше видяла същото момче и в деня, в който бе прочетено завещанието на Лион. Сърцето ѝ започна да бие като обезумяло. Разтрепери се от обхваналите я ярост и страх. Погледът ѝ натежа от злоба и отмъстителност.

— Аз... аз — запелтечи момчето.

— Какво искаш? — с неприязън попита тя.

— Аз... аз съм... казвам се... — Гласът му заглъхна и той отместа поглед към лебедите, сякаш се надяваше да почерпи малко смелост от тях.

— Зная кой си! — вбесено кресна тя. Очите ѝ пламнаха от гняв. — И какво правиш тук? Какво, по дяволите, искаш от мен? — Сграбчи ръчичката на Аня, а детето погледна първо към нея, а след това и към момчето.

Ричи я погледна с големите си, разширени от уплаха очи.

— Аз... аз...

— Махай се! — развика се Моник. — Стой далеч от нас.

— Но... но... аз искам да видя сестра си — най-сетне изрече Ричи. — Изминах толкова път...

Тя го изгледа презрително. Сините ѝ очи мятаха мълнии, цялото ѝ тяло бе сковано от напрежение, а ръцете — стиснати в юмруци.

— Ти... какво искаш? — процеди невярващо Моник през гневно стиснатите си зъби.

31.

Сет бе уредил една лимузина да ги чака на летището. Успяха да минат бързо през митническия контрол и още преди мръкване вече пътуваха за Амстердам.

— Апартаментът не е най-изисканият в света — предупреди той Каролина, когато приближиха центъра на града, — но е на разположение и е удобен.

— Не се безпокой за това, Сет — отвърна тя. — Пък и кого го е грижа за апартаментата? Тук съм, за да намеря сина си. И изобщо не ме интересува къде ще отседна.

По време на полета Сет я бе информирал, че могат да отседнат в апартаментата, който компанията му поддържа в града, и Каролина веднага прие. Сет ѝ обясни, че във въпросния апартамент има две спални и уединението ѝ ще бъде гарантирано.

— В центъра ли се намира? — попита тя.

Той кимна утвърдително.

— Да. Всъщност, намира се съвсем близо до централната гара.

Колата зави по много тясна улица, простряла се успоредно на един канал, и значително намали скоростта. На Каролина ѝ се струваше, че се влачат едва-едва.

— Къщата е от другата страна на канала — рече Сет.

Шофьорът зави надясно, прекоси моста, след което сви вляво по Гелдерсекаде, която се намираше на другия бряг на канала. Каролина погледна наляво и забеляза два или три големи прозореца, над които светеха червени светлини, и осъзна, че е насочила поглед към квартала с червените фенери в централната част на Амстердам. Зърна и женските фигури, които, седнали зад прозорците, рекламираха прелестите си пред минавачите. Шофьорът продължи още малко по същата улица, след което намали и спря пред една елегантна стара къща.

— Пристигнахме — информира я Сет. После плати на шофьора, който отвори багажника на колата и извади куфарите им.

Всички прозорци на приземния етаж бяха с вдигнати пердета и през тях се виждаше всичко, което става в апартамента. Някакъв възрастен човек четеше нещо, настанил се в удобен фотьойл. Стените на стаята бяха покрити с картини и графики, а в единия ъгъл бе поставен голям роял. На масичката до мъжа имаше сервиз за чай. Цялата стая тънеше в зеленина.

Колко необичайно, помисли си Каролина. Този дом, от който лъха домашен уют, цивилизованост и култура, се намира на същата улица, на която просветват и прозорците с червените фенери.

Каролина взе пътната си чанта, а Сет понесе другите два куфара. Остави ги пред вратата, извади ключа си и отключи голямата дървена врата. Отвори я и пропусна Каролина, която пристъпи в застланото с мрамор фоайе. Сет отново вдигна куфарите и ги внесе вътре.

— Няма асансьор — обясни той. — Това е характерно за почти всички къщи, построени около канала. Ние обаче трябва да изкачим само един етаж.

— Позволи ми да взема моя куфар — рече тя и протегна ръка.

— Не — възрази Сет. — Повярвай ми, свикнал съм да мъкна багаж по това стълбище. Ти ще ми показваш пътя.

Каролина тръгна нагоре по стълбището, което беше изключително тясно и опасно стръмно.

— Това тук със сигурност изобщо не прилича на апартамента на Минервъплейн.

Сет се разсмя.

— Така е. Този апартамент няма нищо общо с лукса на Минервъплейн. Къщата, в която се намираме, е строена преди повече от триста години. А повечето от сградите на Минервъплейн са били построени през петдесетте години на двадесети век.

Качиха се на втория етаж.

— Апартаментът е вляво — обади се Сет. — Каролина тръгна надолу по коридора. Сет вървеше след нея с куфарите. След малко спря пред една врата. Отключи я и запали осветлението. Каролина влезе в апартамента.

Огледа се и видя, че се намират във всекидневната. Стаите имаха изключително високи тавани, а стените бяха облицовани с красива дървена ламперия. В другия край на стаята имаше прозорец, който

гледаше към канала. Мебелите, предимно холандски и френски, бяха поизносени, но елегантни.

— Къде е телефонът? — нервно попита тя.

— Ето го — посочи той с ръка. — Ще се обадя само след секунда. — И отново вдигна куфарите. — Веднага се връщам. Само ще занеса багажа в стаите ни.

Тръгна надолу по коридора, а Каролина се разходи из просторната стая, разглеждайки картините по стените и изящните фигурки, които красяха няколкото масички в помещението. Поспря се пред голямата библиотека, претъпкана с книги на няколко езика.

Сет отново се появи в стаята.

— Искаш ли едно питие? — предложи той и вдигна слушалката на телефона.

— Чудесна идея — съгласи се тя. — Но първо се обади по телефона. Става ли?

— Разбира се.

От началото на пътуването с ужас бе очаквала точно този момент — провеждането на телефонния разговор — и в момента бе изпълнена с благодарност към Сет, който бе предложил да се обади вместо нея.

Точно преди да тръгнат от Ню Йорк им позвъни Ейдриън Уебър, адвокатът от Амстердам. Малко след обяд Моник Ленърт бе телефонирала на Уебър от дома си, за да го информира, че Ричи Маунткесъл е в къщата ѝ. Беше уточнила, че момчето ще остане при нея докато адвокатът не ѝ се обади отново с някакви инструкции, но Уебър бе подчертал, че жената била направо бясна и горяла от нетърпение да се отърве от момчето.

— Веднага ще позвъня — рече Сет и се зае да избира номера.

Каролина положи усилие да се абстрахира от ужасните мисли, които не спираха да се въртят из главата ѝ. Напомни си, че Моник поне бе позволила на Ричи да остане в дома ѝ докато те двамата със Сет пристигнат в Амстердам. За пръв път от смъртта на Лион Каролина се запита как ли тази жена се справя със загубата му. Не можеше да не се чуди дали Моник изпитва към нея и Ричи същата силна омраза, която разяждаше душата ѝ всеки път щом се сетеше за нея и дъщеря ѝ. Нямаше отговор на този въпрос, но поне знаеше със сигурност, че Моник не бе никак щастлива от присъствието на Ричи в дома ѝ.

Сет започна да говори по телефона, но Каролина го прекъсна и попита нетърпеливо:

— Ричи все още ли е там?

Сет кимна утвърдително.

— Изчакай малко.

— Искам да разговарям с него веднага — непреклонно заяви Каролина.

— Почакай само секунда. — Отново заговори с Моник, а само след миг рече: — Ей, тук има един човек, който няма търпение да те чуе. — Подаде слушалката на Каролина. — Ричи е — рече ѝ.

— Ричи! — извика тя. — Добре ли си?

— Нищо ми няма, мамо — отвърна той. — И съжалявам, че те притесних толкова много. Но аз...

— В момента това не е толкова важно, Ричи — прекъсна го тя. — По-късно ще го обсъдим. Искам веднага да дойдем там и да те вземем. Каж ми адреса.

— Няма нужда, мамо — отвърна той. — Мога да прекарам нощта тук.

— Не! — Тя почти изкрещя в слушалката. — Идвам да те прибера веднага.

Уличното осветление вече беше запалено, когато двамата със Сет пристигнаха на улица Буикслотервек в Амстердам Норд. Каролина веднага бе впечатлена от неповторимото излъчване на тясната уличка. Остана очарована от неравния калдъръм, от обраслите със зеленина градинки, от поовехтелите къщички, от канала, който проблясваше зад тях и отразяваше светлините на лампите. Напрежението ѝ обаче бе толкова голямо и тя така силно стискаше зъби, че в един момент челюстите ѝ се схванаха от болка. Сърцето ѝ непрекъснато променяше ритъма си — ту биеше като обезумяло, ту постепенно забавяше ударите си: Ако Сет не беше неотлъчно до нея, Каролина сигурно щеше да се върне обратно с ферибота.

Когато стигнаха до номер двадесет и девет, тя се изправи неподвижно и се загледа в къщата пред себе си. През цялото време Сет здраво стискаше ръката ѝ. Помисли си, че дървената къщичка наистина прилича на малко романтично убежище. Малка, спретната...

Идеалното любовно гнезденце. Докато слизаха по каменните стълби към къщата, входната врата се отвори и Моник Ленърт, висока и стройна, с гладко сресана дълга руса коса, застана на прага. Каролина веднага осъзна, че жената е била танцьорка. Стоеше с изправен гръб, вирната глава, изпънати назад рамене и прибран задник.

Този неин изправен гръбнак май може да бъде изключително непреклонен, помисли си Каролина. Беше уверена, че Моник Ленърт не е от най-приятните и отстъпчиви жени, с които ѝ се е налагало да общува, но, едновременно с това, не можеше да отрече, че е и изключително красива.

Когато стигнаха до вратата, Моник протегна ръка.

— Аз съм Моник Ленърт — представи се тя на английски. Говореше езика почти без акцент.

Каролина стисна ръката ѝ. Беше повече от очевидно, че Моник е изключително нервна.

— Аз съм Каролина Маунткесъл, а това е Сет Фостър.

Сет също стисна ръката ѝ.

— Здравейте — поздрави той. — Надявам се, че нямате нищо против присъствието ми в дома ви.

Моник поклати отрицателно глава.

— Не, разбира се — увери го любезно. — Моля заповядайте.

Отстъпи встрани и ги пропусна в антрето.

— Ричи си играе с Аня — информира ги тя и затвори вратата след тях. — Трябва да призная, че аз... аз съм малко нервна — заяви Моник, приковала поглед върху Каролина.

— Аз самата също изпитвам известна нервност — отвърна Каролина, признателна, че жената бе признала собствените си притеснения и страхове, произтичащи от тази среща.

— От тук — покани ги Моник и ги въведе в просторната всекидневна. Верандата, която гледаше право към канала, беше ярко осветена.

Къщата създава илюзията, че се намира в самия канал, помисли си Каролина. В следващия миг обаче се задъха от вълнение и всички мисли се изпариха от главата ѝ. Ричи вървеше към нея, хванал момиченцето за ръчичка и Каролина, която за пръв път имаше възможност да я разгледа добре, просто не можеше да откъсне очи от нея.

— Мамо — каза ѝ той — това е Аня. Не е ли истинска красавица?

Погледна към Сет и му протегна ръка.

— Здравей, Сет — поздрави. Дватама се ръкуваха и Ричи забеляза, че Сет не сваля ръка от раменете на майка му. Придържаше я едва-едва, но жестът издаваше силната му загриженост и желанието му да я закриля и подкрепя.

Каролина изпита огромна радост при вида на сина си. През целия път до тук бе копняла да го прегърне и да го притисне към себе си, но за момент остана абсолютно неподвижна и безмълвна, хипнотизирана от живата картина, изобразена от Ричи и малкото момиченце. За нейно огромно изумление детето изглеждаше точно като Ричи на нейната възраст. Приличаха си като две капки вода. И двамата имаха шоколадово кафяви коси и очи. И двамата много приличаха на Лион. Достатъчно беше да ги погледне човек, за да разбере кой е баща им. Най-накрая Каролина забеляза, че малкото момиченце ѝ протяга ръка за поздрав. Наведе се и пое малката ръчичка.

— Здравей... Аня — рече ѝ сковано. — Аз съм Каролина.

Аня се засмя, покри очите си с ръка, а след това срамежливо погледна нагоре към Ричи.

— Всичко е наред — успокои я той. — Тя е моята майка. А това е Сет, Аня.

Момиченцето отново протегна ръка, а Сет се наведе и леко я докосна с устни, спазвайки традициите на стария континент.

— За мен е удоволствие, Аня — рече ѝ той.

Аня отново се засмя и го погледна изпитателно.

— Е, мисля, че ние вече трябва да тръгваме — обади се Каролина.

— Но, мамо, аз тъкмо щях да гледам видео заедно с Аня — възрази Ричи.

— Може би някой друг път — твърдо заяви Каролина. — Сега обаче трябва да си вървим. — Обърна се към Моник. — Благодаря ви, че се погрижихте за сина ми — ѝ рече. — Може би утре ще се видим отново и тогава ще поговорим повече.

Моник кимна.

— Би било чудесно.

— Приятно ми беше да се запозная с вас — обади се и Сет, без да сваля ръка от раменете на Каролина.

— На мен също — кимна Моник. — Беше ми приятно да се запозная и с двама ви.

Каролина, която все още не можеше да се овладее напълно след срещата с Моник и гледката, която представляваха Ричи и Аня заедно, все пак съумя да намери сили и да протегне ръка.

— Довиждане — официално изрече тя.

Моник пое ръката ѝ и я стисна.

— Довиждане.

— Хайде да вървим, Ричи — подкани го Каролина, запътила се вече към вратата.

— Идвам — отвърна той. По гласа му личеше, че не е доволен.

Излязоха от къщата и тръгнаха обратно по улицата към ферибота. На Каролина ѝ се искаше да се накара на Ричи за решението му да тръгне сам за Европа, но той беше толкова щастлив и така разпалено им разказваше за новооткритата си сестричка, че тя предпочете да не повдига неприятния въпрос за бягството му. Толкова много се радваше и благодареше на съдбата, че го вижда жив и здрав, че реши да остави за по-късно неизбежния разговор. Освен това имаше нужда от време, за да събере собствените си мисли и да подреди чувствата си. Главата ѝ все още се въртеше след посещението ѝ в тайното убежище на Лион в Амстердам и, след запознанството си с Моник и Аня, Каролина се нуждаеше от време, за да премисли нещата и да преглътне онова, което бе видяла току-що.

Краткото пътуване с ферибота им поддържа освежаващо, особено след хладния утринен ветрец, който духаше на откритата задна палуба на корабчето. Тримата слязоха на брега и бързо поеха към малката къщичка на улица Буикслотервек. На Ричи обаче все му се струваше, че Каролина и Сет не вървят достатъчно бързо. Той тичаше пред тях и изгаряше от нетърпение час по-скоро да стигне и да види отново Аня. Каролина бе позвънила предварително, за да се увери, че Моник ще си бъде у дома.

Сет хвана ръката на Каролина и ѝ показа някои от по-известните лодки, закотвени на брега на канала. Някои от тях бяха обитавани

целогодишно от хора, които в очите на останалите изглеждаха или много сърцати, или абсолютни глупаци. Всичко зависеше от гледната точка.

— Мисля, че лодките са неописуемо очарователни — отбеляза Каролина. — Животът на борда също ми изглежда примамлив, но се боя, че в тези лодки вероятно е доста студено и твърде тясно.

— Само специална порода хора могат да живеят по този начин — съгласи се Сет. — Живот като този определено не е за всеки. — Опитваше се да отвлече вниманието ѝ от предстоящото посещение, защото прекрасно знаеше, че тя продължава да е кълбо от нерви, макар че днес се контролираше значително по-успешно.

И двамата погледнаха напред и видяха Ричи, който тичаше далеч пред тях.

— Той е... във възторг от Аня — подхвърли Каролина. — Не мислиш ли?

— Да — съгласи се Сет. — И не бих могъл да го виня. Мисля си, че ако неочаквано науча, че имам сестра или половин сестра, която толкова много да прилича на мен, аз също ще изпадна във възторг. Не си ли съгласна?

— Предполагам, че имаш право — кимна Каролина. Спря и вдигна поглед към него. — Предполагам, че просто ми е трудно да осъзная всичко изведнъж — призна си тя. — Съвсем естествено е чувствата на Ричи да са напълно различни от моите.

Докато стигнат до къщата, Ричи, който бе пристигнал много преди тях, вече излизаше през входната врата, хванал малката ръчичка на Аня в своята.

— Моник ми позволи да я заведа в парка — информира ги той, усмихнат до ушите.

Аня вдигна лице към тях и също се засмя.

— Как си днес, Аня? — попита я Сет.

Детето се изсмя и погледна Ричи.

В този момент се появи Моник.

— Добро утро — поздрави ги тя.

— Добро утро — в един глас отвърнаха Каролина и Сет.

— Ричи, позволи ми да ти покажа как да стигнеш до парка. — Моник се обърна към Каролина и Сет: — Ще се забавя само минутка. Моля, заповядайте вътре. Само ще му покажа пътя и се връщам.

— Няма да се бавим много — обеща през рамо Ричи към Каролина и Сет, които тъкмо влизаха през входната врата.

— Приятно прекарване! — извика в отговор Сет.

— Благодаря — избъбри Ричи.

— Защо първо не дадеш една целувка на майка си? — попита Каролина.

Ричи се върна с усмивка на лицето, прегърна Каролина и я целуна.

— Обичам те, мамо — рече ѝ той, след което се обърна и настигна Моник и Аня.

Сет притисна Каролина към себе си.

— Всичко ще се оправи — увери я той. — Справяш се чудесно.

Тя кимна.

— Аз... бях толкова изненадана от... от Аня... О, толкова се радвам, че си тук с мен — нервно изрече след това. — Днес съм поизненадана и от вчера. От Аня. Приликата ѝ с Лион и Ричи е просто поразителна.

— Не познавах Лион — отвърна Сет, — но момиченцето наистина е одрало кожата на Ричи. — Той се огледа наоколо. — Къщата е доста приятна, а кварталът, макар и малко западнал, е просто очарователен.

— Така е — съгласи се Каролина. — По нищо не прилича на онзи Амстердам, който познавам.

— Наистина не прилича. Това тук е квартал за хора средна ръка. Предполагам, че наоколо живеят доста студенти и хора на изкуството. Както и възрастни хора. А също и рибари и собственици на лодки.

В този момент Моник влезе през входната врата и се присъедини към тях.

— Ще желаете ли чай или кафе? — попита ги тя.

— Аз предпочитам чай — отвърна Каролина.

— За мен също чай — присъедини се към нея Сет.

— Пригответе ми само минута — увери ги Моник и влезе в малката кухничка, отделена от всекидневната с бар плот. — Имам само зелен чай — информира ги тя. — Надявам се, че го харесвате.

— За мен е добре — увери я Каролина.

— За мен също — последва я Сет.

— Заповядайте, седнете. Настанете се удобно — покани ги Моник. — Можете да закачите палтата си ей там. — Посочи им закачалката в ъгъла.

Каролина и Сет закачиха връхните си дрехи, след което седнаха заедно на канапето, което гледаше към канала.

Моник им сервира готовия чай в поднос, който постави на масичката за кафе. На подноса имаше купа с парчета лимон, друга — с рафинирана захар, чинийка кафява захар, паничка мед и каничка с мляко. Моник се настани на стола срещу тях и всеки се зае с чая си.

Каролина отпи глътка чай, след което дълбоко си пое дъх, опитвайки се да се овладее достатъчно за предстоящия разговор.

— Благодаря ви, че приехте Ричи в дома си — започна тя. — Както сигурно знаете, той избяга от къщи, без да ми се обади, защото искал да се запознае с Аня.

Моник се изчерви, след което с елегантен жест отметна кичур дълга руса коса, паднал по лицето ѝ.

— В началото много се ядосах — призна си тя. — Не исках да имам нищо общо с него или с... вас. Но после... ами не можах да устоя, когато забелязах колко много прилича на Аня... Постепенно проумях, че той отчаяно копнее да опознае малката си сестричка. — Сви рамене. — Затова го доведох у дома. Исках да им дам възможност да се запознаят. Какво друго можех да сторя?

Каролина оцени по достойнство откровеността на жената срещу нея.

— Е, аз наистина съм ви задължена и искрено ви благодаря, че сте го приютила. Бях се поболяла от притеснения по него.

— Той е добре — увери я Моник. — Довери ми нещо и аз му обещах, че няма да ви казвам. Струва ми се обаче, че би трябвало да го знаете.

— И какво е то? — тревожно попита Каролина.

— При пристигането му в Амстердам са му откраднали раницата и коженото яке — съобщи ѝ Моник. — А също и парите му. Не е сериозно ранен, но нападателите са скъсали дънките му, а той си охлузил ръката. Почистих и дезинфекцирах раната. Не е сериозна и няма от какво да се притеснявате. За щастие паспортът му се е намирал в задния джоб на дънките.

— О, боже! — възкликна Каролина. — Нямах представа. Забелязах, че дънките му са скъсани, но толкова се зарадвах като го видях, че пропуснах да го попитам за тях.

— Къде се е случило? — поинтересува се Сет.

— Някъде в квартала с червените фенери — отвърна Моник. — Трима скинари му препречили пътя и го ограбили. Но, ако питате мен, мисля, че най-сериозно е пострадала гордостта му.

Каролина едва не припадна, представила си какво е могло да се случи със сина ѝ.

— Радвам се, че все пак е намерил дома ви — заяви тя — и ви благодаря, че сте се погрижила за него. Не зная какво да кажа...

— Не е нужно да казвате каквото и да било — увери я Моник и отново сви рамене. — Направих онова, което всеки би сторил на мое място.

— Въпреки това и двамата високо ценим жеста ви — намеси се Сет. — Ричи очевидно е смятал, че баща му му е показал целия град, което, както става ясно, не е точно така.

— Лион обичаше да развежда Ричи из Амстердам и да му показва забележителностите на града — каза им Моник. — Той много обичаше сина си.

При споменаването на името на Лион Каролина мигновено настръхна, но гневът ѝ бе притъпен от думите, изречени от Моник.

— Да — съгласи се тя. — В това не може да има никакво съмнение. Лион много обичаше сина си.

Моник погледна Каролина, след което сведе поглед към ръцете си, които държеше скръстени в скута си.

— Може би не желаете да чуете точно това — продължи тя, пое си дълбоко дъх и отново погледна Каролина в очите, — но когато се запознах с Лион, аз изобщо не подозирах, че е женен. Не носеше венчална халка и не ми каза нищо. Поне в началото.

— Значи все пак сте узнала истината? — вметна Каролина.

— Впоследствие, да — кимна с глава Моник. — Имам навика да ходя до Беатрикс парк и да храня птиците там, така че всеки ден минавах покрай апартамента, в който той обикновено отсядаше. Заговорихме се един ден докато хранех рибарите.

— Моля ви — прекъсна я Каролина, — не съм сигурна, че искам да чуя това. — Сет успокоително стисна ръката ѝ и тя вдигна поглед

към него.

— Извинете. Искях само да разберете как се случи. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, но Каролина отмести поглед, опитвайки се да пренебрегне очевидната мъка на другата жена. — Започнахме да се срещаме всеки ден. Той беше много самотен. Не познаваше никого в този град. Само хората, с които работеше.

Замълча за миг и отново погледна Каролина.

— Не се опитвам да се оправдая за онова, което сторихме, защото прекрасно зная, че за такова нещо няма оправдание.

Каролина кимна в знак на съгласие.

— Така е, няма — промълви стегнато тя.

— Забременях — продължи Моник — и той едва тогава ми каза, че е женен. Аз обаче пожелах да родя детето му, защото... бях лудо влюбена в него... и все още съм.

Каролина видя сълзите, които потекоха по лицето на Моник, и колкото и да се опитваше да остане безучастна, нещо в сърцето ѝ потрепна, в душата ѝ се прокрадна съчувствие към младата жена. В края на краищата, тя също бе страдала — страдаше — след смъртта на Лион.

— От тогава насам нито за миг не съм съжалявала за решението си да родя Аня — заяви Моник, без да сваля поглед от лицето на Каролина. — За мен тя е като дар от Лион. Че и нещо повече.

— И какво каза Лион, когато разбра? — попита Каролина. — Имам предвид решението ви да родите детето?

— В началото смяташе, че трябва да направя аборт, но аз отказах категорично — отвърна Моник. — И той... най-накрая се примири. Намери тази къща и купи колата. Беше изключително добър с мен, а след като Аня се роди, просто не можеше да повярва, че е могъл да поиска от мен да направя аборт. Толкова много я обичаше. Точно... точно както обичаше и Ричи.

Каролина кимна. Главата ѝ се въртеше, умът ѝ трескаво се опитваше да смели цялата тази информация.

— Лион никога не престана да ви обича — додаде Моник. — В това съм абсолютно сигурна.

Горещи сълзи опариха очите на Каролина и тя силно стисна ръката на Сет. Не смееше да заговори, защото се опасяваше да не се разплаче на глас.

— Играеше си с Аня, когато получи сърдечния удар — продължи да разказва Моник. — Бяха ей там, на верандата. — Посочи с ръка към прозореца. — Лион се препъна и падна. Видях го, че пада и се уплаших да не се претърколи в канала. Веднага изтичах отвън. Не знаех какво става. Той ме сграбчи за ръката и каза: *Каролина. Кажй й, че я обичам.* След това умря. Просто ей така. — Тя щракна с пръсти.

Каролина ахна на глас и шумно си пое дъх. Сет обгърна раменете й с ръка и я привлече към себе си.

— Съзнавам, че за вас е мъчително да чуете всичко това — продължи й Моник, — но аз държа да узнаете всичко. Без значение какво е ставало тук — а аз съм наясно, че разкритията за връзката ни сигурно са били кошмарни за вас, той никога не престана да ви обича.

Каролина мълчаливо премисли думите й. Когато най-накрая се овладя достатъчно, за да проговори, тя попита:

— Ами вие? Това двойствено положение трябва... да е било ужасно и за вас.

Моник взе една книжна салфетка и избърса сълзите си.

— Така е. Беше ужасно. Но, едновременно с това, Лион се държеше прекрасно с нас. — Тръсна глава като че ли се опитваше да прогони някакъв образ от мислите си и косата й се разлюля около лицето й. — Разбирам, че цялата тази история сигурно ви се струва неописуемо жалка и долна.

— Аз... радвам се, че ми разказахте всичко — увери я Каролина.

В стаята се възцари мълчание, което продължи няколко минути. Чаят, който Моник беше приготвила, си стоеше почти недокоснат. Сет първи се раздвижи, взе чашата си и отпи.

— Чаят е чудесен — заяви той, опитвайки се да стопи ледовете.

— Благодаря — отрони тихо Моник.

— И какво смятате да правите сега, ако ми позволите да попитам?

— Не зная — призна си Моник. — Най-вероятно ще се върна на работа. Преди танцувах в една трупа за модерен бален. Все още обаче не съм решила окончателно. Трябва да мисля и за Аня.

— Имате ли близки тук?

Моник поклати отрицателно глава.

— Не и в Амстердам, не. Родителите ми живеят в провинцията. Баща ми е фермер. Те са съвсем обикновени хорица и посрещнаха с

възмущение решението ми да родя дете, без да съм омъжена.

— Може пък да променят отношението си — предположи Каролина. — Често се случва, особено пък когато внучето е толкова красиво като Аня.

— Ще видим — въздъхна Моник. — Само че аз не храня особени надежди. И двамата категорично отказаха да я видят и изобщо не я познават.

— Това сигурно много ви тежи — съчувствено отбеляза Каролина.

— Свикнала съм — пак въздъхна Моник и се засмя тъжно.

Каролина изглежда внимателно младата жена, която отпи от чая си, а след това, само с един елегантен жест, преметна назад дългата си коса. Тя отчаяно се опитва да бъде смела, осъзна тя, но всъщност е твърде уязвима и уплашена.

В този момент Ричи и Аня нахлуха през входната врата, съпроводени от шумен смях и веселие и тримата насочиха погледи към тях. Странното усещане, завладяло Каролина при първата ѝ среща с момиченцето, се върна с пълна сила. Детето се затича към майка си като бърбореше нещо на странна смесица от английски и холандски.

— Прекарахме си страхотно — информира ги Ричи. — Аня обаче започна да огладнява. Изобщо не си бях дал сметка, че вече приближава обяд. — Погледна към Каролина и Сет, опитвайки се по израженията им да прецени какво точно се бе случило в негово отсъствие.

Каролина се усмихна на сина си и хвана ръката му.

— Радвам се, че си прекарал толкова добре — рече му тя.

Ричи се усмихна в отговор.

— Ние тук проведохме много интересен разговор — продължи тя, — но мисля, че е време да си тръгваме. — Погледна часовника си. — Наистина вече е време за обяд. — Изправи се и Сет я последва веднага.

— Имам малко задушено, останало от вчера. Ако желаете, можете да останете на обяд — покани ги Моник.

— Не, но ви благодаря за поканата — отвърна Каролина. — Днес след обяд трябва да се погрижа за някои неща и затова предпочитам да тръгнем веднага.

Ричи стоеше неподвижно и местеше поглед между майка си, Сет и Моник. Не знаеше какво да мисли, не знаеше какво да направи.

— Ще имаш ли нещо против, ако по-късно дойда отново, Моник? — попита той.

— Не, разбира се — увери го тя. — Знаеш, че винаги си добре дошъл, Ричи. Само се обади предварително, за да си сигурен, че ще си бъда у дома.

— Беше ми приятно да се запозная с вас, Моник — намеси се Сет и протегна ръка. — А също и с теб, Аня. — Моник стисна ръката му, но Аня стеснително вдигна ръчички и покри лицето си с тях.

Всички тръгнаха към вратата, но Каролина се обърна към Моник.

— Може ли да поговорим на четири очи? Само за минутка?

— Разбира се — съгласи се Моник. — Ричи, имаш ли нещо против да вземеш Аня с теб?

— Не. — Той хвана момиченцето за ръка и заедно със Сет тримата излязоха от стаята и затвориха вратата след себе си.

Каролина погледна Моник.

— Няма да се преструвам пред вас, че не преминах през ада, след като научих за връзката ви с Лион. Няма да го правя, защото не отговаря на истината. На Ричи също не му беше никак лесно. Откакто разбрах за вас двамата, животът ми се превърна в кошмар.

— Разбирам — промълви Моник и нервно прехапа долната си устна.

— Не зная дали наистина разбирате — възрази Каролина. — Всичките тези години, през които бяхме женени... Раждането на Ричи. За мен семейството ни беше свещено, а изведнъж всичко се оказа съсипано и поругано.

Моник кимна с глава и очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

Каролина пое дълбоко дъх и погледна право в сините очи на Моник.

— Не зная дали някога ще мога да ви простя, а ми се струва, че вие искате именно това. Иначе не бихте ми казали нещата, които споделихте днес. За мен това беше дар и аз високо ценя честността ви. Наистина. Струва ми се, че наученото днес ще направи живота ми малко по-лек, но не смятам, че някога ще мога да забравя за случилото се в този дом.

Сълзите потекоха по лицето на Моник, но тя запази мълчание.

— Не искам думите ми да прозвучат прекалено... арогантно, но не съм свещеник, който да ви дари с опрощение, Моник — продължи Каролина. — Господ ми е свидетел, че и аз съм направила доста глупави неща през живота си. Казвам ви всичко това, само защото искам да знаете как се чувствам.

Пъхна ръка в дамската си чанта, порови известно време и измъкна пакетче книжни салфетки.

— Заповядайте — рече тя и ги подаде на Моник. — Избършете сълзите си. Само се надявам двете с вас да успеем да постигнем някакво... разбирателство. Заради Ричи и Аня.

— И аз се надявам на същото — отвърна Моник.

32.

Обядваха в един китайски ресторант, след което Каролина съобщи на Сет и Ричи, че би искала да проведе няколко телефонни разговора и би предпочела да го направи насаме.

— Имате ли нещо против? — попита тя.

— Не, разбира се — увери я Сет и я изгледа въпросително. Какво ли е намислила, учуди се той, но предпочете да не я разпитва. — Ричи, искаш ли ние двамата през това време да се поразходим и да разгледаме града?

— Разбира се — с готовност прие Ричи. — Мисля обаче, че вече съм посещавал всички музеи поне по веднъж. Разхождал съм се с лодка по канала. Не виждам какво друго бихме могли да правим.

— Сигурен съм, че ще измисля нещо — увери го Сет. Погледна към Каролина. — Ще те изпратим до апартамента и ще започнем разходката си от там. Съгласна ли си?

— Разбира се, но бих могла да се върна и сама, ако ще ви отклоня от маршрута ви.

— Не, няма — заяви Сет.

Излязоха от ресторанта и тръгнаха към Гелдерсекаде, наслаждавайки се на свежия есенен въздух, на живописния канал и на елегантните стари къщи. Когато стигнаха до тяхната, Сет отключи входната врата и подаде ключовете на Каролина.

— Това е ключът за вратата на апартамента — показа ѝ той.

— Благодаря. Желая ви да прекарате добре. А моите задачи едва ли ще ми отнемат много време — додаде тя. — Не повече от час.

Защо се държи толкова загадъчно, отново се запита Сет.

— Довиждане, мамо.

Сет се наведе и я целуна.

— До скоро.

Двамата с Ричи тръгнаха надолу по Гелдерсекаде, а Каролина се качи по тясното и стръмно стълбище към втория етаж. Хвана се за

телефона в мига, в който влезе в апартамента. Набра номера и, хванала безжичната слушалка в ръка, започна да кръстосва нервно из стаята.

Отсреща вдигнаха още на второто позвъняване. Очевидно се бе свързала със секретарката.

— Обажда се Каролина Маунткесъл — представи се тя. — Госпожа Лион Маунткесъл. Господин Уебър в офиса ли е?

— В момента е с клиент, госпожо Маунткесъл. Може ли да приема съобщението ви?

— Бихте ли ми предали, че въпросът не търпи отлагане? Утре сутринта се връщам в Ню Йорк и се налага да разговарям с него незабавно.

— Изчакайте, ако обичате.

Каролина спря да обикаля из стаята, седна на канапето и започна да барабани с пръсти по телефонната слушалка в очакване на секретарката. Чакането продължи сякаш цяла вечност. Най-сетне секретарката се обади отново.

— Съжалявам, че ви накарах да чакате толкова дълго — извини се тя. — Ако сте съгласна да изчакате още малко, господин Уебър ще ви се обади веднага щом се освободи.

— Ще изчакам — рече Каролина. — И благодаря.

Последва още едно безкрайно дълго чакане. Каролина продължаваше да почуква с нокти по слушалката. Най-накрая от другата страна на линията се обади мъж, който говореше със слаб акцент. Ако се съдеше по гласа, притежателят му сигурно беше над средна възраст.

— Госпожо Маунткесъл, аз съм Ейдриън Уебър. Извинете, че ви задържах толкова дълго на линията, но бях зает с клиент. Какво мога да направя за вас?

— Трябва да обсъдя с вас няколко въпроса — каза Каролина. — Може би все пак трябва да си приготвите лист хартия и химикалка, за да си водите записки.

— Разбира се — отвърна той. — Ще имате ли нещо против да запиша на касета този разговор? Искам да съм сигурен, че няма да пропусна нещо и ще разполагам със запис, с който да се консултирам при евентуални бъдещи затруднения.

— Не, нямам нищо против, господин Уебър.

— Добре. Изчакайте само един момент, моля.

Каролина долови някакъв шум в слушалката. В следващия момент адвокатът отново заговори от другата страна на линията.

— Готов съм, госпожо Маунткесъл — информира я той. — Кажете ми сега за какво точно става дума.

Каролина му обясни с две думи, а след това двамата се заеха да обсъдят всички произтичащи от решението и подробности. След като най-накрая затвори телефона, Каролина погледна часовника си. Беше прекалено рано за пиене, а и на нея всъщност изобщо не ѝ се пиеше. Отново вдигна слушалката и набра номера на цветарския магазин. В Ню Йорк беше ранно утро, но Рокси сигурно вече беше там.

Тя вдигна още на първото позвъняване.

— Магазинът на Каролина — рече тя.

— Рокси, аз съм — представи се Каролина. — Как върви бизнесът днес? Всичко наред ли е?

— О, боже! Толкова се радвам, че се обаждаш, Каролина — възкликна тя. — Знаеш ли от колко време чакам да ми позвъниш? Ден и половина, че и повече.

— Какво се е случило? — попита Каролина и се поизправи на мястото си. В гласа ѝ прозвуча тревога.

— Не съм сигурна. Не съм — отвърна тя. — Не зная защо, но напоследък непрекъснато те търси някакъв човек от администрацията на Метрополитън мюзийм. Името му е... ъ-ъ-ъ... Армстронг.

— И какво иска? — попита Каролина. — Стомахът ѝ се сви на топка. До голямото благотворително мероприятие оставаше съвсем малко време.

— Не пожела да обсъжда, цитирам, проблема с мен — поясни Рокси. — Многократно изтъкна, че въпросът бил поверителен и че може да разговаря единствено с теб.

— За какво, по дяволите, става дума? — ядосано възкликна Каролина, макар да си даваше сметка, че Рокси просто не знае отговора на този въпрос. — С администрацията на музея отдавна сме постигнали споразумение. Дори имаме сключен договор. Не ми казвай, че се опитват да се отменят от споразумението на този етап от подготовката.

— Нямам никаква представа за какво става дума — смотолеви Рокси. — Обясних на въпросния господин, че в момента те замествам и ръководя бизнеса в твое отсъствие. Изтъкнах, че какъвто и да е

проблемът, те спокойно могат да го обсъдят с мен. Той обаче беше непреклонен. Настояваше, че ще разговаря единствено с теб и аз не успях да изкопча нищо от него.

— По дяволите! — изруга Каролина. — Разговаря ли с Мат или Тад?

— Да. Мат ми звънна да пита за теб и Ричи и аз използвах момента, за да му кажа за проблема. Той едва не откачи. Поръчал е хиляди дървета, храсти и цветя за тържеството. Наел е цял конвой камиони, а също и работници. Поръча да му звъннем веднага щом научим нещо по-конкретно.

— Предполагам, че този господин Армстронг не ти остави домашния си телефонен номер, нали?

— Не, не ми го остави — потвърди Рокси. — Казах му, че си в Европа и вероятно ще се прибереш на следващия ден. А той заяви, че трябва да му се обадиш колкото е възможно по-скоро.

— Ако ти звънне отново, предай му, че утре се връщам със сигурност. Дай му номера на домашния ми телефон и се опитай да вземеш неговия, Рокси.

— Ще го направя — обеща тя. — О, щях да забравя. Бърнард Голдсмит те търси и поръча да ти предам да му се обадиш веднага.

— Моят адвокат? Каза ли ти за какво се отнася?

— Не — отвърна Рокси, — но подчерта, че въпросът не търпи отлагане.

Исусе, помисли си Каролина. Сега пък какво?

— Добре, ще му звънна.

— При теб всичко наред ли е?

— Да — увери, я Каролина. — Утре ще ти разправам с подробности. Не зная кога точно ще се приберем, но непременно ще ти звънна, или пък ще ти оставя съобщение.

— Добре. Ще се видим утре.

— Довиждане, Рокси. И благодаря.

Каролина прекъсна разговора и остави безжичната слушалка върху масичката пред нея. Нервно прокара пръсти през косата си. И сега какво, запита се тя. Щом ме търсят толкова настоятелно, предполагам, че ще се опитат да развалят договора. Но защо? И защо точно сега?

Изправи се и отново започна да обикаля из стаята. Нейният собствен бизнес и този на Мат зависеха от това събитие и всичко можеше да отиде по дяволите, ако се случеше нещо, което да застраши или провали по някакъв начин провеждането му. Внезапно я обля студена пот. Даде си сметка, че ръцете ѝ треперят. Пое дълбоко дъх и се опита да се успокои. Какво, по дяволите, бе предизвикало този проблем, какъвто и да е той, запита се тя. Какво... или кой?

Почти всичките ѝ неприятности до момента бяха предизвикани от зловните машинации на Антонио и Пейтън Фитцимънс. Беше напълно сигурна в това, но просто не можеше да си обясни как са успели да ѝ създадат проблеми дори и в музея. Антонио, макар да беше изключително талантлив и красив, не притежаваше никакви позиции в този бизнес. Пейтън, от друга страна, вероятно имаше познати в музея.

Но едва ли бяха чак толкова влиятелни, че да поемат такъв риск и да изложат музея на негативните последици, произтичащи от един нарушен договор.

Каролина спря да обикаля и отново седна на канапето. Ами Бърни? Той пък какво иска, запита се тя. Сигурно е нещо, свързано с Леланд. Няма какво друго да е.

Входният звънец извън и Каролина, потънала в размисъл, едва не извика от уплаха. Изправи се и се приближи до домофона.

— Да?

— Двамата мъже, на които държиш, идват да ти направят посещение — долетя отдолу гласът на Сет.

— О-о-о! — възкликна Каролина, опитвайки се гласът ѝ да прозвучи бодро. — Това прозвуча много обещаващо. Качвайте се веднага.

Чу гласовете им по стълбите. Двамата разговаряха и се смееха весело. Когато стигнаха до вратата, тя я отвори широко пред тях.

— Заповядайте, господа. Смятах, че още дълго ще се разхождате.

— Беше страхотно — рече ѝ Ричи и се разсмя.

— А ти? — попита я Сет. — Успя ли да проведеш телефонните разговори?

— Да — отвърна Каролина.

— Всичко наред ли е?

— Не бих казала, че всичко е наред — отвърна тя, — но можем да поговорим за това по-късно. Вие какво правихте?

Сет и Ричи се спогледаха.

— Смяташ ли, че трябва да й кажем? — попита Сет.

Ричи кимна утвърдително.

— Защо не? Така ще я накараме да съжалява, че не дойде с нас.

— За какво точно говорите вие двамата? — попита Каролина като местеше поглед от единия към другия и обратно.

— Е, най-напред посетихме Музеят на мъченията... — започна да разказва Ричи.

— Музеят на мъченията? — невярващо възкликна тя.

— Да, и си прекарахме страхотно — потвърди Ричи. — В музея имат истинска гилотина и всякакви други уреди за изтезания. След това посетихме Музеят на секса и...

— Музея на секса? — Каролина изгледа първо Ричи, а след това и Сет. — Поверих ти сина си за малко, а ти си го завел точно на тези места?

Сет сви рамене, прострял безпомощно ръце напред.

— Какво мога да кажа в моя защита? Просто си помислих, че момчето трябва да види и нещо по-различно от Рембранд и Ван Гог.

— О, мамо — намеси се Ричи, — в музея нямаше нищо, което да не съм виждал и преди. Повечето експонати са под формата на снимки, но обстановката е наистина велика.

— И какво направихте след това? — попита Каролина. — Обиколка из квартала с червените фенери?

— На връщане минахме от там — отвърна Ричи. — Съвсем близо е, точно зад ъгъла. А и в края на пряката знаеш, че има подобни заведения.

Каролина отново насочи поглед към Сет.

— Какво да те правя?

— Той е добро момче, не се тревожи за него.

— Мамо — обади се Ричи, — бих искал отново да отида да видя Аня. Моник ми каза, че мога да я посещавам по всяко време.

— Но също така каза първо да й позвъниш Ричи, така че...

— Вече й се обадох — прекъсна я той. — Докато се връщахме насам.

Това напълно съответстваше и на плановете на Каролина. След разговора ѝ с адвокатата и без друго ѝ се налагаше да се види отново с Моник.

— Добре, ще отидем, но няма да стоим дълго.

През целия път към дома на Моник Ричи бързаше напред, а Каролина се възползва от предоставилата ѝ се възможност и преразказва на Сет телефонния си разговор с Рокси.

— Искаш ли да се опитам да осигуря билети за някой по-ранен полет? — попита я той.

— Бих искала, но се налага да се видя с Моник и Аня още веднъж. Пък и ми се ще да осигуря на Ричи малко повече време, което да прекара заедно с тях. Ще пътуваме утре и ако се окаже, че вече е късно е да взема някакви мерки, значи сериозно съм я загазила.

— Искам да запомниш едно — рече ѝ Сет. — Каквото и да се случи, аз ще бъда до теб и ще ти помогна.

Когато пристигнаха, Ричи помъкна Сет със себе си, за да си поиграят с Аня, а Каролина и Моник останаха сами. Седнаха в двата края на канапето и се загледаха към канала и ширналите се на другия му бряг гори.

Каролина заговори първа.

— Очаквах срещата ни с неподправен ужас — рече тя, — но сега се радвам, че се запознахме.

Моник кимна в знак на съгласие.

— И аз изпитвах същото. Смятах те за чудовище, но сега виждам, че съм се заблуждавала. Трябваше и сама да се досетя, че си добър човек.

— И как би могла? — попита Каролина.

— Лион никога не би се оженил за чудовище — отвърна Моник. — Смятам, че само една изключителна жена може — е могла — да го привлече към себе си, да спечели сърцето му и да го накара да я обича толкова много, че да пожелае да се ожени за нея.

Каролина леко се изчерви.

— Бих могла да кажа същото за теб. Аз... ами много исках да те намразя. И наистина те мразех. Мразех дори и Аня. Сега обаче си давам сметка, че не съм била права да изпитвам подобни чувства към

вас двете. Ти и Аня може и да не сте живели толкова дълго с него, но, въпреки това, сте част от живота на Лион.

Каролина се поколеба за миг преди да продължи и погледна към просълзената по-млада жена.

— Смятам, че ти всъщност не носиш никаква вина за бъркотията, която Лион остави след смъртта си — заяви тя.

Моник я погледна изненадано, но не каза нищо в отговор.

— Той не се справи с тази ситуация по най-добрия начин, нали? Ако беше малко по-смел, малко по-честен към себе си и към нас, може би сега ние двете нямаше да преминаваме през целия този ад. Само че вече е късно да се поправи стореното. Във всеки случай се надявам, че заради Ричи, а също и заради Аня, ние с теб ще можем да поддържаме приятелски и сърдечни отношения. Струва ми се, че това е много важно за децата.

Моник кимна.

— Напълно съм съгласна — потвърди тя.

— Така че... аз реших да не оспорвам завещанието — информира я Каролина. — Заради децата.

— Сериозно ли говориш?

Каролина кимна.

— Да — отвърна тя и се изправи. — А сега трябва да тръгваме. Налага се спешно да се върна в Ню Йорк.

— Разбира се.

Моник ги изпрати до входната врата, където всички се сбогуваха. Стиснала ръчичката на Аня и преизпълнена с огромно изумление, тя ги изпрати с поглед докато вървяха надолу по улицата. Беше смятала, че винаги ще мрази жената, с която ѝ се бе налагало да дели Лион. А ето че изведнъж бе установила, че изпитва към нея единствено възхищение.

33.

Сет бе уредил една кола да ги чака на летище Кенеди. Докато пътуваха към Манхатън, седнала по средата между Ричи и Сет, Каролина не можеше да не се пита какво ли ѝ готви бъдещето. Мислеше и за току-що приключилото пътуване и не можеше да не съзре иронията във всичко случило се през последните няколко дни. Беше тръгнала с огромна неохота към Холандия, за да се изправи пред проблеми, с които не желаше да се разправя, а най-неочаквано това пътуване бе завършило с отличен резултат. Когато пред очите ѝ се възправиха небостъргачите на Манхатън, Каролина се извърна и погледна към Ричи. Момчето напрегнато се взираше право пред себе си. Предстоящите седмици и месеци щяха да бъдат истинско изпитание за тях двамата. Синът ѝ току-що се бе запознал с красивата си малка сестричка, която толкова много приличаше на баща му, а и на самия него, и Каролина знаеше, че момчето, несъмнено, ще пожелае и за в бъдеще да бъде неразделна част от живота на малката Аня. Каролина се надяваше, че след всичките драматични разкрития и конфронтации, на които бе станал свидетел, синът ѝ ще съумее отново да се върне към рутинните си задължения у дома и в училище. Надяваше се още, че планът, който бе задвижила с помощта на адвокат Ейдриън Уебър, ще се осъществи без никакви спънки и затруднения.

Когато колата стигна пред жилищната им сграда в Челси, шофьорът на Сет паркира зад един ван, след което веднага слезе и им отвори вратите. Тримата излязоха от колата, а шофьорът извади куфарите им от багажника.

Каролина стъпи на тротоара, огледа се и с изненада видя Мерседес, която крещеше ядосано на някакви мъже, понесли нечий мебели. Мебелите на Мерседес, отбеляза Каролина. Какво става, за бога, запита се тя.

Лицето на Мерседес бе разкривено от гняв. Когато забеляза Каролина, изражението ѝ стана още по-зло и заплашително.

— Местиш ли се? — попита я Каролина.

— А ти как мислиш? — рязко отвърна Мерседес.

— Не зная какво да мисля.

Сет разговаряше нещо с шофьора, а Ричи, останал сам, се приближи към двете жени, застанали една до друга на тротоара.

— Здравей, Мерседес — поздрави той.

— О, я се разкарай — отсече тя и се намръщи още повече.

Ричи изненадано погледна към майка си, която срещна погледа му и само сви рамене. Ричи едва се сдържаше да не се разсмее.

— О, ето го и Сет — възкликна Каролина.

— Готови ли сте да се качваме? — попита ги той.

— Напълно — отвърна Каролина. — Дай да взема една от чантите.

— Няма нужда. Аз вече взех всичкия багаж.

Тримата тръгнаха към фоайето. Сет видя Мерседес и поздрави.

— Здравей, Мерседес, как си?

— Като че ли не знаеш! — срязва го тя.

— Е, ще се видим по-късно — учтиво рече той, преизпълнен с недоумение от поведението на Мерседес. И той, също като Каролина, нямаше представа защо е толкова ядосана.

— Няма такава вероятност — заяви Мерседес.

Той се обърна и я погледна.

— О, така ли? Заминаваш ли някъде?

— В Англия — отвърна тя. — Далеч от тази омразна пустош и тъпите селяци, които живеят в нея.

— Разбирам — рече Сет. — Е, желая ти приятно пътуване.

Настигна Каролина и Ричи и тримата заедно се качиха в асансьора. Когато влязоха в апартамента, Каролина с огромно задоволство съзря огромната ваза, препълнена с бледорозовите рози, които тя и Сет толкова много харесваха. Няколко от лампите в жилището бяха запалени, а когато влязоха във всекидневната, Каролина забеляза, че Рокси бе поставила цветя на масата за хранене и върху малката масичка за кафе.

— Каква прекрасна изненада — възкликна тя и се обърна към Сет. — Рокси се е погрижила да ни посрещне с чудесни цветя.

Той остави багажа им на пода.

— Изглеждат прекрасно.

— О, има и бележка върху кухненския плот. — Каролина я взе и седна до масата, за да я прочете. Сет се настани срещу нея. Рокси ѝ бе оставила телефонните номера на хората, с които Каролина трябваше да разговаря спешно — Бърнард Голдсмит и Армстронг от музея. В бележката пишеше още, че тя самата ще е в магазина, ако Каролина има нужда от нея.

— Мамо, Сет, аз мисля да си лягам — информира ги Ричи. Очевидно беше, че едва държи очите си отворени. Пътуването се бе оказало особено изтощително за него.

— Добре, миличък. Наспи се добре, а като се събудиш, ще хапнем нещо.

Ричи се приближи до майка си и я целуна с неподправена обич и топлота. След това застана пред Сет и стисна ръката му.

— Благодаря ти за помощта, Сет — рече му той. — Високо ценя всичко, което направи, и наистина се радвам, че беше там заедно с нас.

Каролина се усмихна, станала свидетел на сърдечните отношения помежду им. Двамата очевидно изпитваха един към друг истинска привързаност и обич, които сгряхаха душата ѝ.

Синът ѝ се прибра в стаята си. Сет погледна към Каролина.

— Аз трябва да тръгвам вече — рече ѝ той. — В офиса ми се е насъбрала много работа, която трябва да наваксам, а и ти трябва да проведеш тези телефонни разговори час по-скоро.

— Да — съгласи се тя. — Време е да се хващам за телефона.

Сет се изправи и Каролина го последва. Той взе куфара си и двамата заедно тръгнаха към асансьора.

— Чудя се какво се е случило с Мерседес — подхвърли той.

— Нямам и най-малка представа — отвърна тя.

— Спомена, че заминава за Англия.

— Тя непрекъснато пътува до Англия.

— Да, но обикновено не взема и мебелите със себе си, нали?

— Не — съгласи се Каролина. — Ще трябва да поразпитам и да разбера какво точно става.

Сет се спря във фойето, остави куфара си на земята и взе Каролина в прегръдките си.

— Тази вечер ще ми липсваш — тихичко ѝ рече той. — Толкова много искам да съм с теб.

— Аз също искам да съм с теб — прошепна в отговор тя. — Никак не ми се иска да си тръгваш, но зная, че трябва час по-скоро да разбере какво става с бизнеса ми.

— Зная — отвърна Сет и се вгледа в очите ѝ. — Обади ми се, ако имаш нужда от мен. В противен случай аз ще ти позвъня утре.

— Непременно го направи.

Целунаха се, дълго и страстно, раздирани от желание, което се подсилваше от мисълта, че няма как да бъде удовлетворено. Не и тази вечер. Когато най-после се отдръпнаха един от друг, той се усмихна.

— Ще трябва да измислим нещо — прошепна Сет. — Не бих могъл повече да живея без това. *Без теб.*

Каролина кимна.

— Ще измислим — обеща тя, осъзнала, че наистина трябва да го направят, защото и тя се чувстваше по същия начин.

Когато той си тръгна Каролина седна отново до масата, погледна бележката, оставена ѝ от Рокси, и взе слушалката на безжичния телефон.

— Кабинетът на господин Армстронг — бодро изрецитира женски глас.

— Обажда се Каролина Маунткесъл. Господин Армстронг ми е оставил съобщение с молба да му позвъня незабавно.

— Изчакайте само секунда, ако обичате.

Той се обади веднага.

— Госпожо Маунткесъл?

— Да?

— Радвам се, че успяхте да се свържете с мен — заяви той. После леко се прокашля. — Тук, в музея, възникна малък проблем, свързан с благотворителното мероприятие, което подготвяте. По всичко изглежда, че е възникнало някакво недоразумение. Музеят вече е бил заангажиран за вечерта, в която искате да проведете вашето тържество, така че ще се наложи да си изберете друга дата, или пък друго място.

— Какво? — извика Каролина. — Лично аз ангажирах залите на музея преди много време — изтъкна тя.

Той се позасмя.

— Е, знаете как се случват тези неща. Недоразумения, малки обърквания...

— Не, не зная как се случват — сърдито отвърна тя. — Всъщност, никога не ми се е случвало нещо подобно преди, господин Армстронг.

— Не е нужно да се държите толкова грубо, госпожо Маунткесъл — поучително заяви той. — Струва ми се, че можем да се държим като цивилизовани хора и да разрешим възникналия проблем, не мислите ли?

— Мисля, че се държа съвсем цивилизовано, господин Армстронг — възрази Каролина. — Нещо повече, в кабинета си държа доказателството за нашите високо цивилизовани отношения. И то се нарича договор. Договор, подписан както от мен, така и от вашите хора. И, ако си спомняте, в този договор датата на мероприятияето е упомената съвсем точно.

— Разбирам. Е, аз все пак се надявах, че двамата може би ще успеем да постигнем някакво разбирателство по въпроса. Досега не сме работили с вас, а аз си мисля, че вероятно бихте искали да продължите да работите в нашите зали и за в бъдеще, нали?

— Това мероприятие е от изключително значение за мен. Препитанието и кариерите на доста хора са заложи на карта — информира го тя. — Планирането и подготовката за провеждането му са в ход от доста време.

— Е, другата засегната страна би могла да изтъкне същите доводи — възрази той. — Всъщност, тя ще бъде съсипана, когато научи, че няма да може да организира празненството си в залите на нашия музей. А става дума за жена, която поддържа много тесни връзки с членовете на борда и аз мисля, че вие не бихте желали да обтегнете отношенията си.

— Другата засегната страна изобщо не ме интересува, господин Армстронг — прекъсна го Каролина. — Аз имам договор и смятам, че ръководството на музея не е готово да го разтрогне, нали?

— Струва ми се, че може и да ни се наложи — решително отвърна той — ако ни принудите да го сторим.

Каролина за момент изгуби ума и дума. Беше изумена от наглостта на този човек. Той наистина ли вярваше, че може да я убеди да преотстъпи на някой друг залите на музея за въпросната вечер?

— Няма да се откажа от резервацията, която вече съм направила — категорично заяви тя. — При никакви обстоятелства.

— Много добре, госпожо Маунткесъл. Не ми оставяте никакъв друг избор. Представител на нашия юридически отдел ще се свърже с вас, за да разрешите проблема.

— А моят адвокат незабавно ще се свърже с вас — контрира го тя.

Той отново се поизкашля, след което заговори с коренно променен глас — меден и очарователен.

— Надявах се, че ще се споразумеем като приятели. Това би било от полза за всички засегнати страни. Другото лице на практика притежава бездънни джобове, ако разбирате какво искам да кажа, и ще бъде много трудно да я убедим да се откаже от законните си права. Госпожица Фитцимънс и семейството ѝ от поколения са известни с филантропията си и даренията, които са правили на музея. Струва ми се, че започвате една неравна битка, която ще ви струва много скъпо.

Каролина направо не вярваше на ушите си, макар да си даваше ясна сметка, че думите на невзрачния господин Армстронг са самата истина. Защо не предвидих, че нещо подобно може да се случи, запита се тя, кипяща от яд. Но пък, от друга страна, никой разумен човек не би допуснал, че Пейтън ще стигне толкова далеч.

Пое си дълбоко дъх и едва след това заговори отново.

— Разбирам, че може да ми излезе много скъпо, господин Армстронг, но съм решена да се боря със зъби и нокти. Още сега ще се обадя на адвоката си. Всъщност, можете да предадете думите ми на госпожица Фитцимънс.

— Много добре — заяви той и затвори телефона.

Каролина гневно затръшна слушалката. Идеше ѝ да влезе в кухнята, да извади всички чаши от шкафовете и да ги разбие в стените. Какво, по дяволите, ще правя сега, питаше се тя. Пейтън наистина имаше бездънни джобове, както бе изтъкнал служителят на музея, и искаше помещенията на музея за собственото си тържество. Освен това несъмнено имаше нейни роднини в борда на музея, които с цената на всичко щяха да бранят интересите ѝ.

Каролина реши да позвъни на Бърнард Голдсмит и да убие две птички с един камък. Щеше да разбере защо я е търсил и да поиска правния му съвет относно договора ѝ с музея.

С неохота взе отново слушалката и избра номера. Отговори секретарката му, която веднага свърза Каролина.

— Здравей — поздрави я Бърнард. — Как мина пътуването?

— Нещата се подредиха много добре — отвърна тя. — Господин Уебър свърза ли се вече с теб?

— Разбира се. Вече сме се погрижили за всичко. Двамата с Мат трябва да дойдете в кабинета ми, за да подпишете някои документи. Ако сте заети, ще ви ги изпратя по пощата.

— Ще дойдем, ако така ще стане по-бързо — отвърна Каролина.

— Добре. Веднага ще подготвя нещата.

— А ти защо си ме търсил? Искал си да разговаряш с мен за нещо.

— Мислех си да се обърна към полицията относно иска на Леланд, с който оспорва завещанието на Лион — информира я той, — но първо исках да обсъдя намеренията си с теб.

— Да се обърнеш към полицията?

— Точно така — потвърди Бърнард. — Смятам, че писмото, предоставено от Леланд и Мерседес, е чиста фалшификация. Те се опитват да измъкнат от теб пари чрез измама. В случая можем да подходим по три начина. Можем да предложим на Леланд споразумение — ще му дадем някакви пари и ще го принудим да напусне града. Другият вариант е да го заплаша, че ще заведем дело срещу него и ще го обвиним, че е фалшифицирал писмото. Това може да го стресне и да го накара да се откаже. Онова, което обаче наистина искам да направя, е да дам на този човек един добър урок.

— И как ще го направиш? — попита тя.

— Бих искал да дам писмото за анализ в полицията. И ако то наистина се окаже фалшиво, да тикна Леланд и приятелката му зад решетките. По мое мнение те двамата са подели изключително зловна кампания срещу теб и ми се ще да ги накарам да си платят за това.

— Тогава действай — съгласи се Каролина. — Писна ми хората да си играят с мене.

— Добре.

— Между другото, когато се прибирах, видях Мерседес долу на улицата. Изнасяше мебелите си. Спомена нещо за пътуване до Англия.

— Изобщо не съм изненадан — отвърна адвокатът. — От онова, което чувам, разбирам, че не е в състояние да изплаща апартамента си

и затова го дава под наем.

— А ти, естествено, си изключително добре информиран.

— Така е. Работата ми го изисква — отвърна Бърнард.

— Питам се дали и Леланд заминава с нея — подхвърли Каролина. — Може пък да се откаже от внесения в съда иск.

— Не мисля, че нещата ще се развият по този начин — възрази той. — Двата с Мерседес са наели апартамент в един хотел на Двадесет и трета улица. Използвали са депозита, изплатен от новите наематели на мансардата, за да платят престоя си в хотела.

— Исусе, ама ти наистина си добре информиран — възкликна Каролина.

— Е, щом си съгласна, аз се захващам за работа. Ще те държа в течение, но на твое място не бих се тревожила прекалено. Мисля, че сме в състояние да разрешим този проблем в съвсем кратки срокове.

— Има още нещо, което бих искала да обсъдя с теб — рече Каролина.

— Казвай.

Тя му обясни ситуацията с музея.

Бърнард се разсмя.

— Пейтън Фитцимънс е пожелала да ангажира въпросните зали много след като ти си подписала твоя договор с музея. Веднага ще се обадя на оня задник, Армстронг, след което по-късно днес или най-късно утре сутринта ще те информирам за резултата от разговора ни.

— Как смяташ, какви са шансовете ми да победя в този спор?

— От името на кого организираш това тържество?

— Става дума за благотворително мероприятие на Комитета за защита на животните — отвърна Каролина.

— И с кого от този комитет контактуваш?

— С Лидия Карстеърс.

— Познаваш ли я добре?

— Сравнително добре.

— Тогава ѝ се обади веднага. Лидия Карстеърс се ползва с изключително влияние в този град и се обзалагам, че също е член на борда на музея. Може да се окаже, че е в състояние да разреши този проблем, без да ти се налага да похарчиш и едно пени за целта.

— Веднага ще ѝ позвъня. Благодаря ти, Бърнард.

— Ще се чуем по-късно — обеща той.

Каролина затвори телефона и се прегърби върху масата. Само още един телефонен разговор, рече си тя, и край. Отново взе слушалката и набра номера на Лидия. Икономът, Нормал, веднага я свърза.

— Никак не ми се иска да те тревожа — рече ѝ Каролина, — но току-що разговарях с някой си господин Армстронг от музея.

— Какво е станало? — веднага попита Лидия.

Каролина обясни ситуацията възможно най-сбито.

— Разбирам — рече Лидия. — Пейтън Фитцимънс очевидно е решила да те унищожи и не подбира средствата. Само че в конкретния случай смятам, че няма никакъв шанс.

— И защо смяташ така? Заради подписания договор?

— Не, не е заради договора — отвърна Лидия. — Сигурна съм, че скъпо платените ѝ адвокати могат да го разтрогнат, когато си пожелаят.

— Какво ще правим тогава?

— Няма да те отегчавам с подробностите сега, но обещавам утре да ти се обадя.

— Но ти наистина вярваш, че можем да продължим с подготовката на тържеството според предварителните ни планове, така ли?

— Точно така — заяви Лидия. — Изобщо не се тревожи, скъпа. А сега трябва да затворя. Ще ти се обадя утре.

Каролина затвори телефона и се запита какво ли е намислила Лидия. Не че това имаше някакво значение. След като разговаря с нея и с Бърнард Голдсмит, тя повярва, че има съюзници в борбата си срещу хората, които заговорничеха срещу нея.

А и Сет също беше на нейна страна.

34.

Каролина излезе от трапезарията и тръгна към стаята на Ричи. Вратата беше отворена и тя го видя да седи пред компютъра, напълно погълнат от заниманието си.

— Чук-чук — рече тя и почука с пръсти по рамката на вратата. — Може ли да те обезпокоя за минутка?

Той я погледна.

— Разбира се, мамо. Какво има? — И отново насочи цялото си внимание към монитора.

— Току-що разговарях с Бърнард Голдсмит — информира го тя. — Адвокатът, който се занимава с наследството на баща ти.

Ричи отново се извърна, за да я погледне за миг, след което пак се съсредоточи върху компютъра.

— Изчакай само секунда, за да запаметя това.

Каролина пристъпи в стаята и седна на ръба на леглото му. Ричи се извърна на мястото си и я погледна.

— Добре — рече той. — Какво става?

— Искам само да знаеш, че той ще изпълни точно всички условия, поставени от баща ти в завещанието му. Ще направи всичко, което Лион е пожелал с последната си воля.

— Означава ли това, че няма да оспорваш завещанието? — попита Ричи.

Тя кимна.

— Означава точно това. След като се срещнах с Моник и Аня в Амстердам, се обадох на господин Уебър, техния адвокат, и задвижих цялата процедура. Бърнард току-що ме информира, не вече са почти готови с юридическите детайли. Дватамата с вуйчо ти Мат трябва да подпишем някои документи, след което твоята малка сестричка и Моник ще получат онова, което баща ти им е завещал.

Ричи се приближи и седна на леглото до нея.

— Благодаря, мамо — рече ѝ той и я прегърна. — Обичам те!

Тя го целуна.

— Мисля, че това е справедливото решение — промълви Каролина. — Може би ще ми е нужно известно време, за да свикна с мисълта за... за твоята сестричка и всичко останало, но, въпреки това, искам те да получат онова, което баща ти им е оставил. Освен това искам да ти дам възможност да опознаеш Аня. А също и Моник.

— Това означава ли, че вече си простила на татко? — попита Ричи.

— Не зная, Ричи — отвърна тя и поклати глава. — Все още не съм в състояние да отговоря на този въпрос. Може би с времето...

— Той ни обичаше, мамо — увери я синът ѝ. — Зная, че ни обичаше.

Каролина кимна.

— Да — промълви тя. — Обичаше ни, нали? — Погледна момчето. — Ще ми се и аз да можех да съм толкова великодушна и изпълнена с опрощение като теб, Ричи...

Пейтън прокара език по гърдите му и се спусна надолу. Зърната на гърдите ѝ леко докосваха мускулестото му тяло. Когато стигна до възбуждения му пенис, тя поспря, изгледа го с неприкрита похот и желание, след което се наведе отново и отвори уста.

Антонио простена на глас, сложи ръце върху главата ѝ и я притисна към слабините си. По дяволите, помисли си той, тя ми дава всичко, което някога съм желал. Заплатата му в магазина беше повече от прилична. Пейтън го водеше по различни партита, показваше се с него в обществото, а сега планираше и тържество в музея с едничката цел да го представи на всичките си приятели. На всичкото отгоре беше невероятно страстна любовница.

— О, да-а... — прошепна той. — О, Пейтън, толкова е приятно... — Повдигна таза си от леглото и тя го погълна целия. Антонио се отърка в нея и в следващия миг установи, че всеки момент ще експлодира. — О, почакай... Исусе! — възкликна той, опитвайки се да се освободи.

Тя се отдръпна, за да си поеме въздух, а той я придърпа върху себе си, целуна я страстно и продължително, след което я претърколи върху леглото, яхна я и мигновено проникна в нея. Задвижи се в невъобразимо бърз ритъм, неспособен да се владее и да чака повече.

Пейтън се притисна с все сила към него, опитвайки се да се нагоди към темпото му.

Точно в този момент телефонът иззвъня пронизително. Тя се напрегна.

— Трябва да се обадя, Антонио — рече тя. — Просто трябва.

— О, не — промърмори той. — Няма начин. — Притисна я под себе си, но тя веднага го отблъсна.

— Пусни ме! — сърдито нареди тя. — Трябва да се обадя по телефона.

Антонио отпусна хватката си, но не се отдръпна от нея. Пейтън се присегна и взе телефонната слушалка.

— Ало?

Когато чу кой се обажда, тя се измъкна изпод Антонио, стана от леглото и започна нетърпеливо да кръстосва из стаята.

Антонио не я изпускаше от поглед, приковал очи върху пищните ѝ гърди с ягодно розови зърна, върху заобления задник и стройното ѝ стегнато тяло.

Пейтън непрекъснато кимаше с глава и говореше толкова тихо, че той не чуваше нищо от разговора. Но това не го вълнуваше; той искаше единствено час по-скоро да се върнат към заниманията си.

Само че не му било писано. Когато разговорът приключи, Пейтън захвърли слушалката в другия край на стаята. Тя се удари в огледалото на тоалетната масичка, разби го на стотици парченца, след което се стовари сред множеството скъпи парфюми и събори няколко от тях на пода.

Ерекцията на Антонио мигновено изчезна, а на лицето му се изписа неподправено отвращение. Не знаеше каква беше причината за избухването на разглезената кучка този път, но вече я познаваше достатъчно добре, за да е наясно, че трябва да я остави сама да овладее гнева, който я измъчваше толкова често.

Тя скръсти ръце пред гърдите си и започна да кръстосва като обезумяла по скъпия килим в бежови и розови тонове. Очите ѝ гневно блестяха, лицето ѝ бе разкривено от злоба и ярост. Изрита дрехите му, които лежаха на купчина на пода, след което се обърна и злостно го изгледа.

— Какво има? — попита той, неспособен да запази мълчание, прикован под отвратителния ѝ поглед.

— Разчисти това — излая тя.

— Какво?

— Разчисти шибаната бъркотия ей там — изкрещя тя и посочи към счупеното огледало и разпръснатите по масичката и по пода парфюми.

Антонио рязко седна в леглото и удари с юмрук по скъпите чаршафи.

— Ти я разчисти! — кресна гневно той. — Аз да не съм ти някакъв шибан роб! — Лицето му пламтеше от яд, вените на шията му пулсираха неистово.

— Значи смяташ, че не си ми роб, а? — присмя му се Пейтън, след което се разсмя на глас. — Но иначе си готов на всичко, за да получиш парите ми, нали?

Антонио като стрела скочи от леглото и застана до него. Вдигна ръка, свита в юмрук, размаха я заплашително във въздуха, но в следващия миг внезапно се успокои и отпусна ръка край тялото си. Сграбчи я за раменете и я притегли към себе си.

— Какво има, Пейтън? — разтърси я той. — Кой те ядоса така?

— Щом толкова искаш да знаеш, обади ми се онова дребно лайно, Деймиън Армстронг. От музея.

— И?

— Не могат да ми осигурят залите на музея за вечерта, която бях заявила — информира го тя.

— Но това е нелепо — възкликна Антонио. — Нали вече ти казаха, че можеш да разчиташ на тях по всяко време. Семейството ти...

— Ти не ме ли чу? — изръмжа Пейтън. — Не мога да организирам тържеството си точно в този ден! Онази стара кучка Лидия Карстеърс е заплашила да оттегли голямо дарение на музея, ако те разтрогнат договора си с Каролина.

— Защо не им обещаеш дарение в същия размер? — попита я Антонио.

Тя го изгледа презрително.

— Исусе! — промърмори тя. — Ама ти наистина нищо не разбираш, нали?

— Какво искаш да кажеш, Пейтън? — попита той и я притисна силно към себе си. — Кажи ми.

— Всичките пари на семейството ми са вложени във фондове под попечителство — гневно излая тя. — Не мога да се съревновавам с Лидия Карстеърс.

Раздразнението ѝ непрекъснато нарастваше и Антонио бързо се зае да я успокоява, уплашен, че в състоянието, в което се намираше, тя може да се обърне срещу него.

— Всичко е наред, Пейтън — прошепна ѝ той, прокара ръце по голия и гръб и нежно целуна ухото ѝ. — Можем да организираме партито някъде другаде. Където и да е.

— Не в това е въпросът, Антонио — възрази тя. — Онази кучка, за която работеше, ще получи от музея всичко, което си пожелае.

— И на кого му пука за нея? — попита той и погали с ръце гладкия ѝ, заоблен задник. — Ние с теб сме заедно, а това е единственото, което има значение, нали?

Тялото на Пейтън, обгърнато от силните му, мускулести ръце, изведнъж се вцепени. Тя вдигна ръце, подпря длани на гърдите му и се опита да го отблъсне.

— Хайде, стига, Пейтън — тихичко промълви той, докато едната му ръка изследваше нежно меката плът между бедрата ѝ. — Забрави за нея. Само ние двамата сме важни. — Сведе глава към гърдите ѝ и прокара език между тях.

Пейтън грубо го отблъсна.

— Махай се! — заповяда тя.

— Какво, по...

— Казах да се махаш! — изкрещя тя.

— Какво ти става? — с изненада попита той. Никога преди не го бе отблъсквала по този начин.

— Приключих с теб. Обличай се и се махай от дома ми.

— Защо правиш това? — умолително проплака той. — *Защо?*

— Вън! — отново изкрещя тя. — Нямам повече нужда от теб. Ти си изпълни предназначението. И сега можеш да се върнеш в испанския Харлем, от който произхождаш.

— Пейтън, мамка му, какво става? Хайде, успокой се. Какво ще стане с плановете ни? С магазина? С нас?

Тя се изсмя презрително.

— С нас? Няма никакво нас. И никога не е имало. Що се отнася до магазина, смятам да го затворя. Мразя го. Ще закрия целия бизнес.

Той е подходящ за неудачници. А аз обикновено съм гост на всички партита. — Забоде пръст в гърдите си. — Аз организирам свои *собствени* тържества. И не ми е нужно да се занимавам с декорирането на чужди празненства. Вече не.

Кръвта се отцеди от лицето на Антонио. Той я погледна, сломен и съсипан от чутото. Винаги бе знаел, че, независимо от страстния секс и разтърсващите оргазми, Пейтън изобщо не го обича. През цялото време обаче бе вярвал, че тя просто не може да се лиши от секса с него. Та нали всички жени, с които някога бе излизал, неизменно му повтаряха, че е най-добрият любовник, когото са имали някога? Нали всички те направо се пристрастяваха към него?

Той се наведе и вдигна дрехите си от пода. Бавно се облече, отклонил поглед встрани. Когато свърши, отвори вратата на гардероба, за да вземе скъпото кожено яке, което Пейтън му беше купила. Видя елегантните дрехи, за които тя бе платила цяло състояние, сведе поглед към дългата редица от прилежно подредени обувки и ботуши, купени специално за него. Сърцето му се сви от мъка. В квартала, в който живееше, винаги бе минавал за конте, но никога преди не бе притежавал толкова скъпи и елегантни дрехи. Запита се дали някога отново ще се облича по този начин.

Затвори вратата и се обърна към нея.

— Тръгвам си.

— Добре — процеди тя. — И никога повече не се връщай.

Той се приближи до вратата на спалнята, след което се обърна и я изгледа умолително.

— Защо, Пейтън? — попита Антонио. — Не можеш ли да ми кажеш защо?

— Не желая повече да си играя с теб — отвърна тя. — Просто си върви. Веднага.

Той се обърна, излезе и безшумно затвори вратата след себе си.

Пейтън остана неподвижно на мястото си. Стоеше, скръстила ръце пред гърдите си и приковала поглед върху вратата. Онази хитра кучка Каролина Маунткесъл бе успяла да я победи. Сигурно все съществуваше някакъв начин да ѝ го върне. Пейтън щеше да напусне бизнеса, но нямаше да допусне да бъде унижавана. Тя беше жена с класа. И непременно щеше да измисли начин, за да съсипе Каролина.

35.

Сет седеше на канапето с чаша уиски в ръка. Ричи щеше да прекара нощта у Джеф Адлър. Каролина позвъни на Сет и той веднага прие поканата ѝ да я посети. Лицето му видимо просветна, когато тя го информира, че е решила да позволи на Моник да получи парите, завещани ѝ от Лион.

— Струва ми се, че това е вярното и почтено решение — тихичко ѝ рече той.

Тя го погледна.

— Предполагам, че си прав — съгласи се тя. — А... може би, с времето... не зная, Сет. Просто не зная. Толкова ми е трудно. — Присегна се и сложи ръка върху неговата. — Ти ми помогна толкова много. Беше толкова... ами, беше страхотен. Внимателен, щедър и преизпълнен с разбиране.

Помисли си, че погледът в очите му изразяваше пълно себеотдаване и преданост. Наведе се напред, целуна го по устните и, без да го е планирала предварително, не се отдръпна, а остана, притиснала устни към неговите. Неочаквано и за нея самата, тази интимна близост я преизпълни с такава прекрасна топлина и нежност, че тя установи, че няма никакво желание да се отдръпне от нея.

Сет обви ръце около нея и отвърна на целувката — бавно, нежно и страстно. И той, също като нея, не искаше да се отдръпне и да разруши магията на момента. Отмести се съвсем лекичко и я погледна в очите.

— Имаш всичкото време на света, което ти е нужно — увери я той. — Аз винаги ще бъда до теб, Каролина. Никъде няма да отида. — После с неизразима нежност притисна устни към нейните, а тя отвърна на ласката с очевидно нетърпение и копнеж.

Какво правя, запита се тя. Защо позволявам това да се случи отново? Но след това обви ръце около врата му и напълно забрави всичките си страхове и притеснения. Чувстваше се толкова добре

близо до него и изпитваше такава силна потребност от любовта и подкрепата му, че нищо друго нямаше значение в този момент.

— Сигурно си изтощена — промълви той и се отдръпна. — Искаш ли да си вървя?

— Още една водка? — попита тя. — Само една малка, а? Или смяташ, че прекалявам?

— Не смятам, че прекаляваш — с усмивка я увери той. — Освен това така ще ми осигуриш извинението, което ми е нужно, за да изпия още едно уиски.

Сет взе чашите им, отиде в кухнята и след миг се върна обратно с готовите питиета. Седна отново на канапето и ѝ подаде чашата водка с тоник.

— Наздраве — рече Сет.

— Благодаря ви, господин Фостър — закачливо подхвърли Каролина. Остави недокоснатото си питие на масата, наведе се напред и го целуна, а устните и отново се застояха върху неговите. Сет нежно я прегърна и започна да гали раменете и гърба ѝ. — Ти си... толкова специална — задъхано прошепна той. — Неизразимо специална.

Каролина почувства тръпката на обхваналата я възбуда, която пробяга по гръбнака и надолу по ръцете ѝ. Това беше чувство, което буквално бе забравила през изминалите месеци, чувство, каквото не вървеше, че някога ще изпита отново. То беше толкова силно и всепоглъщащо, че тя се изплаши, рязко се отдръпна назад и жадно си пое въздух.

— Аз... аз... не зная — промълви тя. — Не зная защо правя това, Сет. Аз съм... ужасно изплашена.

Той я придърпа напред и силно я притисна към себе си.

— Няма защо да се страхуваш от мен, Каролина — тихо я увери той. — За нищо на света не бива да се боиш от мен. Аз искам само най-доброто за теб, защото... виждаш ли... *аз те обичам*, Каролина.

Почувства слабата тръпка, разтърсила тялото ѝ, но продължи да я прегръща и да я държи близо до себе си. Изобщо не направи опит да я целуне. Беше решен да остави събитията да следват естествения си ход.

Каролина най-после се отдръпна от него и го погледна право в очите.

— И аз бих искала да те обичам — заяви тя. — Мисля дори, че наистина те обичам, Сет, но точно в този момент не мога да не се боя. Страхувам се най-вече от себе си и от собствените си чувства.

— Ще мине известно време — увери я той — и това ще се промени. Сигурен съм. Познавам те достатъчно добре, за да знам, че не би могла да живееш без любов, Каролина. Сърцето ти трябва да прелива от любов — към теб самата и към другите.

— Напоследък сърцето ми е препълнено с гняв и отмъстителност — призна му тя. — Прелива не от любов, а от отрова. — Тя въздъхна. — А това не е добре. Ужасните чувства, които изпитвам, ме преследват ден и нощ. Искам да се отърва от тях, да ги забравя.

— Ще намериш начин да го сториш — рече ѝ той. — Зная, че ще го направиш.

— Ти като че ли наистина ме познаваш твърде добре.

— Да, мисля, че те познавам.

— Въпреки ужасните мисли, които ме измъчват?

— Въпреки тях — увери я той. — Защото зная, че те не изразяват истинската ти същност. И са само временни. Сама ще се убедиш, че е точно така.

— Не зная — въздъхна тя. — Наистина не зная.

— Би могла да се поучиш от сина си.

— От Ричи? Какво имаш предвид?

— Би могла да научиш от него много за опрощението — поясни той — и за любовта. — Целуна я по устните и се усмихна. — Обичам те — прошепна отново.

Думите му сякаш я възпламениха. Тя обви ръце около врата му и го целуна по-настойтелно от преди. Сет отвърна на ласките и двамата постепенно се оставиха на все по-силната страст, която изпълваше душите им. Езикът му потърси нейния; нетърпеливо проникна дълбоко в устата ѝ и почувства как цялото ѝ тяло потрепна от удоволствие, което нарасна, когато той нежно покри с целувки шията ѝ.

Нежният му дъх върху кожата ѝ беше достатъчен, за да я издигне до неподозирани висоти на чувствена наслада, а когато ръцете му докоснаха гърдите ѝ — толкова свършено кръгли и топли под пуловера ѝ, тя простена, разкъсвана от непреодолимо желание. Пъхна едната си ръка между бедрата му и леко докосна мъжествеността му,

която отчаяно копнееше да задоволи собствените си плътски потребности.

Сет се задъха и я целуна със страст, която подсили болезненото желание, изгарящо тялото ѝ. Той рязко се отдръпна и се вгледа в очите я. Ръцете му не спираха нежно да галят гърдите ѝ.

— Обичам... те... — задъхано прошепна той — и не ми се ще да правим това, ако... не си сигурна, не го желаеш, Каролина.

Тя отвърна на съмненията му с толкова страстна и всеотдайна целувка, че Сет веднага разбра, че наистина го желае. Хвана я за ръка и ѝ помогна да стане от канапето. Двамата заедно мълчаливо тръгнаха към спалнята ѝ, където той я съблече бавно, приковал възхитен, преливащ от страхопочитание поглед върху сочното ѝ и съблазнително тяло. Когато най-после Каролина застана напълно гола пред него, Сет я притисна за миг към себе си, след което се отдръпна и започна бързо да се съблича, хвърляйки небрежно дрехите си на пода.

Останал напълно гол, Сет отново я взе в прегръдките си и започна да я целува с подновена страст. Каролина изпита неописуема наслада от допира на силните му ръце, обгърнали тялото ѝ, от стоманената твърдост на члена му, който пулсираше, притиснат към голите ѝ бедра. Ръцете му се плъзнаха надолу по гърба му, поспряха се върху стегнатия ѝ и съвършено заоблен задник, а след това поеха отново нагоре, намериха голите ѝ гърди и нежно стиснаха розовите им зърна.

Каролина простена от удоволствие и почувства влагата между бедрата си. Така отчаяно го желаше, че искаше час по-скоро да го почувства дълбоко в себе си. А той, сякаш прочел мислите ѝ, я заведе до леглото, положи я нежно върху него, след което коленичи над нея, сведе глава към гърдите ѝ и нежно погали зърната им с език, преди да ги поеме целите в топлата си и влажна уста.

Тя зарови пръсти в тъмната му коса, задъха се от желание и в следващия миг тялото ѝ цялото потрепери, когато езикът му се плъзна надолу по тялото ѝ към гостоприемната топлинка на нейната женственост. Каролина притисна тялото си към него и извика на глас, когато езикът му докосна нежната сладост на венериния ѝ хълм. Той веднага вдигна глава и се отдръпна. После внимателно пъхна коляно и разтвори краката ѝ. Нежно се плъзна отгоре и бавно проникна в топлата ѝ утроба.

Дълго останаха преплели телата си в прегръдка. Когато най-после Сет се претърколи на леглото, тя мигновено се преизпълни с копнеж по него. Той пъкна ръка под главата ѝ, след което се извърна и се вгледа в очите ѝ. В погледа му прозираше обожанието, което изпитваше към нея.

— Това е най-прекрасната нощ в живота ми — прошепна ѝ Сет. — И казвам това напълно сериозно и убедено. Най-прекрасната нощ през целия ми живот.

Каролина се усмихна.

— Наистина беше чудесно — съгласи се тя. — Не подозирах, че все още съм в състояние да изпитвам подобни чувства. Ти успя да събудиш нещо в душата ми, Сет. Нещо прекрасно и неповторимо. И тук не говоря само за секса. Не че сексът не беше прекрасен. Напротив, беше нещо повече. — Отново се усмихна. — Но това, за което говоря, се простира далеч отвъд сексуалното изживяване. Отново се чувствам жива и цяла. До тази вечер живеях като призрак, без дори да го съзнавам.

Той я притисна към себе си.

— Никога не си била призрак — възрази Сет, — но наистина смятам, че имаш нужда от любов. Изпитваш потребност да обичаш и да бъдеш обичана. Знаеш ли, харесах те още когато те видях за пръв път преди толкова много време.

— Наистина ли? — попита тя.

— Да — потвърди той, — но започнах истински да те обичам — влюбих се в теб — през последните няколко месеца. И сега вече не мога да си представя живота си без теб.

— И аз не мога да си представя какво щях да правя без теб — отвърна Каролина. — Ти направи толкова много за мен.

— Бих могъл да направя много повече, ако ми позволиш — заяви Сет. А след това се усмихна. — Бих искал да съм с теб непрекъснато и да ти доказвам какво съм готов да направя.

— Мисля, че това ще ми хареса — отвърна тя, — но въпреки това имам нужда от още малко време, Сет.

— Както вече ти казах, разполагаш с всичкото време на света — увери я той.

Тя се претърколи на една страна и го целуна. Той я прегърна и я придърпа по-близо до себе си. В следващия миг огънят на страстното им желание лумна неудържимо и те започнаха да се любят отново. Само че този път не бързаха — бавно изследваха телата си и си доставяха наслади, неизпитвани никога преди.

Когато накрая се отпуснаха обезсилени и задъхани на леглото, Каролина имаше чувството, че тази вечер наистина се бе завърнала от света на мъртвите и че през тази нощ бе започнал новият ѝ живот. С този мъж. Прозрението я преизпълни с неизразима радост и извика сълзи в очите ѝ.

— Какво има? — шепнешком попита Сет.

— Толкова съм щастлива — отвърна тя. — И просто не мога да сдържа сълзите си. Не мислех, че мога отново да изпитам толкова радост, блаженство и покой.

Сет избърса сълзите ѝ с пръст.

— Единственото, което желая, е да изпитваш само радост пред живота си — заяви той. — Винаги. Не само ти, но и Ричи.

— Това означава много за мен — преизпълнена с щастие прошепна тя. — Радвам се, че в момент като този мислиш и за него.

— Не мога да си представя, че бих могъл да изпитвам нещо по-различно — увери я Сет.

— И, като стана дума за Ричи, не мисля, че ще мога да скрия от него чувствата, които изпитвам към теб.

— Не мисля, че трябва да го правиш.

— Така е — съгласи се Каролина. — Имаш право. Не е нужно. Ричи те харесва.

— И аз смятам, че ме харесва — ухили се Сет. — А, както прекрасно знаеш, чувствата ни са взаимни.

— Толкова е прекрасно, че можем да сме един до друг и да прекараме нощта заедно — промълви тя.

Той я притисна към себе си.

— Да, не бих могъл да си представя нещо по-прекрасно. Разполагаме с цялата нощ. Макар че времето, прекарано с теб, никога няма да ми е достатъчно.

— Ще трябва да отделяме повече време за себе си, нали?

— Да — съгласи се той, загаси осветлението и се плъзна до нея под завивките. Прегърна я нежно. — И ще започнем да го правим

веднага.

36.

Каролина прегледа скиците за предстоящото тържество може би за милионен път. Даваше си сметка, че това парти веднъж и завинаги ще реши съдбата ѝ в доходоносния бизнес на флорист и декоратор в Манхатън.

Почувства, че я обхващат радостно вълнение и нетърпение. Току-що бе разговаряла с Мат по телефона. Двамата с Тад тръгнаха от Кънектикът начело на цял конвой камиони, натоварени със стотици брезички и огромно разнообразие от вечнозелени храсталаци, както и със стотици засадени в саксии цветя и хиляди и хиляди есенни листа.

Според предварителния им замисъл, декорът за благотворителното празненство щеше да представлява брезова гора в края на есента, намираща се някъде в северните части на Русия или Финландия. Гостите щяха да влязат в залите на музея, стъпвайки не по традиционния червен килим, а по алеи, застлани с многоцветни есенни листа. Сред дърветата щяха да поставят малките дървени дачи, които Каролина бе конструирала в наетите от нея складови помещения и които щяха да са идеални за непринудените разговори, които гостите щяха да водят по време на коктейла. А с напредването на вечерта, след като приключат с вечерята, гостите щяха да изпълнят дансинга и тогава от кристалните полилеи щеше да завали сняг. Каролина беше сигурна, че всички присъстващи ще изпаднат във възторг.

Това празненство ще развие или окончателно ще съсипе кариерата ми, повтаряше си тя, но все не мога да се освободя от чувството, че предстоящата вечер ще затвърди репутацията ми веднъж завинаги.

— Каролина? — извика Рокси — За теб е.

— Какво? — попита тя. Беше така погълната от скиците за партито, че не бе чула какво точно ѝ казва помощничката ѝ.

— Търсят те. На телефона.

— Кой е?

— Познай. — Рокси я погледна и се усмихна закачливо.

Каролина веднага се досети, че я търси Сет, иначе Рокси не би играла с нея тази глупава игра.

— Добре — рече тя и взе слушалката.

— Каролина.

— Обичам това име — рече ѝ Сет.

Сърцето ѝ се преизпълни с щастие само при звука на гласа му.

— Липсваш ми — увери я той.

— И ти ми липсваш.

— В колко часа да те взема довечера?

— Около шест, струва ми се. Ще се опитам да се прибера по-рано у дома и да се преоблека. Освен това искам да отида в музея по-навреме, за да държа нещата под око.

— Добре. Ще мина да те взема в шест.

Тя затвори телефона и се облегна на стената. Внезапно работата, която ѝ предстоеше тази вечер, престана да ѝ изглежда като непреодолимо предизвикателство. Не, реши Каролина. Можеше да се справи с това. Не го ли беше правила винаги досега?

— Добре — извика тя, така че всички, които работеха в магазина, да я чуят. — Хайде да се захващаме за работа. Шоуто започва.

Независимо от факта, че ръководството на Метрополитън мюзийм бе отказало да отмени празненството на Каролина заради нейното, Пейтън на практика разполагаше с неограничен достъп до залите на музея. Тъй като семейството ѝ се нареждаше сред най-важните дарители, а тя познаваше лично няколко от членовете на борда и най-важните куратори, един-единствен телефонен разговор обикновено беше достатъчен, за да си осигури пропуск за музея всеки път, когато искаше да разгледа някоя изложба. Заедно с пропуска получаваше и правото на ескорт от някой от уредниците, ако реши, че има нужда от помощта му. Подобно на много други членове на нюйоркския елит, тя посещаваше изложби и представления преди откриването им за масовата публика или поне извън часовете за посещения, като по този начин си спестяваше необходимостта да се блъска заедно с останалите посетители. Ето защо, когато позвъни на Камерън Фулъм, уредник на експозицията от древногръцки скулптури, и му каза, че би искала да разгледа последните придобивки на музея,

той незабавно се съгласи да я придружи и да ѝ покаже новите произведения на изкуството.

— Не, Камерън — отклони предложението му тя. — Благодаря ти, но няма да е нужно да ме придружаваш. Искам да разгледам експозицията съвсем сама. Просто си помислих, че, ако не те затруднявам много, би могъл да оставиш името ми на рецепцията, за да ми издадат пропуск. Може да се появя малко по-късно от обичайното за посещения време, нали разбираш?

— Разбира се, Пейтън — отвърна той. — Веднага ще се обадя. Ако музеят е затворен, кажи на хората от охраната да се обадят на шефа на сигурността. Ако дойдеш в работното време, на рецепцията ще те очаква един от нашите специални VIP пропуска. С него можеш да посетиш всяка една експозиция в музея.

— Благодаря ти, Камерън.

И ето че сега, стиснала своя VIP пропуск в ръка, Пейтън забързано вървеше през залите, препълнени със старогръцки и римски скулптури. Не че наистина имаше нужда от този пропуск. Музеят все още беше отворен, а тя нямаше намерение да остава след края на работното му време. Пропускът обаче можеше да ѝ бъде от полза, в случай че някой от охранителите не я разпознае и се опита да ѝ попречи да стигне до залите на средновековното изкуство, където същата вечер се очакваше да се проведе някакво грандиозно парти. Пейтън беше сигурна, че въпросните помещения са затворени за посетители, но знаеше, че всеки би могъл с лекота да преодолее издигнатите от управата бариери. Които в случая не са нищо повече от най-обикновени въжета или паравани, помисли си тя. В определен смисъл, охраната в този музей си беше една голяма подигравка.

Забеляза работата на Каролина много преди да стигне до въпросните зали. С разширени от изумление очи тя се огледа наоколо и едва разпозна залата, която бе посещавала толкова много пъти. До входа на помещението се стигаше през цяла гора от брези, сред които растяха избуяли вечнозелени храсталаци и диви цветя. Мили Боже, помисли си тя, тази жена сякаш е пренесла тук цял национален парк.

Когато влезе в самата зала, Пейтън забеляза няколко работници, които бяха заети да аранжират храсти и да издигат нови и нови дървета. Малки дървени дачи бяха разпръснати между дърветата, а в края на помещението се виждаше дървено скеле, което стигаше чак до

тавана. Всъщност, след като се огледа внимателно, Пейтън забеляза, че цялата зала е оградена с такива скелета.

Чудя се какво е намислила, по дяволите! Очевидно възнамерява да провеси нещо от тези скелета.

Тръгна между дърветата с изражението на човек, който знае какво прави. Самоувереното ѝ изражение отблъскваше хората и едва ли някой би се осмелил да я заговори, а още по-малко да ѝ каже да напусне. Видя мястото, отредено за оркестъра, зърна масите, подредени за вечеря, и просторния дансинг. След това видя работниците да провесват кристални полилеи от издигнатите за целта скелета.

Колко банално, помисли си Пейтън. Сигурна съм, че е могла да измисли нещо далеч по-оригинално. В следващия миг обаче едва не ахна от изумление, забелязала невероятната колекция от полилеи, които Каролина беше подбрала. Трябваше да признае, че подходът на Каролина е далеч по-необичаен. Вместо редовните за такива празненства десетина-двадесет полилея, Каролина възнамеряваше да окачи поне стотина. Ако не и повече.

В единия край на помещението забеляза няколко работници, които се бяха натрупали около малък скрипец с въжета. Приблужи се и видя, че мъжете се опитват да качат някаква машина на платформата, закрепена върху скелето. Зад тях бяха струпани още няколко подобни машини. Разбирам! Машини за сняг! Каролина ще използва сух лед, за да създаде определена атмосфера.

Пейтън реши, че е видяла достатъчно. Вече знаеше какво точно трябва да направи, след като пристигне на партито вечерта. Ще бъде толкова лесно, помисли си тя, а на устните ѝ заигра зловна усмивчица. Невероятно лесно. Нямам търпение да се обадя на добрия стар Чемпърс. Имаме достатъчно време и той ще може да ми помогне да се приготвя за това празненство.

Тръгна обратно през залата с високо вдигната глава. Високите ѝ точета силно потропваха по пода. Ами да, наистина! Ако побързам, ще разполагам с достатъчно време, за да се приготвя за това празненство.

Ще бъде просто съвършено. Последното парти на Каролина Маунткесъл.

Най-последното!

— Как изглеждам, миличък? — попита Каролина и се завъртя пред сина си. Беше решила да си купи нов тоалет, изключително скъп при това, защото тази вечер държеше да впечатли евентуалните си бъдещи клиенти. Пък и, както прекрасно знаеше, можеше да си го позволи и не съществуваше причина, която да я накара да се въздържа от една подобна покупка. Завъртя се отново и богато надиплената яркочервена пола на роклята от тафта, модел на Оскар де ла Рента, зашумоля съблазнително. Върху тъмносивата горна част на роклята се открояваше рубинената огърлица, избрана от Каролина, в съчетание с обеци и гривна от същите камъни.

И бижутата бяха съвсем нови — Каролина ги бе купила за себе си, решена да не носи накитите, подарени ѝ през годините от Лион. Неотдавна събра всички бижута, останали след брака ѝ, и ги заключи в една кутия, която прибра в гардероба. Решила бе да ги продаде до едно — включително и годежния пръстен, и венчалната халка. Щеше да ги остави в Сотби или в Кристи, за да бъдат продадени на търг.

— Изглеждаш наистина страхотно, мамо — отвърна Ричи. — Направо си върхът! Тази вечер ще вземеш акъла на всички мъже, присъстващи на тържеството. И най-вече на Сет.

Каролина с любов обви лицето му с ръце и шумно го целуна по устните.

— Ти току-що ми направи най-скъпия комплимент — отбеляза тя и внезапно си даде сметка, че синът ѝ вече е висок колкото нея. Трябваше да протегне ръка нагоре, за да разроши красивата му тъмно кафява коса.

— Какво има? — попита я той. — Гледаш ме така, сякаш ме виждаш за пръв път.

— Не, нищо подобно — възрази Каролина. — Просто изведнъж осъзнах колко много си пораснал.

— О, това вероятно е от тениса. Непрекъснато се протягам, за да отиграя някоя висока топка.

Звънецът иззвъня.

— Това трябва да е Сет — рече Каролина. — Ще му отвориш ли докато за последен път огледам грима си?

— Разбира се — кимна Ричи и тръгна към вестибюла.

Каролина се спусна към банята, изпитателно разгледа положението на грим, след което се върна обратно във всекидневната.

— Изглеждаш прекрасно — увери я Сет, след като я огледа преценяващо.

— А ти изглеждаш възхитително — върна му комплимент Каролина.

— Готова ли си?

Тя кимна утвърдително.

— Готова съм. — Взе вечерната си чанта и поднесе една си буза към Ричи.

Той се усмихна и я целуна. След това стисна ръката на Сет.

— Желая ви приятна вечер.

— Тази вечер вероятно ще закъснея — каза майка му.

— Не се тревожи за мен. Имам да свърша куп неща. Освен това тази вечер смятам да изпратя един имейл на Аня и Моник.

— Поздрави ги от мен.

— Непременно.

Пето авеню беше задръстено със спрелите една зад друга лимузини, линкълни, мерцедеси, бентлита и ролсройсове. Стъпалата, които водеха към парадния вход на музея, бяха покрити с червен килим както обикновено, но тази вечер имаше нещо по-различно. Целият килим бе осеян с разноцветни есенни листа.

Десетки фотоапарати проблясваха докато богатите и известните се изкачваха по стълбите към музея. От време на време фотографите молеха някоя известна личност или пък популярна светска дама да поспре, за да бъде снимана отблизо. Повечето от тях приемаха без възражение, а жените дори позираха с надеждата, че снимката ще стане по-сполучлива. Повечето от тези хора до такава степен бяха свикнали с папараците, че приемаха присъствието им за даденост и дори ги толерираха, защото фотографите непрекъснато подхранваха тяхното его и на повечето хора това им харесваше, макар никога да не биха си го признали публично.

Вътре в музея пътеката от есенни листа продължаваше чак до мраморните зали на експозицията на средновековното изкуство, където щеше да се проведе тържеството. Преситените от светски

събития гости веднага почувстваха нещо необичайно и неவிжданo, което сякаш се носеше във въздуха тази вечер. Колкото и прости́чка да изглеждаше пътеката от окапали есенни листа, тя сама по себе си беше изключително необичайна, защото до тази вечер декорът на тържествените събития се ограничаваше единствено до залата на провеждането им. Тази вечер Каролина бе направила нещо повече — гостите почувстваха настроението на вечерта още в мига, в който стъпиха на червения килим отвън.

А когато пристигнаха в залата на средновековното изкуство и се потопиха сред великолепието на подготвения декор, из цялата зала започнаха да се чуват неподправени възклицания на възторг и одобрение. Похвалите си не пестяха дори и хората, посетили не едно и две екстравагантни и безумно скъпи празненства. На прозорците на кокетните дачи трепкаха малките пламъчета на запалените свещи. Свещи украсяваха и безупречно подредените маси, а полилеите над главите на гостите проблясваха като милион звезди.

— Какво неவிжданo очарование! — възкликна една болезнено слаба и изключително загоряла светска дама, пременена със скъп тоалет на Диор, и се обърна към приятелката си — виконтеса от Париж, облечена в рокля, която беше нейно собствено творение.

— Истинска магия! — отвърна виконтесата. — Абсолютна магия. Прилича на декорите, които Мари Хелън твореше приживе. Спомняш ли си последния ѝ бал във Ферие?

— Разбира се, скъпа. Как бих могла да забравя! Тогава бях отседнала при теб и Пи... — Замълча, преди да е произнесла името на съпруга на виконтесата. Всички присъстващи знаеха, че той се е изнесъл от разкошния им дом в Париж и живее с любовницата си, изоставяйки на сухо бедната виконтеса, която беше поне на шестдесет и пет години. Наличието на любовница не беше нещо необичайно за тези среди, но да остави съпругата си заради нея? Този човек бе демонстрирал пълна липса на такт и приличие.

— О, да. Сега си спомних — незабавно отвърна виконтесата. — Това беше седмицата, през която се наложи да ти правят промивка на стомаха в американската болница. Беше погълнала твърде много ксанакс в комбинация с шампанско, помниш ли?

И двете се държаха така, сякаш изобщо не забелязваха фотографа на секция Стил на Ню Йорк таймс. На лицата им обаче бяха

замръзнали любезни усмивки, които никак не се връзваха със злобните забележки, които си разменяха.

— А, здрасти, Били! — любезно поздрави Пейтън Фитцимънс, когато видя фотографа. — Как си?

— Страхотно, Пейтън — отвърна той. — А ти?

— Фантастично. — Стоеше, пременена с новата си рокля на Ив Сен Лоран в очакване на снимката, която знаеше, че ще последва. С едната си ръка държеше ръката на Чемпърс, а в другата стискаше голяма, осеяна с мъниста дамска чанта. Снимката наистина не закъсня, след което двамата с Чемпърс тръгнаха между гостите.

— Не се дръж толкова неуверено — тихо изръмжа Пейтън, залепила приветлива усмивка на лицето си. — И престани да държиш ръката си в джоба.

Чемпърс бързо извади ръка от джоба на смокинга си.

— Идеята ти наистина не ми харесва.

— Напротив, харесва ти — възрази Пейтън. — Признай си го. Идеята е страхотна и ти го знаеш. Само че си невероятен пъзльо и умираш от страх, че може да те хванат.

Чемпърс се усмихна.

— Предполагам, че имаш право, Пейтън — съгласи се той. — Целият ти замисъл е толкова непристоен.

— Няма от какво да се тревожиш — проскърца тя. — Аз сама ще свърша всичко. Когато настъпи моментът, ти ще ми дадеш онова, което носиш. И аз ще го направя. Само за миг. Никой няма да почувства раз... — Тя рязко замълча. Зяпна от изумление, насочила поглед към другия край на залата.

— Какво има? — попита Чемпърс.

— Не мога да повярвам! — излая тя. — Видях онзи боклук Антонио. Тук е заедно с Либи Купър.

— Шегуваш се — не повярва той.

— Виж сам — настоя Пейтън и кимна с глава по посока на двойката.

Чемпърс се обърна и видя, че тя има право. Антонио, красив както винаги, пременен в разкошен смокинг, придружаваше Либи Купър, една от най-богатите, най-красивите и най-достъпните жени в Ню Йорк. А и не само там.

— Изглеждат ми доста близки.

— Нали!? — яростно се съгласи Пейтън. — Не мога да повярвам, че си позволих да я запозная с това влечуго. Но тогава той ѝ отдели не повече от две секунди.

— Е — обади се Чемпърс, — от това, което чувам, една секунда е повече от достатъчна за Либи, за да реши, че иска нещо... или някого. Както и двамата прекрасно знаем, Либи винаги получава онова, което желае.

— Кучка! — просъска Пейтън. — Надявам се той да ѝ струва цяло състояние.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, чух, че последният ѝ любовник ѝ е струвал около два милиона. В брой — подхвърли Чемпърс.

В този момент Антонио погледна към тях, усмихна се широко и кимна с глава.

— О, това самодоволно копеле! — злобно прошепна Пейтън. — Направо съм бясна!

— Успокой се, Пейтън — посъветва я Чемпърс. — Не забравяй, че тази вечер имаш далеч по-важна работа.

Тя го погледна и се усмихна.

— Да — съгласи се Пейтън. — Много по-важна, нали? Антонио може да почака. Ще дойде и неговият ред.

— Умно момиче — похвали я Чемпърс и притеснено опипа издутья джоб на смокинга си. — Много умно момиче.

Официалната вечеря приключи, кратките речи бяха произнесени и сега дансингът бе препълнен с двойки, които танцуваха на приятната музика, изпълнявана от оркестъра. Снегът се посипа незабелязано някъде над полилеите, между дърветата и храсталаците се понесе мъгла на гъсти талази, а гостите реагираха с още по-възторжени възклицания и оглушителни аплодисменти. Не след дълго есенните листа и горичката от брезови дървета, вечнозелените храсталаци и полилеите — всичко бе покрито с блестящ изкуствен сняг и обгърнато от загадъчната мъгла. Малките дачи изглеждаха още по-очарователно, скрити под бляскавия покров на белия сняг. Снежинките се вихреха между полилеите, отразяваха светлината и се сипеха надолу към пода, посрещнати с възторжени възклицания от елегантно облечените гости.

Въпреки цялата си изтънченост и безбройните екстравагантно разточителни партита по цял свят, на които бяха присъствали, независимо от циничното си отношение към света, от преситеността и отегчението, които съпътстваха живота на мнозина от тях, гостите просто не можаха да устоят на вълшебството, сътворено около тях.

Очакванията на Каролина се сбъднаха. Ефектът наистина беше вълшебен. Успяла да бе да създаде истинска магия. Нито една от красиво облечените жени не се оплака от невъзмутимо сипещият се над главите им изкуствен сняг, който вече украсяваше раменете и шапките им. Нито един, пременен в смокинг, мъж не възрази срещу цялото това зимно очарование. А носещата се на талази мъгла подсилваше ефекта на загадъчност без по никакъв начин да смущава гостите на вечерта. Мат и Тад не се отделяха от машините, за да са сигурни, че всичко ще бъде направено с мярка и безупречен вкус. И наистина успяха да постигнат зашеметяващ резултат. През цялата вечер Лидия Карстеърс я запознаваше ту с една, ту с друга светска лъвица, представяше я на истински титани в областта на бизнеса и финансите. Всички те изгаряха от желание да се запознаят с жената, създавала великолепната атмосфера и очарованието на вечерта.

Една изключителна красавица от Сан Франциско, омъжена за наследника на огромна нефтена империя, я прегърна топло като стара приятелка и заяви:

— Вие ще трябва да се погрижите за декорацията на тържеството по случай рождения ден на съпруга ми.

Известен филмов продуцент от Лос Анджелис и красивата му съпруга я обсипаха с комплименти.

— Трябва да декорирате ежегодното ни лятно парти в Ийст Хамптън — каза ѝ той.

— А също и новогодишното ни тържество в Аспен — додаде съпругата му.

Една възрастна дама, доайен на нюйоркското светско общество, стисна ръката на Каролина в своите.

— Това тук е като кътче от рая — увери я тя. — Аз, естествено, съм чувала всичко за вас, но сега вече наистина повярвах в способностите ви. Ще поддържаме връзка и за в бъдеще.

Всичките те идваха един по един, за да се запознаят с нея — аристократи и обикновени граждани, политици и дизайнери,

бизнесмени и известни художници. Каролина просто не можеше да повярва на късмета си.

След като Каролина и Сет танцуваха заедно няколко последователни танца, тя реши, че е крайно време да провери как се справят Мат и Тад и да се увери за пореден път, че всичко е под контрол. Няколко от членовете на екипа ѝ вече си бяха тръгнали, но Мат и Тад щяха да останат до края на тържеството и щяха да продължат да се трудят неуморно, скрити зад кулисите, и да се грижат за машините за сняг и мъгла, за осветлението, както и за многобройните други детайли, които бяха превърнали вечерта в такъв небивал успех.

— Искаш ли да те придружа? — попита я Сет.

— Не — отвърна Каролина. — Няма да се бавя много. А междувременно ти би могъл да се позабавляваш без мен.

— Ще те чакам на масата ни.

— Добре — отвърна тя, обърна се и си запроправя път сред гостите към най-отдалечения и скрит от погледите на присъстващите ъгъл на залата, където знаеше, че ще намери Мат и Тад. На няколко пъти я спираха хора, за да ѝ изкажат комплиментите си за прекрасно организираната вечер.

Когато най-после стигна до брат си и Тад, те и двамата я посрещнаха с широки усмивки.

— Не е ли страхотно? — възкликна Мат.

— Невероятно е — отвърна тя и прегърна първо него, а след това и Тад. — Никога нямаше да се справя без вас двамата.

— И без цяла армия от помагачи — през смях допълни Тад.

— О, да. Не бива да забравяме и тях.

— Изглеждаш много красива — каза ѝ Мат.

— Благодаря.

— Можеш да си тръгнеш, когато пожелаеш, сестричке — увери я Мат. — Тук всичко е под контрол. — Той погледна часовника си. — Наели сме си хотелска стая наблизо. А нашите момчета ще разчистят тук. До утре на обяд всичко ще е готово. По нищо няма да личи, че е имало парти.

— Ще е нужна доста работа — отбеляза Каролина и се огледа наоколо. — Ще дойда да помогна.

— Не е нужно да го правиш — заяви Мат. — Идете някъде със Сет и се позабавлявайте. Не забравяй, че ни плащаш доста щедро за работата, която вършим за теб.

— Това си е самата истина — през смях се съгласи тя. — Но нямаш ли чувството, че това е само началото на едно наистина ползотворно и успешно сътрудничество?

— Можеш да се обзаложиш на това — ухили се Тад. — Хвърлихме много труд, но си заслужаваше.

Каролина го целуна по бузата.

— Обичам те заради тези думи, Тад.

— А аз съм напълно съгласен с него — обади се Мат. — И двамата работихме по този проект с огромно удоволствие.

Каролина целуна и брат си.

— А сега защо не отидеш да се позабавляваш малко? — предложи ѝ Мат. — Иди развърти тази прекрасна рокля по дансинга.

— Добре — веднага се съгласи тя.

Антонио ненадейно се появи иззад брезичките и храсталаците, които ги скриваха от погледите на гостите. Беше останал без дъх, очите му гледаха безумно.

Мат и Тад вдигнаха погледи към него, а Каролина, стресната, се извърна към бившия си помощник.

— Антонио — спокойно поздрави тя. — Радвам се да те видя.

— Каролина! — задъхано прошепна той. — Трябва веднага да дойдеш с мен. Спешно е.

— Какво има? — попита тя, разтревожена от искрената уплаха, изписана на лицето му.

— Става дума за Пейтън — съобщи той.

— Какво за нея?

— Опитва се да саботира празненството — избъбри все така забързано Антонио. — И ако не побързаш, наистина ще успее.

— Какво е замислила? — попита Мат и рязко се изправи.

— Не съм съвсем сигурен — отвърна Антонио, — но я видях да се размотава зад скелето с машините за мъгла и тъй като я познавам наистина добре, съм убеден, че е намислила нещо.

— Но какво би могла да направи? — разтревожено попита Каролина.

— Зная как да разбере — заяви Тад. — Надявам се, няма да имаш нищо против малко отклонение от сценария на партито.

— Какво искаш да кажеш? — стресна се Каролина.

— Мога да насоча най-мощния прожектор, с който разполагаме тук, към машините за мъгла — обясни Тад. — Така ще можем да видим какво точно прави тя там.

— Направи го — кимна Мат.

— Не мога да чакам повече — рече им Каролина. — Отивам да видя какво е намислила.

— И аз ще дойда с теб — предложи Антонио.

— От тук — подкани го Каролина и бързо тръгна пред него. — Така ще стигнем по-бързо. Повече го към другия край на просторната зала. Вървеше зад декорите, а Антонио я следваше по петите, като внимателно заобикаляше скелетата, дърветата и храсталаците, изпречили се на пътя им.

Внезапно от гостите се изтръгна колективно възклицание. В същия миг Каролина си даде сметка, че в осветлението бе настъпила драстична промяна, а музиката рязко замлъкна. Тя изтича към дансинга, погледна към ярко осветения ъгъл на залата и се закова неподвижно на мястото си.

Подобно на сърна, заслепена на светлината на фаровете, Пейтън стоеше като истукан, стиснала някакъв метален предмет в едната си ръка и се взираше в ослепителната светлина. За всички беше очевидно, че възнамерява да изсипе съдържанието на металния предмет в една от машините за мъгла. Тад постъпи правилно, помисли си Каролина. Прожекторът беше достатъчно мощен, за да освети тъмния ъгъл. Повечето от гостите се бяха извърнали нататък и наблюдаваха събитията с интерес.

Един мъж, облечен в смокинг — Каролина изведнъж си даде сметка, че това е Сет, последван от двама мъже от охраната, изведнъж изникнаха от тъмнината, сграбчиха ръцете на Пейтън, извиха ги зад гърба ѝ и взеха металния предмет, който държеше. Веднага след тях притичаха още няколко души от охраната. Гостите ахнаха от изумление. След това светлината изгасна. Хората подновиха разговорите си, оркестърът засвири отново.

— Чудя се какво беше това — промълви Каролина.

— Предполагам, че е някакъв газ — отвърна Антонио.

Каролина се обърна към него.

— Благодаря за предупреждението, Антонио. Ако Пейтън беше успяла, със сигурност щеше да съсипе цялото празненство.

— Сигурен съм, че е целяла точно това.

— Искаш ли да пийнеш нещо заедно със Сет и мен?

— С удоволствие бих се срещнал с него — отвърна Антонио.

Двамата заедно се приближиха към масата, на която бяха вечеряли тя и Сет. Завариха го там, заобиколен от цяла група преизпълнени с любопитство гости, които един през друг задаваха въпросите си.

— Сет, какво държеше в ръката си тя? — попита една висока руса жена на неопределена възраст.

— Хората от охраната казаха, че е сира — отвърна Сет. — Носеше два флакона със себе си. Напълно достатъчно, за да отрови въздуха и да направи така, че в залата да замирише като в ада.

— Можете ли да си представите?! — невярващо възкликна жената. — Пейтън Фитцимънс да извърши подобно нещо!

— Недей забравя, че майка ѝ беше фон Хенхоф, мила моя — напомни ѝ някаква друга жена. — Постъпката на Пейтън не ме изненадва ни най-малко. Това си им е в кръвта, както знаете.

— О, ето те и теб — възкликна Сет, забелязал Каролина. Изправи се, извини се на гостите и се приближи до нея. Прегърна я и я целуна. — Добре ли си? — попита.

— Добре съм — отвърна му. — Ами ти?

— Той е истински герой — обади се високата жена.

Сет се обърна към нея.

— Нищо подобно. Но мъжете от охраната наистина са герои. А също и човекът, който отговаря за прожектора. Дий, Дий Макалистър, запознай се с Каролина Маунткесъл.

Жената се усмихна лъчезарно и протегна на Каролина кокалестата си ръка, отрупана с проблясващи на светлината многокаратови бижута.

— Скъпа — пропя тя, — толкова ми е приятно. — Огледа Каролина от главата до петите. — Оскар — заключи тя, имайки предвид тоалета на Каролина. — Божествено.

Каролина веднага разпозна както лицето, така и името ѝ. Тази жена принадлежеше към бляскавия международен елит. Тя неуморно

обикаляше по цялото земно кълбо и се славеше като една от най-добре облечените жени в света. Освен това беше известна с нескончаемите приеми, които организираше със завидно постоянство и страст.

— На мен също ми е приятно да се запозная с вас — отвърна Каролина.

— Вие сте истински гений! — възкликна жената. — Творец! Вече си записах номера ви и в най-скоро време ще ви позвъня. Представете си само Танджер, скъпа. И една знойна лятна нощ, изпълнена с уханието на жасмин. — Разсмях се пронизително, а след това изведнъж снижи гласа си с една октава. — Но в Ню Йорк! И то по средата на януари. — Разсмях се отново. — А сега изчезвам! А вие, влюбени птиченца, идете да потанцувате. Аз ще се постарая да разпространя слуха за онази злобна и отмъстителна кучка Пейтън Фитцимънс. Та-та! — И тя се отдалечи, съпроводена от шумоленето на прозрачната коприна на роклята си.

Антонио стоеше непосредствено зад Каролина и тя се обърна към него, за да го включи в разговора.

— Антонио е човекът, който дойде да ме предупреди.

— Здравсти, Антонио. — Сет му подаде ръка.

— Здравсти — отвърна Антонио и стисна ръката му. — Видях я да се мотае там отзад и мигновено разбрах, че е намислила нещо.

— Високо ценя постъпката ти — увери го Каролина. — Ами ти! — възкликна тя и погледна Сет. — Не мога да повярвам, че се оказва въввлечен в задържането ѝ.

— Затичах се към нея в мига, в който прожекторът я освети — обясни Сет. — От мястото, на което седях, можех да я видя идеално. В първия момент не я познах, но веднага ми стана ясно, че нещо там не е както трябва. Момчетата от охраната я отведоха, но аз наистина не зная какво ще се случи с нея от тук насетне.

— По всяка вероятност нищо — предположи Каролина.

— На твое място не бих била толкова сигурна — заяви нечий женски глас зад тях.

Сет и Каролина се обърнаха и видяха Либи Купър, която се притисна към Антонио. Той побърза да ги запознае, макар че Либи и Сет се бяха срещали на не един светски прием в миналото.

— Защо смяташ така, Либи?

— Защото съм член на борда на музея — високомерно заяви тя — и разполагам с много повече власт, отколкото Пейтън смята. Освен това кравата си е позволила да се отнесе с Антонио като с парцал. Затова ще се погрижа да бъдат повдигнати обвинения срещу нея.

Четиримата побъбриха още няколко минути, размениха си обичайните любезности, а след това Либи и Антонио се запътиха към дансинга, където преплетоха тела и се залюляха в еротичен танц.

— Това е вторият арест за деня — отбеляза Сет.

— Какво?

— Не знаеш ли? Чух, че Леланд и Мерседес днес са били задържани от детективи на полицейския участък в Ню Йорк. При проведеното разследване било установено, че писмото е изфабрикувано.

— В такъв случай това означава, че Леланд не би могъл да оспорва завещанието на Лион, нали?

Сет и Каролина се върнаха на тяхната маса. Гостите, които, тласкани от любопитството си, се бяха насъбрали около Сет, вече се бяха разотишли.

— Искаш ли да потанцуваме отново? — попита Сет.

— Категорично да. Чувствам се особено празнично.

Сет я завъртя по дансинга под сипещия се безспирно сняг, а Каролина не можа да сдържи усмивката си, преизпълнена с гордост от постигнатото тази вечер. Никакви съмнения повече, щастливо си помисли тя, обхванала с поглед веселието, което цареше около нея. Не и след тази вечер.

Оркестърът свиреше Най-хубавото все още предстои и Сет прошепна в ухото ѝ:

— Имам чувството, че тази песен е написана специално за нас.

Тя го погледна в очите.

— И аз така смятам.

Завъртяха се отново. Сет я притисна към себе си.

— Ще се омъжиш ли за мен? — попита я той.

Сърцето ѝ внезапно ускори ритъма си, ръцете ѝ изведнъж изтръпнаха и отмаляха.

— Да — промълви тя. — О, да, Сет, ще се омъжа за теб.

— Толкова много те обичам — заяви той, спря да танцува и с все сила я притисна към себе си.

— И аз те обичам — отвърна Каролина.

Той лекичко я отдалечи от себе си и те продължиха да танцуват под сипещия се сняг и сред мъглата, като се взираха в очите си, опиянени от силната си любов и омаята на вечерта.

— Изглеждаш много щастлива — каза ѝ Сет.

— Наистина съм щастлива — промълви тя. — Всичко се подреди според очакванията ми, а гостите тази вечер наистина се забавляваха.

— И аз се забавлявам — с усмивка потвърди той. Прегърна я по-силно. — Повече, отколкото можеш да си представиш.

Тя отвърна на усмивката му.

— Струва ми се, че мога.

Когато двамата най-сетне слязоха от дансинга, тя се обърна и го погледна.

— Прекарах една прекрасна и неповторима вечер.

— Аз също — отвърна той и я целуна по бузата. — Искан ми се само да можем да прекараме оставащите няколко часа заедно.

— О, да — съгласи се Каролина. — Мисля обаче, че преди това трябва да поговорим с Ричи.

— Разбира се. Освен това мисля, че трябва да насрочим дата за сватбата. Скоро при това. Не можем да продължаваме по този начин. И двамата имаме нужда да сме заедно.

— Да — отвърна тя. — *Заедно.*

ЕПИЛОГ

Бяха нужни само няколко месеца преди Каролина да бъде провъзгласена от нюйоркската таблоидна преса за Марта Стюарт в света на цветята. За известен период от време вестниците бяха претъпкани с новини за най-модната и просперираща декораторка в града. Тя стана декораторът, който биваше ангажиран за всеки важен повод в този град. Стигна се дотам, че започнаха да я канят да декорира тържества в Лондон и Париж. Получи покани за участие в телевизионни шоута, където даваше съвети, правеше демонстрации, подреждаше цветя и аранжираше букети. Поканиха я да говори на националната среща на клуба по градинарство. Подписа няколко договора за издаване на книги, посветени на аранжирането на цветя и планирането и декорацията на различни тържества. Върху една от книгите щеше да работи съвместно със Сибил Конрой. Изведнъж се превърна в много ценена гостенка на благотворителните събирания и тържества, за които бе работила преди.

В живота ѝ нахлуха всевъзможни агенти, които отговаряха за връзките ѝ с различните издателства, телевизионни компании и рекламни агенции. Каролина се превърна в утвърдено име в публичното пространство. И въпреки това посрещна с изненада предложението да даде името си на нов парфюм.

— Около теб се носи уханието на успеха — закачливо подхвърли Сет.

— Ухание, което говори за много пари, нали? — не му остана дължна тя.

А когато се понесоха слухове за промените, които се очакваха в личния ѝ живот, телефонът ѝ прегря. Обаждяха ѝ се всевъзможни хора, но този път с молби и предложения, напълно различни от онези, с които бе свикнала.

Лидия Карстеърс искаше да стане домакин на брачната церемония, като щедро предложи за целта великолепия си апартамент или пък огромната си къща на брега на океана в Саутхемптън. Имаше

и резервен вариант — в случай че Каролина отхвърлеше и двете предложения, Лидия бе готова да организира приема в Плаза или пък в Пиер.

Мат и Тад също си предложиха услугите и настояха, че техният изумително красив дом в колониален стил с просторните си градини, езера и красиви пейзажи е съвършеният декор за нейното сватбено тържество.

Всички около тях като че ли изгаряха от желание да се включат в подготовката на празника им и на Каролина и Сет никак не им се искаше да ги разочароват. Но въпреки това го направиха. Всичките тези хора, и още няколко други, получиха покани за събитието, което обаче протече по начин, съвършено различен от онзи, който приятелите им си представяха. Нямаше жадни за новини представители на пресата, нито пък алчни рекламни агенти. Не бяха поканени познати от светските им контакти само заради фалшивите усмивки, дебелите портфейли и скъпите подаръци, които биха могли да им донесат. Нямаше дори лимузини. Нито бели, нито каквито и да било други.

Сватбата се състоя под една голяма бяла тента, осветена от стотици запалени свещи. Тентата беше опъната в градината на къщата на Каролина в провинцията. Мат заведе сестра си до олтара. Ричи беше кум. Аня носеше букета на булката. А Рокси беше шаферка.

Булката, налагайки си въздържание, избра за големия ден кремава копринена рокля с класическа кройка. Изборът ѝ отчасти бе определен от сватбения подарък, поднесен ѝ от Сет — колие, обеци и гривна, изработени от жълти и бели диаманти. Диамантите бяха в същия цвят като тези на годежния пръстен, който Каролина получи по Коледа.

Огнените отблясъци на диамантите трябваше да се състезават с блесналите в очите на Каролина радостни сълзи, които потекоха по лицето ѝ още преди края на церемонията. Младоженецът, естествено, веднага ѝ се притече на помощ и ѝ предложи идеално изгладена ленена носна кърпичка.

Лидия Карстеърс, единствената роднина на Сет, присъстваше на сватбата като член от семейството. От страната на Каролина присъстваха Ричи, Мат и Тад, Аня, Рокси — приятелката, която чувстваше близка като сестра — и най-новият член на семейството,

Моник Ленърт. Тя постепенно се бе превърнала в част от семейството по Коледа, когато Каролина реши, че не може да ги остави да празнуват съвсем сами двете с Аня.

Гостите се насладиха на вкусната храна и изпиха огромно количество шампанско и други вина. А след това под акомпанимента на малък оркестър присъстващите, облечени с елегантни рокли и изискани смокинги, се понесоха по дансинга, където се веселиха до малките часове на нощта.

Докато Каролина и Сет танцуваха заедно, той прошепна в ухото ѝ:

— Толкова е прекрасно, че най-последно двамата сме семейство.

— О, да — съгласи се тя и отвърна на погледа му.

— Мисля, че те обичам и копнея да съм с теб от първия миг, в който те видях — призна ѝ Сет. — И все още не мога да повярвам, че наистина си моя.

— И аз не мога да повярвам — отвърна тя, — макар че при мен нещата стоят по иначе. Бях омъжена, когато се запознах с теб. Изумително е колко много неща могат да се случат за един толкова кратък период от време. Човек никога не знае какво го очаква, нали?

— Мисля, че най-изумителен от всички е фактът, че ти успя да простиш стореното от съпруга ти. Да простиш и да забравиш.

— Не съм забравила — възрази Каролина. — Не още. Но може би някой ден наистина ще забравя. Не зная. Зная обаче, че се научих да прощавам.

Тя се усмихна.

— Научих много през изминалата година. Научих много от мъжете в живота ми. От теб и Ричи.

— И от самата себе си — додаде той. — Научи много, докато се вслушваше в себе си.

— Тази година разкри един цял свят от нови възможности пред мен — промълви тя.

Той я целуна.

— Възможности за нас *двамата* — тихичко я поправи Сет.

— О, да, за нас *двамата*...

Издание:

Джудит Гулд. Сърдечна криза

ИК „Компас“, Варна, 2009

ISBN: 978-954-701-231-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.